

Giới thiệu Đại Hiệp, Đừng Sợ!

Giang hồ trong mắt nàng rất khoái hoạt, có đại hiệp, có món ăn giang hồ, vậy là cuộc sống giang hồ thú vị không kém so với Cuộc sống bấc tổng. Giang hồ đối với hắn rất đơn giản, chính là hai chữ báo thù. Nhưng từ sau khi tiểu cô nương hồng y kia bước vào cuộc sống của hắn, mọi thứ tựa hồ đều đã thay đổi. . . Nội dung giới thiệu văn bản 1 trong truyện Đại Hiệp, Đừng Sợ! —— Đại hiệp, làm áp trại tướng công của ta đi thôi. —— Người quá nhỏ, chờ tới khi người mười sáu tuổi hãy tới tìm ta đi. —— Vậy huynh tên gì nha? —— Mộ Dung Vân Thiên. Nội dung giới thiệu văn bản 2 trong truyện ngôn tình sắc Cướp một vị đại hiệp về làm áp trại tướng công là mục tiêu Bảo Bảo suốt đời theo đuổi, cuộc sống giang hồ chính là cuộc sống mà nàng luôn luôn hướng tới. Vì ước định khi còn nhỏ, Thịnh Bảo Hoa mới lưu lạc giang hồ tìm kiếm đại hiệp Mộ Dung Vân Thiên. Bảo Bảo mang dáng vẻ đơn thuần khờ khạo, nhưng thật ra lại là một tiểu hồ ly phức tạp, cuộc sống lưu lạc giang hồ quả thật cũng rất có tư vị. Truyện giang hồ hiểm ác cũng không phải chỉ là lời đồn mà thôi, Bảo Bảo kỳ thật chỉ thầm nghĩ kéo đại hiệp quay về Phi Thiên trại thành thân, nhưng lại bị cuốn vào một hồi gió tanh mưa máu, không những chỉ đánh mất đại hiệp, thiếu chút nữa đến cái mạng nhỏ của mình cũng không giữ được. Là cô gái ngây thơ? Hay là tiểu hồ ly quỷ kế đa đoan? Là đại hiệp lạnh lùng chính nghĩa, hay là kẻ âm hiểm phức tạp phía sau màn độc thủ?

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Mộ Dung Vân Thiên

Bảo Vân sơn Phi Thiên trại gần đây xảy ra một chuyện đại sự, con gái bảo bối độc nhất của trại chủ Thịnh Phi Thiên là Thịnh Bảo Hoa trốn nhà đi, để thư lại như sau: “Gửi phụ thân, con gái đã sớm cùng Mộ Dung đại hiệp OOOX, OO không lấy chồng!”

“Này này này...” Thịnh Phi Thiên trừng mắt nhìn cái dấu chấm than kinh người trên giấy viết thư đang đập vào mắt kia, một chương chụp nát bàn ăn, “Mộ Dung đại hiệp? ! Là kẻ nào? Kẻ nào ăn gan hùm mật báo, dám oox con gái bảo bối của ta!”

“Trại chủ... nhỏ... nói nhỏ chút, danh tiết đại tiểu thư quan trọng hơn a!” Hồ Từ quân sư một đầu mồ hôi lạnh, chẳng lẽ trại chủ muốn đem chuyện đại tiểu thư đã bị oox ồn ào cho tất cả mọi người đều biết sao?

Thịnh Phi Thiên nghe vậy, lập tức che miệng lại, liên tục gật đầu.

“Chỉ là... trại chủ, việc hôn nhân của đại tiểu thư cùng công tử của Huyện thái gia phải làm sao bây giờ?” Hồ Từ quân sư lại khó xử nói.

Thịnh Phi Thiên nhìn nhìn một câu cuối cùng trên giấy kia “OO không lấy chồng”, không khỏi lệ nóng tung hoành, ngửa mặt lên trời thét dài, “Con gái bảo bối của ta, vì cái gì lại không lấy chồng, chẳng lẽ người tự ti vì đã bị oox sao? ! Chuyện gì cũng đều có phụ thân làm chủ cho người! Người muốn lấy mấy áp trại tướng công cũng đều không thành vấn đề, ai dám ghét bỏ người nha! Vì sao phải bỏ nhà mà đi a a a...”

Võ lâm đại hội năm năm một lần sẽ cử hành ở Phụng Tiên trấn, sáng sớm mà công việc của lão bản hệ thống khách sạn giang hồ lâu năm Duyệt Lai khách sạn Tài Như Mệnh đã lu bù lên. Tuy rằng năm nay võ lâm đại hội khiến Phụng Tiên trấn đây ngập khách ghé thăm, cũng khiến túi tiền của cá nhân hắn hưng thịnh, nhưng mấy ngày nay người tới ở trong khách điểm cũng đều là người giang hồ, không có một người nào, không có một việc nào là khiến hắn bót lo, vạn nhất chọc giận ai, đặc biệt với ai, chỉ sợ hắn lập tức phải tới địa phủ hầu hạ Diêm Vương lão gia.

“Đem mấy phần canh này đưa đến bàn số một, số ba, số bảy, số chín, số mười.” Tài Như Mệnh thấp giọng phân phó tiểu nhị.

“Bọn họ không gọi canh a.” Tiểu nhị lục lọi thực đơn, nghi hoặc.

“Nói là biếu bọn họ.”

“A? Vì sao lại chỉ biếu bọn họ? Trong hành lang còn rất nhiều khách mà.” Tiểu nhị không rõ.

“Hừ, cho nên người mới là tiểu nhị còn ta là lão bản, nói người ngu ngốc thật đúng không sai.” Tài Như Mệnh thấp giọng, “Mấy người kia... đều là khách quý, khách quý! Người hiểu không?”

“Rồi rồi, đã hiểu, đã hiểu.” Tiểu nhị vội lộ ra dáng vẻ tươi cười thông suốt.

“Chờ một chút!” Tài Như Mệnh do dự một chút, bởi vì hắn nhìn thấy trong góc gần cửa sổ chẳng biết từ lúc nào đã có một vị công tử dung mạo tú lệ ngồi đó, hắn hít cặp mắt hoa đào đánh giá trên dưới, sờ sờ cằm cười nói

“Bàn gần cửa sổ kia cũng tặng một bát” nói xong lại lắc đầu

“Mà thôi quên đi, ta tự mình đưa qua đó.”

“Đó là ai a?” Tiểu nhị kinh ngạc, là ai mặt mũi lớn như vậy, lại khiến lão bản vốn tính keo kiệt vắt cổ chày ra nước chẳng những khăng khải tặng canh còn chưa tính, lại còn đích thân đưa qua?

“Tuy rằng không biết lai lịch thế nào, nhưng mà ngơoi nhìn người nọ, tư thế, thần thái, y phục, vừa nhìn đã biết là công tử nhà có tiền. Không chỉ thế, ngơoi xem chỗ hán ngồi, vị trí kia chính là góc nhìn tốt nhất, ngồi ở đó có thể thu được toàn cảnh đại đường khách sạn vào tầm mắt, hơn nữa bởi vì sau lưng hán là tường, bởi vậy sẽ không dễ lộ sơ hở cho địch nhân, hơn nữa lại dựa vào cửa sổ, nếu có động tĩnh có thể nhảy cửa sổ ra bất cứ lúc nào, đây chính là một người từng trải a.”

Tài Như Mệnh hai mắt tỏa ánh sáng, dậy sóng không dứt, lập tức có kết luận, “Vị công tử này nhất định xuất thân từ võ lâm thế gia, có bối cảnh tốt đẹp, kinh nghiệm giang hồ hơn người!”

Tiểu nhị không nhìn được gât đầu, vẻ mặt khâm phục.

Lúc này, vị công tử lai lịch phi phàm trong miệng Tài Như Mệnh đang ngồi tựa bên cửa sổ, mái tóc dài đen nhánh dùng một cây mộc trâm cài thành một búi lỏng, thoạt nhìn có vẻ lười nhác. Lờ lững của lão bản khách điểm lọt vào tai không sót một chữ, khóe môi hán thoáng hiện ý cười mỉa mai, cúi đầu uống trà. Đang uống trà, bên tai bỗng nhiên truyền đến tiếng “Đốc đốc đốc”, hán cảm chiết phiền trong tay, hơi hơi nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ, dưới ánh nắng mỏng manh, một con lừa nhỏ lông xám đang từng bước đạp xuống nền đá ngã tư đường, phát ra thanh âm ‘đốc đốc’, có lẽ là trước mắt nó có một cây cà rốt vừa to vừa tươi, khiến nó cảm thấy tâm tình khoan khoái, bởi vì nó đi thập phần vui sướng.

Ngồi trên lưng lừa là một hồng y thiếu nữ, trong tay cầm cần câu củ cà rốt kia, y phục kia hồng đến thập phần vui mừng, nhưng gương mặt so với y phục còn hồng hơn, hai gò má hồng rực, khiến cho khuôn mặt thoạt nhìn hết sức buồn cười.

“Xi” một tiếng, công tử kia phì cười, lập tức dùng cây quạt chặn lại nụ cười quá mức sáng lạn bên môi.

Chưa đầy một tuần trà, hồng y thiếu nữ kia đã chạy tới cửa Duyệt Lai khách sạn. Nàng nhảy xuống lừa, tháo củ cà rốt buộc trên cần câu xuống, tùy tay nhét vào miệng con lừa xám nhỏ, sau đó vỗ vỗ con lừa kia, sai bước đi vào khách điểm.

“Vị cô nương này, mời vào trong, xin hỏi cô dùng gì?” Tiểu nhị nhếch môi, lộ ra tám cái răng, nở một nụ cười tiêu chuẩn, ân cần đón tiếp.

Lão bản từng nói, mỉm cười phục vụ như vậy, khách mới đến như mây bay a.

“Các ngơoi có cái gì nha?” Hồng y thiếu nữ quay đầu nhìn về phía tiểu nhị.

“Võ lâm đại hội sắp diễn ra, chúng ta đã chuẩn bị phần món ăn đại hiệp đặc sắc, không bằng cô thử xem a, phi thường thực tế, một bầu rượu một chén com thêm hai lạng thịt bò, vừa ăn vừa uống a, còn tặng thêm canh suông, canh suông uống xong còn có thể lấy tiếp, chỉ có một lượng bạc!”

Tiểu nhị thập phần nhiệt tình tiến cử, “Hơn nữa Duyệt Lai khách sạn chúng ta có chi nhánh khắp giang hồ, nơi nào có giang hồ, nơi đó có Duyệt Lai khách sạn, đi đến đâu cũng chỉ có giá này, già trẻ không gạt a!”

“Oa, đây là giang hồ a!” Hai mắt hồng y thiếu nữ lóe sáng lóe lóe, khí phách nói, “Cho một phần món ăn đại hiệp!”

“Được, cô chờ.” Tiểu nhị vung khăn vải, vội vàng đi báo thực đơn.

Hồng y thiếu nữ tìm một vị trí không người ngồi xuống, ánh mắt quay tròn loạn chuyển, đánh giá khắp nơi, dáng vẻ thập phần tò mò mới lạ.

“Võ lâm đại hội lần này chính là thiên hạ của người trẻ tuổi.” Phía sau, có người thở dài một tiếng.

“Đừng a, Long Ngâm Kiếm chủ nhân Quý Ngọc Anh, Từ Ngọc các Các chủ Mai Ngạo Hàn, người nào không phải thiếu niên anh hùng tuổi còn trẻ đã mang một thân tuyệt kỹ, Trường Giang sóng sau đê sóng trước a, lão không phục cũng không được.” Có người đáp lời.

“Này uy, ta nghe nói Mộ Dung gia Tam công tử Mộ Dung Vân Thiên cũng tới...”

Nghe được bốn chữ “Mộ Dung Vân Thiên”, hồng y thiếu nữ lập tức dựng thẳng lỗ tai, nàng tập trung lắng nghe, nửa ngày cũng không thấy mấy người đó lên tiếng nữa, có chút kích động nghiêng đầu sang nhìn, chỉ thấy trên chiếc bàn bát tiên phía sau có năm, sáu người trung niên đeo kiếm ngồi đó.

“Làm phiền hỏi thăm, các vị đã gặp Mộ Dung đại hiệp sao?” Hồng y thiếu nữ cuối cùng không nhìn được, mở miệng hỏi.

Thanh âm của thiếu nữ quá mức cao vút, danh tiếng “Mộ Dung đại hiệp” quá mức vang dội. Lờ lờ vừa hỏi ra, lập tức khiến toàn bộ mọi người trong khách điểm chú ý.

Một số kinh ngạc, một số ngậy ra nhìn nàng, nhất thời không có người nào trả lời.

“Cô nương hỏi, là Mộ Dung đại hiệp nào?” Từ y công tử bàn số bảy cười híp mắt hỏi.

“Đương nhiên là Mộ Dung Vân Thiên đại hiệp!” Hồng y thiếu nữ vẻ mặt đương nhiên nói ra đáp án, trong ánh mắt sáng ngời tràn ngập kiêu ngạo, nghe xem, ngay cả tên cũng uy phong như vậy, vừa nghe đã biết là đại hiệp.

Lời vừa nói ra, khiến người nghe phải sợ hãi, mọi người không ngờ rằng Mộ Dung đại hiệp trong miệng cô nương này lại đúng thật là Mộ Dung Vân

Thiên, chính là nhân vật năm ấy thiếu niên nổi danh, chuyên hành hiệp trượng nghĩa, toàn thân không tìm ra một chút tí vết.

“Ồ? Không biết cô nương tìm hán làm gì?” Thanh y công tử bàn số chín chỉ thoáng kinh ngạc một chút, liền hỏi tiếp.

“Tìm hán cưới ta nha.” Hồng y thiếu nữ vẫn đáng vẻ đương nhiên.

Lời ấy cũng kinh người, nhìn thấy dung mạo thiếu nữ, mọi người đều cười gập người.

“Cười cái rắm a, hán đáp ứng khi nào ta mười sáu tuổi sẽ cưới ta, bốn cô nương vừa qua sinh nhật mười sáu tuổi liền đi tìm hán!” Hồng y thiếu nữ khó chịu nói.

“A? Cô nương từng gặp Mộ Dung công tử?” Bạch y thiếu nữ bàn số ba nhìn thấy hồng y thiếu nữ sắc mặt đáng sợ, không nhịn được thở nhẹ ra tiếng, giang hồ đồn đại Mộ Dung Vân Thiên không gần nữ sắc, chẳng lẽ là do mất thẩm mỹ của hán khác hán người thường?

“Đó là tất nhiên!” Hồng y thiếu nữ dương dương đắc ý.

“Không biết Mộ Dung công tử đáng vẻ thế nào?” Một cô gái ăn mặc đẹp đẽ ngồi ở bàn số mười hai kéo ghế ra mời nàng ngồi xuống.

Hồng y thiếu nữ cũng không ngại ngần chối từ, đứng lên đi qua đó ngồi xuống, cầm một gói hạt dưa cắn, vừa cắn vừa rung đùi đắc ý nói, “Cái này sao, ta cũng nói không rõ, dù sao dung mạo so với Long Ngâm Kiếm chủ nhân Quý Ngọc Anh còn tuấn tú hơn, võ công so với Từ Ngọc các Các chủ Mai Ngao Hán còn cao hơn!”

Kỳ thật nàng làm sao biết được Long Ngâm Kiếm chủ nhân, Từ Ngọc các Các chủ, chỉ là vừa mới nghe những người đó đàm luận, hai người này hán là rất lợi hại đi, Mộ Dung đại hiệp nhất định phải lợi hại hơn bọn họ mới được.

Nghe nàng nói như vậy, sắc mặt tử y công tử bàn số bảy cùng thanh y công tử bàn số chín có chút khó coi, người ngồi ở bên cửa sổ cũng nở nụ cười, “Mộ Dung Vân Thiên kia thực sự tốt như cô nói sao?”

Nghe được giọng nói này, hồng y thiếu nữ “Hô” một chút đứng lên, trừng mắt giương nanh múa vuốt, “Ai đang nói chuyện?”

“Ta.” Bên phía cửa sổ, một thanh âm ôn nhu đáp lại, rất là dễ nghe.

Hồng y thiếu nữ theo tiếng nhìn lại, liếc mắt một cái liền bắt gặp một nụ cười ôn nhu nhẹ nhàng, nàng thoáng ngẩn ngơ, lập tức lắc lắc đầu, nâng tay vỗ nhẹ gương mặt của mình, đỏ mặt găm lên giận dữ, “Đừng tưởng rằng bộ dạng soái tá sẽ không đánh người! Không cho phép người nói xấu Mộ Dung đại hiệp!”

Nam tử ngồi bên cửa sổ phe phẩy cây quạt nở nụ cười, chỉ là nét tươi cười của hán chỉ duy trì được một lát, bởi vì hồng y thiếu nữ kia bỗng nhiên ngơ ngác nhìn hán, gương mặt càng ngày càng hồng, ánh mắt càng lúc càng sáng, ánh mắt kia... Quả thực giống như là con chó nhỏ nhìn thấy cục xương vậy...

“Cô... đang nhìn cái gì?” Hán khép chiết phiến lại, nhú mày khẽ hỏi.

“Mộ... Mộ Dung đại hiệp!” Hồng y thiếu nữ bỗng nhiên hoan hô một tiếng, bỏ lại bánh bao trong tay, vội vàng chạy về phía hán, trực tiếp nhảy vào trong lòng hán.

Nam tử kia ngơ ngác nhìn cô gái trong lòng khuôn mặt tươi cười so với ánh mặt trời còn sáng lạn hơn, ám khí kẹp ở ngón tay do dự một chút, lại thu hồi trong tay áo.

“Mộ Dung đại hiệp! Ta là Bảo Bảo a! Bảo Bảo!” Hồng y thiếu nữ dựa trong lòng ngực hán, ôm cổ hán thân mật cọ loạn.

“Bảo Bảo?” Ôm trong lòng thân mình nhỏ nhỏ kia, thoạt nhìn đáng người không đủ, nhưng xúc cảm lại phi thường dễ chịu, nam tử kia nhướng nhướng mày.

“Ừm! Bảo Bảo!” Hồng y thiếu nữ dùng sức gật đầu, con mắt lóe sáng lờ lờ nhìn hán, giống hệt con chó nhỏ, chỉ thiếu nước vẫy đuôi nữa thôi.

“Cô nhận ra ta?” Mộ Dung Vân Thiên lại hỏi.

“Nhận được a! Mộc trầm cài trên tóc huynh là ta tặng huynh a! Đó là tín vật đính hôn nương ta tặng cho cha ta, ta lén lút trộm lấy tặng cho huynh làm tín vật đính ước, huynh không nhớ rõ sao?” Hồng y thiếu nữ vươn tay chỉ chỉ cây mộc trầm cài trên tóc hán.

Mộ Dung Vân Thiên thề, hán nghe được tiếng cười của đám người trong khách sạn.

“Huynh đang tức giận sao?” Hồng y thiếu nữ cẩn thận quan sát nét mặt, nàng thấy sắc mặt hán càng ngày càng đen, sợ hãi bất an giật giật.

“Cô lại biết?” Mộ Dung Vân Thiên thân nhiên liếc nhìn nàng.

“Ừm, về mặt huynh hiện tại cùng với về mặt phụ thân lúc tức giận giống nhau như đúc.” Hồng y thiếu nữ ừ ừ khuất mếu máo.

Tiếng cười trong khách điểm lại nhiều hơn một chút.

“Ách, huynh thật sự không nhớ rõ Bảo Bảo sao?” Hồng y thiếu nữ ôm cổ hắn, ủy ủy khuất khuất nhìn hắn.

Mộ Dung Vân Thiên nhìn thấy cặp mắt ngập nước kia, lời phủ nhận định nói lại giữ lại trong cổ họng không thốt ra được, cảm giác... Giống như đang khi dễ tiểu hài tử.

“Mười năm trước, Bảo Bảo bị tên buôn người bán đứt quả lừa đi, là huynh đã cứu ta à!” Hồng y thiếu nữ vội vàng nhìn hắn, níu chặt ống tay áo của hắn, chỉ sợ hắn không thừa nhận, “Là huynh đưa ta về Bảo Vân sơn, huynh còn đáp ứng chờ ta mười sáu tuổi sẽ cưới ta làm đại hiệp phu nhân à!”

“Mười năm trước a...” Mộ Dung Vân Thiên bỗng nhiên cười một chút, tựa hồ nhớ tới đích xác từng có chuyện như vậy xảy ra.

Ở đầu đó trong trí nhớ, có một tiểu cô nương mặc áo đỏ thẫm, cột hai búi tóc, tròn tròn mập mập giống như tiểu A Phúc, nàng kéo cánh tay thiếu niên yếu ớt tái nhợt, cặp mắt đen lũng liếng nhìn thiếu niên kia, giọng điệu non nớt nói, “Đại hiệp đại hiệp, huynh đừng đi nha, lưu lại làm áp trại tướng công của ta đi!”

Thiếu niên xoa nhẹ đầu nàng, xoay người muốn đi, kết quả tiểu cô nương kia đặt mộng ngồi dưới đất, khóc đến nước mắt nước mũi thành một đoàn, vừa khóc còn vừa ồm ồm kêu, “Tướng công! Tướng công!”

Thiếu niên bất đắc dĩ xoay người kéo nàng, nàng lại ngồi trên mặt đất không chịu đứng dậy, miệng còn lẩm bẩm hỏi, “Huynh làm tướng công của ta được không?” Nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, cặp mắt ngập nước nhìn y, tỏ vẻ nếu huynh không đồng ý, ta cứ khóc cho huynh xem.

Lúc ấy, thiếu niên kia trả lời như thế nào? Đường như y ôn nhu lấy khăn lau đi nước mắt nước mũi cho nàng, sau đó nhéo nhéo hai má phẩn nộn của nàng, cười nói

“Ngươi quá nhỏ, chờ ngươi mười sáu tuổi rồi hãy tới tìm ta đi.”

“Vậy huynh tên là gì a?” Tiểu cô nương mập mập cũng không phải là dễ lừa, nàng chớp mắt hỏi tên tướng công tương lai.

Thiếu niên tái nhợt mỉm cười trả lời nàng, “Mộ Dung Vân Thiên.”

Gương mặt tiểu cô nương tròn vo cùng gương mặt hồng y thiếu nữ trước mắt dần dần trùng với nhau, Mộ Dung Vân Thiên cười khẽ, “Như vậy, cô mười sáu tuổi rồi sao?”

“Ừm, ta vừa qua sinh nhật tuổi mười sáu liền tới tìm huynh!” Hồng y thiếu nữ ánh mắt sáng lạn.

Mộ Dung Vân Thiên nhìn thấy dáng vẻ của nàng, bỗng nhiên có cảm giác không hay ho.

Quả nhiên, ngay sau đó, liền nghe được hồng y thiếu nữ kia nghiêm túc nói, “Đại hiệp, theo ta về Bảo Vân sơn Phi Thiên trại làm áp trại tướng công đi!”

Khách điểm lặng im nửa ngày, không biết là ai không nhận được “Xì” một chút cười ra tiếng, sau đó mọi người đều cười đến nghiêng ngả, chỉ còn tiểu nhị kia vẻ mặt sùng bái nhìn Tài Như Mệnh, “Lão bản, ánh mắt ngài thật tốt, không nghĩ tới hắn lại chính Mộ Dung công tử đại danh鼎鼎 trên giang hồ!”

Tài Như Mệnh rung đùi dương dương đắc ý, cười híp cặp mắt hoa đào đánh giá hồng y thiếu nữ đang quần quít lấy Mộ Dung Vân Thiên kia, thiếu nữ này lại lịch cũng không đơn giản đâu! Giang hồ đồn đại con gái độc nhất của Bảo Vân sơn Phi Thiên trại Thịnh Phi Thiên là Thịnh Bảo Hoa đề thư lại trốn đi, Thịnh Phi Thiên ái nữ thành si phẫn nộ, phát Huyền Thương lệnh khắp giang hồ, nói ai có thể đưa Thịnh Bảo Hoa bình yên trở về Phi Thiên trại, lập tức tặng một ngàn lượng hoàng kim.

Bảo Vân Sơn giàu có thịnh vượng, người giang hồ đều biết, Huyền Thương lệnh này tự nhiên khiến cho vô số người có hứng thú.

Đương nhiên, thương nhân như Tài Như Mệnh cũng không thể bỏ qua, đều nói người cũng như tên, hắn quả thực danh chính ngôn thuận là một kẻ của nặng hơn người. Vì thế cặp mắt hoa đào kia càng híp lại, ở trong mắt hắn, hồng y thiếu nữ kia đã biến thành một đồng hoàng kim phát ra ánh vàng rực rỡ long lanh, sáng tới mức mắt hắn sắp không mở ra nổi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 2: Áp Trại Tướng Công

“Áp trại... tướng công?” Mọi người trong khách điểm cười vang, Mộ Dung Vân Thiên bị danh từ kinh thể hải tục này dọa giật mình, nhất thời không thể phản ứng.

“Ừ, theo ta quay về Bảo Vân sơn Phi Thiên trại làm áp trại tướng công đi, ta nhất định sẽ đối xử tốt với huynh!” Thịnh Bảo Hoa dựa vào lồng ngực hắn,

hai tay ôm cổ hần, cặp mắt sáng long lanh nhìn hần không hề chớp, vẻ mặt trịnh trọng hứa hẹn.

“...” Mộ Dung Vân Thiên liên tục không thể phản ứng.

“Ta sẽ yêu thương huynh, không để cho người khác khi dễ huynh, cho huynh tiền tiêu, còn nuôi huynh nữa.” Thấy hần không đáp, Thịnh Bảo Hoa lại cọ cọ trong lồng ngực hần, sát vào gần hơn, cắn chặt răng tựa hồ hạ quyết tâm nói tiếp,

“Còn có phụ thân hiểu rõ ta nhất, ta cũng có thể chia cho huynh một nửa nga!” Thịnh Phi Thiên ở Phi Thiên trại tại Bảo Vân sơn đang lên kế hoạch tìm con gái bỗng nhiên hung hăng hất xì thật lớn một cái, sau đó xoa xoa mũi yên lặng rơi nước mắt,

“Bảo Bảo yêu thương của ta nhất định là đang nghĩ tới phụ thân a...” Mà tại Duyệt Lai khách sạn, Thịnh Bảo Hoa vì quyền rũ áp trại tướng công của nàng mà hào phóng chia luôn một nửa phụ thân...

Trong khách điểm, tiếng cười càng lúc càng trắng trợn. Bên tai tràn ngập tiếng cười của mọi người, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng trước mắt bất tri bất giác càng lúc càng gần,

Mộ Dung Vân Thiên nhú nhú mày, rốt cục nâng tay nhẹ nhàng đẩy khuôn mặt đang ghé sát lại ra một chút, mắt thấy gương mặt kia bị hần đẩy tới mức sắp đổi hình mà vẫn bám riết không tha, liệu mạng áp sát, hần cũng không nhìn được sửa đẩy thành nắm, nắm lấy hai gò má hồng hồng kia, mềm mại nức ních, vô cùng thoải mái.

Ui đau... Cảm giác từ hai má truyền tới khiến cặp mắt thật to kia nhiễm một tầng sương mù mỏng manh, Thịnh Bảo Hoa nhẫn nại để hần tùy ý xoa nắn, tiếp tục chờ mong nhìn hần.

Mộ Dung Vân Thiên lại đột nhiên buông lỏng tay, bàn tay vừa mới còn trên mặt cô gái đã nắm lấy chiết phiến chỉ thẳng vào một nam tử áo xám chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện phía sau hần. Chiết phiến kẻ sát cổ y, vẽ ra một đường máu tinh tế.

Tiếng cười trong khách điểm ngừng lại, không khí nhất thời trở nên có chút lạnh cứng. Một cây quạt giấy nhỏ nhỏ, ở trong tay cao thủ cũng có thể là lợi khí đoạt mạng người.

“Tam công tử, Đại công tử gửi thư.” Nam tử áo xám kia không hề cử động, để chiết phiến tùy ý cắt qua cổ y, cúi đầu bẩm báo. Mộ Dung Vân Thiên chậm rãi thu tay về, xách cổ áo Thịnh Bảo Hoa, nhắc nàng ra khỏi người mình, sau đó đứng lên, đứng dậy rồi đi.

“Đại hiệp!” Mắt thấy mình bị bỏ lại, Thịnh Bảo Hoa vội vàng kéo ống tay áo của hần. Mộ Dung Vân Thiên cúi đầu nhìn nhìn bàn tay nhỏ bé đang nắm ống tay áo mình, ngoái đầu nhìn lại cười,

“Ta có chuyện phải làm, ở chỗ này chờ ta.”

“Vâng!” Thịnh Bảo Hoa ánh mắt sáng lên, nhu thuận lên tiếng, lưu luyến không rời buông lỏng tay ra, nhìn theo hần và nam tử áo xám kia đi ra khỏi cửa. Mộ Dung Vân Thiên bước đi ra khỏi khách điểm, phui phui qua ống tay áo vừa mới bị kéo,

“Ta nhớ là đã từng nói đừng đột nhiên xuất hiện phía sau ta, nếu lỡ tay giết người, đại ca sẽ trách cứ ta.”

“Dạ.” Nam tử áo xám cúi đầu, nâng tay gạt đi tia máu tinh tế trên cổ. Bên này, Thịnh Bảo Hoa trông mong nhìn theo Mộ Dung Vân Thiên ra khỏi tầm mắt của mình, quay người ngồi ở chỗ hần vừa ngồi, chống cằm ngăn người.

Khách điểm tốp năm tốp ba uống rượu nói chuyện phiếm, tiếng bát quai lại vang lên, chỉ là cũng sẽ có người lặng lẽ đánh giá hồng y thiếu nữ đang ngồi gần người ở vị trí gần cửa sổ.

Tài Như Mệnh sờ sờ cằm, nhìn bộ dạng ngây ngốc của nàng, Mộ Dung Vân Thiên kia rõ ràng là tìm cơ bỏ mặc nàng mà thôi, bất quá ngốc mới tốt, ngốc mới dễ lừa a.

“Cô nương, phần món ăn đại hiệp của ngài!” Tiểu nhị bưng chén đĩa mang thức ăn lên,

“Một bầu rượu một chén com hai lượng thịt bò, tặng một chén canh sùng, đồ ăn đến đây ~

“Ừm” Thịnh Bảo Hoa rút đĩa ra, mãi miết ăn com. Tài Như Mệnh cười híp mắt bưng một bát canh thang đi đến trước mặt nàng.

Ta không gọi cái này.” Thịnh Bảo Hoa ngẩng đầu, trên mặt còn dính hạt com, đáng vẻ khiến người khác phải cười.

“Đây là ta mời cô nương.” Tài Như Mệnh đặt bát canh thang lên bàn, thuận tiện ngồi xuống đối diện nàng.

Thịnh Bảo Hoa nhìn nam tử trước mắt ánh mắt cười thành một đường, hần mặc một chiếc áo choàng gấm màu hồng cánh sen, thoát nhìn phú quý bức người, vẻ mặt lại hiền lành thân thiện. Đáng vẻ cũng không tệ, chỉ là so với Mộ Dung đại hiệp còn kém một chút.

“Hồ Từ thúc thúc nói, vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo.” Còn thật sự gât gât đầu, Thịnh Bảo Hoa trừng cặp mắt đen láy nói. Tài Như Mệnh lặng đi một chút, cười đến càng vui vẻ, cô nương này thật sự là... Ngốc đến đáng yêu.

“Cô nương quá lo lắng, kẻ bắt tài ta đây là lão bản khách điểm này, tục ngữ nói hòa thượng chạy được chứ miếu không chạy được, huống chi giữa ban

ngày ban mặt, tại hạ sao có thể có ác ý gì với cô nương đây?” Thịnh Bảo Hoa nghĩ một chút, lại gật gật đầu, “

Ông nói rất có đạo lý, cảm ơn a.”

“Thừa dịp nóng ăn đi.” Tài Như Mệnh đẩy bát canh thang về phía trước. Thịnh Bảo Hoa nhìn thoáng qua bát canh thang nóng hôi hổi, lập tức kéo lại, chậm rãi uống nước canh, sau đó hạnh phúc nheo mắt lại,

“Thực ngon.” Tài Như Mệnh che tay áo cười một chút,

“Cô nương từ từ ăn, tại hạ xin lỗi không bồi tiếp được.”

“Ừm.” Thịnh Bảo Hoa gật gật đầu, tiếp tục ăn.

“Lão bản, cô nương kia thật sự là vị hôn thê của Mộ Dung đại hiệp?” Tiểu nhị thấy Đại lão bản đi đến bên quầy, lập tức chân chó đến gần bát quái.

“Nói linh tinh.” Tài Như Mệnh cười híp mắt ngẩng lên gõ gõ trán gã một chút. Tiểu nhị kêu đau một tiếng, che đầu,

“Vậy sao ngài còn tự mang thức ăn lên?”

“Đó là vàng, một đồng vàng.” Tài Như Mệnh híp mắt cười, cầm lấy bút lông trên mặt quầy, chấm chấm mực nước, cúi đầu viết mấy hàng chữ, xong ném cho tiểu nhị,

“Đi, đưa đến Mê Ly môn, nói tin tức này giá trị một ngàn lượng hoàng kim, ta chỉ bán năm trăm lượng.”

“Vâng!” Tiểu nhị ánh mắt cũng bắt đầu lờ lờ sáng lên, nhanh chóng đem việc giao cho người khác, bản thân mình thì cầm thư vọt vào chuồng ngựa, dắt ngựa bước đi.

Thịnh Bảo Hoa tự nhiên không biết Tài Như Mệnh tính toán điều gì, nàng hoan hỉ, phấn chấn, ngây ngất ăn canh thang, trong lòng còn lăm bằm

Hồ Từ thúc thúc luôn dọa nạt nàng, nói cái gì mà giang hồ hiểm ác, nguyên lai đều là gạt người. Người trên giang hồ thật tốt nha, còn tặng canh thang cho nàng ăn, tốt nhất là nàng lập tức tìm được Mộ Dung đại hiệp!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Sơ Nhập Giang Hồ

Đợi tới khi mặt trời chiều đã ngã về tây, người trong khách điểm rời đi từng đám lại từng đám, Thịnh Bảo Hoa vẫn còn ngây ngốc ngồi đợi.

“Lão bản, cô nương kia... ngốc đi.” Tiểu nhị nhìn không đành lòng, tiến đến bên cạnh Tài Như Mệnh, nói nhỏ.

Tài Như Mệnh cười híp mắt gầy gầy bàn tính bước bên hông, rũ rũ tay áo đi đến bên cạnh bàn của nàng, “Cô nương, vẫn còn chờ a.”

“Ừm.” Thịnh Bảo Hoa gật gật đầu, cặp mắt đen lúng liếng xuyên thấu qua cửa sổ, tiếp tục nhìn chăm chăm về hướng mà Mộ Dung Vân Thiên rời đi, giống như nàng nhìn chăm chăm vào nơi đó, Mộ Dung Vân Thiên sẽ đột nhiên xuất hiện ra vậy.

“Hắn sẽ không đến đây đâu.” Híp mắt, Tài Như Mệnh nửa thật nửa giả nói một câu.

“Sao có thể! Huynh ấy bảo ta ở chỗ này chờ huynh ấy a.” Thịnh Bảo Hoa trừng to mắt, quay đầu lại nhìn về phía Tài Như Mệnh, trong cặp mắt hắc bạch phân minh không mang theo một tia uế oải cùng hoài nghi.

“Có lẽ Mộ Dung đại hiệp hôm nay có việc không tới được, không bằng cô nương ở lại tiểu điểm, chậm rãi chờ a.” Nhìn cặp mắt trong suốt không có chút nghi ngờ nào kia, Tài Như Mệnh thân nhiên đề nghị.

“Có thể chứ?”

“Đương nhiên, nơi này chính là khách điểm a.” Tài Như Mệnh tươi cười chân thành.

“Ông thật sự là người tốt.” Thịnh Bảo Hoa nhìn hắn, vẻ mặt cảm kích. Tài Như Mệnh cười híp mắt nhận kích lệ.

“Ta tên là Thịnh Bảo Hoa, ông tên gì?” Thịnh Bảo Hoa quyết định giới thiệu tên cùng người tốt.

“Tài Như Mệnh.”

“Oa, tên này rất không tệ nha.” Thịnh Bảo Hoa liên tục gật đầu.

“Tại hạ cũng cảm thấy như vậy.” Tiểu nhị Giáp tay cầm khăn lau ở một bên vừa giả bộ bận rộn vừa nghe lén một đầu hắc tuyến, lời kéo ống tay áo tiểu nhị Ất, nhẹ giọng phun rầm rĩ,

“A uy, lão bản nhà chúng ta da mặt thực dày nha.”

“Đó cũng là một loại cảnh giới.” Tiểu nhị Ất bình tĩnh nói.

Thịnh Bảo Hoa cảm thấy giang hồ thật sự là một nơi tốt, mọi người đều hiền lành thân thiện, ở tại Duyệt Lai khách sạn, rất nhanh nhẹn liền thân quen cùng bọn tiểu nhị Duyệt Lai khách sạn, nhất là Vượng Tài cùng Lai Phúc, tức tiểu nhị Giáp cùng tiểu nhị Ất kia. (=))

chắc chắn, khách sạn này đặt tên thực không tệ nga~)

Tà dương chỉ còn thoáng hiện một đường nơi chân trời lưu luyến chưa đi, Phụng Tiên trần vẫn phồn hoa như trước không giảm, trên đường có thể nhìn thấy nhân sĩ giang hồ tay cầm binh khí, cũng có bộ khoái tuần phổ duy trì trị an.

Ở ngã tư đường xa xa, một chiếc xe ngựa chạy đến, bốn góc xe treo lục lạc bằng bạc, dọc đường vang lên những tiếng ‘đing linh linh’, thấp phàn để nghe.

Đánh xe là một nam tử trên mặt mang sẹo, vết sẹo từ mắt trái cắt ngang qua mũi, kéo dài đến phía bên phải cổ, thoát nhìn thấp phàn dữ tợn.

Xe ngựa dừng lại ở cửa Duyệt Lai khách sạn, người đánh xe nhảy xuống, hướng về bên trong xe cung kính nói,

“Tiểu thư, tới.” Cửa xe mở ra, một cô gái mang lụa mỏng che mặt nhảy xuống, đi vào Duyệt Lai khách sạn. Người đánh xe giao xe ngựa cho tiểu nhị ở cửa, lấy hành lý cùng kiếm từ trên xe xuống, cũng đi vào theo.

Bước vào cửa khách điểm, chứng kiến cảnh tượng một mảnh long xà hỗn tạp, tiếng động lớn rầm rĩ náo nhiệt, cô gái kia không tự chủ được nhẹ nhàng nhăn nhúm mi, sau đó dường như cố sức nhẫn nại, đi đến bên quầy,

“Ta muốn ở trọ.”

“Vị khách quan này, thực ngượng ngùng a, tiểu điểm đã đầy ngập khách.”

Tài Như Mệnh ôm bàn tính ngáp một cái, lười biếng nói. Cô gái kia nhúm mày, lấy từ trong chiếc túi tinh xảo treo ở thắt lưng ra một miếng vàng lá, đặt lên mặt quầy, lặp lại,

“Ta muốn ở trọ.”

“Vượng Tài, Lai Phúc, đưa vị cô nương này tới phòng thượng hạng~” vừa thấy miếng vàng lá kia, Tài Như Mệnh lập tức nheo mắt, miệng cười toe toét giương giọng nói.

“Đã không còn phòng nha.” Bên cạnh, Vượng Tài nhỏ giọng nhắc nhở.

“Không còn cũng phải còn.” Tài Như Mệnh thu lấy miếng vàng lá, thần nhiên nói. Vượng Tài chịu phận bất hạnh thở dài một hơi, lại treo lên khuôn mặt tươi cười,

“Hai vị khách quan, mời theo tiểu nhân.” Cô gái kia trong mắt lộ ra vẻ khinh thường, xoay người nói với nam nhân mặt sẹo sau lưng nàng,

“A Thất, người đem hành lý lên phòng trước.”

“Tiểu thư, một mình người ở trong này không tốt lắm.” Nam nhân mặt sẹo được gọi là A Thất nhìn nhìn hoàn cảnh chung quanh, nhăn lại mi tỏ vẻ không đồng ý.

“Ta đói bụng.”

“Người về phòng trước, A Thất sẽ đem bữa tối lên phòng.”

“Nơi này là giang hồ, cũng không phải Tàn phủ, người không cần xem ta thành đại tiểu thư yếu đuối!” Cô gái ôm nhúm mày, bất mãn nhẹ giọng trách mắng.

Tựa vào bên quầy xem kịch vui, Tài Như Mệnh âm thầm cười khế, lại một vị đại tiểu thư không biết nhân gian khó khăn đến thể nghiệm cuộc sống giang hồ đây. Cô gái kia rắn dầy quả mướp A Thất xong, quay đầu nhìn về phía Tài Như Mệnh,

“Này, có còn chỗ trống không? Ta muốn dùng bữa.” Tài Như Mệnh thu hồi vẻ mặt xem cuộc vui, nhìn hai bên một chút, phát hiện đã đầy ngập khách, vì thế lập tức quyết đoán nói,

“Lai Phúc, thêm bàn!”

“Không cần.” Cô gái kia chỉ chỉ vị trí gần cửa sổ,

“Nơi đó không phải còn trống sao?” Tài Như Mệnh vừa nhìn về phía đó liền đau đầu,

“Chỗ đó ...” Nói lên vị trí kia, hẳn quả thực rất đau đầu, tin tức Thịnh Bảo Hoa xuất hiện tại Phụng Tiên trấn, hẳn đã sớm bán cho Mê Ly môn, chỉ là đã là ngày thứ năm, Mê Ly môn lại chẳng có chút động tĩnh gì.

Điều này thật sự là rất kỳ quái a, Mê Ly môn là tổ chức buôn bán tin tức lớn nhất giang hồ, dựa theo dự tính của hắn, ba ngày trước Mê Ly môn hẳn là phải đưa tin đến Bảo Vân sơn Phi Thiên trại rồi, Thịnh Phi Thiên cũng có thể tự thân xuất mã đến lôi tiểu nha đầu trốn nhà kia về rồi mới phải.

Chỉ là hiện tại năm trăm lượng hoàng kim hắn đã thu được, nhưng tiểu nha đầu ngây ngốc kia vẫn luôn nhàn nhả tự tại lác lư trong khách điểm của hắn mỗi ngày, hơn nữa còn lẫn lộn vui vẻ với đám tiểu nhị nhà hắn...

“Vị trí kia làm sao vậy?” Cô gái mang lụa che mặt bất mãn nói. Hắn đang muốn giải thích, Thịnh Bảo Hoa đã vừa ngáp vừa từ trên lầu chạy xuống,

“A Mệnh, A Mệnh, ta đói bụng.” Thấy dáng vẻ nàng mơ mơ màng màng, Tài Như Mệnh không nhịn được bật cười,

“Được được, đã chuẩn bị phần ăn đại hiệp cho cô rồi.” Lai Phúc nghe vậy, lập tức chạy vào hậu đường, bưng phần ăn đại hiệp của nàng ra, bánh gạo nếp, củ cải đường muối, thêm một phần cơm một chén canh suông, đều là những món theo khẩu vị của Thịnh Bảo Hoa.

Stịnh Bảo Hoa lác lư đi đến vị trí gần cửa sổ, ngồi xuống, theo quán tính quay đầu nhìn về phía cửa sổ. Lai Phúc bưng đồ ăn, thay nàng dọn ra,

“Thừa dịp ăn nóng.”

“Cám ơn.” Thịnh Bảo Hoa lộ ra một nụ cười, sau đó lại hỏi,

“Hôm nay Mộ Dung đại hiệp có tới tìm ta không?”

Lai Phúc lác đầu, muốn khuyên nàng đừng ngây ngốc đợi nữa, há miệng, lại liếc mắt một cái nhìn thấy vẻ mặt bí hiểm của lão bản, chung quy muốn nói lại thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Tàn Phủ Đại Tiểu Thư

Một tiếng ‘phập’ đột nhiên vang lên, một thanh bảo kiếm lóe hàn quang cắm phập lên chiếc bàn trước mặt Thịnh Bảo Hoa, bát củ cải muối trên bàn vỡ nát, nước canh theo nếp bàn nhỏ xuống tong tong.

Stịnh Bảo Hoa một tay bưng cơm, một tay cầm đũa, miệng ngậm một miếng củ cải, màu lá xanh mượt cùng khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng của nàng càng tôn nhau lên, trên đũa vẫn còn gấp một miếng bánh gạo nếp mới cắn một nửa. Nàng ngơ ngác nhìn chuôi bảo kiếm trước mặt mình, nhìn qua cũng biết đích thực là một thanh bảo kiếm, trên chuôi kiếm được khảm bảo thạch thập phần hoa lệ...

Chỉ là thanh kiếm này hoàn toàn không khiến người ta sinh ra suy nghĩ khinh thị như những thanh kiếm của đám nhà giàu mới nổi, bởi vì thân kiếm thoát nhìn cũng biết vô cùng sắc bén, và lại tản ra hàn khí dày đặc, lưỡi kiếm mờ mờ lộ ra màu đỏ sẫm, giống như từng uống vô số máu tươi, khiến người khác không rét mà run.

Đương nhiên, trong đám người không rét mà run tuyệt đối không có Thịnh Bảo Hoa, theo như suy nghĩ của Tài Như Mệnh mà nói chính là... Cô nương này thân kinh thô lỗ đến dọa người...

“Thanh La kiếm!” Trong góc, có người hô nhỏ, giọng điệu không dám tin.

Lời vừa nói ra, khách điểm đột nhiên yên tĩnh trở lại.

Giang hồ thập đại binh khí, Thanh La kiếm xếp thứ tư, là do danh sư đúc kiếm Cốc Lương Xảo chế tác, nghe đồn Cốc Lương Xảo chết vì thanh kiếm này, Thanh La kiếm hại chủ, từng bị coi là Yêu Kiếm, thập phần bá đạo hung tàn.

Hai mươi năm trước Thanh La kiếm đột nhiên tuyệt tích giang hồ, không thể ngờ được lúc này lại có thể tái hiện ở Duyệt Lai khách sạn, mọi người thấy trên thân kiếm lay dính nước canh củ cải muối, lập tức im lặng, sau đó quay đầu nhìn về phía chủ nhân thanh kiếm.

Đó là một cô gái mang lụa mỏng che mặt, mặc váy dài màu đình hương, thoát nhìn bắt quá chỉ khoảng mười bảy mười tám tuổi, đi theo phía sau là một nam tử mang sọc điện mạo hung ác.

Lại là một cô gái còn trẻ như vậy, quả nhiên hiện giờ giang hồ là thiên hạ của người trẻ tuổi sao?

Cô gái che mặt đang là tiêu điểm của mọi người vung tay, ném vỏ kiếm cho A Thất mặt sẹo, giữa ánh mắt kinh nghi của mọi người, đi đến trước mặt Thịnh Bảo Hoa.

[kinh nghi: kinh ngạc + nghi ngờ]

Thịnh Bảo Hoa ngăn ra trong chớp lát, “Sụt” một tiếng nuốt hết đồ ăn đang ngậm vào miệng, liếm liếm môi, thoải mái nhai. Giữa khách điểm vạn phần yên tĩnh, một tiếng ‘sụt’ có vẻ hết sức vang dội, cô gái che mặt nhăn mày, trong mắt dấy lên vẻ tức giận khi không được để ý tới.

Đáng thương Lai Phúc bị Thanh La kiếm kia dọa sợ tới mức chân tay run lên, tầm mắt run rẩy dừng trên người Thịnh Bảo Hoa, cô nương a cô nương, sao ngài lại có thể ăn uống thoải mái như vậy được chứ...

Cảm giác được tầm mắt Lai Phúc, Thịnh Bảo Hoa nghi hoặc quay đầu nhìn sang.

Thấy Thịnh Bảo Hoa chú ý tới ánh mắt của mình, Lai Phúc cuống quýt đưa mắt ra hiệu với nàng, hi vọng dây thần kinh thô lỗ của nàng có thể nhạy bén một chút, đừng chọc tới bà cô che mặt kia, chỉ cần liếc qua cũng biết cô ta không phải là kẻ dễ chọc a.

Thịnh Bảo Hoa nghi hoặc mở trừng hai mắt, nuốt hết một miếng đồ ăn xuống, sau đó nhếch môi, gợn ngón cái, lộ ra một nụ cười sáng lạn cơ hồ có thể khiến người ta đui mù, cười giòn khếch lẹ tru nghệ của Lai Phúc, “Ăn vào nhẹ nhàng khoan khoái, thập phần ngon miệng!”

Khóe miệng Lai Phúc co giật một chút, ngã xuống đất không dậy nổi.

Thịnh Bảo Hoa quay đầu lại nhìn thoáng qua cái bát đựng củ cải muối bị đánh vỡ, vẻ mặt đáng tiếc lắc lắc đầu, sau đó lại đem ánh mắt sáng long lanh dừng ở đĩa bánh gạo nếp, cái đĩa kia ở bên cạnh thanh kiếm, Thịnh Bảo Hoa duỗi thẳng cánh tay, lướt qua thanh kiếm cầm lấy đĩa bánh gạo nếp.

“Này! Mắt ngươi mù sao! Không nhìn thấy bản cô nương đứng đây sao?!” Cô gái che mặt rút cục bạo phát, rút kiếm ra chỉ hướng Thịnh Bảo Hoa, “Dám tranh chỗ ngồi với bản cô nương!”

Thịnh Bảo Hoa “Ừ” một tiếng, rút cục bỏ bát cơm trong tay xuống, cúi đầu nhìn nhìn lưỡi kiếm kề trên cổ mình, sau đó đáng thương nhìn về phía Tài Như Mệnh.

“Ách, vị trí này Thịnh cô nương đã đặt trước.” Tài Như Mệnh thu được ánh mắt đáng thương của nàng, đành phải bỏ vẻ mặt xem trò vui, tiến lên khuyên can, miễn cho tranh đoạt chỗ ngồi mà phát sinh huyết án, dù sao hấn cũng là thương nhân, làm khách nhân sợ sẽ ảnh hưởng tới sinh ý.

“Đặt trước?!” Cô gái che mặt lại lấy từ trong người ra một miếng vàng lá, tùy tay vung, liền chặt chẽ găm trên tường, “Vị trí này, bản cô nương ngồi.”

Tài Như Mệnh nhìn nhìn miếng vàng lá găm trên tường kia, xem ra cô nương này không chỉ là một đại tiểu thư xấu tính muốn thử nghiệm cuộc sống giang hồ, một thân võ công cũng không kém đâu, hơn nữa nam tử mặt sẹo đi theo sau cô ta, nếu như hấn không nhìn lầm, hấn là ‘Sát Nhân Đao’ Viên Mộ mấy năm trước khét tiếng trên giang hồ.

Có thể khiến y ở bên cạnh làm nô bộc, vị tiểu thư này lai lịch thật không đơn giản, nhìn nhìn lại Thanh La kiếm... vị tiểu thư ngang ngược can rờ trước mắt này hấn chính là Giang Nam Tần phủ đại tiểu thư Tần La Y. Nhắc tới Tần phủ ở Giang Nam, địa vị trong võ lâm vô cùng cao, chỉ có Mộ Dung gia vùng Tây Bắc mới có thể so sánh.

Vừa nghĩ như vậy, Tài Như Mệnh quyết định thuyết phục Thịnh Bảo Hoa nhường chỗ, nhìn lại, Thịnh Bảo Hoa đang cúi đầu lục tìm cái gì đó trong túi.

“Ừm... Thịnh cô nương, cô đang tìm cái gì thế?” Tò mò, Tài Như Mệnh hỏi.

Thịnh Bảo Hoa cũng không ngần ngại đầu lên tiếp tục lục lọi, “

A, tìm được rồi.” Nàng ngẩng đầu đưa tay, trong lòng bàn tay là một viên trân châu sáng long lanh,

“Vị trí này là của ta đi, của ta đi.” Nàng gợn trán châu, hai mắt thật to tràn đầy chờ đợi nhìn Tài Như Mệnh.

... Dạ Minh Châu a.

Tài Như Mệnh bắt đầu chảy nước miếng. =))

Trên trán Tần La Y nhảy ra một sợi gân xanh, vung tay, “Phập phập phập”, một loạt vàng lá găm lên vách tường.

Thịnh Bảo Hoa nhìn thoáng qua, cúi đầu tiếp tục lục lọi a lục lọi a lục lọi, sau đó lấy ra một nắm trân châu.

Tài Như Mệnh nhìn chăm chăm nắm trân châu kia, cặp mắt híp lại cơ hồ không mở ra nổi.

“A Thất!” Tần La Y không nhận được nữa, nàng không ngờ rằng nha đầu quái dị kia lại có thể mang theo nhiều dạ mình châu đến vậy.

A Thất nghe vậy tiến lên, “Vị cô nương này, có thể nhường chỗ cho tiểu thư nhà ta không?”

Thái độ của hần cũng có thể coi là nho nhã lễ độ, chỉ là một thân hàn ý cùng sát khí, còn có gương mặt có thể dọa trẻ con khóc kia, nhìn thế nào cũng thấy là đang uy hiếp.

Thịnh Bảo Hoa ngẩng đầu nhìn nam nhân mặt sẹo cao hơn mình một đoạn kia, ủy ủy khuất khuất nói,

“Nhưng mà ta đang đợi người nha, huynh ấy bảo ta ở đây chờ huynh ấy, nếu ta đi rồi, huynh ấy đến tìm thì biết làm sao.”

“Cô nương có thể đứng đợi.” A Thất mặt không chút thay đổi nói.

“Kỳ thật... Ta không để ý ngồi chung bàn.” Thịnh Bảo Hoa yếu ớt nói.

“Ta để ý.” Tần La Y lạnh lùng nói.

Thịnh Bảo Hoa lại liếc mắt nhìn nam nhân mặt sẹo một cái, dưới ánh mắt vô cùng đau đớn của Tài Như Mệnh, cúi đầu cất lại toàn bộ trên châu vào túi áo, đứng lên, yên lặng lui sang một bên.

Tần La Y hừ nhẹ một tiếng, thu hồi bảo kiếm, ngồi xuống chỗ Thịnh Bảo Hoa vừa mới ngồi.

Thịnh Bảo Hoa cúi đầu đứng một bên, bàn tay nhỏ nhỏ lấy góc áo, giữa khung cảnh ồn ào, thân hình nàng phong phanh thoát nhìn vạn phần đáng thương.

Lai Phúc lặng lẽ lôi kéo nàng “Theo ta tới phòng bếp, ta lấy đồ ăn ngon cho cô.”

Thịnh Bảo Hoa nghe vậy lập tức ngẩng đầu nhìn gã, ánh mắt lại sáng lên như con chó nhỏ.

“Cái bàn này nên thu thập đi.” Tần La Y mặt lạnh nhìn về phía Lai Phúc.

Lai Phúc nhìn thoáng qua Tài Như Mệnh híp mắt đứng một bên không tỏ thái độ, đành phải cúi đầu thu thập bàn.

Vì thế Thịnh Bảo Hoa lại cúi đầu xuống, núm lấy góc áo không lên tiếng.

Tần La Y thân nhiên ngồi, nam nhân mặt sẹo lấy từ trong bao quần áo mang theo bên mình ra một khối gấm vóc trải lên bàn, cúi người bày chén ngọc đĩa bạc lên, không tương xứng với khuôn mặt đáng sợ của y chính là, tất cả những động tác này y đều làm vô cùng nhẹ nhàng lại có vẻ cực kỳ quen thuộc.

Mọi người trong khách điểm lập tức hiểu được Tần đại tiểu thư là nhìn cô nương kia không vừa mắt, cho nên cố tình gây khó khăn cho nàng, nếu đã nhận rõ lai lịch của vị đại tiểu thư này, tự nhiên sẽ không ai ngu xuẩn đối đầu với Giang Nam Tần phủ, trong lúc nhất thời không ai còn dám để ý tới Thịnh Bảo Hoa nữa.

“Khi dễ một tiểu cô nương, người quả thực càng ngày càng có tiền đồ đó, Viên Mộ.” Thành linh, một thanh âm lạnh lùng vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp, Dừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Long Ngâm Kiếm Chủ Nhân

“Khi dễ một tiểu cô nương, người quả thực càng ngày càng có tiền đồ đó, Viên Mộ.” Thành linh, một thanh âm lạnh lùng vang lên.

Danh hào Sát Nhân Đao Viên Mộ bị gọi ra, A Thất mặt sẹo vẫn còn có chút không quen, bởi vậy khi hần nhìn về phía chủ nhân của tiếng nói kia, sát khí trong mắt không hề che giấu chút nào.

Ngoài dự đoán, tuy rằng thanh âm kia nói hần “Khi dễ một tiểu cô nương”, nhưng chủ nhân của thanh âm kia cũng là một nam tử rất trẻ, dung mạo của y cũng không xuất chúng, trên mặt cũng không có biểu cảm gì, nhưng y da dẻ trắng như tuyết, mắt như điểm nước son, khiến cho gương mặt không hề xuất chúng lại vô cùng sinh động.

“Quý Ngọc Anh? !” Thấy rõ dung mạo người nọ, sắc mặt Viên Mộ khê biến.

Đối với Viên Mộ mà nói, cái tên ‘Quý Ngọc Anh’ này tuyệt đối là một con ác mộng, năm năm trước, Sát Nhân Đao Viên Mộ trên giang hồ cũng là kẻ danh tiếng lẫy lừng, nhưng tất cả mọi chuyện đều chỉ dừng lại ở năm năm trước.

Năm năm trước, thiếu niên Quý Ngọc Anh sơ nhập giang hồ, hơn nữa chỉ trong một thời gian rất ngắn, thanh danh lên cao, một thân thanh y, một thanh Long Ngâm Kiếm, gương mặt không chút biểu tình, là dấu hiệu của y. Viên Mộ cũng không biết vì sao hắn lại chọn tới sát tinh này, tóm lại... Trận chiến ấy cơ hồ làm hắn suýt chút nữa mất mạng, nếu không gặp được Tần tiểu thư, chỉ sợ hắn đã sớm táng mạng nơi hoàng tuyền rồi.

Điều khiến hắn mất mặt nhất chính là, năm năm trước Quý Ngọc Anh bất quá mới mười ba tuổi, vóc người không đủ, chưa ráo máu đầu.

“Thật cao hứng khi thấy ngươi còn sống.” Quý Ngọc Anh thân nhiên nói, trên mặt chẳng có chút biểu cảm, không nhìn ra có chỗ nào thấy cao hứng.

Dưới tầm mắt của y, Viên Mộ cơ hồ là theo bản năng giơ tay sờ sờ vết sẹo trên mặt, sau đó giật mình nhận ra động tác của mình đã thành ra rơi xuống hạ phong, ngược lại nắm chặt vũ khí.

Mọi người trong khách điểm lập tức dùng ánh mắt “Thì ra hắn chính là chủ nhân của Long Ngâm Kiếm Quý Ngọc Anh trong truyền thuyết” nhìn về phía vị công tử áo xanh bàn số bảy.

Nhiều nhân vật lớn đến đây như vậy, xem ra võ lâm đại hội sẽ phi thường náo nhiệt nha.

Đứng ở một bên bị mọi người quên lãng, Thịnh Bảo Hoa tò mò nhìn nhìn Long Ngâm Kiếm chủ nhân, sau đó bật một câu rất văn vẻ, “Mắt như điểm nước sơn phu nổi nà.” Ngâm xong một câu này, nàng cảm thấy cực kỳ đắc ý, nếu phụ thân biết nàng ngâm thơ nhất định sẽ khen nàng, Hồ Từ thúc thúc hắn cũng sẽ nhìn nàng với cặp mắt khác xưa.

Không biết có phải là ảo giác hay không, ngâm xong câu thơ này, Thịnh Bảo Hoa cảm giác không khí trong khách điểm đột nhiên đông cứng một chút.

Lai Phúc cùng Vương Tài đều hai tay che mặt, đã không dám nhìn sắc mặt vị chủ nhân Long Ngâm Kiếm kia, đây là trắng trợn đùa giỡn à đùa giỡn à đùa giỡn...

Người ta là có lòng tốt thay nàng giải vây vậy mà...

Ánh mắt Quý Ngọc Anh như gió lạnh quét về phía Thịnh Bảo Hoa, bắt đắ dĩ cô nương này trời sinh thiếu tâm nhãn, vẫn còn xoa xoa cảm suy nghĩ về câu thơ mình vừa ngâm, ừm, câu thơ kia là xuất phát từ đâu nhỉ?

“Phanh” một thanh âm vang lên, Tần La Y một cước đá văng cái bàn vừa thu dọn xong, “Quý Ngọc Anh? Ngươi hung hăng kiêu ngạo cái gì, bốn cô nương đến gặp qua ngươi!”

Quý Ngọc Anh đưa mắt nhìn về phía Tần La Y, chỉ thân nhiên khẽ quét qua, “Hừ, muốn tự rước lấy nhục nhã.”

Những lời này quả thực là lửa cháy thêm dầu, Tần La Y nổi giận dùng dùng rút kiếm đứng dậy.

“Nếu như là người phía sau ngươi thì ta có thể gặp.” Quý Ngọc Anh bỗng nhiên nói.

Chỉ một câu này, lại làm cho Tần La Y thay đổi sắc mặt, chỉ có nàng hiểu được, người phía sau nàng mà Quý Ngọc Anh nói, không phải là A Thất từng là bại tướng dưới tay gã, mà là một người hoàn toàn khác, chỉ là... Người này lại có thể thấy được sơ hở đó, thật sự là đáng sợ.

Nghĩ như vậy, Tần La Y cắn chặt răng, thu kiếm, “Thật là chán ghét, A Thất, ta cần nghỉ ngơi.”

A Thất mặt sẹo lập tức khom người đưa tiến.

Tần La Y bỗng nhiên dừng bước, nhìn về phía Tài Như Mệnh, “Chớ có quên, vị trí này, ta đã định rồi.”

Tài Như Mệnh nhìn nhìn một loạt vàng lá gắn trên tường, tươi cười chân thành liên tiếp gật đầu, “Chuyện này là đương nhiên, tại hạ nhất định sẽ không để người khác nhúng chàm vị trí này.” Sau đó lại giương giọng nói, “Vương Tài, đưa cô nương lên phòng tốt nhất trên lầu.”

Tần La Y ngạo nghễ lên lầu.

“Lai Phúc, dọn sạch, đem thang đến, nhờ hết những cái đó xuống.” Tài Như Mệnh chỉ chỉ vàng lá trên tường, vui như điên nói.

Lai Phúc lên tiếng, chạy đi lấy thang, chỉ còn lại một mình Thịnh Bảo Hoa đáng thương đứng nhìn cái bàn bị đá lật ngửa mà ngẩn người.

Tài Như Mệnh liếc mắt nhìn nàng một cái, cười híp mắt tiến lên, nói nhỏ, “Thịnh cô nương, trong phòng bếp có cháo gà ~”

Thịnh Bảo Hoa lập tức phấn khởi tinh thần, nuốt nuốt nước miếng, ngẩng đầu dùng ánh mắt kỳ vọng nhìn hắn.

Tài Như Mệnh cười xoay người đi vào phòng bếp, Thịnh Bảo Hoa lập tức đi theo.

Ngồi trên ghế đầu trong phòng bếp ôm chén nhỏ múc cháo ăn, Thịnh Bảo Hoa rất là thỏa mãn.

Tài Như Mệnh sờ sờ cằm, neho mắt lại, những lời vừa rồi của Quý Ngọc Anh khiến hắn có chút hoài nghi, tiếp tục nhìn kỹ vị Tần gia đại tiểu thư kia, hắn lại càng khẳng định quan điểm lúc trước của mình, vị Tần gia đại tiểu thư kia chỉ là động tác võ thuật đẹp, về phần bản lĩnh dùng vàng lá làm ám khí gắn

lên tường, chỉ sợ là do một người khác sau lưng nàng ta làm.

So với vị Tàn gia đại tiểu thư chỉ có chút công phu bề ngoài, Viên Mộ giết người vô số tự nhiên là đáng sợ hơn. Nhìn nhìn lại Thịnh cô nương đang ôm chén thức uống trước mặt, lúc tranh giành chỗ ngồi, rõ ràng nàng coi thường Tàn La Y, mà lựa chọn thỏa hiệp với Viên Mộ.

“Tại hạ phi thường tò mò, vừa rồi Thịnh cô nương đối với Tàn đại tiểu thư cùng Thanh La kiếm đều là mặt không đổi sắc, vì sao đối với gã mang đao mặt sẹo A Thất lại nhún nhường như vậy?” Tài Như Mệnh uống một ngụm cháo, cười híp mắt hỏi.

Bàn tay cầm thìa của Thịnh Bảo Hoa hơi hơi ngừng lại một chút, sau đó ngẩng mặt lên cười đến ngây thơ, “Hồ Từ thúc thúc nói, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, cái người mặt sẹo kia đáng sợ hơn.”

Nhìn cặp mắt giống như con chó nhỏ kia, Tài Như Mệnh nở nụ cười, “Ồ, ta nên nói thế nào mới được đây, trực giác trời sinh của động vật nhỏ sao?”

Ăn uống no đủ, Thịnh Bảo Hoa lại nhớ tới chuyện chính, vị trí gần cửa sổ không ngồi được, nàng liền đặt mông ngồi trước cửa, hai tay nâng má, mắt chăm chăm nhìn người đến người đi trước mặt, chờ mong đại hiệp của nàng nhanh nhanh xuất hiện.

Đang lúc nàng chờ chớ chút nhàm chán, có một đôi chân dừng ở trước mặt nàng, ánh mắt Thịnh Bảo Hoa sáng lên, ngẩng đầu, “Đại hiệp!”

Nhìn rõ người đứng trước mặt mình, nàng có chút thất vọng, không phải Mộ Dung Vân Thiên.

Quý Ngọc Anh mặt không chút thay đổi nhìn xuống cô gái áo hồng ngồi ngây ngốc trước cửa, nhìn thấy ánh sáng trong mắt nàng khi nhìn rõ là hấn có chút âm thầm xuống.

“Mộ Dung Vân Thiên sẽ không đến đây.”

Thịnh Bảo Hoa lặng đi một chút, “soạt” một tiếng đứng lên, nhưng vẫn thấp hơn hấn một đoạn, đành phải ngẩng đầu nhìn hấn, “Làm sao ngươi biết, huynh ấy hấn là cũng phải trọ ở khách điểm chứ.”

Quý Ngọc Anh hơi có chút ngoài ý muốn, hấn ở tại khách điểm mấy ngày nay, mỗi ngày đều thấy nàng ngây ngốc ngồi đợi bên cửa sổ, tới nay đã là năm ngày, vốn cho là nàng chẳng qua là bởi vì Mộ Dung Vân Thiên thuận miệng hứa hẹn một câu liền ngồi ở đây đợi, thì ra nàng vốn tính rằng Mộ Dung Vân Thiên cũng cần trọ tại khách điểm, cho nên mới ở chỗ này ôm cây đợi thỏ ?

“Vương Cảnh Ngôn mời một số người tới Bạch Hồ sơn trang, Mộ Dung Vân Thiên cũng ở đó.” Quý Ngọc Anh thản nhiên nói.

Vương Cảnh Ngôn là đương nhiệm Võ lâm minh chủ, Bạch Hồ sơn trang là trang viện của y.

Vừa mới dứt lời, Thịnh Bảo Hoa liền đem cặp mắt đen lúng liếng nhìn chăm chăm vào mặt hấn, hai mắt thật to tràn ngập ba chữ, “Mang ta đi mang ta đi mang ta đi...”

Quý Ngọc Anh không nhìn, xoay người muốn đi.

Thịnh Bảo Hoa nhanh chóng nhảy dựng lên đi theo.

“Đi theo ta làm gì.” Thanh âm Quý Ngọc Anh nhẹ nhàng phiêu phiêu truyền đến, bước chân lại vẫn không ngừng lại.

“Đi theo huynh tới Bạch Hồ sơn trang nha.” Thịnh Bảo Hoa vội vàng đáp, tiếp tục đi theo.

“Làm sao cô biết ta nhất định sẽ tới Bạch Hồ sơn trang.” Quý Ngọc Anh cứng nhắc lạnh nhạt nói.

“Ai nha, nếu Mộ Dung đại hiệp được mời, vậy Quý đại hiệp nhất định cũng sẽ không ngoại lệ thôi!” Thịnh Bảo Hoa cực kỳ chân chó nói.

“Thật khó được Quý mỗ cũng có thể vào pháp nhãn cô nương.” Quý Ngọc Anh tiếp tục cứng nhắc nói.

“Quý đại hiệp còn trẻ đã thành danh, mang một thanh Long Ngâm Kiếm tiểu ngao giang hồ, không biết là tình nhân trong mộng của bao nhiêu vị cô nương đây~” thanh âm mang đậm vẻ nịnh nọt.

“Không dám, không dám, tại hạ tướng mạo thường thường, làm sao vào được giấc mộng của cô nương.” Quý Ngọc Anh dùng ngữ điệu cứng nhắc nói lời khiêm tốn, trong giọng nói lại có chút mỉa mai.

“Khiêm tốn, khiêm tốn, mắt như điểm nước sơn phu nỡ nà, đại hiệp đúng là có khí chất mỹ nhân nha!” Thịnh Bảo Hoa rung đùi đắc ý đọc lại câu thơ mà nàng đã vừa ý hồi lâu kia.

Đang lúc nàng dương dương đắc ý, Quý Ngọc Anh bỗng nhiên dừng bước, Thịnh Bảo Hoa không kịp dừng chân, liền đụng vào lưng hấn, kêu đau một tiếng, nàng nhanh chóng ôm đầu xoa, kết quả lúc ngẩng đầu, liền đối diện với cặp mắt sáng như điểm nước sơn kia.

“Mắt như điểm nước sơn phu nỡ nà?” Hấn nhướn mi.

“Ách... Ừm”

“Tự nhiên là không sánh được với Mộ Dung đại hiệp.” Chậm rì rì bỏ lại một câu, hắn xoay người tiếp tục đi.

Thịnh Bảo Hoa tròn tròn mắt, bỗng nhiên nhớ tới ngày đầu tiên nàng tới Duyệt Lai khách sạn, có người hỏi nàng Mộ Dung Vân Thiên như thế nào, nàng thuận miệng nhân tiện nói, dung mạo so với Long Ngâm Kiếm chủ nhân Quý Ngọc Anh còn tuấn tú hơn, võ công so với Từ Ngọc các Các chủ Mai Ngạo Hàn còn cao hơn ...

Khi đó... Hắn là người này đã ở đó đi.

Tên gia hỏa lòng dạ hẹp hòi này để bụng!

Đang oán thăm, Quý Ngọc Anh đã đi tới chuồng ngựa, xoay người lên người, Thịnh Bảo Hoa nhanh chóng đi đến gần, chia móng vuốt níu lấy vạt áo hắn, dùng ánh mắt ướt sũng nhìn hắn, không tiếng động khấn cầu.

Quý Ngọc Anh cúi đầu nhìn móng vuốt đang níu lấy trường bào của mình, lại nhìn cặp mắt đen lúng liếng kia, hết chỗ nói nửa ngày, vươn tay ra.

Thịnh Bảo Hoa lập tức buông vạt áo hắn ra, con mắt lóe sáng lờ lờ nhìn hắn, giao móng vuốt vào lòng bàn tay hắn.

Cảm giác được móng vuốt nhỏ bé mềm mại trong lòng bàn tay, Quý Ngọc Anh nấp máy môi, nắm chặt, một tay kéo nàng lên ngựa.

Tài Như Mệnh ôm hai tay đứng ở cửa Duyệt Lai khách sạn, hí mắt nhìn nam tử trẻ tuổi mang theo hồng y thiếu nữ tuyết trần mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Bạch Hồ Sơn Trang

Trên giang hồ có Nhất trang Nhị phủ Tam các, nhất trang đó là chỉ Bạch Hồ sơn trang của đương nhiệm Võ lâm minh chủ Vương Cảnh Ngôn, Phụng Tiên trấn bởi vì ở lân cận Bạch Hồ sơn trang mà trở thành nơi người trong võ lâm thường xuyên xuất hiện. Tuy rằng nhân sĩ võ lâm thường xuyên quần tụ tại nơi này, nhưng cũng bởi vì sự tồn tại của Bạch Hồ sơn trang mà chưa bao giờ phát sinh chuyện mọi người sử dụng binh khí đánh nhau.

Ánh trăng sáng ngời, một con ngựa màu đỏ thẫm đứng ở cửa Bạch Hồ sơn trang, Quý Ngọc Anh nắm chặt cương ngựa, cảm giác thấy có thứ gì đó ở phía sau mềm nhũn rơi từ trên lưng ngựa xuống, mây hơi nhú, hắn lật tay một cái, xách lấy thứ kia...

Chính là Thịnh Bảo Hoa cô nương đang ngủ vô tri vô giác, hơn nữa còn nước miếng giàn giụa, cả đoạn đường dài, không ném nàng lại giữa đường, thật sự là kỳ tích...

Quý Ngọc Anh hết chỗ nói một lúc lâu, xách theo nàng nhảy xuống ngựa, lặn qua lộn lại một phen như vậy, Thịnh Bảo Hoa cô nương cư nhiên vẫn không có chút dấu hiệu tỉnh lại, vẫn còn ngủ thiếp hôn địa âm, nhật nguyệt vô quang.

“Heo.” Nhéo nhéo hai má đỏ hồng kia, hắn nhú mày, vẻ mặt ghét bỏ nhìn chút nước miếng dính trên tay.

Người nào đó chắc lười, tiếp tục ngủ, còn quay mặt cọ cọ trên tay hắn.

Sau đó mặc cho ai làm thịt bán nàng, nàng cũng không có phản ứng, thật không biết nàng làm thế nào có thể một đường bình yên vô sự từ Bảo Vân sơn chạy đến Phụng Tiên trấn. Quý Ngọc Anh vô lực liếc mắt nhìn, dắt ngựa, khiêng Thịnh Bảo Hoa cô nương đang ngủ không khác gì hôn mê vào Bạch Hồ sơn trang.

Vừa mới tiến sơn trang, liền có người đón chào, người tới là một nam tử trung niên mặc áo choàng màu xám tro, đúng là quản gia của Bạch Hồ sơn trang Khâu Đường, y kính ngạc nhìn thứ mà Quý Ngọc Anh đang vác trên vai, “Quý công tử, đó là...”

Sẽ không phải là... thi thể đấy chứ? !

Khỏe miệng Quý Ngọc Anh hơi hơi nhếch lên một chút, “Một con heo.”

Khâu Đường “Ừ” một tiếng, tiếp tục cẩn thận nhìn, đúng là một cô nương, “Cướp được?” Nói xong, dùng một loại ánh mắt mờ ám không thể tưởng tượng nổi nhìn chằm chằm Quý Ngọc Anh, chân nhân bất lộ tướng a, không thể ngờ được mặt than công tử lại xuống tay mãnh liệt như vậy với cô nương mà mình thích.

“Nhặt được.” Quý Ngọc Anh mặt không chút thay đổi nói.

“Yên tâm yên tâm, ta sẽ không nói cho Minh chủ ~” Khâu Đường vẽ mặt bát quái, “Bất quá, dưa hái xanh không ngọt, phải dụ dỗ được cô nương nhà người ta mới được nha.”

Nhìn thấy Khâu Đường dùng vẽ mặt chính trực nói chuyện bát quái, thật sự rất đáng bóp chết, Quý Ngọc Anh nhướn mày, “Lão đầu kia đâu? Hắn nhờ ta tra chuyện Thu Thủy Tập, ta ở Mê Ly môn tìm được một chút manh mối.”

“Minh chủ ở Mai Hoa sảnh bày tiệc đón khách, nếu không công tử trực tiếp đi tìm ông ấy?” Khâu Đường ho nhẹ một tiếng, nói.

“Là ai vô cùng lo lắng dùng bỏ câu đưa tin cho ta nói Thu Thủy Tập bị trộm? Hắn còn có tâm tư bày tiệc đón khách?”

“Minh chủ luôn thích giao lưu cảm tình cùng các võ lâm hiệp khách nha, ngay cả Mộ Dung Vân Thiên cũng đến đây a.”

“Mộ Dung Vân Thiên? Ở nơi nào, ở nơi nào?” Cái đồng trên lưng người nào đó bỗng nhiên nói leo.

Quý Ngọc Anh vẽ mặt hắc tuyến.

Khâu Đường kinh ngạc nhìn tiểu cô nương bị Quý Ngọc Anh khiêng trên vai, đang cố gắng quay đầu, hồi lâu mới hoàn hồn, dùng ánh mắt đồng tình nhìn về phía Quý Ngọc Anh, thì ra cô nương nhà người ta trong lòng đã có đối tượng rồi a.

Lúc Thịnh Bảo Hoa nhảy nhót đi theo Khâu Đường cùng Quý Ngọc Anh vào Mai Hoa sảnh, Mộ Dung Vân Thiên đang ngồi ở trong góc thờ ơ uống rượu.

Sau đó, ngẩng đầu, hắn liền nhìn thấy một cặp mắt sạch sẽ trong suốt.

Thấy hắn cũng nhìn thấy mình, Thịnh Bảo Hoa cao hứng trở lại, nhắm ngay mục tiêu trực tiếp vọt vào trong lòng hắn.

“Bảo... Bảo?” Mộ Dung Vân Thiên sững sốt một chút, cúi đầu nhìn hồng y thiếu nữ trong lòng mình, lúc gọi lên cái tên này, khóe miệng hắn co giật một chút, đang nhớ lại cô gái này một lòng một dạ muốn kéo hắn về làm áp trại tướng công.

“Ừ.” Thịnh Bảo Hoa vui vẻ cọ loạn trong ngực hắn, giống như con chó nhỏ tìm được chủ nhân.

“Sao cô lại ở đây?” Mộ Dung Vân Thiên có chút nghi hoặc.

“Ta mang nàng tới.” Một thanh âm cứng nhắc chen vào.

Mộ Dung Vân Thiên đưa mắt nhìn về phía thanh âm kia, là một thanh y nam tử lưng mang kiếm, Long Ngâm Kiếm chủ nhân Quý Ngọc Anh? Nghe đồn người này tính cách quái gở bất thường, không dễ ở chung, vì sao lại...

“Không cần cảm tạ ta, nhắc tay chi lao.” Quý Ngọc Anh khoát tay áo.

Mộ Dung Vân Thiên nhíu mày, người kia nhìn thế nào mà thấy là hắn muốn cảm tạ y chứ...

Đang cau mày, hắn bỗng nhiên cảm giác người giống như con chó nhỏ kia đang kéo kéo góc áo hắn, “Bảo Bảo ở Duyệt Lai khách sạn chờ thật lâu...”

Nghe nàng nói như vậy, Mộ Dung Vân Thiên nhớ lại dường như đúng là mình đã bảo nàng chờ ở Duyệt Lai khách sạn, đơn giản chỉ là một câu tùy tiện, nàng thật sự một mực ở đó chờ hắn?

Thịnh Bảo Hoa ngẩng mặt lên, rồi lại hạ ánh mắt không dám nhìn hắn, vẽ mặt lo lắng, “Chờ mãi huynh vẫn không tới, Bảo Bảo không chờ được, cho nên mới phải tự tiện tới tìm huynh...”

Mộ Dung Vân Thiên nghe vậy, cười nhẹ, nâng tay xoa đầu nàng, “Là ta không tốt, quên đi ước định với cô.”

Thịnh Bảo Hoa trộm liếc mắt nhìn hắn một cái, thấy hắn không có vẻ tức giận, lại càng mềm nhũn nằm trong lòng hắn.

“Vân Thiên, vị cô nương này là?” Bên cạnh, một lão nhân mập mạp tò mò hỏi.

Mộ Dung Vân Thiên còn chưa trả lời, đã có người cười cướp lời đáp, “Là tiểu nương tử chưa quá môn của Mộ Dung tam công tử.”

Người vừa nói chính là vị công tử trẻ tuổi mặc trường bào màu tím, Mộ Dung Vân Thiên liếc mắt nhìn gã, Tử Ngọc các Các chủ Mai Ngạo Hàn.

Trò cười ở khách sạn ngày hôm đó, gã cũng chứng kiến.

“Mai Các chủ chê cười.” Mộ Dung Vân Thiên nhẹ lời cười đậm.

“Vân Thiên, cô nương này thật là...” Lão nhân mập mạp càng hiếu kỳ.

Mộ Dung Vân Thiên có chút đau đầu nhìn thoáng qua hồng y thiếu nữ tựa trong lòng hắn, đã thấy nàng đang dựa vào hắn mà ngủ, khóe miệng mang theo

nụ cười ngọt ngào, bàn tay nhỏ bé nắm lấy vạt áo hần không chịu buông.

Quý Ngọc Anh liếc mắt nhìn Thịnh Bảo Hoa nằm trong lòng Mộ Dung Vân Thiên ngủ vô cùng an tâm, xoay người đi ra khỏi Mai Hoa sảnh. Mơ hồ còn nghe được phía sau Mộ Dung Vân Thiên đang giải thích, “Tại hạ cùng với cô nương này có chút sâu xa, khi nàng còn bé từng bị người ta lừa gạt đem bán, vừa vận ta bắt gặp...”

Vượt qua hành lang, Quý Ngọc Anh cảm giác được có người đang theo phía sau mình, đang muốn quay đầu, lại nghe thấy một thanh âm giống như tiếng thờ dài, “Chân trời nơi nào không có cỏ thơm, sao phải đơn phương yêu mến một cảnh hoa.”

“Khâu quản gia, người thực rảnh rồi.” Không quay đầu lại, hần thản nhiên nói.

“Ta đi uống rượu cùng công tử.” Khâu Đường sán đến trước mặt hần, dùng vẻ mặt “Tâm sự của người, ta đều biết, huynh đệ không cần phải nói” nhìn hần, còn nâng tay vỗ vỗ vai hần an ủi.

Quý Ngọc Anh đẩy tay y ra, quay đầu liền đi.

“Huynh đệ, hãy nghỉ thoáng một chút ~” Phía sau, Khâu Đường vẫn còn lớn tiếng khuyên giải an ủi.

Vì thế Quý Ngọc Anh đi càng nhanh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Bạch Hồ Sơn Trang

Trên giang hồ có Nhất trang Nhị phủ Tam các, nhất trang đó là chi Bạch Hồ sơn trang của đương nhiệm Võ lâm minh chủ Vương Cảnh Ngôn, Phụng Tiên trấn bởi vì ở lân cận Bạch Hồ sơn trang mà trở thành nơi người trong võ lâm thường xuyên xuất hiện. Tuy rằng nhân sĩ võ lâm thường xuyên quần tụ tại nơi này, nhưng cũng bởi vì sự tồn tại của Bạch Hồ sơn trang mà chưa bao giờ phát sinh chuyện mọi người sử dụng binh khí đánh nhau.

Ánh trắng sáng ngời, một con ngựa màu đỏ thẫm đứng ở cửa Bạch Hồ sơn trang, Quý Ngọc Anh nắm chặt cương ngựa, cảm giác thấy có thứ gì đó ở phía sau mềm nhũn rơi từ trên lưng ngựa xuống, mày hơi nhíu, hần lật tay một cái, xách lấy thứ kia...

Chính là Thịnh Bảo Hoa cô nương đang ngủ vô tri vô giác, hơn nữa còn nước miếng giàn giụa, cả đoạn đường dài, không ném nàng lại giữa đường, thật sự là kỳ tích...

Quý Ngọc Anh hết chỗ nói một lúc lâu, xách theo nàng nhảy xuống ngựa, lẩn qua lộn lại một phen như vậy, Thịnh Bảo Hoa cô nương cư nhiên vẫn không có chút dấu hiệu tỉnh lại, vẫn còn ngủ thiếp hôn địa ám, nhật nguyệt vô quang.

“Heo.” Nhéo nhéo hai má đỏ hồng kia, hần nhíu mày, vẻ mặt ghét bỏ nhìn chút nước miếng dính trên tay.

Người nào đó chắc lười, tiếp tục ngủ, còn quay mặt cọ cọ trên tay hần.

Sau đó mặc cho ai làm thịt bán nạng, nạng cũng không có phản ứng, thật không biết nạng làm thế nào có thể một đường bình yên vô sự từ Bảo Vân sơn chạy đến Phụng Tiên trấn. Quý Ngọc Anh vô lực liếc mắt nhìn, dắt ngựa, khiêng Thịnh Bảo Hoa cô nương đang ngủ không khác gì hôn mê vào Bạch Hồ sơn trang.

Vừa mới tiến sơn trang, liền có người đón chào, người tới là một nam tử trung niên mặc áo choàng màu xám tro, đúng là quản gia của Bạch Hồ sơn trang Khâu Đường, y kinh ngạc nhìn thứ mà Quý Ngọc Anh đang vác trên vai, “Quý công tử, đó là...”

Sẽ không phải là... thi thể đấy chứ? !

Khóe miệng Quý Ngọc Anh hơi hơi nhếch lên một chút, “Một con heo.”

Khâu Đường “Ừ” một tiếng, tiếp tục cẩn thận nhìn, đúng là một cô nương, “Cướp được?” Nói xong, dùng một loại ánh mắt mờ ám không thể tưởng tượng nổi nhìn chằm chằm Quý Ngọc Anh, chân nhân bất lộ tướng a, không thể ngờ được mặt than công tử lại xuống tay mãnh liệt như vậy với cô nương mà mình thích.

“Nhặt được.” Quý Ngọc Anh mặt không chút thay đổi nói.

“Yên tâm yên tâm, ta sẽ không nói cho Minh chủ ~” Khâu Đường vẻ mặt bất quá, “Bất quá, dưa hấu xanh không ngọt, phải dụ dỗ được cô nương nhà người ta mới được nha.”

Nhìn thấy Khâu Đường dùng vẻ mặt chính trực nói chuyện bất quá, thật sự rất đáng bóp chết, Quý Ngọc Anh nhướn mày, “Lão đầu kia đâu? Hắn nhờ ta tra chuyện Thu Thủy Tập, ta ở Mê Ly môn tìm được một chút manh mối.”

“Minh chủ ở Mai Hoa sảnh bày tiệc đón khách, nếu không công tử trực tiếp đi tìm ông ấy?” Khâu Đường ho nhẹ một tiếng, nói.

“Là ai vô cùng lo lắng dùng bồ câu đưa tin cho ta nói Thu Thủy Tập bị trộm? Hắn còn có tâm tư bày tiệc đón khách?”

“Minh chủ luôn thích giao lưu cảm tình cùng các võ lâm hiệp khách nha, ngay cả Mộ Dung Vân Thiên cũng đến đây a.”

“Mộ Dung Vân Thiên? Ở nơi nào, ở nơi nào?” Cái đồng trên lưng người nào đó bỗng nhiên nói leo.

Quý Ngọc Anh về mặt hắc tuyến.

Khâu Đường kinh ngạc nhìn tiểu cô nương bị Quý Ngọc Anh khiêng trên vai, đang cố gắng quay đầu, hồi lâu mới hoàn hồn, dùng ánh mắt đồng tình nhìn về phía Quý Ngọc Anh, thì ra cô nương nhà người ta trong lòng đã có đối tượng rồi a.

Lúc Thịnh Bảo Hoa nhảy nhót đi theo Khâu Đường cùng Quý Ngọc Anh vào Mai Hoa sảnh, Mộ Dung Vân Thiên đang ngồi ở trong góc thờ ơ uống rượu.

Sau đó, ngẩng đầu, hắn liền nhìn thấy một cặp mắt sạch sẽ trong suốt.

Thấy hắn cũng nhìn thấy mình, Thịnh Bảo Hoa cao hứng trở lại, nhắm ngay mục tiêu trực tiếp vọt vào trong lòng hắn.

“Bảo... Bảo?” Mộ Dung Vân Thiên sững sốt một chút, cúi đầu nhìn hồng y thiếu nữ trong lòng mình, lúc gọi lên cái tên này, khóe miệng hắn co giật một chút, đang nhớ lại cô gái này một lòng một dạ muốn kéo hắn về làm áp trại tướng công.

“Ừ.” Thịnh Bảo Hoa vui vẻ cọ loạn trong ngực hắn, giống như con chó nhỏ tìm được chủ nhân.

“Sao cô lại ở đây?” Mộ Dung Vân Thiên có chút nghi hoặc.

“Ta mang nàng tới.” Một thanh âm cứng ngắt chen vào.

Mộ Dung Vân Thiên đưa mắt nhìn về phía thanh âm kia, là một thanh y nam tử lưng mang kiếm, Long Ngâm Kiếm chủ nhân Quý Ngọc Anh? Nghe đồn người này tính cách quái gở bất thường, không dễ ở chung, vì sao lại...

“Không cần cảm tạ ta, nhắc tay chi lao.” Quý Ngọc Anh khoát tay áo.

Mộ Dung Vân Thiên nhíu mày, người kia nhìn thế nào mà thấy là hắn muốn cảm tạ y chứ...

Đang cau mày, hắn bỗng nhiên cảm giác người giống như con chó nhỏ kia đang kéo kéo góc áo hắn, “Bảo Bảo ở Duyệt Lai khách sạn chờ thật lâu...”

Nghe nàng nói như vậy, Mộ Dung Vân Thiên nhớ lại dường như đúng là mình đã bảo nàng chờ ở Duyệt Lai khách sạn, đơn giản chỉ là một câu tùy tiện, nàng thật sự một mực ở đó chờ hắn?

Thịnh Bảo Hoa ngẩng mặt lên, rồi lại hạ ánh mắt không dám nhìn hắn, vẻ mặt lo lắng, “Chờ mãi huynh vẫn không tới, Bảo Bảo không chờ được, cho nên mới phải tự tiện tới tìm huynh...”

Mộ Dung Vân Thiên nghe vậy, cười nhẹ, nâng tay xoa đầu nàng, “Là ta không tốt, quên đi ước định với cô.”

Thịnh Bảo Hoa trộm liếc mắt nhìn hắn một cái, thấy hắn không có vẻ tức giận, lại càng mềm nhũn nằm trong lòng hắn.

“Vân Thiên, vị cô nương này là?” Bên cạnh, một lão nhân mập mạp tò mò hỏi.

Mộ Dung Vân Thiên còn chưa trả lời, đã có người cười cướp lời đáp, “Là tiểu nương tử chưa quá môn của Mộ Dung tam công tử.”

Người vừa nói chính là vị công tử trẻ tuổi mặc trường bào màu tím, Mộ Dung Vân Thiên liếc mắt nhìn gã, Tử Ngọc các Các chủ Mai Ngao Hàn.

Trò cười ở khách sạn ngày hôm đó, gã cũng chứng kiến.

“Mai Các chủ chê cười?” Mộ Dung Vân Thiên nhẹ lời cười đậm.

“Vân Thiên, cô nương này thật là...” Lão nhân mập mạp càng hiếu kỳ.

Mộ Dung Vân Thiên có chút đau đầu nhìn thoáng qua hồng y thiếu nữ tựa trong lòng hắn, đã thấy nàng đang dựa vào hắn mà ngủ, khóe miệng mang theo nụ cười ngọt ngào, bàn tay nhỏ bé nắm lấy vạt áo hắn không chịu buông.

Quý Ngọc Anh liếc mắt nhìn Thịnh Bảo Hoa nằm trong lòng Mộ Dung Vân Thiên ngủ vô cùng an tâm, xoay người đi ra khỏi Mai Hoa sảnh. Mơ hồ còn

nghe được phía sau Mộ Dung Vân Thiên đang giải thích, “Tại hạ cùng với cô nương này có chút sâu xa, khi nàng còn bé từng bị người ta lừa gạt đem bán, vừa vận ta bắt gặp...”

Vượt qua hành lang, Quý Ngọc Anh cảm giác được có người đang theo phía sau mình, đang muốn quay đầu, lại nghe thấy một thanh âm giống như tiếng thờ dài, “Chân trời nơi nào không có cỏ thơm, sao phải đơn phương yêu mến một cảnh hoa.”

“Khâu quân gia, người thực rảnh rồi.” Không quay đầu lại, hần thản nhiên nói.

“Ta đi uống rượu cùng công tử.” Khâu Đường sán đến trước mặt hần, dùng vẻ mặt “Tâm sự của người, ta đều biết, huynh đệ không cần phải nói” nhìn hần, còn nâng tay vỗ vỗ vai hần an ủi.

Quý Ngọc Anh đẩy tay y ra, quay đầu liền đi.

“Huynh đệ, hãy nghỉ thoáng một chút ~” Phía sau, Khâu Đường vẫn còn lớn tiếng khuyên giải an ủi.

Vì thế Quý Ngọc Anh đi càng nhanh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Tử Ngọc Các Các Chủ

Khâu Đường nhìn thấy Quý Ngọc Anh đi về hướng thư phòng, biết hần đích thị là có manh mối Thu Thủy Tập muốn thông báo với Minh Chủ, liền thu liễm vẻ bất quá trên mặt, khôi phục vẻ chính trực, xoay người trở lại đại sảnh, đi đến bên cạnh lão nhân mập mạp kia, hơi cúi người,

“Minh Chủ, Quý công tử tới thư phòng ngài.”

Đang hứng thú muốn phân nhìn chăm chăm Mộ Dung Vân Thiên, Vương Cảnh Ngôn ngẩng đầu liếc mắt nhìn Khâu Đường một cái, tỏ vẻ không đồng ý, “Đứa nhỏ kia, cũng không thấy lên tiếng chào hỏi mọi người một câu.”

Ngụ ý trách cứ, nhưng lại có cảm giác thân thiết không tầm thường đối với Quý Ngọc Anh, giống như đang giáo huấn nhi tử.

Khâu Đường cười gượng, muốn mặt than công tử kia chào hỏi mọi người, đúng là có chút khó khăn, hình ảnh đó y thật sự không thể tưởng tượng nổi.

“Vân Thiên a, tiểu cô nương nhất định là tìm người mệt nhọc, vừa thấy người mới ngủ an tâm được như thế, đáng thương, mang nàng đi nghỉ ngơi đi.” Vương Cảnh Ngôn lắc đầu thờ dài.

An tâm... sao?

Mộ Dung Vân Thiên nghe vậy thoáng ngẩn ra, cúi đầu nhìn Thịnh Bảo Hoa đang cuộn người ngủ say sưa trong lòng mình, nàng vẫn gắt gao níu lấy góc áo của hần, mày hơi nhíu lại, cánh môi hồng nhạt hơi hơi chu, đúng là đáng yêu nói không nên lời, trên người còn có một cỗ hương vị ngọt ngào.

Minh Chủ ngài suy nghĩ nhiều, ngài thật sự suy nghĩ quá nhiều rồi, cô nương này ở chỗ nào cũng đều an tâm ngủ được, vừa mới bị Quý công tử khiêng trên vai cũng ngủ tới hôn mê bất tỉnh như vậy. Khâu Đường yên lặng đứng một bên, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, đáy lòng phun rầm rĩ.

Vương Cảnh Ngôn tự nhiên không biết trong lòng Khâu Đường đang suy nghĩ gì, y cười đứng lên, nhìn những người khác nói, “Các vị cũng nên trở về phòng nghỉ ngơi đi, sáng mai...” Nói tới đây, y cười thần bí.

“Ngày mai có gì đặc biệt sao?” Thấy lão nhân kia khoe khoang thần bí, Tử Ngọc các Các chủ Mai Ngạo Hàn biết rõ y thích náo nhiệt, cố ý làm ra vẻ tò mò.

“Một đám thanh niên trai tráng các người, nhiều ngày như vậy phải ở bên cạnh một lão già như ta, thật sự là rất ám ức đi.”

Vương Cảnh Ngôn cười hắc hắc, “Lão già ta nói thì còn gì là thú vị, ngày mai các vị tự tìm hiểu nga.” Nói tới đây, y sửa lại y phục, khoát tay áo, “Ta tới thư phòng xem đứa nhỏ khó tính kia một chút, mọi người tan đi.”

Đứa nhỏ khó tính... Nếu Quý công tử biết ngài xưng hô như vậy ở sau lưng hần, sẽ bạo phát, nhất định sẽ bạo phát, nhất định. Khâu Đường tiếp tục yên lặng, đáy lòng liên tục phun rầm rĩ.

Mộ Dung Vân Thiên thật cẩn thận ôm Thịnh Bảo Hoa đang ngủ say đứng lên, đi ra ngoài.

Nhìn thấy vị công tử dung mạo tú lệ ôm hồng y thiếu nữ đang say ngủ đi ra cửa, Khâu Đường đứng ở góc tường lắc đầu thờ dài, ai điều thay cho Quý Ngọc Anh, nhìn người ta xem, tư thế ôm có bao nhiêu ôn nhu, bao nhiêu đẹp mắt, lại nghĩ tới hành động mạnh mẽ khiêng vác của Quý Ngọc Anh lúc

trước, Quý công tử à Quý công tử, người vẫn còn quá non nha, người nói xem, người như vậy làm sao có thể cướp được người ta chứ.

Lúc Thịnh Bảo Hoa tỉnh, phát hiện mình đang nằm trong một căn phòng xa lạ, dụi dụi mắt ngồi dậy, nàng mơ mơ màng màng xuống giường, dựa vào cảm giác đi ra ngoài. Vừa đi còn vừa nghi hoặc, rõ ràng nàng nhờ Quý Ngọc Anh mang nàng đi tìm Mộ Dung Vân Thiên, hơn nữa đã gặp Mộ Dung đại hiệp như ý nguyện, sao giờ lại ở đây một mình?

Đi đến gian ngoài, nhìn thấy chiết phiến cực kỳ quen mắt trên bàn kia thì hai mắt Thịnh Bảo Hoa sáng rực lên, chạy tới cầm lấy chiết phiến mở ra xem, quả nhiên là Mộ Dung đại hiệp.

“Ba” một tiếng mở chiết phiến ra, nàng cũng giả bộ phẩy phẩy vài cái, lại “Ba” một tiếng khép lại, sau đó che miệng nhỏ khe khẽ cười.

Cửa gian ngoài chưa đóng, Mai Ngao Hàn đi ngang qua, vừa nghiêng đầu, vừa hay lại nhìn thấy Thịnh Bảo Hoa cô nương cười đến giống như hồ ly tinh.

Thịnh Bảo Hoa cô nương còn hồn nhiên không hề hay biết, nâng chiết phiến lên hướng về không khí làm một động tác đẩy cảm, giống như Mộ Dung Vân Thiên đang đứng đối diện vậy, kiều thanh nói,

“Đại hiệp, huynh theo ta đi.”

Nói xong, nhú nhú mày, lại lắc đầu, làm bầm lâu bầu, “Không ổn, không ổn, Hồ Từ thúc thúc nói đây là trêu chọc.”

Ôm chiết phiến, Thịnh Bảo Hoa cô nương cau mày vắt vẻo suy nghĩ một phen, sau đó ngẩng đầu, mở to hai mắt, dùng vẻ mặt điềm đạm đáng yêu trông mong nhìn không khí, sâu kín nói, “Đại hiệp, không bằng ta theo huynh nha?”

“Xi.” Đứng ở cửa, Mai Ngao Hàn nhất thời không nhận được, cười phá lên.

Thịnh Bảo Hoa cô nương đang nổi cảm hứng, thỉnh linh bị cắt ngang suy nghĩ, có chút phiền não nhìn về phía cửa, liền chứng kiến Mai Ngao Hàn đang ôm bụng cười rút.

“Người là ai?!” Trùng trùng nhìn hần hồi lâu, trùng trùng mức mắt đã mờ như, cái tên kia vẫn còn ôm bụng dựa vào cửa, cười đến run rẩy, Thịnh Bảo Hoa cô nương nổi giận.

“Ồ, tại hạ chính là kẻ vô công kém Mộ Dung đại hiệp một chút, Mai Ngao Hàn ~” lau nước mắt do bật cười, Mai Ngao Hàn nghiêm trang nói.

“Lại một tên mang thù.” Yếu ớt chuyển đi tầm mắt, Thịnh Bảo Hoa có chút chột dạ nhỏ giọng lầm bầm, không phải chỉ là một lần nói bậy thôi sao, làm sao lại bị tất cả đương sự bắt gặp chứ.

Thấy Thịnh Bảo Hoa có vẻ chột dạ, Mai Ngao Hàn không nhận được lại nở nụ cười, cô nương này rất đáng yêu, thật sự là rất đáng yêu.

“Không biết phương danh cô nương là gì?” Mai Ngao Hàn rõ ràng không đi, lại tựa vào cửa tán gẫu với nàng.

“Sao ta phải nói cho người biết!” Thấy hần có vẻ trêu ghẹo, Thịnh Bảo Hoa cô nương tức giận quay đầu.

Hai má đỏ thắm son trên mặt Thịnh Bảo Hoa kia đã cọ hết lên chân và gối đầu, lúc này lại là bộ dạng vừa mới tỉnh ngủ, làn da nộn nộn hồng nhuận giống như có thể nặn ra nước. Mai Ngao Hàn thấy tay ngứa ngáy, chờ tới lúc định thần lại, hai tay đã véo hai má cô nương nhà người ta.

“Ưm ưm, buông... Buông tay!” Hai má bị đau, Thịnh Bảo Hoa mặc kệ, dùng sức giãy dụa.

Mai Ngao Hàn càng cảm thấy thích thú, hai tay lôi kéo, lại kéo thành một đoàn, nắm hai má cô nương nhà người ta đến biến dạng, “Ai nha, thật sự là đáng yêu ~”

Thịnh Bảo Hoa muốn đánh lại đánh không lại hần, muốn tránh lại tránh không thoát, ủy khuất cực kỳ, trên mặt vừa xót vừa đau, trong đôi mắt thật to tràn đầy nước mắt.

Mai Ngao Hàn biết mình quá đà, làm tiểu cô nương nhà người ta khóc, vội buông lỏng tay.

Thịnh Bảo Hoa hai mắt mọng nước mắt trùng hần, hai má bị véo hồng hồng phồng lên, bộ ngực nho nhỏ khẽ lên khẽ xuống, thoát nhìn có vẻ tức giận không ít, rồi lại giận mà không dám nói gì, giống như một con ếch phồng mang trợn má.

“Bảo Bảo, không bằng cô theo ta nha.” Mai Ngao Hàn sợ nàng khóc, trêu nàng.

“Ai cho phép người gọi ta là Bảo Bảo!” Thịnh Bảo Hoa bùng nổ.

“Bằng không gọi là gì nha?” Mai Ngao Hàn vẻ mặt vô tội.

“Thịnh Bảo Hoa! Ta tên là Thịnh Bảo Hoa!” Nói xong, Thịnh Bảo Hoa lặng đi một chút, nhìn nhìn lại Mai Ngao Hàn vẻ mặt tươi cười, đáng về “Sớm nói cho ta biết có phải tốt hơn không”, bảo nổi, “Người thật đáng ghét!” Nói xong, xoay người bỏ chạy.

“Ai nha, thật không dễ trêu.” Mai Ngao Hàn vội giữ lại nàng, “Đi đâu nha?”

“Ta đi nói cho Mộ Dung đại hiệp, nói người khi dễ ta!” Thịnh Bảo Hoa hung hăng trừng mắt nhìn hắn, đáng vẻ như đứa nhỏ có việc muốn cáo trạng.

“Mộ Dung đại hiệp lúc này không rảnh nha.” Mai Ngao Hàn chìa ngón trỏ lắc lắc trước mặt nàng.

“Vì cái gì?” Thịnh Bảo Hoa ngơ ngác hỏi, đã quên cần phải tức giận.

“Bởi vì... giang hồ đệ nhất mỹ nhân đến đây.” Mai Ngao Hàn cười đến thập phần xấu xa.

“Giang hồ... đệ nhất mỹ nhân?” Thịnh Bảo Hoa mở trừng hai mắt, lặp lại như vẹt.

“Phải, giang hồ đệ nhất mỹ nhân, Khúc Thanh Thương.”

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nhân

Lúc Mai Ngao Hàn nói ra cái tên của Khúc Thanh Thương, hơi hơi nhếch môi, thanh âm đặc biệt trầm thấp, mang theo hương vị thần bí mà dụ hoặc, tầm mắt lại không rời khỏi gương mặt bị hắn néo hồng hồng của Thịnh Bảo Hoa, bởi vì hắn hết sức tò mò không hiểu cô nương này sẽ có phản ứng như thế nào.

Thịnh Bảo Hoa nhìn hắn một cái, vừa muốn mở miệng, bụng lại vang lên ‘cô lô cô lô’, cúi đầu sờ sờ bụng, nàng quay đầu nhìn cái bàn, phát hiện trên bàn còn bày biện điểm tâm, liền thập phần tự nhiên đưa tay cầm một khối đưa lên miệng cắn.

“Thế nào?” Mai Ngao Hàn hỏi.

“Hương vị cũng không tệ lắm, có điều hơi ngọt quá.” Thịnh Bảo Hoa nhai một chút, nuốt xuống, thành thật trả lời.

Mai Ngao Hàn bật cười, tùy tay cầm lấy bình trà trên bàn, rót một ly trà cho nàng. “Ta là nói, Mộ Dung Vân Thiên hiện đang dùng bữa sáng cùng giang hồ đệ nhất mỹ nhân, cô còn ở đây mà ăn điểm tâm?”

“Bữa sáng?” Thịnh Bảo Hoa uống một ngụm trà, lập tức bắt được trọng điểm.

“...” Mai Ngao Hàn trầm mặc, đây không phải là trọng điểm...

“Mau mau, mau mang ta đi.” Thịnh Bảo Hoa lôi kéo ống tay áo Mai Ngao Hàn, bước ra khỏi phòng.

Mai Ngao Hàn bắt đầu đi bị nàng lôi kéo đi vài bước, chịu phận bất hạnh làm kẻ dẫn đường.

Bạch Hồ sơn trang rất lớn, Thịnh Bảo Hoa cảm thấy cực kỳ may mắn vì khi này đã thuận tay mang theo mấy miếng điểm tâm, bằng không chờ tới lúc đi được tới chỗ dùng bữa sáng, nàng cũng đã chết đói rồi.

“Tới.” Mai Ngao Hàn quay đầu nhìn thoáng qua Thịnh Bảo Hoa vừa đi vừa cắn điểm tâm, chỉ chỉ Lan Hoa sảnh trước mặt.

Thịnh Bảo Hoa hoan hô một tiếng, vội vàng vượt qua hắn vọt vào.

Đại sảnh đầy chật một đồng người ngồi, Thịnh Bảo Hoa đói bụng cũng không kịp nhìn, chìa móng vuốt nhúng chàm một cái bánh bao to đặt trong mâm trên mặt bàn.

Nhét vào miệng, cắn một miếng lớn, Thịnh Bảo Hoa mới thỏa mãn ôm bánh bao giương mắt tìm kiếm bóng dáng Mộ Dung Vân Thiên.

Mộ Dung Vân Thiên vẫn ngồi trong góc như trước, hắn tựa hồ không phát hiện thấy Thịnh Bảo Hoa, đang nghiêng đầu nói gì đó với thiếu nữ mặc áo xanh ngọc bích ngồi đối diện, vẻ mặt mang ý cười ôn nhu.

Không biết hắn nói gì, bích y thiếu nữ thân nhiên cười, quay đầu.

Thịnh Bảo Hoa lúc này mới nhìn rõ dung mạo thiếu nữ kia, nàng ta có một dung mạo thanh nhã đến cực điểm, nhất cử nhất động đều đầy vẻ phong tình, giống như tiên tử lướt gió mà tới, khiến người ta nhìn thấy không nhịn được phải ngây ngẩn.

Nàng ta chính là Khúc Thanh Thương đi, chẳng biết tại sao, Thịnh Bảo Hoa lại chắc chắn như vậy.

“Này, con bé quê mùa, tại sao người lại ở chỗ này?!” Bỗng nhiên có người cao giọng nói.

Thịnh Bảo Hoa lặng đi một chút, cảm thấy thanh âm này có điểm quen tai, nghiêng đầu nhìn về phía đó, một cô gái che mặt, mặc váy dài màu đình hương đang trợn mắt nhìn nàng.

Đúng là cô gái tranh đoạt vị trí cùng nàng ở Duyệt Lai khách sạn.

“Ách... Tại sao cô lại ở chỗ này?” Thịnh Bảo Hoa nuốt xuống một miếng bánh bao, theo bản năng hỏi lại.

“Là ta hỏi ngươi trước!” Cô gái kia cầm Thanh La kiếm đứng lên, bước đến bên người nàng.

Thịnh Bảo Hoa ngẩng đầu liếc mắt nhìn cô gái đứng trước mặt mình một cái, bị ai phát hiện cô gái kia thể nhưng cao hơn nàng rất nhiều.

“Này, ngươi phát giác cái gì vậy!” Tần La Y thấy đáng về nàng suy nghĩ viễn vông, nhũn mày.

Thịnh Bảo Hoa biết nàng cố ý bói móc, liền yên lặng cúi đầu cắn bánh bao.

“Ngươi cảm sao? Hay là do hôm nay không có cái tên mặt than hung hăng càn quấy ở đây?” Tần La Y liếc mắt nhìn nàng.

Thịnh Bảo Hoa từng miếng từng miếng làm thịt cái bánh bao lớn trên tay, đảo mắt một cái, dùng ánh mắt tại tâm, lại chia móng vuốt.

Ngày hôm qua Tần La Y bị Quý Ngọc Anh làm mất mặt trước tất cả mọi người, đang ghen một bụng lửa giận, hiện tại thấy Thịnh Bảo Hoa lại coi thường mình, thù mới thù cũ cùng bốc lên, quả thực muốn rút Thanh La kiếm chặt đứt cái móng vuốt churong mắt kia.

Nhưng nơi này là sơn trang của Võ Lâm minh chủ, ngang nhiên ra tay chỉ sợ sẽ khiến cho nhiều người tức giận, huống chi nàng... Tần La Y đảo mắt, lại nhìn về phía Thịnh Bảo Hoa.

Thịnh Bảo Hoa cô nương ăn đến cái bánh bao thứ hai, đã có cảm giác không rõ mùi vị, nàng nhìn Mộ Dung Vân Thiên, Mộ Dung Vân Thiên lại đang nói gì đó với bích y thiếu nữ kia, không chút nào chú ý tới sự tồn tại của nàng.

Tần La Y thấy Thịnh Bảo Hoa không để ý tới mình, có chút không thú vị, đang muốn quay về chỗ ngồi, lại thấy ánh mắt chăm chú của Thịnh Bảo Hoa. Tò mò nhìn theo tầm mắt của nàng, liền thấy ở trong góc, Mộ Dung Vân Thiên đang cùng Khúc Thanh Thương trò chuyện với nhau thật vui.

Dưới khăn che mặt, khóe môi xinh đẹp nhếch ra một nụ cười ác ý, Tần La Y lấy gương ra đưa cho Thịnh Bảo Hoa.

Thịnh Bảo Hoa lặng đi một chút, nghi hoặc liếc mắt nhìn Tần La Y một cái.

Thấy nàng không tiếp lời, Tần La Y cười giơ gương lên.

Thịnh Bảo Hoa nhìn thoáng qua gương, trong gương là hình ảnh một cô gái đầu chưa chải, mặt chưa rửa, thập phần lười biếng, trên gương mặt bị bèo có chút sưng đỏ còn dính một ít vụn điểm tâm nhếch nhác, nhìn nhìn lại bích y nữ tử đang nói chuyện cùng Mộ Dung Vân Thiên, bánh bao trong tay Thịnh Bảo Hoa lập tức rơi xuống đất.

Vừa nãy khi nghe Mai Ngạo Hàn nhắc đến giang hồ đệ nhất mỹ nhân, trong lòng Thịnh Bảo Hoa vẫn không cho là đúng, bởi vì phụ thân từng nói, chỉ cần Bảo Bảo đi lại giang hồ, nhất định sẽ là giang hồ đệ nhất mỹ nhân.

Phụ thân nói, nương của Bảo Bảo năm đó là giang hồ đệ nhất mỹ nhân.

Chỉ là bây giờ nhìn chính mình, lại nhìn lại bích y thiếu nữ kia, trong lòng Thịnh Bảo Hoa bắt đầu có chút khó chịu, nàng cắn môi cúi đầu, lùi từng bước về phía sau, mưu toan lặng lẽ chuồn khỏi đây, đồng thời cảm thấy vô cùng may mắn vì Mộ Dung Vân Thiên còn chưa phát hiện thấy mình.

Lúc Mai Ngạo Hàn chậm rãi bước vào Lan Hoa sảnh thì Thịnh Bảo Hoa đang có ý định lui thành một đoàn, tìm một cái lỗ mà chui vào.

“Ngạo Hàn huynh, huynh ngủ thật muộn nha.” Trên bàn có người chào hỏi.

“Chê cười chê cười.” Mai Ngạo Hàn ôm quyền, cũng không giải thích, tầm mắt dạo qua một vòng, liếc mắt một cái liền thấy Thịnh Bảo Hoa đang cúi đầu rụt cổ.

“Này, ngươi trốn cái gì nha, ngày hôm qua không phải ngươi nói đang đợi người sao? Chờ ai nha?” Tần La Y thấy nàng như thế, biết mình đánh trúng điểm yếu của nàng, cố ý hỏi.

Thấy Thịnh Bảo Hoa cúi đầu không nói, Mai Ngạo Hàn nhìn thoáng qua cái gương nhỏ trong tay Tần La Y, lại nhìn lại mọi người trong đại sảnh, đều có vẻ cười híp mắt chờ xem kịch vui, có chút minh bạch, hai cô nương này lại đầu nhau. Cười lắc lắc đầu, hắn chậm rãi đi qua, tính tìm một vị trí ngồi xuống.

Thịnh Bảo Hoa đang lo không có chỗ trốn, nhìn thấy Mai Ngạo Hàn đi tới, lập tức lên đến phía sau hắn.

Mai Ngạo Hàn quay đầu lại liếc mắt nhìn con chim cú nhỏ trốn ở phía sau mình không chịu chui tới, buồn cười, vươn tay định xách nàng ra, Thịnh Bảo Hoa nhận thấy ý đồ của hắn, vội gắt gao nhéo vạt áo của hắn không buông tay.

Như vậy, đang định dùng sức kéo nàng ra, nhìn thấy hai tai nàng đỏ bừng, bàn tay lại dừng lại. Mai Ngao Hàn theo bản năng quay đầu lại nhìn thoáng qua Mộ Dung Vân Thiên đang ngồi trong góc, không hẹn nhưng lại bắt gặp tầm mắt của y.

Mộ Dung Vân Thiên hiển nhiên không ngờ rằng Mai Ngao Hàn sẽ nhìn mình, trong mắt chợt lóe lên vẻ kinh ngạc, sau đó y mỉm cười một chút, gật gật đầu xem như chào hỏi.

Phía sau, một bàn tay nhỏ nhắn vẫn đang gặt gao núm lấy vạt áo của hắn, Mai Ngao Hàn có thể cảm giác được cô nương thần kinh thô lỗ kia đang xấu hổ một cách hiếm có.

Tầm mắt tràn ngập hứng thú đảo trên người Mộ Dung Vân Thiên, Mai Ngao Hàn cong khóe môi, rõ ràng đã phát hiện sự tồn tại của nàng, lại coi thường nàng, để mặc nàng một mình ở đây, mà cô nương ngây ngô này lại còn đang cảm thấy may mắn vì người trong lòng không nhìn thấy đáng về khó coi của mình sao?

Thật là một người vô tình a.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Thông Hiểu Đạo Lý

Edit: Sechan

Beta: Gia Lăng Tần

Tự nhận là luôn luôn thương hương tiếc ngọc quen rồi, Mai Ngao Hàn đang do dự có nên đảm đương một màn anh hùng cứu mỹ nhân hay không thì bàn tay nhỏ bé đang gặt gao núm lấy vạt áo hắn phía sau thỉnh thoảng buông lỏng ra, bên hông bỗng nhiên trống trải làm hắn có chút không quen. Hắn không khỏi kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Thịnh Bảo Hoa trốn phía sau mình.

Thịnh Bảo Hoa cũng không quản Mai Ngao Hàn vừa mới làm tấm lá chắn cho mình, yên lặng kéo tay áo lau mặt, lau sạch những vụn điểm tâm còn dính trên mặt, sau đó phúi phúi chiếc váy đồ nhiều nếp nhăn, vô cùng kiên định bước ra từ phía sau Mai Ngao Hàn, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người đi đến trước mặt Mộ Dung Vân Thiên.

Mộ Dung Vân Thiên nghiêng đầu nhìn hồng sam thiếu nữ đứng trước mặt mình, cảm thấy cũng có chút kinh ngạc.

“Mộ Dung đại hiệp.” Nàng cúi đầu gọi.

“Ừ?”

“Bảo Bảo tiếp tục lớn thêm một chút cũng sẽ biến thành giang hồ đệ nhất mỹ nhân!” Ngẩng đầu, Thịnh Bảo Hoa nhìn Mộ Dung Vân Thiên, nói lời thề son sắt.

Thanh âm thanh thanh thúy thúy làm cả đại sảnh lâm vào trầm mặc quý dị.

Tần La Y hợp thời xuy cười một tiếng, “Này, con bé quê mùa, người đang đứng đó nói chuyện nực cười gì đó.”

Thịnh Bảo Hoa cắn môi, cặp mắt hắc bạch phân minh nhìn Mộ Dung Vân Thiên, vẫn không nhúc nhích.

Mộ Dung Vân Thiên nhìn cặp mắt trong suốt kia, đáy lòng thờ dãi một hơi.

Tần La Y thấy nàng không để ý tới khiêu khích của mình, tức giận đến nghiến răng, vừa định mở miệng nữa thì bắt gặp ánh mắt lơ đãng của Mộ Dung Vân Thiên giờ đang thần nhiên liếc nhìn mình.

Chỉ là thoáng nhìn thần nhiên, lại làm đáy lòng nàng sinh ra lạnh cả người, Tần La Y theo bản năng liền ngậm miệng.

Sau đó, Mộ Dung Vân Thiên mỉm cười đưa tay xoa nhẹ mái tóc rối bời của Thịnh Bảo Hoa, nhẹ giọng nói, “Ừ, Bảo Bảo đã rất xinh đẹp rồi.”

Thịnh Bảo Hoa ngờ ngác quan sát nam tử mỉm cười ôn nhu trước mắt, giống như thấy một chùm hoa đào trong nắng nở rộ trước mắt nàng, không tự chủ được, vẻ mặt trở nên ngượng ngùng.

Trong ánh mắt trêu ghẹo của mọi người, vẻ mặt Mộ Dung Vân Thiên bình tĩnh nắm tay Thịnh Bảo Hoa đi ra khỏi Lan Hoa sảnh.

Bị hắn kéo ra tới cửa, Thịnh Bảo Hoa mới hồi phục lại tinh thần, dừng bước, kéo tay hắn, “Đại hiệp, áp trại tướng công...”

Ngay cả khi bị sắc đẹp mê hoặc, Thịnh Bảo Hoa cũng vẫn còn không quên chính sự của nàng, “Huynh làm áp trại tướng công của ta nha.”

Ngụ ý của Thịnh Bảo Hoa cô nương là, vâng, nếu ta đã đủ đẹp, vậy thì huynh làm áp trại tướng công của ta đi thôi.

“Được.” Mộ Dung Vân Thiên cười nhẹ, mắt cũng không chớp gât đầu.

Ánh mắt Thịnh Bảo Hoa sáng ngời rực rỡ, ý tứ cúi đầu thẹn thùng, sau lại rất nhanh ngẩng đầu giữ chặt tay Mộ Dung Vân Thiên, “Chúng ta nhanh quay về Bảo Vân sơn Phi Thiên trại báỉ đường thành thân, phụ thân nhất định sẽ thật cao hứng !”

Mộ Dung Vân Thiên cười đến càng ôn nhu, đầu ngón tay thon dài nhẹ nhàng xoa hai má trắng nõn nà của nàng, “Sao có thể qua loa như thế được, cưới Bảo Bảo là việc đại sự, tất nhiên phải chọn ngày lành tháng tốt, sau đó mang đủ lễ vật đến nhà báỉ phòng nha.”

Xúc cảm dịu dàng làm cho vẻ thẹn thùng trên mặt nàng nháy mắt biến mất Thịnh Bảo Hoa ngơ ngẩn ngẩn ngẩn nhìn hắn, ngực giống như có một chú thỏ con, phũ phũ phũ phũ nháy nhót không ngừng.

“Vậy ta với huynh cùng chuẩn bị lễ vật!” Lấy tay che ngực cảm thấy có chút không khỏe, Thịnh Bảo Hoa nhanh chóng nói.

Mộ Dung Vân Thiên chậm rãi lắc đầu, “Tân nương tử hửn là nên về nhà mẹ đẻ chờ mới đúng, trước tiên nàng quay về Bảo Vân sơn đi.”

“Nữ nhân giang hồ không câu nệ tiểu tiết.” Trong cặp mắt đen lúng liến hiện lên một tia giảo hoạt, Thịnh Bảo Hoa lôi kéo ống tay áo của hắn nhẹ nhàng lay động, mềm mại làm nũng.

Gân xanh trên đầu nổi lên, Mộ Dung Vân Thiên mím môi, vẻ ôn nhu trên mặt thoáng nhạt đi một chút, hắn áp sát người vào nàng, hơi thở ấm áp phả lên mặt nàng.

Thịnh Bảo Hoa có chút mờ mịt mở to hai mắt, không biết vì sao, cảm giác chú thỏ con trong ngực càng lúc nháy nhót càng lợi hại.

“Không câu nệ tiểu tiết?” Mộ Dung Vân Thiên khẽ sát bên tai nàng, thanh linh chìa đầu lưỡi, nhẹ nhàng từ từ liếm tai nàng, cảm giác được thân hình nhỏ nhỏ kia lập tức cứng đờ, hắn cười nhẹ cố ý đưa tay ôm gọn nàng trong ngực, cúi đầu đặt lên trán nàng, ánh mắt mờ ám, mong nhìn thấy trong mắt nàng có chút kinh hoàng, “Ừm?”

Thịnh Bảo Hoa chưa bao giờ trải qua tình huống này, nhất thời không biết ứng phó như thế nào, cứng người lại trong lòng ngực hắn.

“Sợ?” Thấy cô gái nhỏ nhắn trong lòng bị bầu không khí đen tối bản thân vô tình xây dựng làm sợ hãi, Mộ Dung Vân Thiên càng không định dễ dàng buông tha nàng, đầu ngón tay thon dài lướt nhẹ dọc sống lưng nàng, cảm giác được nàng đang rung rùng mình.

Hai chân Thịnh Bảo Hoa mềm nhũn, nếu không phải Mộ Dung Vân Thiên còn ôm nàng, nàng xác định vững chắc cực kỳ mắt mặt đặt mộng ngồi dưới đất.

Thấy nàng dùng hai tròng mắt ngập nước đáng thương nhìn mình, Mộ Dung Vân Thiên lại có chút mềm lòng, thoáng nói lỏng buông tay, hắn cười hỏi, “Còn muốn áp trại tướng công sao?”

Thịnh Bảo Hoa cắn môi, dùng thanh âm nhỏ như muỗi kêu kiên định phun ra một chữ, “Còn.”

Mộ Dung Vân Thiên dở khóc dở cười, nhìn không được nhéo nhéo mũi của nàng, “Tiểu nha đầu, cô có biết tướng công là cái gì không?”

“Ta biết!” Thịnh Bảo Hoa lập tức dùng một loại ánh mắt đừng xem thường người ta, tức giận nhìn Mộ Dung Vân Thiên.

“Sao?”

“Tướng công chính là cả đời ở bên cạnh Bảo Bảo!” Thịnh Bảo Hoa thập phần khí thế đưa ra định nghĩa.

Mộ Dung Vân Thiên tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng, đầu ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua đôi môi hồng nhuận của nàng, hết sức hài lòng thấy nàng lại cứng đờ, dùng ánh mắt như một con thỏ nhỏ đang kinh hoàng nhìn mình, hắn hiểu rõ rồi, đây là một nha đầu thiếu giáo huấn ...

“Tướng công...” Hắn cúi đầu, đôi môi lạnh lạnh dán lên cái miệng nhỏ nhắn luôn lái nhái, sau đó lại thôi lui một chút, “Còn phải thân thiết hơn việc này nữa nha.”

Thịnh Bảo Hoa cô nương hóa đá nguyên tại chỗ, vẻ mặt đại ra.

“Giang hồ không thích hợp với cô, đi về nhà đi.” Mộ Dung Vân Thiên thân nhiên lui về phía sau từng bước, nhẹ nhàng buông một câu, thập phần tiêu sái xoay người trở về phòng.

Mới vừa đi vài bước, liền cảm giác tay áo bị kéo chặt, Mộ Dung Vân Thiên dù vậy vẫn thông dong quay đầu lại, nhưng không ngờ cô gái vừa mới còn hóa đá đột nhiên nhào vào trong lòng hắn, vươn cánh tay ôm lấy cổ hắn, tốc độ nhanh như chớp kéo đầu hắn xuống, sau đó...

Đôi môi mềm mại ngọt ngào liền phủ lên.

Lúc này, đổi lại là Mộ Dung Vân Thiên ngây dại.

“Là như vậy sao?” Cánh môi mềm vẫn dán trên môi hắn, mồ cô nương thập phần nghiêm túc hỏi.

Mộ Dung Vân Thiên há hốc mồm, đang muốn nói gì đó, một chiếc lưỡi thom tho liên quét lại, hắn thoáng kinh ngạc, đẩy mạnh nàng ra.

Này này này... Này tính là gì? Vô sự tự thông(*)?

“Vừa rồi huynh cũng liếm lỗ tai của ta, cho nên nhất định phải liếm mới được sao?” Mồ cô nương thập phần hiểu học, hơn nữa am hiểu am hiểu đạo lý vô cùng sâu sắc.

Mộ Dung Vân Thiên vô lực trừng mắt nhìn cô nương không sợ trời không sợ đất này, cứng mềm kiên cường, mồ muối không vào này, cảm giác mình thật sự có điểm chết vật.

“Đại hiệp?” Thấy Mộ Dung Vân Thiên nhìn mình im lặng không nói, Thịnh Bảo Hoa lại càng áp sát hơn.

Mộ Dung Vân Thiên đầu đầu đề trán, xoay người đi vào phòng, Thịnh Bảo Hoa tự động tự giác đi vào theo.

Ngồi xuống bên cạnh bàn, Mộ Dung Vân Thiên định rót ly trà uống, khẽ vươn tay đã thấy mồ cô nương đã nhanh tay rót trà, ân cần đưa đến tay mình.

Không nói gì tiếp nhận ly trà, đã thông yết hầu, Mộ Dung Vân Thiên quay đầu nhìn thoáng qua Thịnh Bảo Hoa đang tha thiết mong chờ nhìn mình, cảm giác càng lúc càng đau đầu.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Kết Thành Đồng Minh

Edit: Gia Lăng Tần

Dùng xong bữa trưa, Mộ Dung Vân Thiên nhận được một phong thư dùng bỏ câu đưa tin, liền vội vàng đi ra ngoài. Thịnh Bảo Hoa có chút nhàm chán ngồi ở bậc thang ở hành lang trước cửa phòng ngủ gà ngủ gật, trong tay vuốt vuốt chiết phiến Mộ Dung Vân Thiên để lại.

Trong đình viện, Lạc Anh rực rỡ, hồ điệp bay múa, ánh mặt trời rực rỡ ấm áp, thiếu nữ lười biếng ngồi hết sức thoải mái.

Tần La Y bước vào khu phòng này, liền nhìn thấy hồng y thiếu nữ ngồi trên bậc thang dựa lưng vào cột trụ, híp mắt vẻ mặt thích ý, bộ dạng lười biếng ực kỳ giống một con mèo nhỏ mà nàng từng nuôi.

“Này, con bé quê mùa, sao không đi theo đại hiệp của người?” Nhìn trong chốc lát, thấy nàng ta vẫn không có động tĩnh gì, Tần La Y mở miệng.

Rõ ràng là thanh âm rất êm tai, lại mang theo mười phần mỉa mai.

Thịnh Bảo Hoa mơ mơ màng màng ngược mắt nhìn thoáng qua, thấy Tần La Y đứng một mình ở sân, bên cạnh không có gã mặt sẹo A Thất, liền lên tiếng tiếp đón, “La Y a.”

Tần La Y nhú mày, ôm kiếm đi tới, “Ta thân quen với mi như vậy từ bao giờ hả?”

“Aiz, trước lạ sau quen thôi.” Thịnh Bảo Hoa nâng tay che miệng, ngáp một cái.

Tần La Y hừ nhẹ một tiếng, tỏ vẻ khinh thường.

“Cô lạc đường?” Thịnh Bảo Hoa nghiêng đầu nhìn nàng, cặp mắt đen lúng liếng vô cùng thuần khiết.

Gương mặt dưới khăn che hơi đỏ lên, Tần La Y cảm thấy thập phần may mắn vì mình đeo khăn che mặt, sau đó có chút thẹn quá hoá giận trầm giọng, “Chuyện nực cười! Bỏ cô nương lại lạc đường sao?”

“Ồ, được rồi.” Thịnh Bảo Hoa lẩm bẩm một tiếng, khép lại con người tiếp tục ngủ.

“Không cho phép ngủ!” Tần La Y nghiêng răng, rút kiếm chỉ hướng Thịnh Bảo Hoa.

“Cẩn thận nha, đao kiếm không có mắt.” Thịnh Bảo Hoa mở to mắt, gương mặt hơi có chút bất đắc dĩ.

“Hừ, người vẫn còn có vẻ thích ý nhi, không sợ Mộ Dung đại hiệp mà người tâm tâm niệm niệm bị giang hồ đệ nhất mỹ nhân cướp mất sao?” Thấy nàng

căn bản không sợ, Tần La Y có chút mất hứng, thu kiểm lại.

“Không có biện pháp nha, Hồ Từ thúc thúc nói, chờ đợi mỹ nhân cần kiên nhẫn, bởi vì mỹ nhân đều dễ thẹn thùng.” Thịnh Bảo Hoa nhún nhún vai.

“A? Mỹ nhân thì mắc mớ gì tới nguoi?” Tần La Y ngây ngốc hỏi một câu.

Thịnh Bảo Hoa cười hắc hắc.

Bị vẻ tươi cười giống như hồ ly của nàng dọa, Tần La Y cứng họng, mỹ nhân nàng nói sẽ không phải là... Mộ Dung Vân Thiên đi...

“A Thất của cô đâu?” Thịnh Bảo Hoa đột nhiên hỏi.

Tần La Y hừ một tiếng, “Mắc mớ gì tới nguoi.”

“Cãi nhau sao?”

“Hắn dám!”

Thịnh Bảo Hoa đồng ý gật đầu, “Muốn cũng không dám.”

Tần La Y sắc mặt càng khó nhìn, “Nguoi có ý tứ gì!”

Thịnh Bảo Hoa đứng lên, thoải mái duỗi lưng một cái, sau đó vung tay khoát lên vai Tần La Y, “Hắc hắc, cô thích A Thất đúng không?”

Tần La Y ngây người, nhất thời không kịp phản ứng.

Thịnh Bảo Hoa thừa dịp nàng ngẩn người, liền chìa móng vuốt cách mạng che mặt xoa xoa gương mặt của nàng, sỗ sàng ăn đậu hũ.

“Nguoi nguoi nguoi...” Thấy Thịnh Bảo Hoa dáng vẻ như tiểu lưu manh ôm vai mình, Tần La Y ghen đỏ mặt lấp bắp.

Rõ ràng là một kẻ quê mùa ngốc nghếch không hiểu gì, vì sao hiện tại lại thay đổi giống như một người hoàn toàn khác vậy!

“Tình yêu giữa thiên kim tiểu thư cùng hộ vệ trung thành, cho tới bây giờ vẫn đều vô cùng lận đận khó khăn a.” Thịnh Bảo Hoa giả bộ thờ dài một tiếng, lắc lắc đầu, trong các vở kịch đều nói như vậy.

Nghe vậy, Tần La Y cắn môi, không lên tiếng.

Nhân cầu to tròn chuyển nhanh như chớp, Thịnh Bảo Hoa cười hắc hắc ghé sát vào nàng, “Thế nào, muốn ta giúp cô thu phục A Thất nhà cô không?”

Tần La Y nhìn nàng vẻ mặt đầy ý xấu, lui về phía sau từng bước, trừng to mắt nhìn nàng.

“Không cần thì thôi quên đi.” Thịnh Bảo Hoa xoa xoa cánh tay có chút đau nhức, định trở về phòng.

“Đợi... đợi một chút!” Tần La Y có chút hụt hơi kêu nàng lại, khi nhìn thấy Thịnh Bảo Hoa vẻ mặt tươi cười mờ ám quay lại, lập tức ngừng miệng, có chút hối hận căn môi không nói.

“Không cần thẹn thùng a.” Thịnh Bảo Hoa cười hi hi quay lại nhìn nàng.

“Nguoi thì làm được gì? ! Luôn miệng nói muốn Mộ Dung Vân Thiên làm tướng công của nguoi, chuyện của mình còn chưa giải quyết xong!” Tần La Y bị nàng nhìn, vừa thẹn vừa giận, khó thở nói.

“Không tin ta thì thôi, cô cứ ở đây mà chờ A Thất nhà cô hiểu rõ đi.” Thịnh Bảo Hoa bĩu môi, “Cô cứu Viên Mộ, cho nên Sát Nhân Đao tâm cao khí ngạo mới lưu tại Tần Phủ làm nô bộc cho cô sai sử, còn cái danh A Thất, để báo đáp ân cứu mạng đúng không?”

Ôm cánh tay, Thịnh Bảo Hoa nhìn thấy trong ánh mắt Tần La Y lộ ra vẻ kinh ngạc, lại dương dương tự đắc nói tiếp, “Chỉ là tên A Thất thiếu tâm nhãn thà rằng làm nô bộc cho cô cũng không chịu tiếp nhận tâm ý của cô, vì thế cô liền uy hiếp hắn mang cô rời khỏi nhà, đúng không?”

“Nguoi... Làm sao nguoi biết...”

“Đoán a.” Thịnh Bảo Hoa cực kỳ hưởng thụ ánh mắt kinh sợ của Tần La Y, bởi vì trong kịch đều diễn như vậy a, đúng là một chuyện xưa vô cùng quen thuộc

.

Nói xong, Thịnh Bảo Hoa cô nương xoay người trở về phòng, nhân nhả tự tại rót một ly trà, chậm rì rì nhấp một ngụm.

Một ly trà còn chưa thấy đáy, bóng dáng Tần La Y đã xuất hiện trong phòng.

“Này...” Thanh âm có chút thiếu khí thế.

“Ta cho phép cô gọi ta là Bảo Bảo.” Thịnh Bảo Hoa cười đến ngây thơ, “Đây chính là cái tên chỉ những người thực thân cận mới có thể gọi a!”

“... Bảo Bảo.”

“Ừm, ngoan.” Thịnh Bảo Hoa cười hì hì kéo nàng ngồi xuống, rót chén nước cho nàng, “La Y, uống trà.”

“... Ta lớn hơn so với ngươi.” Tần La Y không cam lòng nói.

“Được rồi được rồi, Tần tỷ tỷ.” Thịnh Bảo Hoa tuyệt không để ý, ngọt ngào gọi, sau đó lại nói, “Làm tỷ tỷ, nhất định phải hảo hảo thương yêu ta nha, không được tiếp tục khi dễ ta, cũng không được để người khác khi dễ ta, thấy có người khi dễ ta phải giúp ta đánh đuổi, có đồ ăn ngon phải nhớ tới ta...”

Thanh âm ngọt ngào không ngừng lải nhải bên tai, Tần La Y nhìn khuôn mặt tươi cười ngây thơ kia, theo bản năng run lên, nàng có phải đã lên nhầm thuyền giặc hay không...

“Aiz” Thịnh Bảo Hoa bỗng nhiên sâu kín thở dài một hơi.

“Ngươi thở dài cái gì...” Tần La Y theo bản năng hỏi, hiện tại thở dài hẳn là nàng mới đúng a...

“Thật lâu trước kia ta đã muốn có một tỷ tỷ.” Thịnh Bảo Hoa cọt cọt trong lòng Tần La Y, mềm giọng nói.

Tần La Y ngờ ngác nhìn thoáng qua Thịnh Bảo Hoa đang cọt loạn trong lòng mình, có chút ngây ngốc đưa tay, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng nàng.

Tựa trong lòng Tần La Y, gương mặt Thịnh Bảo Hoa lộ ra một nụ cười, đây là một cô nương thích ăn mềm không ăn cứng a.

“Ta... Ta phải về.” Tần La Y ấp úng nói, lâu như vậy chưa trở về, A Thất sẽ sốt ruột.

“Cứ để cho hấn sốt ruột thôi.” Thịnh Bảo Hoa cười hắc hắc.

Tần La Y lại ngây ngốc một chút, sau đó trên mặt ửng đỏ, khẩu thị tâm phi nói, “Ta đâu có lo lắng cho hấn.”

“Ai da, Tần tỷ tỷ, nếu lo lắng cho hấn, phải cho hấn biết, tỷ đừng lén lút lo lắng như vậy, hấn cũng không phải con sâu trong bụng tỷ, nào biết tỷ đang suy nghĩ cái gì.” Thịnh Bảo Hoa ngẩng mặt lên, cười nói.

Tần La Y không lên tiếng.

“Còn có nga, Tần tỷ tỷ, cần ôn nhu một chút.” Thịnh Bảo Hoa cười xấu xa.

“Ngươi... Ngươi lại bắt đầu nói hươu nói vượn...”

“Ôn nhu một chút, A Thất sẽ động tâm nga ~ “

Ánh mắt Tần La Y dao động một chút, dưới khăn che mặt, gương mặt đã hồng rực.

“Đi thôi, ta đưa tỷ trở về.” Thịnh Bảo Hoa nhảy xuống, dẫn đầu đi ra khỏi phòng.

“Không cần, ta... tự mình trở về.”

“Thật sự không lạc đường sao?” Thịnh Bảo Hoa quay đầu cười nhìn nàng.

“...” Nàng thật sự lạc đường.

Thịnh Bảo Hoa cười quay lại giữ chặt tay Tần La Y, “Tần tỷ tỷ, tỷ thật đáng yêu nha ~ “

“...” Tần La Y không nói gì.

Cùng thời gian đó, Quý Ngọc Anh phong trần mệt mỏi về tới Bạch Hồ sơn trang, trên gương mặt vẫn luôn không chút thay đổi lại mang theo một tia tức giận. Đem cương ngựa giao cho hạ nhân, về mặt hấn cứng ngắc đi tới thư phòng, một cước đá văng cửa thư phòng vào làm mình chủ.

“Quý công tử?” Đang cảm chổi lông gà quét trần, quản gia Khâu Đường bình tĩnh liếc mắt nhìn Quý Ngọc Anh một cái, “Ai nha, ai chọc công tử tức giận sao?”

“Lão đầu kia đâu?!”

“Minh Chủ ở phòng bếp...”

Quý Ngọc Anh không nói hai lời, xoay người đi thẳng về phía phòng bếp.

“Ai nha, Quý công tử, người làm sao vậy, đại hội võ lâm sắp sửa khai mạc, không nên tùy tiện đánh nhau cùng Minh Chủ a...” Khâu Đường vội cầm chổi lông gà đuổi theo.

Quý Ngọc Anh hoàn toàn không để ý đến y hô to gọi nhỏ, cước bộ càng đi càng nhanh, lúc quẹo qua hành lang, thiếu chút nữa va phải người ở góc rẽ, vội thu cước bộ.

“Quý công tử?” Dù sao cũng đều là người trong võ lâm, loại chuyện đi đường đụng phải người ta đương nhiên sẽ không xảy ra,

Mai Ngạo Hàn thiếu chút nữa bị đụng vào cũng cảnh giác lui về phía sau vài bước, sau đó ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Quý Ngọc Anh, “Quý công tử vội vã như vậy, có chuyện gì không?”

“Quý công tử chậm một chút, chậm một chút...” Phía sau, Khâu Đường cầm chổi lông gà rốt cục cũng đuổi theo tới nơi.

Mai Ngạo Hàn có chút hăng hái nhìn một màn trước mắt này, không biết lại là chuyện gì xảy ra?

“Ồi Quý công tử của ta, người chạy nhanh như vậy làm cái gì nha...” Khâu Đường rốt cục kéo được ống tay áo Quý Ngọc Anh.

Quý Ngọc Anh hừ một tiếng, định bỏ y lại tiếp tục đi.

“Ừ...” Mai Ngạo Hàn bỗng nhiên kêu một tiếng không rõ nghĩa.

Quý Ngọc Anh vốn không định để ý tới gã, lại nghe Mai Ngạo Hàn nghi hoặc lắm bả, “Đây không phải là Thịnh cô nương cùng Tần cô nương sao?”

Thoáng nhìn một chút, Quý Ngọc Anh theo tầm mắt Mai Ngạo Hàn nhìn lại, quả nhiên là hai người Thịnh Bảo Hoa cùng Tần La Y.

Lúc này, Tần La Y đang một tay cầm kiếm chỉ hướng Thịnh Bảo Hoa, một tay chống nạnh, “Thịnh Bảo Hoa, người tiếp tục cười thử xem!”

Thịnh Bảo Hoa thì khom người, hai tay ôm bụng, vẻ mặt thống khổ.

Khâu Đường thấy thế, vội nhìn về phía Quý Ngọc Anh, “Tần phủ tiểu thư lại đang khi dễ Thịnh cô nương, thật không biết vì sao nàng ta lại thích khi dễ Thịnh cô nương như vậy.”

Quý Ngọc Anh khép mắt, xoay người muốn đi.

Thấy Quý Ngọc Anh định nhắm mắt làm ngơ, Khâu Đường vội vàng kéo hấn, “Quý công tử, người lại để Thịnh cô nương bị người ta khi dễ như vậy sao?”

Quý Ngọc Anh hừ lạnh một tiếng, “Nàng không khi dễ người ta là tốt lắm rồi.”

Hỗn thế tiểu ma vương kia, làm sao đến phiên người khác khi dễ nàng nha.

Khâu Đường nghe vậy, vẻ mặt không thể tin được. Mai Ngạo Hàn lại nhướn mày nhìn về phía hai thiếu nữ trong viện.

Tần La Y vẫn nổi giận đùng đùng, cẩn thận nhìn lại, thanh kiếm chỉ vào Thịnh Bảo Hoa vẫn chưa rút khỏi vỏ. Thịnh Bảo Hoa ngẩng đầu, vẻ mặt tươi cười, ghé sát vào Tần La Y, “Tần tỷ tỷ, cần ôn nhu, ôn nhu nha.”

“Người còn dám nói! Còn nói dẫn đường, kết quả chính người cũng lạc đường!” Tần La Y tức giận đến muốn kéo lỗ tai nàng.

“Ồ...” Thịnh Bảo Hoa ngẩng đầu hết nhìn đông tới nhìn tây một phen, sau đó phát hiện ba người trên hành lang, vội vàng chạy tới, “Quý đại hiệp, Quý đại hiệp, Tây sương phòng ở phía nào?”

Quý Ngọc Anh liếc mắt nhìn nàng, chỉ phương hướng.

“Cám ơn a.” Thịnh Bảo Hoa chạy về phía Tần La Y, “Xem, hỏi là ra thôi mà, không cần phải vội.”

Tần La Y gật đầu liền đi.

Thịnh Bảo Hoa cười đi theo.

“Ách... hai cô nương này... cảm tình trở nên tốt như vậy từ bao giờ a?” Khâu Đường vẻ mặt không thể tưởng tượng.

Quý Ngọc Anh không để ý đến y, tiếp tục đi.

“Này! Rõ ràng người đều trả lời Thịnh cô nương, vì sao lại coi thường ta, trọng sắc khinh hữu hơi quá đáng nga!” Khâu Đường căm giận.

Quý Ngọc Anh lạnh lẽo nhìn y một cái, thành công khiến Khâu Đường ngậm miệng, sau đó một đường xông thẳng vào phòng bếp.

Khâu Đường thờ dài tiếp tục đuổi theo, Mai Ngao Hàn căn cứ tâm tình có vở kịch hay nhất định phải xem nên cũng đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Thu Thủy Tập

Phòng bếp của Bạch Hồ sơn trang rất lớn, bởi vì đương kim võ lâm minh chủ đối với nữ thực còn có hứng thú hơn cả đối với võ công. Từ mười năm trước, sau khi thế lực tà ác lớn nhất trên giang hồ Tây Nguyệt Lâu bị người của võ lâm chính đạo liên hợp tiêu diệt, Vương Cảnh Ngôn này lấy đức thu phục lòng người, khá là thích ý đảm nhiệm vị trí Võ Lâm Minh Chủ.

“Xú lão đầu!” Quý Ngọc Anh một cước đá văng cửa phòng bếp, liền chứng kiến một lão đầu mập mạp đang cầm dao thái cắt khoai tây, thủ pháp tương đối thành thạo.

“A? Tiểu Ngọc đã về rồi.” Vương Cảnh Ngôn ngẩng đầu nhìn thoáng qua, cao hứng chào hỏi.

“... Đừng có gọi ta là Tiểu Ngọc.” Quý Ngọc Anh tốn hơi thừa lời, không đúng, đây không phải là trọng điểm, hẳn một cước bước vào phòng bếp, “Ông giống như lửa cháy sém mông, đừng bỏ câu đùa tin cho ta, chính là muốn tìm cái này?” Quý Ngọc Anh đen mặt giờ quyền sách cầm trong tay lên.

“Ai nha! Thu Thủy Tập! Ta đã biết nhờ Tiểu Ngọc nhất định không làm mà!” Vương Cảnh Ngôn hai mắt tỏa sáng, trực tiếp vọt lại.

Quý Ngọc Anh nghiêng người tránh ra, nghiêng răng nghiêng lợi, lão đầu chết tiệt này nửa tháng trước dùng bồ câu đưa tin cho hắn, nói sắp tới đại hội võ lâm, nhưng bí tịch trọng yếu của Bạch Hồ sơn trang Thu Thủy Tập bị trộm, một khi lưu truyền ra ngoài, hậu họa vô cùng.

Nửa tháng này, hẳn vì Thu Thủy Tập mà bốn ba khắp nơi, thật vất vả mới tìm được manh mối ở Mê Ly Môn, kết quả... Kết quả...

Thu Thủy Tập... Lại là một quyển sách dạy nấu ăn!

“Cho ta đi, cho ta đi...” Vương Cảnh Ngôn đáng thương nhìn Quý Ngọc Anh.

“Bí tịch trọng yếu?” Quý Ngọc Anh nhếch nhếch khóe môi hơi mỉm cười.

“Đúng rồi, rất trọng yếu... Thu Thủy Tập cũng là bí tịch nha...”

“Một khi lưu truyền ra ngoài, hậu họa vô cùng?” Quý Ngọc Anh nheo mắt.

“Đúng a... Ta sẽ rất khó chịu đựng...”

Quý Ngọc Anh hừ lạnh một tiếng, trực tiếp đi đến cửa bếp lò, định ném Thu Thủy Tập đang cầm trong tay vào. Vương Cảnh Ngôn vừa nhìn thấy, vội vươn tay cướp lại, hai người lập tức qua lại thành một đoàn.

Đuổi theo tới nơi, Khâu Đường đứng ở cửa liên tục giậm chân, “Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa.”

Quý Ngọc Anh hừ lạnh một tiếng, rút kiếm liền đâm, Vương Cảnh Ngôn cuống quýt cầm dao thái thức ăn trên bàn đỡ, thân pháp hai người đều cực nhanh, vả lại, lực phá hoại kinh người.

“Phanh” một tiếng, cửa sổ bị chọc một lỗ.

“Keng!” Cái bàn bị chém thành hai nửa, đổ xuống.

“Cạch...”

“Quý công tử đừng đánh nữa! Minh Chủ...” Khâu Đường gấp đến độ sắp nhỏ sạch lông gà trên cái chổi đang cầm trong tay.

“Qua lại chút thôi mà, không cần lo lắng.” Mai Ngao Hàn tựa vào cửa xem cuộc chiến, nhìn ra Quý Ngọc Anh rõ ràng chỉ là đang phát tiết lửa giận, Vương Cảnh Ngôn cũng không dùng hết toàn lực, hoàn toàn không gặp nguy hiểm gì đáng nói.

“Ngươi không hiểu...” Khâu Đường bắt lực thì thảo.

Trong lúc hai người nói chuyện, Vương Cảnh Ngôn rốt cục ngăn được Quý Ngọc Anh, cướp được Thu Thủy Tập, vui tươi hơn hờ buông dao thái, thật cẩn thận ôm Thu Thủy Tập vào lòng.

Quý Ngọc Anh hừ lạnh một tiếng, thu kiếm vào vỏ, xoay người đi ra khỏi phòng bếp.

Vương Cảnh Ngôn thật vui vẻ đi đến bên cạnh Khâu Đường, “Tiểu Đường a, lại vất vả cho người.”

Khâu Đường nhìn một mảnh hỗn độn trong phòng bếp, hai tay che mặt, yên lặng rơi lệ, vì cái gì người phải chịu đựng luôn luôn là y...

Lúc Mộ Dung Vân Thiên phi ngựa trở lại Bạch Hồ sơn trang, trời đã tối rồi, trước cửa lớn Bạch Hồ sơn trang có treo hai chiếc đèn lồng rất lớn, nương theo ánh sáng nhạt của đèn lồng, loáng thoáng có thể nhìn thấy một bóng đen rúc ở chỗ góc cửa.

Xoay người xuống ngựa, hần đến gần, vừa nhìn thấy, thoáng lặng đi một chút, lại là Thịnh Bảo Hoa, nàng ngồi trước cửa, co người lại, trong lòng không biết ôm cái gì, dường như là đang ngủ.

Như vậy cũng có thể ngủ, Mộ Dung Vân Thiên có chút dở khóc dở cười, sau đó lại nhú nhú mày, nàng... sẽ không phải là đang đợi hần đi.

“Tĩnh, đừng ngủ ở đây, sẽ cảm lạnh.” Hần tự tay lay nàng, sau đó nhìn nàng lẩm bầm một câu gì đó, dụi dụi mắt, ngẩng đầu lên.

“A, huynh đã trở lại.” Thấy rõ người đứng ở trước mắt mình, Thịnh Bảo Hoa vội đứng lên, ai ngờ ngồi đã quá lâu, chân đã tê rần, thân mình vừa động liền muốn ngã.

Mất thấy nàng sắp ngã, cũng không chịu buông vật trong lòng ra mà vịn vào tường, Mộ Dung Vân Thiên thàn than một tiếng, vươn tay vịn chặt nàng.

Thịnh Bảo Hoa nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau đó lấy từ trong lòng ngực ra một bọc giấy đưa đến trước mặt hần, “Đói bụng đi, mau ăn.”

Mộ Dung Vân Thiên nhìn bọc giấy trên tay nàng, giật mình, là hai cái bánh bao.

“Mau ăn nha, ta luôn luôn ủ trong ngực, còn nóng đấy.” Thịnh Bảo Hoa thúc giục hần.

“Ta đã ăn rồi.” Mộ Dung Vân Thiên nhìn thoáng qua hai chiếc bánh bao kia, thản nhiên nói.

Nghe hần nói như vậy, Thịnh Bảo Hoa rừ mi mắt, “À” một tiếng, chậm rì rì rời khỏi lồng ngực hần, chui ra ngoài.

Mộ Dung Vân Thiên dắt ngựa định đi vào trong, Thịnh Bảo Hoa ở phía sau lại kéo ống tay áo hần lại.

Lúc này, động tác của nàng rất nhẹ, Mộ Dung Vân Thiên biết chỉ cần mình vung tay, là có thể giật lại được, chỉ là không biết vì sao, hần lại đứng tại chỗ, không hề cử động.

“Cái kia... Bảo Bảo còn đói...” Thịnh Bảo Hoa yếu ớt nói.

Mộ Dung Vân Thiên không quay đầu lại.

Thịnh Bảo Hoa buông lỏng tay ra, cầm túi giấy đi đến trước mặt Mộ Dung Vân Thiên, “Huynh cùng ăn với Bảo Bảo có được không?”

Nhìn đôi mắt thanh thuần trước mặt, Mộ Dung Vân Thiên đưa tay cầm lấy một chiếc bánh bao trong túi, đưa tới bên môi, cắn một cái.

Rất thơm ngọt, hơn nữa... Thật sự vẫn còn ấm áp.

Ủy khuất bất an trong mắt lập tức biến mất không thấy gì nữa, cặp mắt Thịnh Bảo Hoa sáng lên, hai móng vuốt lại lòng tham không đáy bò lên trên tay Mộ Dung Vân Thiên.

Mộ Dung Vân Thiên cắn hai ba miếng giải quyết cái bánh bao, nhìn thoáng qua móng vuốt đang dính trên tay mình, trong mắt mang theo một chút ý cười bất đắc dĩ, hần tự tay cầm cái bánh bao còn lại trong túi, đưa tới trước mặt Thịnh Bảo Hoa, quả nhiên, Thịnh Bảo Hoa lập tức bỏ đại hiệp mà chọn bánh bao, vươn hai tay, hoan hỉ, phấn chấn, ngây ngất cắn.

“Bảo Bảo.” Nhìn nàng ăn vẻ mặt hạnh phúc, Mộ Dung Vân Thiên xoa xoa đầu nàng.

“Ừm?”

“Quay về Bảo Vân sơn đi thôi.”

“Đại hiệp cùng ta trở về sao?” Thịnh Bảo Hoa giương mắt nhìn hần, vẻ mặt kỳ vọng.

Mộ Dung Vân Thiên chậm rãi lắc đầu, lập tức nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng suy sụp xuống.

“Ta cũng không quay về.” Nàng nói.

“Giang hồ không thích hợp với cô.” Mộ Dung Vân Thiên thu hồi nét dịu dàng trên mặt, dắt ngựa đi vào Bạch Hồ sơn trang.

Thịnh Bảo Hoa lẳng lặng nhìn theo bóng lưng Mộ Dung Vân Thiên hòa vào bóng tối, ngay cả bánh bao cũng quên ăn, cất bước liền đuổi theo.

Nếu Mộ Dung Vân Thiên nghĩ rằng chỉ cần hấn không để ý tới Thịnh Bảo Hoa, nàng sẽ xám xịt quay về Bảo Vân sơn, vậy thì hiển nhiên là hấn đã đánh giá sai độ dai của Thịnh cô nương, bởi vì cho dù hấn coi như không nhìn thấy nàng, Thịnh Bảo Hoa cô nương cũng vẫn như cũ, có thể dính bên người, ăn cần chu đáo.

Dắt ngựa vào chuồng, Thịnh Bảo Hoa đi theo, trở lại trong phòng rửa mặt, Thịnh Bảo Hoa đưa khăn mặt, muốn uống nước, nước trà hầu hạ, tắm rửa... Ách...

“Ta muốn tắm rửa.” Mộ Dung Vân Thiên không mở miệng không được.

“Ta giúp huynh chà lưng nha.” Hai mắt Thịnh Bảo Hoa vụt sáng lên, dùng ánh mắt vô cùng thuần lương nhìn Mộ Dung đại hiệp.

“...” Mộ Dung Vân Thiên im lặng, chột cười khê, ánh mắt nghiêng ngẫm nhìn về phía Thịnh Bảo Hoa, “Cô xác định?”

Thịnh Bảo Hoa bị ánh mắt có vài phần mờ ám khó hiểu kia dọa, do dự một chút.

Trong lúc Thịnh Bảo Hoa còn đang do dự, Mộ Dung Vân Thiên đã cởi ngoại bào, cúi đầu cởi bỏ vạt áo, cởi quần áo trong.

Ngay tại lúc hấn nghĩ rằng Thịnh Bảo Hoa sẽ khóc chạy ra ngoài, một bàn tay mềm mại thình lình chạm lên tấm lưng trần của hấn, khiến hấn hoảng sợ, cuống quýt kéo lại quần áo trong đã cởi bỏ một nửa.

Mộ Dung đại hiệp bị ai phát hiện, những lúc ở cùng một chỗ với Thịnh Bảo Hoa, kẻ chặt vật vĩnh viễn đều là hấn...

“Huynh... bị thương.” Phía sau, một thanh âm sợ hãi vang lên.

Mộ Dung Vân Thiên nhú mày, sắc mặt có chút khó coi, hấn cư nhiên bị tiểu cô nương này làm rối loạn, quên mất trên người còn có vết thương không thể để kẻ khác nhìn thấy...

“Rất đau đi.” Phía sau, bàn tay Thịnh Bảo Hoa cách y phục dán lên trên lưng hấn, thật cẩn thận hỏi.

Mộ Dung Vân Thiên phút chốc xoay người, nắm tay Thịnh Bảo Hoa, cúi đầu nhìn về phía nàng, trong mắt một mảnh lạnh như băng, “Quên những gì cô vừa nhìn đi.”

Thịnh Bảo Hoa bị hàn ý trong mắt hấn làm hoảng sợ, lại không lùi bước, chỉ nhẹ giọng nói, “Ta sẽ không nói cho người khác biết.”

Buông tay nàng ra, Mộ Dung Vân Thiên xoay người không nói.

Thịnh Bảo Hoa chậm rãi đi lên phía trước, kéo áo trong của hấn xuống, phát hiện miệng vết thương tuy rằng đã được xử lý, nhưng thủ pháp rất thô, hơn nữa miệng vết thương kia sâu đậm, mơ hồ lộ cả xương cốt, rất là kinh khủng.

Mộ Dung Vân Thiên không ngăn cản nàng xem xét miệng vết thương của mình, chỉ lãnh lạnh nói, “Như vậy, cô còn muốn ở lại giang hồ sao?”

Thịnh Bảo Hoa không lên tiếng, Mộ Dung Vân Thiên quay đầu nhìn nàng, đã thấy trong mắt nàng đầy lệ, không khỏi hoảng sợ, “Ách, cô khóc cái gì?”

“Rất... rất đau...” Hấp hấp cái mũi, Thịnh Bảo Hoa thút tha thút thít nói.

“...” Mộ Dung Vân Thiên không nói nổi, “Vết thương trên người ta, cô đau cái gì?”

“Chính là vô cùng... rất đau thôi...” Thịnh Bảo Hoa ô oa một tiếng khóc nức nở.

Thấy nàng khóc, Mộ Dung Vân Thiên nhú chặt mày.

Nước mắt Thịnh Bảo Hoa không cần tiền mưa cứ thế rơi xuống, khóc đến nghẹn ngào. Mộ Dung Vân Thiên thở dài một hơi, đưa tay ôm nàng vào lòng, vỗ nhẹ lưng nàng.

Khóc khóc, dường như Thịnh Bảo Hoa nhớ tới cái gì, vội đẩy hấn ra, lục lọi trong túi áo, móc ra một bình sứ nhỏ, lấy ra mấy viên thuốc nhét vào miệng Mộ Dung Vân Thiên.

Mộ Dung Vân Thiên cảm giác mình điên rồi, lại có thể cứ như vậy nuốt cái thứ không rõ lai lịch kia xuống, nếu là trước kia, vạn vạn không thể có chuyện này xảy ra, chỉ là bây giờ đối mặt với cặp mắt đầm lệ này, hấn tuyệt không thể từ chối nàng.

“Thanh... Thanh Lộ hoàn.” Thịnh Bảo Hoa hấp hấp mũi, khóc thút thít một chút, tiếp tục nhét vào miệng hấn.

Mộ Dung Vân Thiên thập phần kinh ngạc, Thanh Lộ hoàn trên giang hồ tiếng tăm lừng lẫy, chính là thiên kim khó cầu, bởi vì đó là thánh phẩm chữa thương Quý Thủ Thần Y Mạnh Cửu phối chế, mà Quý Thủ Thần Y tục truyền đã quy ẩn giang hồ.

Đan dược vô giá, vậy mà người trước mặt coi như hạt đậu, cứ thế nhét vào miệng hấn, mắt cũng không chớp một chút...

Có chút bất đắc dĩ giữ chặt tay nàng, Mộ Dung Vân Thiên thay nàng lau đi nước mắt ràn rụa, “Thần được trị thương không phải để dùng lung tung như vậy.”

“Nhưng mà... nhưng mà huynh bị thương rất nặng...” Thịnh Bảo Hoa nói xong, nước mắt lại bắt đầu tuôn ra.

“Chỉ là thoát nhìn có hơi đáng sợ mà thôi.” Mộ Dung Vân Thiên không hiểu tiểu cô nương này vì sao có thể khóc nhiều như thế, nước mắt lau thế nào cũng không xong, “Không sao, đừng khóc.”

Rốt cuộc vì sao hắn lại phải ở đây dỗ trẻ con a...

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Thích

Thịnh Bảo Hoa mân mân miệng, dùng cặp mắt hồng tựa mắt thỏ nhìn Mộ Dung Vân Thiên, “Còn đau... đau không?”

“Không đau.” Mộ Dung Vân Thiên thần nhiên nói, đây cũng không phải là hắn trợn mắt nói dối, hắn đã chịu những vết thương nghiêm trọng hơn nhiều.

Thịnh Bảo Hoa vẫn lo lắng, nâng tay muốn cởi áo của hắn, Mộ Dung Vân Thiên nhanh tay lẹ mắt đè tay nàng lại, lắc đầu, “Không có việc gì.”

Đang nói, bỗng nhiên vang lên tiếng đập cửa, dường như có ý, không đợi Mộ Dung Vân Thiên mở miệng, cửa liền bị đẩy ra.

“Mộ Dung công tử, muộn như vậy còn chưa nghỉ ngơi a...” Khâu Đường nói xong, cái từ “A” kia tự nhiên bị nghẹn lại trong cổ họng, nhìn không khí mờ ám mà quỷ dị trong phòng, ánh mắt có chút đăm đăm.

Dưới ánh nến dịu dàng, Mộ Dung Vân Thiên lưng dựa tường, quần áo hở một nửa, hai tay Thịnh Bảo Hoa ôm cổ hắn, chân kiễng lên, ngẩng đầu, đôi môi hồng đặt ngay trên môi Mộ Dung Vân Thiên. Mộ Dung Vân Thiên cúi đầu, ánh mắt đập về kính ngạc, chỉ cảm thấy trên môi mềm mại ẩm áp.

Nhìn thấy lồng ngực trắng trẻo của Mộ Dung Vân Thiên, còn có quần áo nửa kín nửa hở kia, Khâu Đường ngây người, tình hình này... Tình hình này chẳng phải là Mộ Dung Vân Thiên bị bá vương ngành thượng cung a... Vấn đề là Mộ Dung đại hiệp võ công cao cường vì sao lại... lại...

[bá vương ngành thượng cung: == chính là cường gian a]

Ánh mắt có chút đăm đăm chuyển tới trên người Thịnh Bảo Hoa ước chừng thấp hơn một cái đầu so với Mộ Dung Vân Thiên, này... Này xem như không thể trông mặt đoán hình dong sao...

Xem ra Bảo Vân Sơn Phi Thiên trại có người kẻ tục a, cô nương này thật sự rất có khí thế nữ thổ phi...

“Khâu quán gia?” Thịnh Bảo Hoa quay đầu nhìn về phía Khâu Đường, nhú nhú mày, tỏ vẻ bất mãn ‘ngươi đang quấy rầy ta’.

Khâu Đường gượng cười lui về phía sau từng bước, sau đó do do dự

dự nhìn Mộ Dung Vân Thiên, trong mắt rõ ràng viết ‘Nếu có việc gì nhớ kêu to lên’...

Vì thế Mộ Dung Vân Thiên cũng ngây ra... tên tuổi anh hùng một đời của hắn.

Thịnh Bảo Hoa hừ một tiếng, đi đến cạnh cửa, “Cạch” một tiếng khép cửa phòng lại.

Khâu Đường sờ sờ cái mũi suýt nữa bị cửa phòng đụng trúng, đứng ở cửa một lúc lâu chưa từ bỏ ý định, lại thấy ánh nến trong phòng vụt tắt, lúc này mới hậm hực xoay người tránh ra.

Bên trong tối đen như mực, Thịnh Bảo Hoa buông lỏng tay ra, quay đầu nhìn thoáng qua ngoài cửa, mới thở ra một hơi, nhỏ giọng nói, “Hắn đi rồi.”

Khi cửa vừa mới bị đẩy ra, trong nháy mắt, Thịnh Bảo Hoa đã nhanh chóng đẩy hắn dựa vào tường, sau đó kéo lại quần áo của hắn, hơn nữa miệng dán lên môi của hắn, động tác quả thực lưu loát sinh động, liền mạch như nước chảy mây bay.

Nương theo ánh trăng ngoài cửa sổ, Mộ Dung Vân Thiên cúi đầu nhìn cô gái trước mặt mình, trong mắt mang theo vẻ u tối không hiểu rõ

Thịnh Bảo Hoa thật lâu không nghe thấy tiếng đáp lại, nghi hoặc ngẩng đầu lên, vừa nhìn, lập tức bị ánh mắt của hắn cuốn lấy, thoáng lảng đi một chút, nàng cúi đầu thay hắn kéo lại quần áo trong, “Huynh nói không thể để cho người khác biết đúng không?”

Đang than thở, bỗng nhiên cảm giác được lòng bàn tay một mảng ướt đầm, nàng chợt dừng lại, thanh âm hoảng sợ, “Miệng vết thương của huynh nứt ra

rồi...”

Ngẩng đầu nhìn hấn, ánh mắt Thịnh Bảo Hoa luống cuống lại thoáng ngẩn ngắc.

Mộ Dung Vân Thiên ôn nhu nói, “Không sao, cô giúp ta băng bó một chút.”

Nói xong, hấn kéo ghế ngồi xuống, kéo áo ra, đưa lưng bị thương về phía cửa sổ.

Khâu Đường mới vừa đi, trăm ngàn không thể thấp nển, chỉ có thể nương ánh trăng.

Thịnh Bảo Hoa gật gật đầu, đi đến phía sau hấn, lấy bình sứ nhỏ chứa thanh lộ hoàn trong túi áo ra, bóp nát thanh lộ hoàn rắc lên trên vết thương.

“Không hỏi ta làm sao mà bị thương sao?” Mộ Dung Vân Thiên bỗng nhiên mở miệng.

“Có quần áo sạch không?” Thịnh Bảo Hoa hỏi.

Mộ Dung Vân Thiên trầm mặc lên đến bên giường, lấy từ trong bao quần áo ra một chiếc áo trong, xé thành nhiều mảnh, đưa cho Thịnh Bảo Hoa, sau đó ngồi xuống.

Thịnh Bảo Hoa thật cẩn thận giúp hấn băng bó miệng vết thương.

“Cô cứ như vậy tin tưởng ta, không biết cái gì cũng vẫn che dấu giúp ta?” Mộ Dung Vân Thiên đứng lên, đẩy Thịnh Bảo Hoa vào góc tường.

“Hồ Từ thúc thúc nói, thích một người, phải hoàn toàn tin tưởng hấn.” Thịnh Bảo Hoa nhìn nam tử đang ngăn trước mặt mình, cặp mắt trong suốt.

“Thích?” Mộ Dung Vân Thiên nhướn mày.

“Ừm.”

“Cô yêu thích ta?”

“Ừm.” Thịnh Bảo Hoa dùng ánh mắt đương nhiên nhìn Mộ Dung Vân Thiên, đương nhiên thích, không thích thì sao nàng lại muốn hấn làm áp trại tướng công của mình chứ.

Mộ Dung Vân Thiên đưa tay, nắm lấy cằm Thịnh Bảo Hoa, trong mắt mang vài phần hàn ý, “Ta không thích cô, đi về nhà, giang hồ không thích hợp với cô.”

Thịnh Bảo Hoa chớp chớp mắt, nhìn nam nhân trở mặt còn nhanh hơn lật sách này, “Huynh đang lo lắng cho ta sao?”

“Ai lo lắng cho cô?” Mộ Dung Vân Thiên hừ lạnh.

“Nếu không lo lắng cho ta, để ta đi theo huynh nha, ta sẽ bảo vệ huynh.” Thịnh Bảo Hoa lời thề son sắt.

“Ai cần cô bảo hộ!” Mộ Dung Vân Thiên hừ lạnh.

Thịnh Bảo Hoa vô tội nhìn hấn, trong ánh mắt rõ ràng viết ‘ta vừa mới bảo hộ huynh nha’.

Mộ Dung Vân Thiên có chút không được tự nhiên buông lỏng tay, đảo mắt, “Ngủ.”

Nhìn theo hấn đi ra gian ngoài, nghiêng người nằm xuống giường trúc, Thịnh Bảo Hoa nhếch nhếch miệng, đi vào buồng trong, bò lên giường, nằm xuống ổ chăn dày ấm áp.

Sáng sớm ngày thứ hai, Thịnh Bảo Hoa liền bị một âm thanh mạnh mẽ đập cửa đánh thức, mở to mắt nhìn giường trúc bên ngoài, Mộ Dung Vân Thiên đã không còn ở đây. Đứng dậy mở cửa, đập vào mắt là khuôn mặt đen xì của A Thất mặt sẹo.

“Sớm a.” Ngáp ngáp, Thịnh Bảo Hoa phát phát tay.

“Người đã làm gì tiểu thư nhà ta?” Khuôn mặt Viên Mộ lạnh lùng, hung thần ác sát nói.

“Tần tỷ tỷ?” Thịnh Bảo Hoa chớp mắt, vẻ mặt vô tội, “Tỷ ấy làm sao vậy?”

“Nàng... Nàng...” Viên Mộ vẻ mặt không được tự nhiên cà lăm nói.

“Sao?” Thịnh Bảo Hoa dùng ánh mắt thuần khiết nhìn A Thất.

Đáng thương cho A Thất, Sát Nhân Dao Viên Mộ đứng trước mặt một tiểu cô nương, khuôn mặt ghen đỏ, sừng sốt nói không nên nguyên cớ.

“Rốt cuộc làm sao vậy?” Thịnh Bảo Hoa vẻ mặt tò mò truy vấn.

“Người già bộ ngực thử xem!” Viên Mộ then quá hóa giận, một tay ấn lên chuỗi đao bên hông.

Thịnh Bảo Hoa thấy thế, có hơi sợ lui về phía sau vài bước.

Mộ Dung Vân Thiên xử lý quần áo dính máu trở về, liền chứng kiến Thịnh Bảo Hoa đáng thương đứng ở cửa, gia nô Tần Phủ A Thất mặt sọc tay cầm chuỗi đao, vẻ mặt đầy sát khí.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Mộ Dung Vân Thiên đi lên trước, ngăn Thịnh Bảo Hoa ở phía sau, nhìn về phía Viên Mộ.

Thịnh Bảo Hoa cắn môi nhìn bóng dáng cao lớn chắn trước mặt mình, mím chặt đôi môi trẻ thơ thâm vui trộm, được Mộ Dung đại hiệp che chở cảm giác thật tốt nha.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Bữa Sáng Phong Ba

Thấy Mộ Dung Vân Thiên che chở Thịnh Bảo Hoa, sắc hồng trên mặt Viên Mộ đã có xu thế biến thành màu đen, há hốc miệng, nhưng vẫn không thể nói lên lời, hẳn có thể nói cái gì? Hẳn có thể nói cái gì được giờ! Buổi chiều hôm qua, sau khi tiểu thư nhà hắn trở về cùng Thịnh Bảo Hoa, liền trở nên thập phần cổ quái, mở miệng là ‘Viên đại ca’, gọi khiến hắn lòng tơ dưng đứng, lại dùng ánh mắt quý dị đánh giá hắn. Những chuyện đó cũng còn thôi, sáng sớm nay tiểu thư nàng lại có thể... Lại có thể...

Nghĩ đến đây, Viên Mộ có chút không được tự nhiên đưa tay sờ sờ hai má, giống như nơi đó vẫn còn lại xúc cảm mềm mại.

Tuy nói Tần phủ là võ lâm thế gia, nhưng Tần La Y cũng luôn luôn bị nuôi giữ trong khuê phòng, thoát nhìn thì có vẻ ngang ngược một chút, nhưng bản tính nàng đơn thuần, căn bản không biết lòng người hiểm ác, Viên Mộ nhìn Thịnh Bảo Hoa tránh ở phía sau Mộ Dung Vân Thiên đang mím chặt môi cười trộm, trong mắt cơ hồ sắp phun ra lửa, nhất định là nàng ta dạy hư tiểu thư!

Thấy Viên Mộ đen mặt không nói lời nào, Mộ Dung Vân Thiên cười một chút, “Tuy rằng không biết làm sao Bảo Bảo lại đắc tội với công tử, bất quá tình công tử nể tình nàng còn nhỏ tuổi, tha thứ nàng lần này đi.”

Còn nhỏ? Phía sau, Thịnh Bảo Hoa bất mãn nghiêng răng, nàng không nhỏ, nàng đã mười sáu tuổi! Hồ Tử thúc thúc nói mười sáu tuổi là có thể lập gia đình sinh em bé rồi!

Mộ Dung Vân Thiên nói như vậy, Viên Mộ tự nhiên cũng không muốn thật sự tính toán với một tiểu cô nương, nói lại, nếu người ta truy vấn xem chuyện gì xảy ra, hẳn cũng không thể nói, sáng sớm tới nói điên là bởi vì bị tiểu thư nhà mình hôn một cái đi.

Lo lắng đến danh dự của Tần La Y, Viên Mộ đành phải hung hăng trừng mắt nhìn Thịnh Bảo Hoa một cái, “Thỉnh Thỉnh cô nương từ giờ cách xa tiểu thư nhà ta một chút.” Dứt lời, không đợi nàng mở miệng, xoay người bỏ đi.

Thịnh Bảo Hoa tránh ở phía sau Mộ Dung Vân Thiên, nhếch nhếch miệng, A Thất, người lại chọc tới ta nha.

“Làm sao cô lại chọc tới hắn?” Mộ Dung Vân Thiên quay đầu nhìn về phía Thịnh Bảo Hoa, có chút nghi hoặc.

Thịnh Bảo Hoa lập tức hạ ánh mắt, cúi đầu nói, “Ta cũng không biết, đại khái... Đại khái là bởi vì thời gian ở Duyệt Lai khách sạn...”

“Sao?” Mộ Dung Vân Thiên có chút tò mò.

Vì thế Thịnh Bảo Hoa liền mang theo ba phần ủy khuất đem chuyện tranh vị trí ở Duyệt Lai khách sạn nói lại một lần, cuối cùng, lại bổ sung một câu, “Ta đã ngồi ở chỗ đó đợi huynh năm ngày...”

Mộ Dung Vân Thiên thở dài, đưa tay xoa xoa đầu nàng, lòng bàn tay truyền tới xúc cảm thập phần mềm mại, giống như đang xoa đầu một con vật nhỏ vô cùng đáng yêu.

Thấy nàng cúi đầu để mặc hắn chà đạp, trong lòng Mộ Dung Vân Thiên chợt cảm thấy mềm mại, sau đó lại cảm thấy áy náy, bảo nàng đợi, nàng lại thật sự đợi năm ngày, nàng không nhận ra hắn chỉ là tìm cơ để bỏ nàng lại sao? Không nói rõ đáy lòng cảm thấy áy náy thế nào, hắn thu tay về, lạnh nhạt nói,

“Rửa mặt đi, tới giờ dùng bữa sáng rồi.”

Quả nhiên, hai chữ ‘bữa sáng’ vẫn thực hữu hiệu, Thịnh Bảo Hoa lập tức chạy vào phòng rửa mặt.

Rửa mặt sạch sẽ xong, chạy ra ngoài phòng, thấy Mộ Dung Vân Thiên vẫn còn đang chờ nàng, hai mắt to tròn của Thịnh Bảo Hoa cười híp lại thành một

đường nhỏ.

Mộ Dung Vân Thiên bị ánh mắt tươi cười thuần khiết của nàng nhìn, chỉ ngay người một lúc, liền cảm giác được một bàn tay nhỏ bé nức ních nhét vào tay mình, đúng là móng vuốt của Thịnh Bảo Hoa cô nương.

“Đi thôi đi thôi, Bảo Bảo thật đôi.” Không đợi Mộ Dung Vân Thiên nói gì, Thịnh Bảo Hoa thúc giục.

Mộ Dung Vân Thiên nhìn nàng một cái, không nói gì thêm, nắm tay nàng đi về phía Lan Hoa sảnh.

Thịnh Bảo Hoa một đường cười đến thấy rằng không thấy mắt, giống như nhặt được bảo bối. Mộ Dung Vân Thiên thấy nàng như vậy, cũng cảm thấy hết sức buồn cười, không biết trong lòng Thịnh Bảo Hoa cô nương nghĩ chính là... Trận đấu giành thắng lợi!

“Ai nha, mọi người phải tin tưởng ta, ta thật sự nhìn thấy Thịnh cô nương ẩn Mộ Dung đại hiệp vào tường...” Vừa mới đi tới bên ngoài Lan Hoa sảnh, liền nghe được bên trong truyền đến tiếng bát quái của quần gia Khâu Đường.

“Khâu quần gia, có phải ngài nói ngược hay không vậy...” Có người nghi ngờ hỏi.

“Làm gì có, tại hạ tận mắt nhìn thấy, quyết không phải là giả, không phải là giả.”

“Nha, thì ra Vân Thiên thích những cô gái cường hãn một chút.” Minh chủ Vương Cảnh Ngôn húp một ngụm cháo hoa, cười nói tiếp.

Mộ Dung Vân Thiên không bước tiếp, khóa miệng co quắp, nghiêng đầu liếc mắt nhìn Thịnh Bảo Hoa một cái, quyết đoán buông lỏng tay ra.

Cảm giác được hân buông tay ra, Thịnh Bảo Hoa sải bước vào cửa phòng, nũng nịu trách mắng “Không cho phép các người hủy hoại danh tiết Mộ Dung đại hiệp!”

Danh tiết...

Không phải các cô nương mới có cái đó sao, mọi người trong sảnh đồng loạt hít sâu một hơi.

“Thịnh cô nương, đây chính là tại hạ tận mắt nhìn thấy.” Khâu Đường quần gia chậm rì rì quay đầu nhìn thoáng qua Thịnh Bảo Hoa đứng ở cửa, thấp phần chính trực kiên trì tố cáo chân tướng.

“Ta sẽ phụ trách!” Thịnh Bảo Hoa cô nương quay đầu lại nhìn thoáng qua Mộ Dung Vân Thiên đứng phía sau mình, nắm chặt bàn tay nhỏ, hào tình vạn tượng nói.

“Phụt!” một tiếng, Võ lâm minh chủ thực không có hình tượng phun cháo.

Vì thế mọi người nhìn thấy, gương mặt Mộ Dung đại hiệp... đổi màu xanh.

“Thịnh cô nương thật đáng yêu.” Một thanh âm ôn nhu dễ nghe vang lên phá vỡ bầu không khí quý dị.

Mở miệng chính là cô gái mặc áo váy dài màu trắng, Thịnh Bảo Hoa lặng đi một chút, buột miệng nói, “Khúc Thanh Thương!”

Giang hồ đệ nhất mỹ nhân Khúc Thanh Thương, Mai Ngao Hàn đã nói qua với nàng, Thịnh Bảo Hoa tuy rằng tỏ vẻ chẳng hề để ý, nhưng không phải là không có cảm giác thấy nguy cơ, hơn nữa hiện tại nhìn người ta ni thanh mục tú, lại sở sớ hai má phúng phính của mình, Thịnh Bảo Hoa cô nương buồn bực.

“Thịnh cô nương biết ta?” Khúc Thanh Thương có chút kinh ngạc.

“Ừm, giang hồ đệ nhất mỹ nhân Khúc Thanh Thương, Mai công tử đã nhắc tới với ta.” Thịnh Bảo Hoa đảo mắt, cười híp mắt nói.

Ngồi một bên xem náo nhiệt, Mai Ngao Hàn thấy mình bị điểm danh, không nhịn được nhủ mảy, thầm nghĩ tiểu cô nương tinh quái này là muốn hấn đi phá đường nhân duyên của người ta sao, hay là muốn dùng hấn làm tấm chắn cản đóa hoa đào nát của Mộ Dung Vân Thiên.

Thấy Khúc Thanh Thương nhìn qua, Mai Ngao Hàn cười hi hi đứng lên, thông thả đi đến bên cạnh Thịnh Bảo Hoa, kéo kéo bím tóc đuôi sam của nàng.

“Ừ, Bảo Bảo nhà chúng ta lần đầu tiên nhìn thấy Khúc cô nương hấn là rất kinh ngạc đi.”

Sau đó tươi cười chân thành quay đầu nhìn về phía Thịnh Bảo Hoa, tay ngứa ngáy nheo nheo hai má phúng phính của nàng, “Ai da, Bảo Bảo, trong mắt ta, nàng đáng yêu nhất.”

Thịnh Bảo Hoa tròn tròn mắt nhìn Mai Ngao Hàn, trong cặp mắt đen lũng lũng đều là phi đao, vèo vèo bay về phía Mai Ngao Hàn, rồi lại bởi vì bị nắm quai hàm mà “ừm ừm” không dứt.

Thấy nàng trừng mắt tỏ vẻ chết không nhắm mắt, nụ cười trên mặt Mai Ngao Hàn càng lớn, kéo nàng quay về chỗ ngồi, “Đến, Bảo Bảo đói bụng đi, ăn bánh bao, ăn bánh bao.” Nói xong, cầm một cái bánh bao lớn nhét vào miệng Thịnh Bảo Hoa.

Thịnh Bảo Hoa nhanh chóng quay đầu lại nhìn Mộ Dung Vân Thiên, đã thấy Mộ Dung Vân Thiên ngồi bên cạnh Khúc Thanh Thương, đành cầm giận cúi đầu, hung hăng cắn một miếng bánh bao trút cảm phẫn, lại trừng mắt nhìn Mai Ngao Hàn, mưu toan dùng ánh mắt giết chết hắn.

“Ai nha, Bảo Bảo, nằng dùng ánh mắt chăm chú đó nhìn ta, ta sẽ thẹn thùng.” Mai Ngao Hàn bụm mặt thẹn thùng vô hạn.

Thịnh Bảo Hoa “phốc” một tiếng nghẹn bánh, mắt tròn trắng, rốt cục nằng cũng nhìn thấy một kẻ so với nằng còn không biết xấu hổ hơn...

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Sự Thẹn Thùng

Thấy Thịnh Bảo Hoa nghẹn đỏ cả mặt, nắm bàn tay nhỏ bé nộn nộn mãnh liệt vượt ngực, vẻ mặt khó chịu, Mai Ngao Hàn cười híp mắt, thấp phần săn sóc rót một ly trà đưa tới bên môi nằng, một tay còn vỗ lưng giúp nằng, lực đạo vừa phải không nhẹ không nặng.

Thịnh Bảo Hoa uống một ngụm trà, sau đó ngẩng đầu lại “Phốc” phun ra, văng hết cả lên mặt hắn.

“Ách... Thực xin lỗi.” Thịnh Bảo Hoa nhỏ giọng nói khẽ.

Mai Ngao Hàn có thể cảm giác được bộ dạng mình lúc này vô cùng chật vật, nhưng khóe miệng vẫn mang theo nét cười, “Bảo Bảo không cần để ý.” Nhưng hiển nhiên, nụ cười của hắn có chút vụng vẹo.

“Mai đại hiệp huynh thật sự là người tốt.” Thịnh Bảo Hoa tươi cười chân thành nịnh nọt.

Phụ thân đã từng nói, người của Bảo Vân sơn Phi Thiên trại chúng ta, cái gì cũng có thể ăn, duy chỉ không ăn thịt thò. Rồi khỏi Bảo Vân sơn, nằng tự nhiên cũng không thể đánh mất thể diện của Bảo Vân sơn, lời phụ thân dạy bảo nhất định phải nghiêm khắc chấp hành!

Một loạt hành động này khiến không ít người bật cười, còn lại một bộ phận khác, lại bị bàn của Tần La Y hấp dẫn sự chú ý.

Tần gia đại tiểu thư luôn điệu ngoa bốc đồng thất thường đang hết sức ân cần lôi kéo gia nô A Thất nhà nằng, “Viên đại ca, cùng nhau ngồi a.”

“Tiểu thư ngồi là được rồi.”

“Viên đại ca ~ ngồi đi ~ “

“Tiểu thư không nên như vậy...”

“A Thất!” Thanh âm ôn nhu đột nhiên trở nên sắc nhọn.

Viên Mộ phản xạ có điều kiện, lúc này đặt mộng ngồi xuống ghế, cảm giác được ánh mắt cười đùa của mọi người, y có chút chán nản ho nhẹ một tiếng.

“Viên đại ca, ăn cháo nhé?” Thanh âm sắc nhọn lại trở nên nhu hòa một cách thần kỳ.

Viên Mộ cứng ngắc đón lấy bát cháo Tần đại tiểu thư đích thân bưng tới.

“Viên đại ca, bánh bao rất ngon, chúng ta một người một nửa nha.”

Cầm lên một cái bánh, chia làm hai nửa, chính mình cắn một miếng, một nửa khác đưa tới bên môi Viên Mộ, thanh âm ôn nhu tựa như có thể nặn ra nước.

Viên Mộ kiên trì tiếp nhận.

Thấy dáng vẻ Viên Mộ như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, Thịnh Bảo Hoa sờ sờ quyền sách nhỏ trong lòng, lén lút cười trộm, lộ ra đầy răng hổ.

Ngồi ở bên cạnh nằng, Mai Ngao Hàn nhìn thấy rõ ràng. Tiểu cô nương này bình thường luôn khoác lên vẻ ngây thơ thiên chân, lúc này lại cười đến giống như tiểu hồ ly trộm được gà, theo tầm mắt của nằng nhìn thoáng qua Tần La Y cùng Viên Mộ, biết tiểu cô nương này lại có ý định xấu xa gì đó, hắn lặng lẽ nhủ thầm một câu ‘tự cầu nhiều phúc’, sau đó chỉ sợ thiên hạ không loạn, ghé sát vào Thịnh Bảo Hoa, cười đến vẻ mặt chân thành, “Cần ta hỗ trợ không?”

“Hỗ trợ cái gì?” Thịnh Bảo Hoa chớp chớp mắt, cặp mắt đen lúng liếng ánh lên vẻ khờ dại ngây thơ.

“Ai u, trước mặt chân nhân đừng nói láo, bổn công tử tuyệt đối cùng trận tuyến với Bảo Bảo nha, đến, chia nhau hưởng lợi một chút a, một mình vui vẻ không bằng mọi người cùng vui vẻ.” Mai Ngao Hàn bỏ qua vấn đề lập trường, đề thấp thanh âm, ra sức dụ dỗ.

Thịnh Bảo Hoa vẫn tỏ vẻ vô tội, quay đầu húp cháo, không hề để ý tới Mai Ngao Hàn đang tò mò tới mức muốn cào tường.

Dùng xong đồ ăn sáng, Tần La Y liền chạy đến bên cạnh Thịnh Bảo Hoa, lôi kéo nàng chạy ra ngoài, mọi người trong đại sảnh đưa mắt nhìn nhau ngạc nhiên, hai cô nương này lần trước không phải là đối chọi gay gắt sao, sao vừa quay đầu lại thành ra thân thiết như vậy? Chỉ có Mai Ngao Hàn sờ sờ cằm, trong lòng cân nhắc không biết Thịnh Bảo Hoa có ý đồ gì xấu xa.

Mà Viên Mộ, nhìn thấy tiểu thư nhà mình lôi kéo Thịnh Bảo Hoa chạy ra cửa, muốn ngăn cản lại không kịp, chỉ thấy lúc Thịnh Bảo Hoa đi tới cửa bỗng nhiên quay đầu lại nhìn y cười. Nàng ngoái đầu lại, cười rất đáng yêu, nhưng lọt vào mắt Viên Mộ, lại chỉ thấy âm trầm tới cực điểm, khiến da đầu y không nhìn được mà run lên

Tần La Y kéo Thịnh Bảo Hoa chạy đến một chỗ hẻo lánh không có người, lên tiếng oán hận, “Bảo Bảo, trò đùa chọc muối dạy ta lần trước mắt linh rồi a, sau lần ta hôn huynh ấy, hiện tại huynh ấy phòng ta như phòng trộm, ta tiến lên một bước, huynh ấy lập tức lùi về sau một bước.”

“Không hiểu gì cả, như thế gọi là thẹn thùng, thẹn thùng biết không?” Thịnh Bảo Hoa giờ tay lên, lắc lắc ngón trỏ, vẻ mặt xấu xa.

“Thẹn thùng?” Tần La Y run rẩy một chút, không thể tưởng tượng được bộ dạng thẹn thùng của nam nhân to cao kia.

“Đúng vậy, những nam nhân bề ngoài thoạt nhìn thập phần cường hãn lãnh khốc, kỳ thật vô cùng yếu đuối, bởi vì thẹn thùng cho nên mới phải giả bộ bày ra vẻ lạnh lùng chết người mà thôi.” Thịnh Bảo Hoa đinh đạc nói.

“Thật sự?” Tần La Y rốt cục cảm thấy luận điệu này có chút kỳ quái.

“Tỷ không tin ta?” Thịnh Bảo Hoa mím môi tỏ vẻ bất mãn.

“Không phải không tin a, nhưng mà sự tình quan trọng, sao có thể mặc cho muội ăn nói lung tung đây?” Tần La Y vất vả tìm về được một chút lý trí.

Thịnh Bảo Hoa gãi gãi đầu, kế hoạch này không nói khiến Tần La Y khẳng khái một mực tin tưởng nàng sẽ rất khó tiến hành a, nhân cầu xoa xoa, nàng bỗng nhiên nhìn thấy Quý Ngọc Anh khi nãy không thấy dùng bữa sáng trong sảnh, đang đi từ hành lang qua, liền ngửa đầu cười, “Ài da, tỷ xem Quý đại hiệp, cũng luôn mặt lạnh không chút thay đổi đúng không?”

“Ừ.” Tần La Y lập tức gật đầu, cái tên mặt than kia từng khi dễ Viên Mộ, nàng nhớ rất rõ ràng.

“Tỷ nhìn cho kĩ nhé.” Thịnh Bảo Hoa phát phát tay, cười toe toét miệng, chạy về phía Quý Ngọc Anh, “Quý đại hiệp, Quý đại hiệp!”

Quý Ngọc Anh nghe được có người không ngớt dùng thanh âm thanh thúy gọi tên mình, quay đầu lại liền thấy một tiểu cô nương áo đỏ chạy về phía mình, cười đến vẻ mặt thơ ngây chân thành, đáng yêu cực kỳ.

Tiếp tục cẩn thận nhìn lại, Thịnh Bảo Hoa?!

Nhận ra điều này khiến hắn không tự chủ được lui về phía sau một bước, lại có loại xúc động muốn cất bước bỏ chạy, bất quá may mà cuối cùng lý trí cũng chiến thắng, hắn đứng nguyên tại chỗ không hề cử động. Nếu để cho nhân sĩ giang hồ biết Quý Ngọc Anh hắn bị tiểu cô nương này dọa sợ tới mức chạy trốn, vậy hắn còn đi lại giang hồ thế nào được a.

“Quý đại hiệp?” Cảm giác được Quý Ngọc Anh trong phút chốc lùi bước, Thịnh Bảo Hoa nghi hoặc nhìn hắn, vốn tính toán thương lượng cùng hắn lừa Tần La Y một chút, nhưng phản ứng hiện tại của Quý Ngọc Anh rất thú vị nha.

“Chuyện gì?” Quý Ngọc Anh mặt không chút thay đổi nói.

“Chuyện là... Quý đại hiệp, chúng ta trước kia đã từng gặp qua sao?” Sờ sờ cằm, sự nghi ngờ trong mắt Thịnh Bảo Hoa càng tăng lên, lần đầu tiên nhìn thấy hắn, liền có một cảm giác thân thiết khó hiểu.

“... Không có.”

“Thật sự?” Thịnh Bảo Hoa hé mắt, lại tiến lên từng bước, tiếp tục nhìn chằm chằm Quý Ngọc Anh.

Một giọt mồ hôi lạnh từ trên trán Quý Ngọc Anh trượt xuống, phải mất khí lực thật lớn mới có thể giữ tư thế đứng nguyên tại chỗ mà không nhấc chân bỏ chạy.

“Chỉ là ta cảm thấy Quý đại hiệp thực quen thuộc nha.” Thịnh Bảo Hoa cau mày, cố gắng suy nghĩ.

“Cô suy nghĩ nhiều.” Quý Ngọc Anh cực lạnh nhạt nói.

“Thật sự thực quen thuộc nha.” Thịnh Bảo Hoa không buông tha, tiếp tục tự hỏi.

Mồ hôi lạnh trên trán Quý Ngọc Anh càng dày đặc.

“A! Ta nhớ ra rồi!” Ánh mắt Thịnh Bảo Hoa vụt sáng ngời, bỏ nhào vào trước ngực hắn.

Sắc mặt Quý Ngọc Anh đã hơi hơi chuyển màu xanh.

“Con sên nhỏ! Tiểu tướng công phụ thân tìm cho ta!” Thịnh Bảo Hoa vỗ tay phát ra tiếng, về mặt phần chấn, “Tiểu công tử của huyện thái gia, gió thổi qua cũng ngã!”

Quý Ngọc Anh đã muốn lung lay sắp đổ.

“Ha ha, dáng vẻ các người rất giống nhau.” Thịnh Bảo Hoa ha ha cười.

Về thấy chết không sòn trên mặt Quý Ngọc Anh lập tức trở nên nghiêm nghị, giống? Nhẹ nhàng thở ra một hơi, hẳn có cảm giác sau lưng áo đã ướt đầm một mảng...

“Con sên nhỏ kia từ nhỏ đã bệnh tật, so với tiểu cô nương còn bé hơn, trước đây ta còn lấy váy cho hẳn mặc thay quần áo đấy, hẳn mặc váy còn dễ nhìn hơn ta nhiều.” Thịnh Bảo Hoa lâm vào hồi ức.

Quý Ngọc Anh da mặt xanh mét.

“Ừ, các người rất giống nhau.” Nói xong, Thịnh Bảo Hoa kiễng chân, chìa móng vuốt sờ soạng gương mặt trắng nõn của hẳn.

Quý Ngọc Anh lặng đi một chút, trên mặt chợt dâng lên một mảnh hồng nhợt, sau đó rốt cục không nhịn được cất bước bỏ đi.

Thịnh Bảo Hoa lẳng lẳng liếc mắt nhìn móng vuốt của mình một cái, hiện tại, các đại hiệp đều thẹn thùng như vậy sao?

“Oa! Bảo Bảo! Muội thật là lợi hại!” Tần La Y chạy nhanh tới, “Ta tin tưởng muội!”

Thịnh Bảo Hoa nghe vậy lập tức thu hồi vẻ kinh ngạc trên mặt, bày ra dáng vẻ như đã biết trước, cười hắc hắc, “Nếu tin tưởng ta, như vậy liền...”

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Sự Kiện Ăn Vụng

Lén lút nhìn xung quanh một cái, thấy bốn bề vắng lặng, Thịnh Bảo Hoa rút từ trong lòng ngực ra một quyển sách nhỏ, đưa cho Tần La Y.

“Đây là cái gì?” Tần La Y tò mò lật xem một chút, sau đó mặt đỏ lên, xấu hổ giận dữ muốn chết trừng mắt nhìn Thịnh Bảo Hoa, vung tay muốn vứt bỏ.

“Ai nha từ từ!” Thịnh Bảo Hoa vội vươn tay ra cứu quyển sách nhỏ kia, “Là lúc ta trốn nhà đi đã trộm được từ chỗ Hồ Tử thúc thúc! Là bản duy nhất! Bản duy nhất! Nếu đánh mất, Hồ Tử thúc thúc sẽ giết ta mất!”

“Muội đúng là không biết xấu hổ nha!” Tần La Y sắp hết chỗ nói rồi, Một tiểu cô nương rời nhà trốn đi vẫn không quên mang theo... Mang theo loại đồ vật này!

“Cái gì chứ, quyển sách này rất lợi hại nha!” Thịnh Bảo Hoa giờ giờ quyển sách nhỏ kia lên, “Hồ Tử thúc thúc của ta chính là dựa vào nó mới cưới được đệ nhất mỹ nhân của Bảo Vân sơn!”

“Thực... Thật sự?” Tần La Y động tâm.

“Đương nhiên a! Bằng không ta mang nó ra ngoài làm gì, chính ta cũng còn chưa xem đâu.” Thịnh Bảo Hoa về mặt không nỡ sờ sờ quyển sách nhỏ, “Hồ Tử thúc thúc nói đây chính là bảo bối, tỷ xem xong rồi nhớ rõ phải đưa trả lại cho ta, ta còn cần dùng, không được làm mất trang nha.”

Tần La Y cúi đầu tiếp nhận quyển sách nhỏ kia, nhét vào trong tay áo, về mặt có tật giật mình.

“Làm cái gì mà cứ nhẩn nhẩn nhó nhó, nữ nhân giang hồ nha, cần hào sảng!” Thịnh Bảo Hoa vỗ vỗ thân thể nhỏ bé, thập phần hào sảng nói.

Tần La Y hừ một tiếng, xoay người định đi.

“Xem xong nhớ giấu đi!” Thịnh Bảo Hoa ở sau lưng lo lắng dặn.

Tần La Y trượt chân, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Thịnh Bảo Hoa hắc hắc cười gian một trận, quay đầu trở về phòng, lúc đi qua phòng bếp, ngửi được bên trong bay ra từng đợt mùi thơm mê người, hít hít cái mũi, nằng nề hướng, theo mùi đi vào phòng bếp.

Trên lò không biết đang đun cái gì, vang lên “Ừng ực ừng ực”, hương khí bốn phía, một người đàn ông mập mạp đang cầm thìa đứng một bên múc canh uống, uống đến có tiếng sục sục.

“Ngon quá, ngon quá.” Lâm bầm lâu bầu bỏ lại cái thìa, Vương Cảnh Ngôn cầm lấy thìa gấp một miếng thịt nhét vào miệng, nhai một chút, hai mắt híp lại, rất hưởng thụ.

“Ừng ực” một tiếng, là thanh âm nuốt nước miếng.

Vương Cảnh Ngôn quay đầu vừa nhìn, liền thấy Thịnh Bảo Hoa một thân hồng y đang sáng mắt nhìn nồi thịt hầm, nước miếng dài ba thước.

Thấy nước miếng của cô nương này sắp nhỏ cả vào nồi, phản ứng đầu tiên của Vương Cảnh Ngôn là bảo vệ cái nồi.

“Minh Chủ gia gia, ông ăn vụng!” Thịnh Bảo Hoa chớp chớp mắt, chỉ vào mũi Vương Cảnh Ngôn mà nói.

Vương Cảnh Ngôn ho khan một tiếng, hết sức nghiêm túc nói, “Tiểu cô nương nói bừa, lão phu ăn của phòng bếp nhà mình, sao có thể tính là ăn vụng?”

“Minh Chủ, Minh Chủ ngài có ở nhà hay không!” Lúc này, bên ngoài truyền tới thanh âm Khâu Đường, sau đó có tiếng quát,

“Đừng có để ta nhìn thấy ngài lại ăn vụng thịt kho tàu! Hừ! Thầy thuốc nói ngài cần kiêng tất cả các thức ăn mặn có nhiều mỡ, cần chú trọng đạo dưỡng sinh, đừng có để ta nhìn thấy ngài... đừng có để ta nhìn thấy...”

Thịnh Bảo Hoa vẻ mặt tỉnh ngộ, sau đó cười đến hứng thú quay đầu nhìn về phía Vương Cảnh Ngôn có chút không được tự nhiên, “Ồ! Quả nhiên là ông ăn vụng!”

“Xuy! Đừng ồn ào!” Vương Cảnh Ngôn ép thấp thanh âm, dương tay nhanh chóng dùng nội lực dập tắt lửa, đem hương liệu đã sớm chuẩn bị tốt tắt lên mặt đất để che dấu mùi thịt, sau đó một tay bưng nồi thịt, một tay bịt miệng Thịnh Bảo Hoa, kéo nàng ra một góc khác.

“Minh Chủ gia gia, chẳng lẽ ông lại vì một nồi thịt kho mà giết người diệt khẩu sao!” Thịnh Bảo Hoa thật vất vả mới hít được một hơi, cặp mắt đen lúng liếng tròn trĩnh nhìn Vương Cảnh Ngôn.

“Nói nhỏ chút, nói nhỏ chút...”

Thịnh Bảo Hoa nhìn thoáng qua nồi thịt thơm ngào ngạt kia, “Lại còn mang theo nồi thịt.”

“Ta nấu đã lâu! Thật vất vả mới ăn vụng được một miếng...” Hơn nữa là thừa dịp vô lâm đại hội đặc biệt bận rộn, Khâu Đường không có thời gian theo dõi y, cho nên mới có thể hầm được một nồi thịt này, y còn muốn thưởng thức a.

Thừa dịp Vương Cảnh Ngôn về mặt đề phòng nhìn ra ngoài cửa, tầm mắt Thịnh Bảo Hoa đã rơi vào nồi thịt thơm ngào ngạt tron bóng, nhón một miếng ném vào miệng. Ừm! Vào miệng là trôi tuột xuống, ăn ngon! Nhấn tỉnh sáng lên, ăn một miếng nữa...

Khâu Đường đẩy cửa tiến vào, hồ nghi quét mắt nhìn một vòng, trừ bỏ có mùi nấm mốc là lạ ra, không còn gì khả nghi, “Kỳ quái, thật sự không ở phòng bếp, đi đâu rồi?” Vừa than thở, vừa đóng cửa lại đi ra ngoài.

Nghe được tiếng bước chân của gã đã đi xa, Vương Cảnh Ngôn mới hít sâu một hơi, vừa hít vừa quay đầu lại, tròn tròn mắt, một nồi thịt a! Một nồi thịt a! Không!

Thịnh Bảo Hoa nuốt nốt miếng thịt cuối cùng, thoả ước mong liếm liếm môi, giờ ngón tay cái lên, “Theo ta quay về Bảo Vân sơn làm đầu bếp đi, ta sẽ không bạc đãi ông!”

Vương Cảnh Ngôn nhìn cái nồi rỗng tuếch, trong mắt sắp phun ra lửa.

Thịnh Bảo Hoa sợ hãi lui về phía sau mấy bước, tận tình khuyên bảo, “Khâu quân gia nói ông cần kiêng thức ăn mặn a, lại không thể ăn đồ dầu mỡ, còn phải chú trọng dưỡng sinh đạo, Bảo Bảo là vì muốn tốt cho ông a.”

Vương Cảnh Ngôn cười lạnh, vươn tay về phía Thịnh Bảo Hoa, ý định bóp chết cô gái nhỏ này.

Thịnh Bảo Hoa lui về phía sau từng bước, thực không cẩn thận đạp đổ một cái ghế, “Cạch” một tiếng, cửa lại bị đẩy ra, Khâu Đường hai tay chống nạnh, sải bước vào cửa, “Ta đã sớm biết ngài ở đây mà! Bao nhiêu lần rồi đều dùng cái thứ hương liệu linh tinh này để che dấu mùi vị, có thể có chút sáng ý nào hay không a!”

Thịnh Bảo Hoa ôm nồi về mặt vô tội, “Khâu quân gia, Minh Chủ gia gia hầm thịt cho ta ăn a, ăn hết rồi, ngài tới chậm rồi nhé.”

“Thật sự?” Khâu Đường vẻ mặt không tin, gã không tin Minh Chủ lại vô tư như vậy.

“Thật sự! Ta chẳng ăn miếng nào!” Vương Cảnh Ngôn tổn hơi thừa lời.

“Cảm ơn Minh Chủ gia gia khoản đãi.” Thịnh Bảo Hoa cực kỳ nhu thuận nói lời cảm ơn, nắc một cái, xoa xoa bụng đi ra khỏi phòng bếp.

Trong phòng bếp, Vương Cảnh Ngôn cười nhẹ một tiếng, lại mắng, “Nhìn con vật nhỏ mà Thịnh Phi Thiên nuôi dưỡng ra kia.”

“Minh Chủ?” Khâu Đường có chút ngoài ý muốn nhìn Vương Cảnh Ngôn, “Người quen biết cha của Thịnh cô nương?”

Trong mắt lộ ra một cổ hoài niệm, Vương Cảnh Ngôn cười, nơi khóe mắt nếp nhăn che kín thật sâu, “Tính là quen biết cũ đi.” Sau đó lại thấp giọng nói, “Việc này người biết là được rồi, không được nói lộ ra ngoài.”

“Dạ.” Khâu Đường khuôn mặt nghiêm nghị đáp.

Vương Cảnh Ngôn có điểm đáng tiếc nhìn cái nồi thịt không rơi trên mặt đất, lắc đầu đi ra khỏi phòng bếp.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Gạo Nấu Thành Cơm

Ngày xuân chậm chạp, cây cối xanh um tùm, trong cảnh xuân vô hạn đó, đại hội võ lâm đã hạ màn kết thúc.

Sáng sớm ngày hôm đó, Thịnh Bảo Hoa bò xuống giường, thuận theo thứ tự đi rửa mặt, sau đó xuống phòng bếp, gom một túi đồ ăn lớn, thuận tiện lại lời được từ trong góc ra một hộp chân gà ủ mật mà Minh Chủ gia gia giấu trộm, liền chạy về chỗ mình ở, trèo lên cái cây cao nhất trong viện.

“Thịnh Bảo Hoa!!!”

Chọn một cái chạc cây thoát nhìn thập phần kiên cố vừa mới ngồi yên, trong viện liền vang lên một tiếng quát như sấm, khiến lá cây bị rung động, lá tả rụng đầy đất. Thịnh Bảo Hoa bình tĩnh cắn một cái bánh bao, nâng tay phui phui lá cây rụng ở trên người, liền thấy Viên Mộ xanh mặt bước vào sân.

Ở trong sân dạo qua một vòng, cũng không tìm được Thịnh Bảo Hoa, Viên Mộ cảm giác mình sắp tức tới hộc máu.

Nuốt miếng bánh bao cuối cùng xuống, Thịnh Bảo Hoa thích thú nhìn Viên Mộ chạy loạn trong sân như ruồi bọ bay lung tung, nhìn hần tức giận đến mức một chương chém nát cửa lớn, Thịnh Bảo Hoa trong lòng lặng lẽ ai điều cho Khâu quán gia một chút, lại phiền y phải sửa lại cửa rồi.

“Thịnh Bảo Hoa! Người đi ra cho ta!” Viên Mộ quát to.

“Huynh ở đây gọi cái gì?” Bên ngoài viện, vang lên một thanh âm êm ái.

Viên Mộ cứng đờ, sau đó chậm chạp nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn về phía sân cửa, Tần La Y mặt không chút thay đổi đứng ở nơi đó, không mang khăn che mặt, để lộ ra khuôn mặt được Chúa sáng thể phá lệ ưu đãi, tuyệt đối có tư cách để kiêu ngạo.

“Huynh hỏi hận?” Tần La Y thản nhiên nhìn hần.

“Tiểu thư... ta...” Viên Mộ vội vàng mở miệng, lại không nói lên lời.

Tần La Y nhú mày, “Sao?”

Gắt gao mím môi, sắc mặt Viên Mộ có chút tái nhợt, hần lật tay, giáng cho chính mình một bạt tai, sau đó quỳ xuống, hai tay nâng đao, “Viên Mộ lấy oán trả ơn, vậy bản sự trong sạch của tiểu thư, nghiệp chương nặng nề, thỉnh tiểu thư ban cho ta cái chết.”

Ngồi ở trên chạc cây, Thịnh Bảo Hoa nghe vậy, mở to hai mắt nhìn, oa, thật sự làm theo từng bước ta dạy, năng lực hành động của Tần La Y thực không tệ a.

“Giết huynh, ta liền trong sạch sao?” Tần La Y chậm rãi đi lên trước.

Viên Mộ cúi đầu không nói.

Tần La Y cúi người, khẽ cười một chút, sau đó vươn tay hung hăng vịn chặt lỗ tai của hần, “Huynh định không chịu trách nhiệm?”

Viên Mộ bị đau, nhú nhú mày, nhưng không động mảy may.

“Này! Huynh có phải là nam nhân hay không a!” Tần La Y khó thở, đập hần một cước.

Viên Mộ vẫn cúi đầu không nói.

“Đầu đá ngu ngốc! Đầu đá thối! Đầu đá nát vụn! Bỏ tiểu thư không hiểm lạ nguoi! Cút ngay! Sau này cách xa ta một chút! Đừng có tiếp tục đi theo ta!” Tần La Y đỏ hồng mắt quát xong, quay đầu bước đi.

“Tiểu thư!” Viên Mộ kéo mạnh tay nàng.

Hai mắt Thịnh Bảo Hoa sáng lên, kịch hay đến đây, đến đây.

“Buông tay! Từ nay về sau nguoi đi đường lớn của nguoi, ta đi cầu độc mộc của ta, biến, bỏ tiểu thư nhất định sẽ không quán quýt lấy nguoi nữa!” Tần La Y giãy dụa hất tay hấn ra.

“Tiểu thư...” Viên Mộ không chịu buông tay, vẻ mặt ảm đạm thống khổ.

“Yên tâm, người mà cha ta an bài đã bị ta bỏ qua rồi, hơn nữa tối hôm qua...” Bỗng nhiên nàng thoáng dừng một chút, sau đó lại dường như không có việc gì nói,

“Tối hôm qua là ta hạ được nguoi, sẽ không ai vì vậy mà đuổi giết nguoi. Năm năm trước ta cứu nguoi một mạng, nguoi cũng phụng dưỡng ta lâu như vậy, hai chúng ta không thiếu nợ nhau, nguoi đi đi.” Ngữ khí của nàng thực bình thản, chỉ là nói rất nhanh, còn mang theo vẻ mỉa mai.

Viên Mộ vẫn như cũ không buông tay, đốt ngón tay đã trở nên trắng bệch.

“Tiểu thư... Vì sao...” Hấn cúi đầu mở miệng, thanh âm mang vẻ đau đớn.

Tần La Y nhắm hai mắt lại.

“Vì sao phải giày xéo chính mình như thế, A Thất căn bản không xứng với người.” Hấn cắn răng nói.

Nghe vậy, bàn tay không bị hấn giữ chặt kia nắm lại thành quyền, lại buông ra, cuối cùng nàng giơ tay lên, hung hăng cho hấn một cái tát.

“Ba” một tiếng, rất là vang dội.

Viên Mộ hơi hơi ngây người, Tần La Y cho dù ngang ngược, cho dù động một chút là trách mắng, nhưng lại chưa bao giờ đánh vào mặt hấn.

Tần La Y thu tay lại, bắt chéo sau lưng, mặt của hấn không tổn thương chút nào, lòng bàn tay của nàng lại đỏ rực một mảnh, rất đau.

Viên Mộ ngậy ra trong chốc lát, phục hồi tinh thần lại, nhẹ nhàng mà thở dài một hơi, sau đó kéo nàng đến trước người, tách bàn tay nàng ra, lấy từ trong lòng ra một hộp thuốc, bôi thuốc mỡ màu trắng lên lòng bàn tay của nàng.

Đầu ngón tay thô ráp dính thuốc mỡ lạnh lạnh di động tới tới lui lui dọc theo lòng bàn tay nàng, có chút ngứa, Tần La Y cắn giận muốn rút tay lại, nhưng lại không rút được.

“Tiểu thư, nếu muốn trừng phạt A Thất, phân phó một tiếng là được, tội gì phải thương tổn chính mình.” Viên Mộ cúi đầu nói, đang nói, một giọt chất lỏng ảm áp bỗng nhiên rơi xuống mu bàn tay, hấn kinh ngạc một chút, ngừng đầu liền chứng kiến Tần La Y hai mắt đầy lệ.

“Nhìn cái gì! Còn nhìn ta móc mắt nguoi ra! Không cho phép nhìn!” Tần La Y mắng to, thanh âm khàn khàn.

Viên Mộ hạ mi mắt.

“Trong mắt nguoi dù sao ta cũng chỉ là một đại tiểu thư không biết tiến thoái, không biết hổ thẹn, điều ngoa bốc đồng, chỉ biết quán quýt lấy nguoi gây phiền toái đúng không! Nói cái gì mà không xứng, căn bản chính là kiêu căng! Kiêu căng! Nếu không thích ta thì đừng có tiếp tục đi theo ta! Ta có làm tổn thương chính mình hay không liên quan rắc gì tới nguoi! Buông!” Tần La Y khóc mắng to.

“Không phải.” Viên Mộ nâng tay nhẹ nhàng lau lệ trên mặt nàng, nghiêm túc nhìn nàng,

“Ở trong mắt Viên Mộ, tiểu thư vô cùng thanh khiết thánh thiện, nhưng người ta không thể không hiểu thế sự, người là đại tiểu thư của Tần phủ, phải gả cho những người môn đăng hộ đối, thiếu niên anh hào trên giang hồ rất nhiều, chỉ nói trong vòng Bạch Hồ sơn trang này, Mộ Dung tam công tử Mộ Dung Vân Thiên, Long Ngâm Kiếm Quý Ngọc Anh, Từ Ngọc các Mai Ngạo Hân, mặc cho người nào, luận gia thế, luận võ công, luận tướng mạo, đều hơn Viên Mộ...”

Trên chạc cây, Thịnh Bảo Hoa bắt mẫn bữu môi, uy uy uy, Mộ Dung tam công tử Mộ Dung Vân Thiên là của ta, của ta!

“Nhưng bọn hấn đều không phải là Viên Mộ!” Tần La Y ngắt lời hấn,

“Người ta thích, tên Viên Mộ, trên mặt hấn có sẹo, không có gia thế hiển hách, võ công cũng không phải thiên hạ vô địch, nhưng hấn, vào lúc ta mất đi mẫu thân, thương tâm muốn chết lại một tác cũng không rời ta, khi ta sinh bệnh, hấn không ngủ không nghỉ chiếu cố ta, cũng chỉ có hấn... sẽ bao dung ta, nhường nhịn ta, vĩnh viễn cũng sẽ không bỏ lại một mình ta.”

Tần La Y hung hăng lau nước mắt, “Môn đăng hộ đối thì thế nào? Năm đó mẹ ta xuất thân danh môn, cùng Tần phủ xem như môn đăng hộ đối chứ? Thiếu niên anh hào thì sao? Cha ta võ công trác tuyệt, lúc còn trẻ cũng là tướng mạo đường đường, chính là kết quả thế này đây? Lúc mẹ ta lâm chung,

ngay cả gương mặt ông ta cũng không được nhìn thấy! Khi ông ta nhìn thấy linh cữu mẹ ta, ngay cả nửa giọt nước mắt cũng không có!”

Viên Mộ nhìn Tần La Y, ánh mắt phức tạp, nói không nên lời.

“Dù sao ta cũng đã không biết xấu hổ, hôm nay ở trong này, ta sẽ rõ ràng, đêm qua chúng ta đã có quan hệ vợ chồng, muốn ta tái giá người khác là không có khả năng, nếu người không muốn ta, ta sẽ cạo tóc, gia nhập Nga Mi!”

“Ta muốn.”

“Ta đi tìm Định Tuệ sư thái... Ách, cái gì?” Đang kích động vạn phần, Tần La Y nghe được lời hấn, ngây người.

“Ta muốn.” Viên Mộ lặp lại.

Tần La Y chớp chớp mắt, nín khóc mỉm cười.

Một nụ cười, giống như hết thấy cảnh sắc chung quanh đều sáng rực lên.

Viên Mộ đưa tay, ôm cô nương ngọc này vào trong lòng, ôm chặt lấy, ai có thể nhẫn tâm không cần nàng đây? Hấn thích nàng biết bao nhiêu, nàng đối với hấn mà nói, tựa như ngôi sao sáng ngời giữa trời đêm, tốt đẹp như vậy, xinh đẹp như vậy, nhưng cũng xa xôi như vậy, hấn sao lại dám tham vọng quá đáng.

Trên cây, Thịnh Bảo Hoa thấy vậy, về mặt hâm mộ, xem ra gạo nấu thành cơm quả nhiên mới là vương đạo, bản sách duy nhất đó của Hồ Tử thúc thúc quả nhiên không phải đồ bỏ. Nàng gặm chân gà, nghĩ bụng, phải lấy lại quyền sách kia từ chỗ Tần La Y, giữ lại chính mình dùng.

Rất nhiều rất nhiều năm sau, Thịnh Bảo Hoa vẫn nhớ rõ sáng sớm này, một đôi nam nữ ôm nhau, thoạt nhìn vô cùng hạnh phúc.

Mà hạnh phúc như vậy... Thì ra không phải người nào cũng có thể có được.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp, Dừng Sợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Cô Nam Quả Nữ

Dưới tàng cây, hai người cùng nhau đi, trên cây, Thịnh Bảo Hoa “răng rắc” gặm đùi gà ừ ừ, sau đó tiện tay ném xương xuống dưới, chỉ nghe bên dưới có người “Ồ” một tiếng, nàng nghi hoặc cúi đầu, liền đối diện với một cặp mắt đang cười híp lại.

Mai Ngao Hàn?

Thịnh Bảo Hoa chớp chớp mắt, nhìn nam tử đứng dưới tàng cây kia, hấn đang ngửa đầu nhìn mình, trường bào màu trắng nổi bật về tuần dật phi phàm, một trận gió xuân thổi qua, từng cánh hoa theo gió hạ xuống, trong không khí tràn ngập mùi thơm ngát thần nhiên...

Mai Ngao Hàn ngửa đầu, thấy cô gái trên cây khẽ nhếch cái miệng còn dính đầy mỡ, đang ngẩn người nhìn mình, không khỏi cười khẽ một tiếng, “Bảo Bảo, ta đẹp mắt không?” (= = Hàn ca siêu tự kỷ)

Thịnh Bảo Hoa ngo ngoe gật đầu, ừm, đẹp, nhất là cái xương gà còn cắm trên đầu hấn kia, đặc biệt... đẹp.

“Nàng vừa dùng cái gì ném ta?” Mai Ngao Hàn lại hỏi.

Thịnh Bảo Hoa cười hắc hắc, cố ý bỏ qua vấn đề này, “Người ở đây làm gì nha?”

“Xem nào nhiệt nha.” Mai Ngao Hàn không chút xấu hổ nói, sau đó lại ngẩng đầu cười, “Ồ, bọn họ đã đi xa, nàng không xuống dưới sao?”

Thịnh Bảo Hoa lắc đầu, còn chưa kịp mở miệng, mắt đã hoa lên, đã thấy Mai Ngao Hàn nhảy lên cây, ngồi bên cạnh nàng.

“Này, người sang cây khác đi, người quá nặng đấy!” Cảm giác được cây khẽ lung lay một cái, Thịnh Bảo Hoa vội vàng nói.

“Chớ sợ chớ sợ, ta biết khinh công a, ngã xuống ta sẽ đỡ nàng.” Mai Ngao Hàn khoát tay, về mặt ‘ta rất lợi hại’.

Thịnh Bảo Hoa hừ một tiếng, lại liếc mắt nhìn cái xương gà vẫn cắm trên đầu hấn một cái, không nói gì nữa.

“Bảo Bảo a.” Thấy Thịnh Bảo Hoa không mở miệng, Mai Ngạo Hàn lại bắt chuyện với nàng.

“Không cho người gọi ta là Bảo Bảo.” Thịnh Bảo Hoa lườm hắt một cái.

Mai Ngạo Hàn cười một chút, đang muốn nói gì, bỗng nhiên cảm giác được ngoài viện có tiếng bước chân, lập tức đưa tay bịt miệng nàng lại, cúi đầu ‘Xuyt’ một tiếng bên tai nàng, Thịnh Bảo Hoa bắt mắt nhú mày giãy dụa.

“Đừng lên tiếng, Mộ Dung Tam công tử đến đây nga, nàng muốn bị hấn chứng kiến chúng ta cùng một chỗ sao?” Mai Ngạo Hàn cười khê bên tai nàng.

Thịnh Bảo Hoa nhìn thoáng qua cửa viện, quả nhiên, Mộ Dung Vân Thiên đi đến, nàng nhanh chóng yên tĩnh trở lại, sau đó hung hăng trừng mắt liếc nhìn Mai Ngạo Hàn một cái.

Mộ Dung Vân Thiên không phải đi một mình, giang hồ đệ nhất mỹ nhân Khúc Thanh Thương đứng ở bên cạnh hấn, hai người đang nói gì đó, cùng đi vào sân, sau đó lại cùng nhau đi vào phòng, còn đóng cửa lại.

Mai Ngạo Hàn có chút hưng phấn cúi đầu liếc mắt nhìn cô gái bên cạnh một cái, nàng đang tức giận nhìn phiến cửa đóng chặt kia.

“Cô nam quả nữ ở chung một phòng, nàng nói xem bọn họ đang làm gì đó?” Mai Ngạo Hàn thêm dầu vào lửa.

Thịnh Bảo Hoa lườm hắt một cái, “Chúng ta không phải cũng đang cô nam quả nữ ngồi trên cây sao, có thể làm gì?”

“Ồ, nếu nàng nói như vậy...” Mai Ngạo Hàn sờ sờ cằm, “Không bằng chúng ta thử làm cái gì đó đi.”

Thịnh Bảo Hoa cười lộ ra dây đặc răng nhọn, nhắc chân đá hấn xuống khỏi chạc cây. Mai Ngạo Hàn xoay người một cái, vừa mới đứng vững, cửa đối diện liền mở, Mộ Dung Vân Thiên nghi hoặc nhìn Mai Ngạo Hàn trên người còn dính lá cây, trên đầu còn cắm một cái xương gà, “Mai Các chủ, huynh đang làm gì đó?”

Mai Ngạo Hàn cười híp mắt vung tay lên, một viên đá nhỏ trong lòng bàn tay bay ra, đánh gãy chạc cây Thịnh Bảo Hoa đang ngồi, Thịnh Bảo Hoa kinh hãi kêu một tiếng, rơi từ trên cây xuống.

Đứng dưới tàng cây Mai Ngạo Hàn bận tối mắt mà vẫn thông dong vươn tay, vừa vịn đỡ được, sau đó cười quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Vân Thiên đứng ở cửa phòng, “Chúng ta đang chơi bịt mắt bắt dê.”

Mộ Dung Vân Thiên một đầu hắc tuyến.

“Mai! Ngạo! Hàn!” Thịnh Bảo Hoa tức giận đến mức muốn hủy dung yêu nghiệt này.

“Ai nha, Bảo Bảo, thua thì phải chấp nhận, không được chơi xấu nga.” Mai Ngạo Hàn dễ dàng chế trụ Thịnh Bảo Hoa đang giương nanh múa vuốt, sau đó dúi lại ra về kinh ngạc nhìn về phía sau Mộ Dung Vân Thiên, “Ừa, Khúc cô nương cũng ở đây a?”

Khúc Thanh Thương thấy hấn đã phát hiện ra mình, chỉ đành cười một chút, đi ra cửa có lẽ, “Mai Các chủ.”

“Thật sự là ngượng ngùng, quấy rầy hai vị rồi, hai người tiếp tục tiếp tục.” Mai Ngạo Hàn vẻ mặt mập mờ chớp mắt, lôi kéo Thịnh Bảo Hoa đang không ngừng giãy dụa rời đi.

“Này! Buông ra!” Thịnh Bảo Hoa sức yếu đánh không lại Mai Ngạo Hàn, chỉ đành vĩnh mông lên chịu bị hấn kéo đi, một đường vừa đi vừa ồn ào.

“Ai nha ai nha, Bảo Bảo nàng rất không hiểu chuyện, sao có thể quấy rầy người ta thân thiết chứ, làm loại chuyện thất đức này sẽ bị sét đánh nha.” Mai Ngạo Hàn cười híp mắt vừa đi vừa nói.

“Đáng giận! Mai Ngạo Hàn! Buông tay a a a a!” Thịnh Bảo Hoa vừa hét vừa bị lôi ra ngoài.

Mộ Dung Vân Thiên đứng ở cửa, nhìn bọn họ cãi nhau âm ỉ đi xa, không biết vì sao, đột nhiên cảm thấy thập phần không thoải mái.

“Tam công tử, người không sao chứ?” Khúc Thanh Thương nhẹ giọng hỏi.

Mộ Dung Vân Thiên lắc đầu.

“Bị hiểu lầm như vậy không có vấn đề gì sao?” Khúc Thanh Thương lại hỏi.

“Như vậy cũng tốt, bọn họ tạm thời sẽ không sinh nghi.” Mộ Dung Vân Thiên xoay người đi vào phòng, “Chuyện Thu Thủy Tập không phải đã làm gần xong rồi sao, vì sao đại ca phải tự mình đến.”

“Chuyện của Đại công tử, làm sao Thanh Thương dám hỏi nhiều.” Khúc Thanh Thương cúi đầu than nhẹ.

Mộ Dung Vân Thiên cúi đầu xoay xoay ly trà trong tay, y muốn tới đến vậy sao, nơi này rốt cuộc còn có cái gì hấp dẫn y như vậy, lại khiến cho một kẻ trước giờ không ra khỏi phủ như y phải tự thân xuất mã.

Mai Ngạo Hàn một đường kéo Thịnh Bảo Hoa ra khỏi viện chỗ Mộ Dung Vân Thiên đang ở, đi thật xa, vẫn có vẻ đắc ý không buông tay.

“Này! Buông tay! Ngươi muốn kéo ta đi đâu!” Thịnh Bảo Hoa nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Mai Ngạo Hàn, hận không thể đục một cái lỗ trên mặt hắn.

Mai Ngạo Hàn dừng bước lại, quay đầu nhìn nàng.

Thịnh Bảo Hoa bị hắn nhìn có chút sợ hãi, rốt cục không nhịn được lui về phía sau vài bước, thua người không thua trận cũng trừng lại hắn, “Ngươi nhìn cái gì?!”

Mai Ngạo Hàn thu hồi tay bắt chéo sau lưng, thấy nàng bị mình hù sợ, lại nở nụ cười, “Bảo Bảo, nể tình nàng khiến ta vui vẻ như vậy, cho nàng một lời khuyên chân thành.”

“Cái gì?”

“Mộ Dung Vân Thiên không phải là kẻ dễ đối phó, nàng cách hắn xa một chút thì tốt hơn nha.” Mai Ngạo Hàn nhìn nàng, thản nhiên nói.

Thịnh Bảo Hoa lặng đi một chút, sau đó nhào lên bóp chặt cổ Mai Ngạo Hàn, “Không cho phép ngươi nói bậy về Mộ Dung đại hiệp!”

Mai Ngạo Hàn mặc kệ nàng túm cổ mình, sau đó lại xách cổ áo sau gáy nàng, giống như xách con mèo, kéo nàng ra xa một chút, tay kia lại nhéo nhéo hai má đỏ hồng do bị tức giận của nàng, “Ngoan, không náo loạn.”

Thịnh Bảo Hoa cắn giận trừng mắt nhìn hắn.

Mai Ngạo Hàn lại không tiếp tục trêu nàng nữa, buông lỏng tay, xoay người rời đi, để lại một mình Thịnh Bảo Hoa đứng nguyên tại chỗ tức giận đến nghiêng răng ngứa lợi.

Dậm chân, nàng lại chạy trở về sân, chạy vào gian phòng khi nãy, Khúc Thanh Thương đã đi trước, Mộ Dung Vân Thiên đang ngồi một mình trong phòng uống trà.

“Có chuyện gì sao?” Thấy Thịnh Bảo Hoa mắt không chớp nhìn mình chăm chăm, Mộ Dung Vân Thiên đành đặt ly trà xuống, nhìn về phía nàng.

“Ta tin tưởng huynh.”

“Cái gì?”

“Ta tin tưởng huynh cùng Khúc cô nương là trong sạch!” Thịnh Bảo Hoa chạy đến bên cạnh hắn, nhìn thẳng vào mắt hắn, cực kỳ nghiêm túc nói.

Mộ Dung Vân Thiên lặng đi một chút, sau đó xuy cười một tiếng, bàn tay xoa xoa đầu Thịnh Bảo Hoa, mái tóc mềm mại, chạm vào thực thoải mái.

Thịnh Bảo Hoa liền nheo mắt lại cười, như là con mèo nhỏ.

Mộ Dung Vân Thiên thấy trên mặt nàng vô cùng bản, liền thuận tay cầm chiếc khăn bên cạnh lên, giúp nàng lau miệng, lại phui sạch lá cây trên đầu nàng, động tác vô cùng tự nhiên, một chút cũng không nhận thấy động tác này thân mật cỡ nào.

Thịnh Bảo Hoa cười đến giống như hồ ly tinh, nhìn Mộ Dung Vân Thiên cũng đang mỉm cười.

“Bị mắt bắt dê thích thú sao?” Nhường nhường mây, bàn tay có hơi dừng lại, hắn đột nhiên hỏi.

A? Thịnh Bảo Hoa ngây ngốc một chút.

Này này này... Chẳng lẽ chính là ‘ghen’ trong truyền thuyết sao?

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Tính Số

Nghe nói có dấu hiệu ghen nghĩa là đã có cảm tình, tâm tình Thịnh Bảo Hoa giống như là bay lên tận mây, khắp thế giới đều là điều ngũ hoa hương.

“Này, ngậm miệng lại đi, nước miếng sắp nhỏ hết xuống rồi kia.” Tần La Y đưa tay quơ quơ ở trước mắt nàng, “Muội đặc biệt gọi ta tới là để nhìn muội ngây ngô cười chảy nước miếng sao?”

“Hắc hắc, hắc hắc hắc...” Thịnh Bảo Hoa ngậy ngồ cười lau chút nước miếng vốn không tồn tại kia, sau đó nhớ tới chuyện trọng yếu, “Mau mau, mau trả quyền sách kia cho ta.”

“Ách...” Thần sắc Tần La Y có chút mất tự nhiên.

“Sao?” Thịnh Bảo Hoa có cảm giác không hay.

“Bị A Thất xé...” Tần La Y có chút chột dạ nhìn chung quanh, chính là không dám nhìn Thịnh Bảo Hoa.

“Cái gì?!” Thịnh Bảo Hoa trừng to mắt, “Hồi quá đáng nha! Hắn sao có thể mưu sát nhóm bà mối quan trọng như thế chứ!” Quan trọng nhất là... Nàng còn chưa xem quyền sách đó đâu!

“Khụ...” Tần La Y hạ ánh mắt, che lại vẻ e lệ rụt rè, nhỏ giọng nói, “Kỳ thật... Ta chỉ mới làm một nửa theo như hình vẽ trong sách...”

“Sau đó sao?” Thịnh Bảo Hoa mở trừng hai mắt, tò mò nhìn Tần La Y đáng vẻ đầy xấu hổ.

“Sau đó... Ừm... Cái kia...” Tần La Y túm ống tay áo Thịnh Bảo Hoa vịn vịn, ngập ngừng không nói lên lời.

“Sao? Rốt cuộc thế nào hả!” Thịnh Bảo Hoa lúc này cảm giác như là có một con mèo nhỏ không ngừng thò vuốt cào cào tâm can nàng, tò mò vô cùng, “Các ngươi rốt cuộc...” Nàng nghĩ nghĩ một lúc không biết biểu đạt nội dung như thế nào, cuối cùng nhẫn tính sáng lên, rốt cục nhớ tới một từ rất có học vấn mà Hồ Tử thúc thúc đã từng nói, “Chu Công Chi Lễ! Được rồi, các ngươi rốt cuộc có làm Chu Công Chi Lễ hay không a!”

Tần La Y thấy nàng ồn ào, vội vờ tay một phen bùm miệng nàng lại, trên mặt hồng rực như xuất huyết.

“Quả nhiên là người dạy hư.” Một thanh âm lạnh lùng vang lên phía sau Thịnh Bảo Hoa.

Thịnh Bảo Hoa run run một chút, quay đầu lại liền thấy Viên Mộ sắc mặt đen thui, cười khan một tiếng, nàng lập tức đứng dậy trốn phía sau Tần La Y, “Ách, tỷ phu, nếu huynh khi dễ ta, Tần tỷ tỷ sẽ không bỏ qua cho huynh!”

Một tiếng “Tỷ phu” giống như kỳ tích, khiến gương mặt đen thui kia lộ ra một chút sắc hồng, Viên Mộ hơi mất tự nhiên khụ một tiếng, “Đừng có hồ nháo!”

Ồ, những lời này vẫn còn rất có khí thế tỷ phu, Thịnh Bảo Hoa bĩu môi, âm thầm nghĩ.

Viên Mộ tiến lên vài bước, xách Thịnh Bảo Hoa từ phía sau Tần La Y ra, “Còn nhỏ tuổi lại dám hồ nháo như thế, trên người dám cất giấu cái loại hạ lưu gì đó, hôm nay không giáo huấn ngươi, sau này không biết ngươi sẽ còn gây ra chuyện gì!”

Thịnh Bảo Hoa hoảng sợ, vội giãy giụa, “Tần tỷ tỷ! Tần tỷ tỷ! Tỷ nhìn xem huynh ấy khi dễ ta!”

Tần La Y khó xử nhìn Thịnh Bảo Hoa, lại nhìn lại Viên Mộ, “Cái kia... A Thất...”

Viên Mộ cười yếu ớt một chút, “Ta sẽ nhẹ tay.”

Trong mắt Tần La Y, nụ cười này hiện lên trên gương mặt nam nhân kia, đúng là ôn nhu bất ngờ, nàng thoáng lặng đi một chút, đỏ mặt không lên tiếng. Nhưng gương mặt tươi cười này trong mắt Thịnh Bảo Hoa, thực không khác gì mặt quỷ Dạ Xoa...

“Cứu mạng a! Giết người rồi!” Thấy không trông cậy được vào Tần La Y, Thịnh Bảo Hoa vội to giọng kêu lên.

Thấy nàng gầm loạn gọi dậy, sắc mặt Viên Mộ càng thêm đen, hần hừ một tiếng, khoát tay dễ dàng xách Thịnh Bảo Hoa cô nương lên.

“A a a a a! Cứu mạng a a a a!” Thịnh Bảo Hoa chỉ cảm thấy thế giới trước mắt đều điên đảo rồi, kêu càng thê thảm hơn.

Tiếng kêu thê thảm này vang vọng khắp Bạch Hồ sơn trang, trong viện vừa rồi mới có ba người, chỉ chốc lát đã đông nghìn nghịt.

Trong không khí ngưng tụ sự nguy hiểm mà áp lực.

Võ Lâm minh chủ Vương Cảnh Ngôn vung thái đao vọt vào sân, trên tay vẫn còn cầm một nửa cây rau chưa thái hết, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Áp lực không khí nguy hiểm nhảy mắt bị quét sạch, đám người vừa tới tập thể hắc tuyến.

Viên Mộ một tay vẫn túm chân Thịnh Bảo Hoa cô nương, treo nàng lắc lư, khiến Thịnh Bảo Hoa cô nương sợ hãi kêu liên tục.

Đúng lúc Thịnh Bảo Hoa bị lắc lư mất thấy toàn sao, một đạo thanh ảnh chớp lên, người nào đó vừa bị Viên Mộ xách trên tay đã biến mất.

Thịnh Bảo Hoa chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, đã vững vàng bị người nào đó kẹp tại cánh tay.

Đúng vậy, là kẹp.

Quý Ngọc Anh một tay kẹp eo Thịnh Bảo Hoa, lạnh lùng nhìn về phía Viên Mộ, “Tôi gì phải chấp nhặt với một tiểu cô nương.”

Bị Quý Ngọc Anh kẹp dưới cánh tay, Thịnh Bảo Hoa thật vất vả mới định thần được, quơ quơ đầu, lắc roi hết đám ngói sao đang quay quay trước mắt, sau đó nhắm đung tiêu cự, cảm giận trừng mắt nhìn Viên Mộ ở phía đối diện.

“Quý thiếu hiệp có điều không biết, thật sự là tiểu cô nương này quá mức bất hảo.” Viên Mộ không né tránh tầm mắt Quý Ngọc Anh, cắn răng nói.

Quý Ngọc Anh thoáng sững sờ, cúi đầu liếc nhìn Thịnh Bảo Hoa bị mình kẹp trong tay, đang nâng cặp mắt trong suốt ngân ngấn lệ, tội nghiệp nhìn mình, về mặt đây ủy khuất ‘Ta bị khi dễ’.

Bất hảo sao? Quý Ngọc Anh hơi nhưống mày, nha đầu này sao có thể dùng hai chữ ‘bất hảo’ để hình dung, rõ ràng là bất hảo tới cực điểm a! Bất quá... Về mặt nghiêm nghị, Quý Ngọc Anh lại nhìn về phía Viên Mộ, “Thịnh cô nương bất hảo hay không, đều đã có người nhà bảo đảm, còn không tới phiên người ra tay.”

Biết rõ nha đầu này đang giả bộ đáng thương, biết rõ nàng am hiểu nhất chính là dùng cặp mắt ngập nước kia gạt người, biết rõ nếu bị nàng nhận ra tuyệt đối sẽ không có chuyện gì tốt, chỉ là... Hắn không thể trở mặt nhìn nàng bị người ta khi dễ.

Ăn sau về mặt lạnh như băng, Quý Ngọc Anh lúc này quả thực là đang rối rắm vạn phần.

Trong đám người, Mộ Dung Vân Thiên nhìn thấy dáng vẻ Quý Ngọc Anh che chở Thịnh Bảo Hoa, trong lòng cảm thấy không thoải mái, không khỏi hơi nhíu mày, bước lên vài bước.

“Tam công tử.” Phía sau, Khúc Thanh Thương khẽ gọi.

Một tiếng gọi khẽ lại khiến Mộ Dung Vân Thiên giật mình dừng bước, hắn âm thầm kinh hãi, thu hồi cước bộ, không quay lại nhìn đám người đang náo loạn kia, xoay người rời đi. Khúc Thanh Thương quay đầu nhìn thoáng qua Thịnh Bảo Hoa đang nhìn sang phía bên này, nhẹ nhàng mỉm cười, theo Mộ Dung Vân Thiên rời đi.

Một màn này đều rơi vào mắt Mai Ngạo Hàn, hắn sờ sờ cằm, cười hắc hắc.

Mất thấy Mộ Dung Vân Thiên cùng Khúc Thanh Thương cùng nhau rời đi, Thịnh Bảo Hoa không kìm được, giãy dụa xoay thất lưng muốn thoát khỏi cánh tay Quý Ngọc Anh.

Một cái vận vẹo này lập tức làm kinh động tới Quý Ngọc Anh, Thịnh Bảo Hoa mặc một thân quần áo lụa hồng, vẫn chưa thất lưng, bình thường thoát nhìn luôn là một bộ dạng ngây thơ chân thành, chỉ là lúc này bị hắn kẹp trong cánh tay, lại cảm giác được rõ ràng eo lưng nhỏ dài, không nỡ nắm chặt.

Nha đầu luôn đuổi theo hắn chạy khắp núi như điên... Thật sự đã trưởng thành.

Ý nghĩ này hù sợ Quý Ngọc Anh, tay hắn run lên, Thịnh Bảo Hoa liền thẳng tắp rơi xuống, nằm úp sấp trên mặt đất.

“Quý! Ngọc! Anh!” Thịnh Bảo Hoa bị phần gằm lên giận dữ.

Một trận thanh ảnh xẹt qua, Quý Ngọc Anh đã thi triển khinh công chạy mất không còn thấy bóng dáng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Gió Nổi

Quý Ngọc Anh ‘lỡ tay’ thực không nhẹ, Thịnh Bảo Hoa yên lặng nằm trên giường, trong lòng phần hận không thôi, cánh cửa ‘chỉ nha’ một tiếng mở ra, nàng mở mắt, liếc người tới một cái, lập tức nhắm chặt mắt lại.

“Bảo Bảo...” Tần La Y đứng trước giường, hơi có chút chột dạ gọi nàng.

Thịnh Bảo Hoa hừ một tiếng, nghiêng đầu không để ý tới nàng ta.

“Thực xin lỗi.” Tần La Y kéo kéo ống tay áo của nàng, “A Thất huynh ấy cũng không phải là cố ý.”

Thịnh Bảo Hoa đang định mĩa mai mấy câu, một trận mùi thơm ngào ngạt bay vào chóp mũi, vừa mở to mắt nhìn, liền thấy Tần La Y cầm trong tay một

đôi cánh gà nướng thơm ngào ngào vẫn còn dính mỡ.

“A Thất nướng, tay nghề của huynh ấy không tệ đâu nha.” Thấy nàng mở mắt, Tần La Y vội giơ cánh gà nướng trong tay lên.

Thịnh Bảo Hoa cô nương lúc này rốt cuộc quyết định nể mặt cánh gà nướng, rất là độ lượng tha thứ cho A Thất Viên Mộ vong ân bội nghĩa cùng Tần La Y thấy sắc quên bạn.

“Nói lại, ta đến đây đã nhiều ngày như vậy, vì sao võ lâm đại hội còn chưa bắt đầu a?” Gặm chân gà, Thịnh Bảo Hoa nghi hoặc hỏi.

“Võ lâm đại hội đã sắp kết thúc a.” Tần La Y đi đến bên cạnh bàn, khoi bắc đèn, trong phòng sáng hơn rất nhiều.

“A?” Thịnh Bảo Hoa kinh ngạc nhìn Tần La Y, “Cái kia... Võ lâm đại hội...”

Chẳng lẽ không phải là một đám nhân sĩ võ lâm tụ hội cùng một chỗ...”

Tần La Y đẩy cánh cửa sổ gỗ ra, sau đó chỉ chỉ ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ, Minh Nguyệt nhô lên cao, trong viện đốt từng đám lửa, một đoàn võ lâm nhân sĩ đang tụ hội cùng một chỗ... nướng thịt.

“Mau mau, hết mặt rồi, Tiểu Đường, Tiểu Đường, lấy mặt!” Võ Lâm minh chủ mập mạp ồn ào.

“Minh Chủ, xin hãy chú ý tới đạo đường sinh, cần ăn ít đồ ngọt.” Khâu Đường có nề nếp đáp.

“Hừ, ta là Minh Chủ, mọi chuyện do ta định đoạt!” Vương Cảnh Ngôn thực uy phong nói, xong lại lặng lẽ lôi kéo ống tay áo Khâu Đường, đề thấp thanh âm, “Cho ta chút mặt mũi đi mà.”

Khâu Đường chậm chậm đứng dậy, đi tới phòng bếp lấy mặt.

Thịnh Bảo Hoa nhìn thoáng qua, trên đầu một loạt hắc tuyến, “Võ lâm đại hội hẳn phải là... thương lượng võ lâm đại sự, thảo phạt tà giáo ma giáo, sau đó tỳ võ để chọn võ lâm minh chủ mới đúng chứ?”

Những người này như vậy mà là mở đại hội võ lâm sao? ! Rõ ràng là không có lý tưởng a!

Thấy Thịnh Bảo Hoa vẻ mặt hắc tuyến, Tần La Y rót một ly trà cầm trong tay, cười nhẹ, “Cha ta nói, Vương Cảnh Ngôn là một võ lâm minh chủ không tệ, mọi người đừng tưởng ông ta là một kẻ chỉ biết cười nói suốt ngày, thật ra chính là một người thâm sâu không lường được.”

“Sâu không lường được?” Thịnh Bảo Hoa lại liếc mắt nhìn lão già mập mạp đang thừa dịp quán gia Khâu Đường đi vắng, liều mạng uống trộm rượu kia một cái, bộ dạng đó mà có thể nói là thâm sâu không lường được sao?

“Muội có biết Tây Nguyệt Lâu không?” Tần La Y uống một ly trà, cười hỏi.

Thịnh Bảo Hoa lắc đầu, vẻ mặt mờ mịt.

“Muội không biết cũng là bình thường, Tây Nguyệt Lâu mười năm trước đã bị tiêu diệt, kỳ thật ta cũng chỉ là nghe cha ta nói, khi đó Tây Nguyệt Lâu cấu kết cùng triều đình, làm xằng làm bậy, hỗn loạn giang hồ, khiến mọi người đều cảm thấy bất an, cuối cùng vẫn là Vương Cảnh Ngôn đứng lên hô hào, hiệu lệnh quân hùng, tiêu diệt Tây Nguyệt Lâu, chính tay giết chết lâu chủ Thủ Nguyệt.”

Thịnh Bảo Hoa vẻ mặt sợ hãi, lại nhìn thoáng qua lão béo đang ngồi gặm chân gà bên ngoài kia.

“Nghe nói lâu chủ Thủ Nguyệt kia là một mỹ nhân rắn rết, bán nam bán nữ, lại còn thích ăn thịt trẻ con.” Tần La Y lại nghĩ tới chuyện bát quái, hưng trí bưng bưng nói.

Thịnh Bảo Hoa lấy một chiếc khăn vải trên giá xuống lau miệng, ăn thịt trẻ con? ... Cái loại chuyện hù dọa con nít ba tuổi này, còn lâu nàng mới tin, xem ra truyền thuyết về Tây Nguyệt Lâu cùng lão minh chủ béo anh hùng đều không thể tin được...

“... Sau đó Vương Cảnh Ngôn được tôn làm Võ Lâm minh chủ, đã mười năm, hơn nữa từ đó về sau giang hồ gió êm sóng lặng, không phát sinh chuyện gì nữa.” Tần La Y kể xong chuyện xưa, vừa quay đầu lại, Thịnh Bảo Hoa đã dựa vào gối ngủ rồi.

Trong mộng, Thịnh Bảo Hoa chép chép miệng, kể chuyện này trước khi đi ngủ có vẻ không thích hợp lắm, bất quá miễn cưỡng cũng có thể nghe tạm.

Ngủ thẳng tới nửa đêm, Thịnh Bảo Hoa bị nước tiểu nghẹn tỉnh, mơ mơ màng màng bò dậy, xuống giường. Đi đến gian ngoài, nàng quay đầu nhìn thoáng qua Mộ Dung Vân Thiên ngủ trên giường ở gian ngoài, những sợi tóc đen huyền giống như tòa sáng xõa trên gối, nổi bật lên gương mặt lúc ngủ vô cùng tuấn tú, Thịnh Bảo Hoa hắc hắc cười mờ ám hai tiếng, cảm thấy tướng công của mình thật là đẹp mắt, hận không thể đóng một cái dấu ‘Phi Thiên Trại’ lên mặt hắn, từ nay về sau khiến người ngoài không dám ngấp nghé nữa.

Thường thức một trận, nàng lưu luyến không rời cầm đèn lồng quay đầu đi về phía nhà vệ sinh.

Từ nhà vệ sinh đi ra, vẫn đang mơ màng, Thịnh Bảo Hoa lại bị một trận gió lạnh thổi trúng, giật mình tỉnh táo tới bảy tám phần, quay đầu liền chứng kiến

trên nóc phòng đối diện tựa hồ có một người đứng đó.

Đêm nguyệt hắc phong cao, mặc y phục dạ hành, đội mặt nạ bảo hộ bước trên mái hiên giống như lướt gió mà đi, tất cả cảnh tượng này đều giống hệt chuyện xưa mà Hồ Tử thúc thúc đã từng kể.

Ánh mắt Thịnh Bảo Hoa “Xoẹt” một chút sáng lên, khẳng định có chuyện mờ ám gì đó đã xảy ra trong bóng đêm đầy phấn khích này!

Thịnh Bảo Hoa lén lút đi theo, không nghĩ tới chỉ mới đuổi theo vài bước, đã mất dấu người kia, cũng không phải tốc độ của Thịnh Bảo Hoa không đủ nhanh, mà là nàng đột nhiên cảm giác sau gáy đau xót, cả người liền mềm nhũn té xuống.

Tên chết bầm nào dám hạ độc thủ với nàng!

Trước khi té xui, Thịnh Bảo Hoa oán hận vron tay về phía sau một phen, túm được cái gì đó, liền chết cũng không chịu buông tay.

Mộ Dung Vân Thiên dở khóc dở cười nhìn tiểu gia hỏa ngất trong lòng mình còn gắt gao túm chặt tóc mình, “Thật sự là to gan lớn mật thích gây rắc rối, chẳng hiểu chuyện gì cũng dám đi theo sau, không muốn sống nữa.” Nói xong, hắt nhéo cái mũi người nào đó giống như trút căm phẫn, tới tận khi cái mũi kia đã đỏ hồng, mới dừng tay.

“Tam công tử, nàng ta đã nhìn thấy ta, không giữ lại được.” Cô gái mặc y phục dạ hành kéo mặt nạ bảo hộ xuống, là Khúc Thanh Thương.

“Nàng không thấy rõ người là ai, không có gì đáng ngại, người cứ đi trước đi.” Mộ Dung Vân Thiên ôm ngang Thịnh Bảo Hoa lên, định đưa nàng trở về phòng.

“Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.” Khúc Thanh Thương nhíu mi, “Nơi này chính là Bạch Hồ sơn trang, vạn nhất khiến lão hồ ly Vương Cảnh Ngôn kia phát hiện dấu vết, Đại công tử chắc chắn sẽ trách móc.”

“Người cũng biết nơi này là Bạch Hồ sơn trang, Vương Cảnh Ngôn biết sự tồn tại của Thịnh Bảo Hoa, nếu như nàng đột nhiên biến mất, người nghĩ xem Vương Cảnh Ngôn có nghi ngờ không?” Mộ Dung Vân Thiên thần nhiên nói, ôm Thịnh Bảo Hoa rời đi.

“Tam công tử.” Phía sau, Khúc Thanh Thương gắt gao nhăn mày, “Đừng nên quên người là ai.”

“Không nhọc người lo.”

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Hư Mà Thực

“Người đâu! Mau tới...” Sáng sớm ngày thứ hai, vẫn còn mặc áo ngủ rộng thùng thình, võ lâm minh chủ Vương Cảnh Ngôn đã xông tới trung đình rồng to một tiếng, khiến cả Bạch Hồ sơn trang đều rung chuyển, hiệu quả tiếng vọng thập phần rõ rệt, đám chim chóc đậu trên cây cũng kinh sợ bay tán loạn.

“Ồn chết người, có còn để cho người ta ngủ hay không đây.” Thịnh Bảo Hoa lẩm bẩm một tiếng, há to mồm ngáp một cái, đưa tay dụi dụi mắt, chuẩn bị ngồi dậy. Vừa mới cử động, xương cổ đã đau nhức, đau đến mức khiến nàng hít một hơi lạnh. Thấp giọng nguyên rủa một tiếng, nàng nén chịu đau, chậm rãi ngồi dậy, vừa đưa tay xoa xoa cổ, vừa cố gắng hồi tưởng lại xem đêm qua đã xảy ra chuyện gì.

Ngày hôm qua, nửa đêm buồn đi tiểu, sau đó nàng dậy đi vệ sinh, lúc đi qua gian ngoài thuận tiện thưởng thức sắc đẹp của Mộ Dung đại hiệp một chút, sau đó thoả mãn cảm đèn lồng đi về phía nhà vệ sinh... Ừm, sau khi giải quyết xong đi ra, bắt gặp một người bị mặt nạ y phục dạ hành... Sau đó nàng định đuổi theo... Sau đó... sau đó...

Sau đó đã xảy ra chuyện gì?

“Quân hỗn đản chết tiệt! Kẻ nào dám hạ độc thủ đối với ta! Đừng có để ta biết hắn là ai, bằng không bà cô ta nhất định thiên hắn!” Thịnh Bảo Hoa nắm chặt bàn tay nhỏ, phần nộ rít lên.

Ở gian ngoài, đang cầm khăn vải lau mặt, bàn tay Mộ Dung Vân Thiên run lên, chậu rửa mặt “keng” một tiếng rơi trên mặt đất.

“Mộ Dung đại hiệp?” Thịnh Bảo Hoa mở lớn hai mắt, khôi phục dáng vẻ tiểu bạch thỏ đáng yêu vô hại, nháy mắt đã chạy từ trong phòng ra.

“Sớm” Mộ Dung Vân Thiên ho nhẹ một tiếng, xoay người nhặt chậu rửa mặt lên.

“Mộ Dung đại hiệp, huynh có biết đêm qua ta trở về phòng bằng cách nào không?” Thịnh Bảo Hoa nghĩ nghĩ, hỏi.

“Đêm qua... Cô có ra ngoài sao?” Mộ Dung Vân Thiên nhướng nhướng mày, sau đó lại nói, “Vừa rồi Khâu quán gia tới, nói Minh Chủ triệu tập mọi

người tới trung đình, cô nhanh rửa mặt đi rồi qua đó.”

“A, vậy huynh chờ ta một lát.” Thịnh Bảo Hoa cực kỳ nhanh nhẹn súc miệng rửa mặt.

Mộ Dung Vân Thiên đứng ở cửa, nhìn bộ dạng nàng bận rộn, mỉm cười một chút.

Rửa mặt xong, Thịnh Bảo Hoa giống như bình thường lôi kéo tay Mộ Dung Vân Thiên đi đến trung đình, lúc bọn họ tới, trong đình đã tụ tập rất nhiều người.

Võ Lâm minh chủ Vương Cảnh Ngôn suốt ngày vui tươi hóm hờ, lúc này đang vô cùng nghiêm túc chấp hai tay sau lưng, nôn nóng bất an đi tới đi lui trong đình.

“Vương Minh chủ, đã xảy ra chuyện gì?” Chương môn phái Thương Tú chấp tay, hỏi ra nghi hoặc trong lòng mọi người.

“Trong trang mất trộm.” Vương Cảnh Ngôn dừng bước lại, sắc mặt ngưng trọng.

“Cái gì?!” Chương môn phái Thanh Ngọc vẻ mặt kinh sợ, “Ai dám ngang nhiên trộm cắp trong lúc đại hội võ lâm đang diễn ra? Lẽ nào lại như vậy!”

“Xin hỏi Minh chủ, mất trộm vật gì?” Mộ Dung Vân Thiên lên tiếng hỏi.

“Thu Thủy Tập.” Vương Cảnh Ngôn vẻ mặt lo lắng, “Vật ấy một khi lưu truyền ra giang hồ, hậu quả quả thực... khó lường.”

Có người khẽ hừ một tiếng, Thịnh Bảo Hoa tò mò nhìn về phía sau xem tên gia hỏa nào dám chống đối võ lâm minh chủ, lại thấy là Quý Ngọc Anh.

“Thu Thủy Tập là cái gì?” Tò mò, Bảo Bảo chìa móng vuốt hỏi.

Vương Cảnh Ngôn liếc mắt nhìn Thịnh Bảo Hoa một cái, không biết có phải là ảo giác hay không, Thịnh Bảo Hoa cảm thấy ánh mắt kia giống như đang nhìn một kẻ phiền toái vậy.

“Thu Thủy Tập là một quyển bí tịch đủ để khiến cho võ lâm hỗn loạn.”

Vương Cảnh Ngôn nghiêm nghị nói.

Nhìn thấy chư vị võ lâm nhân sĩ lòng đầy căm phẫn, vẻ mặt Quý Ngọc Anh giống như đông kết một tảng sương, lão già béo mập đáng chết còn cố làm ra vẻ, rõ ràng chỉ là một quyển sách dạy nấu ăn! Nhớ tới lúc trước bản thân mình đã từng mắc lừa, vì lão mà bản mạng rong ruổi khắp giang hồ đi tìm quyển sách kia về, vị Long Ngâm Kiếm chủ nhân này liền có cảm giác muốn giết người.

“Kỳ thật...” Vương Cảnh Ngôn do dự một chút, “Không dối gạt chư vị, mấy tháng trước Thu Thủy Tập đã từng bị đánh cắp, lúc ấy vì không ảnh hưởng tới tiến trình võ lâm đại hội, lão phu liền dùng bỏ câu đưa tin, phiền Quý Ngọc Anh Quý thiếu hiệp bí mật tìm bí tịch về.”

Tầm mắt đám đông lập tức liếc về phía Quý Ngọc Anh, Quý Ngọc Anh thấy vậy lại càng nổi giận, trong lòng âm thầm cảnh giác, không biết lão già giáo hoạt kia lại nghĩ ra mưu ma chước quỷ gì nữa đây.

“Đương nhiên, với năng lực của Quý thiếu hiệp, không lâu sau Thu Thủy Tập đã lại trở về tay lão phu.”

Quý Ngọc Anh càng cảnh giác cao độ, cho hán đội cái mũ cao như vậy, khẳng định có ý đồ khác.

“Nhưng kẻ cắp to gan lớn mật, lại có thể trộm lần thứ hai!” Vương Cảnh Ngôn đổi sắc mặt rất nhanh, hừ lạnh một tiếng.

“Chỉ có điều hán không biết, tòa sơn trang này của lão phu tuy ở lân cận Phụng Tiên trấn, nhưng lại nằm ở nơi hẻo lánh, ba mặt vòng quanh núi, thông đạo duy nhất do Khâu Ngôn tự mình canh gác, bởi vậy...”

Vương Cảnh Ngôn cố ý kéo dài giọng, tầm mắt đảo một vòng quanh trung đình, thu hết sắc mặt mọi người vào trong mắt, lúc này mới chậm chạp nói, “Kẻ cắp chỉ ở trong sơn trang này mà thôi.”

Khâu Ngôn là đệ đệ của quân gia Khâu Đường, Khâu Đường thiện văn, Khâu Ngôn thiện võ, nghe đồn võ công của y chỉ dưới Võ lâm Minh chủ, nếu như thông đạo kia là do Khâu Ngôn tự mình canh gác, vậy thì không thể có chuyện kẻ cắp có thể thần không hay quỷ không biết tránh khỏi tầm mắt của y mà len vào sơn trang.

“A” một tiếng, mọi người đưa mắt nhìn nhau, bắt đầu thảo luận.

“A, là nàng!” Thịnh Bảo Hoa hô lớn một tiếng, lập tức khiến cho đám đông chú ý, một tiếng hô kinh hãi mơ hồ xen lẫn chút hưng phấn, không thể ngờ được người bị mất đêm qua quả thực là thừa đêm tối len vào trộm đồ, hơn nữa lại còn trộm mất võ lâm chí bảo.

“Vị cô nương này, cô có biết kẻ cắp là ai sao?” Chương môn Thanh Ngọc phái vội hỏi.

“Nha đầu, người thật sự gặp qua kẻ cắp?” Vương Cảnh Ngôn bước nhanh đến bên cạnh Thịnh Bảo Hoa, nhíu mày hỏi.

“Ừm, ngày hôm qua lúc ta đi tiểu đêm, nhìn thấy một người mặc hắc y đi trên mái nhà.” Thịnh Bảo Hoa gật gù đầu.

“Người bị mặt...” Khâu Đường thở dài, “Nói như vậy, Thịnh cô nương vẫn chưa nhìn thấy bộ dạng kẻ trộm?”

“Tuy rằng ta không nhìn thấy mặt người đó, nhưng ta có thể xác định đó là một người phụ nữ.” Thịnh Bảo Hoa cười hắc hắc, trong mắt lộ ra tia giảo hoạt, y phục dạ hành bó sát người, nàng có thể khẳng định kẻ đó hàng thật giá thật là nữ.

Vương Cảnh Ngôn tuy rằng qua tuổi năm mươi, nhưng vẫn chưa cưới vợ, nghe đồn võ công mà ông ta tu luyện không nên gần nữ sắc, bởi vậy người làm trong Bạch Hồ sơn trang đều là nam tử, mà các lộ chương môn tới tham dự đại hội võ lâm phần lớn cũng đều là nam tử, Định Tuệ sư thái phái Nga Mi đã bảy năm chưa từng tham dự võ lâm đại hội, như vậy...

Tầm mắt đám đông đều nhìn chăm chăm vào Giang Nam Tàn phủ đại tiểu thư Tàn La Y cùng giang hồ đệ nhất mỹ nhân Khúc Thanh Thương.

Viên Mộ sắc mặt lạnh lùng, tiến lên một bước, ngăn Tàn La Y lại phía sau, che đi tầm mắt vô lễ của đám người kia. Tàn đại tiểu thư xưa nay ngang ngược bốc đồng thất thường giờ lại nấp máy mũi, cúi đầu trộm cười, đáng vẻ ngọt ngào thập phần hạnh phúc, một chút tự giác bản thân là người bị nghi ngờ phạm tội đều không có.

Chính bởi vậy, Khúc Thanh Thương cô đơn một mình liễn lộ ra trước ánh mắt tất cả mọi người.

Nàng mặc y phục màu xanh ngọc bích, tóc dài chưa buộc, giữa ánh nhìn soi mói hoài nghi của mọi người, có vẻ cô độc lại diễm đạm đáng yêu.

Khúc Thanh Thương nhìn thoáng qua Mộ Dung Vân Thiên mặt không chút thay đổi đứng trong đám người, lại nhìn Thịnh Bảo Hoa chặt chẽ chiếm cứ vị trí bên cạnh Mộ Dung Vân Thiên kia, không biết vì sao, trong lòng chợt sinh ra một nỗi oán hận.

“Chư vị chương môn chẳng lẽ hoài nghi Thanh Thương trộm Thu Thủy Tập của Minh Chủ?” Nàng ngẩng đầu nhợt nhạt cười, hỏi ra nỗi nghi hoặc trong đáy lòng mọi người.

Nụ cười dịu dàng kia, lại càng khiến người ta thêm thương tiếc.

“Thịnh cô nương, Thanh Thương cùng cô không oán không cừ, vì sao ngấm máu phun người?” Nàng than nhẹ nhìn về phía Thịnh Bảo Hoa.

“Ta cũng không nói rõ kẻ cắp chắc chắn là cô, cô cần gì phải gấp gáp chứ? Cô thử nhìn Tàn tiểu thư người ta xem, không phải vẫn bình thản ung dung đó sao?” Thịnh Bảo Hoa vẻ mặt vô tội, “Hay là... Đây là do có tật giật mình?”

Nhìn thấy đáng vẻ vô tội của Thịnh Bảo Hoa, trong lòng Khúc Thanh Thương thâm oán hận, lại giận chính mình quá dễ kích động, rõ ràng vốn có hai người cùng chịu nghi ngờ là Tàn La Y và nàng ta, hiện tại nàng ta lại trở thành mục tiêu công kích.

“Ai nha, mới sáng sớm, đã xảy ra chuyện gì?” Từ Ngọc các Các chủ Mai Ngao Hàn vừa ngáp vừa khoan thai bước tới.

“Mai Các chủ, là Thu Thủy Tập của Minh Chủ bị trộm.” Một bên, có người trả lời.

“Ồ, Thu Thủy Tập kia là cái gì vậy?” Mai Ngao Hàn tò mò hỏi.

Người nọ kéo hán tới bên, tinh tế giảng giải, bị Mai Ngao Hàn một phen có ý vô tình xen vào như vậy, Khúc Thanh Thương mới có thời gian thở gấp.

Nàng khẽ cúi đầu, nhẹ thở ra một hơi, âm thầm thu liễm sắc mặt, lại nhìn về phía Thịnh Bảo Hoa, “Thanh Thương thuở nhỏ bơ vơ không chỗ nương tựa, gia nhập giang hồ, một đường bôn ba đến nay, tất nhiên là không thể so được với Tàn tiểu thư tốt số, có người thương bao che, mọi chuyện đều thay mình xuất đầu lộ diện.”

Thản nhiên nói xong, nàng xoay người nhìn về phía Vương Cảnh Ngôn, “Minh Chủ, người tin tưởng lời nói một phía từ Thịnh cô nương sao?”

Vương Cảnh Ngôn nhìn thoáng qua Khúc Thanh Thương, lại nhìn thoáng qua Thịnh Bảo Hoa, nở nụ cười, “Khúc cô nương an tâm, chứ vội nóng nẫu.”

Khúc Thanh Thương gật gù đầu, biết lão hồ ly Vương Cảnh Ngôn kia không có ý định nói giúp nàng, đành phải nhìn về phía Thịnh Bảo Hoa, “Thịnh cô nương, cô nói đêm qua cô nhìn thấy một cô gái che mặt mặc y phục dạ hành?”

“Ừ đúng.” Thịnh Bảo Hoa gật gù đầu.

“Cô ta có nhìn thấy cô không?”

“Ta không biết, vốn ta muốn đuổi theo, nhưng có thể là bị người ta đánh ngã xỉu.” Thịnh Bảo Hoa nói tới đây liền nghiêng răng ngựa lợi.

“Đánh ngã xỉu sao?” Khúc Thanh Thương mỉm cười, “Nói như vậy, kẻ cắp kia chắc chắn còn có đồng đảng?”

“Phải, đáng tiếc ta không thấy rõ tên kia là ai.” Thịnh Bảo Hoa bóp cổ tay.

“Thanh Thương cảm thấy khá kì lạ là, vì sao Thịnh cô nương còn sống.” Nụ cười của Khúc Thanh Thương lẫn một tia lãnh ý,

“Cô đã rơi vào tay đồng đảng của cô ta, hẳn là nên bị diệt khẩu rồi, làm sao lúc này lại có thể có tinh thần đứng đây mà chỉ ra Thanh Thương là kẻ trộm được?”

Nói tới đây, Khúc Thanh Thương xoay người nhìn về phía Vương Cảnh Ngôn, “Thanh Thương là nhận được thư của Minh Chủ mời đến Bạch Hồ sơn trang, xin Minh Chủ hãy làm chủ cho Thanh Thương.”

Vương Cảnh Ngôn ánh mắt phức tạp nhìn nàng một cái, sau đó ha ha cười, “Nha đầu kia luôn luôn thích hồ nháo, nể tình nàng còn nhỏ tuổi, Khúc cô nương đừng tính toán với nàng làm gì.” Không chờ Khúc Thanh Thương mở miệng, y lại nói, “Chuyện Thu Thủy Tập mất trộm, lão phu chắc chắn sẽ tra rõ ràng, cho cô nương một cái công đạo.”

Khúc Thanh Thương cười một chút, “Hết thầy xin Minh Chủ phân phó.”

Thịnh Bảo Hoa tròn tròn tròn mắt, rõ ràng nàng nói đều là sự thật, vì cái gì cuối cùng lại thành ra nàng có tình gây sự?

Một ngày trước kia võ lâm đại hội chấm dứt, Bạch Hồ sơn trang bởi vì có kẻ trộm mà không khí có chút áp lực.

“Minh Chủ, chuyện Thu Thủy Tập...” Trong thư phòng, Khâu Đường không nhịn được mở miệng.

Vương Cảnh Ngôn bình tĩnh uống một hớp trà, lại thừa dịp Khâu Đường không chú ý ăn một miếng điểm tâm, vừa mới nuốt xuống, cửa liền bị đẩy ra.

“Tiểu Ngọc đến đây a.” Vương Cảnh Ngôn ngẩng đầu lên cười híp mắt, nhìn về phía Quý Ngọc Anh về mặt lạnh lùng.

“Chuyện Thu Thủy Tập rốt cuộc là sao?” Quý Ngọc Anh đứng ở cửa, “Đừng tưởng rằng ông chuốc nhiều thuốc mê cho ta như vậy trước mặt mọi người là ta sẽ bỏ qua cho, không nói rõ ràng đừng hòng ta giúp ông làm việc.”

Rõ ràng là một quyển sách dạy nấu ăn, lại mất trộm nhiều lần như vậy, trong đó khẳng định có điều gì cổ quái.

Vương Cảnh Ngôn thở dài một hơi, nói ra một bí mật kinh người, “Thu Thủy Tập chính là một phần của Phong Thương Thu Thủy.”

Phong Thương Thu Thủy, là một quyển võ học bí tịch, năm đó Tây Nguyệt Lâu chủ Thủ Nguyệt dựa vào bản bí tịch này hoành hành giang hồ, trở thành cao thủ số một số hai, sau khi Thủ Nguyệt chết, bản bí tịch này cũng không biết tung tích, không thể ngờ được...

“Nhưng khi đó rõ ràng ta nhìn thấy đó chỉ là một quyển sách dạy nấu ăn.” Quý Ngọc Anh có chút nghi hoặc.

“Hừ mà thực, thực mà hừ.” Vương Cảnh Ngôn cười một tiếng, “Thật ra ta có sáng tác một bộ sách dạy nấu ăn tên là Thu Thủy Tập, bộ sách lần trước mất trộm là sách dạy nấu ăn.”

“Lần này sao?” Khâu Đường hỏi.

Vương Cảnh Ngôn cười gượng, “... Vẫn là sách dạy nấu ăn.”

Trên trán Quý Ngọc Anh nhảy ra một sợi gân xanh.

“Người trẻ tuổi, đừng nổi giận, nghe lão phu nói một lời.” Về mặt Vương Cảnh Ngôn trở nên nghiêm túc, “Phong Thương Thu Thủy thật sự, một khi truyền vào giang hồ, sẽ lại khiến giang hồ rung chuyển như mười năm trước, lão phu không thể mạo hiểm như vậy, bởi vậy thừa dịp này, nhất định phải bắt được kẻ trộm”

“Phong Thương Thu Thủy thật sự ở trong tay ông?” Quý Ngọc Anh nhủ mảy.

Vương Cảnh Ngôn liếc mắt nhìn hắn, “Người cần?”

“Hừ.” Quý Ngọc Anh giờ giờ kiểm trong tay, tỏ vẻ khinh thường.

Vương Cảnh Ngôn cười mang chút lo lắng, “Hào hài tử, vất vả ngươi.”

Sắc mặt Quý Ngọc Anh lại xanh một chút, xoay người liền bước nhanh ra ngoài.

Vương Cảnh Ngôn dựa lưng vào ghế, tiện tay lại cầm một miếng điểm tâm cho vào miệng, chậm rãi nhai, thâm trầm nói, “Hi vọng giang hồ sẽ không dậy sóng”

“Minh Chủ, đừng tưởng rằng ta không chú ý là ngài có thể liều mạng ăn vụng, ngài đã ăn hai miếng điểm tâm rồi.”

“Này, ta đang lo lắng chuyện võ lâm đại sự, ngươi đừng có ngắt lời được không!” Vương Cảnh Ngôn khó chịu.

“Ngài lại bốc trộm!” Nhanh tay chặn được bàn tay Vương Cảnh ngôn đang thò vào đĩa, Khâu Đường hừ một tiếng, bưng chén đĩa ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21: Mặt Dạn Mày Dày

Thịnh Bảo Hoa tất nhiên không biết nỗi phiền não của Vương Cảnh Ngôn, thậm chí ngay cả Thu Thủy Tập, trong mắt nàng, cũng chẳng phải thứ bảo vật gì to tát, chỉ là một quyển bí tịch bị một đám võ lâm nhân sĩ ăn no rừng mỡ tranh tới tranh lui mà thôi, đây cũng là những lời Hồ Tử thúc thúc nói.

Hồ Tử thúc thúc nói, giang hồ chính là do một đám phần tử hiếu chiến tạo thành, cho nên nói đương nhiệm Võ Lâm minh chủ Vương Cảnh Ngôn lấy được thu phục lòng người là hoàn toàn không phù hợp thực tế, phát sinh tranh đấu chỉ là chuyện sớm muộn, mà nguyên nhân dẫn đến tranh đấu cũng chỉ có vài loại, không phải võ công bí tịch thì chính là tuyệt thế mỹ nhân.

Hiện giờ Thu Thủy Tập mất trộm hiển nhiên là một mở màn, biểu thị chuyện xưa cần bắt đầu khai mạc rồi.

Chỉ là tình huống trước mắt có chút phức tạp, bí tịch mất trộm, kẻ trộm lại là mỹ nhân, Thịnh Bảo Hoa âm thầm đoán, như vậy có phải trận tranh đấu này sẽ náo nhiệt gấp bội hay không?

Theo như Thịnh Bảo Hoa phán đoán, kẻ trộm tám phần chính là Khúc Thanh Thương.

Kỳ thật Thịnh Bảo Hoa cũng không phải là muốn vạch mặt nàng ta, dù sao chuyện này cũng chẳng có liên quan gì tới nàng, nàng không phải là người ghét ác như cừu, các người tất nhiên không thể trông chờ con gái của một đầu linh thổ phí lại là người ghét ác như cừu được, đúng không?

Hơn nữa Hồ Tử thúc thúc cũng từng dạy qua, họa là từ miệng mà ra, từ đó trở đi Thịnh Bảo Hoa cô nương liền lập chí phải làm một tai họa.

Bởi thế tới bây giờ, Thịnh Bảo Hoa cô nương chỉ đơn thuần là có chút khó chịu với Khúc Thanh Thương vì đã làm khó nàng trước mọi người mà thôi, dù sao thì tất cả những điều nàng nói cũng đều là sự thật.

Tuân theo gia huấn ‘cái gì có thể ăn thì ăn chứ tuyệt đối không ăn thiệt thòi’, Thịnh Bảo Hoa vì thế rất là phân vân, không biết nên giúp Minh Chủ béo tìm ra bằng chứng chứng minh Khúc Thanh Thương là kẻ trộm, hay là tiếp tục con đường truy phu của nàng đây ?

Trong lúc rối rắm, Thịnh Bảo Hoa lại theo quán tính đi tới phòng bếp, lục được từ trong góc tủ bát ra một đĩa thủ lợn, sau đó vừa cắn vừa rồi rẫm suy nghĩ.

Thủ lợn thực đủ vị, mềm mềm ăn thật ngon, Thịnh Bảo Hoa gặm gặm, cảm thấy béo Minh Chủ thật là người tốt, mỗi ngày đều cắt sẵn một món gì đó cho nàng, chỉ bằng giúp ông ta một phen?

Bất quá suy nghĩ này chỉ tồn tại tới lúc gặm xong đĩa thủ lợn, bởi vì nàng nhìn thấy Mộ Dung Vân Thiên. Hắn đang chậm rãi đi dọc theo đường mòn, vừa đi vừa nhìn xung quanh, tựa hồ đang tìm gì đó.

Tiện tay ném miếng thủ lợn đã gặm sạch chỉ còn tro xương vào bụi cỏ, Thịnh Bảo Hoa lau miệng, đứng lên, “Mộ Dung đại hiệp!”

Miếng xương bị quăng đi, ý nghĩ kia hiển nhiên cũng bị ném sạch, nàng lập tức ra quyết sách quan trọng, tiếp tục con đường truy phu!

“Cô làm gì ở đây?” Mộ Dung Vân Thiên tựa hồ giật mình một chút.

“Huynh đang tìm gì vậy ? Bảo Bảo tìm cùng huynh nha.” Thịnh Bảo Hoa nhu thuận nghiêng đầu, giả dạng đáng yêu.

Chiều này thực linh nghiệm, hồi còn ở Bảo Vân sơn Phi Thiên trại, nàng dựa vào chiêu thức ấy lừa được không ít đồ ăn, có gây họa, phụ thân cũng không tính sổ với nàng.

“Tìm cô.” Mộ Dung Vân Thiên nói.

“Ủa?” Thịnh Bảo Hoa mở lớn hai mắt, nàng vừa mới từ trong viện của hắn đi ra nha, mới có một lát, hắn tìm nàng làm gì? Hơn nữa xưa nay hắn trốn nàng còn không kịp, sao giờ lại chủ động đi tìm nàng? Thịnh Bảo Hoa tuy rằng da mặt có dày một chút, nhưng trong lòng vô cùng tỉnh táo, chỉ là lúc này cũng có chút lảng lảng, chẳng lẽ nàng đã thành công chạm tới trái tim Mộ Dung đại hiệp sao?

Mộ Dung Vân Thiên nhìn vẻ mặt ngây ngốc của nàng, tiếp tục nhìn đến khoe miệng dính đầy dầu mỡ của nàng, thật sự là ăn vụng không biết chùi mép, không khỏi thở dài, “Mấy ngày này đi theo ta, đừng chạy loạn.”

Với tính khí của Khúc Thanh Thương, tất nhiên sẽ không dừng tay, tiểu gia hỏa này đúng là không thể khiến người ta bớt lo được, giờ phút này còn dám chạy lung tung khắp nơi.

Thịnh Bảo Hoa tuy rằng nghi hoặc nhưng vẫn liên tiếp gật đầu, hơn nữa trong lòng rất là đắc ý, dù sao đây cũng chính là lần đầu tiên Mộ Dung đại hiệp mở miệng bảo nàng đi theo hắn.

Mộ Dung Vân Thiên thấy đáng vẻ nàng nhu thuận, không khỏi mềm lòng, nâng tay giúp nàng lau đi khóe miệng dính đầy dầu mỡ.

Thịnh Bảo Hoa cười hắc hắc, ngẩng mặt cho hắn lau.

“Cô đó, thật là...” Mộ Dung Vân Thiên lắc đầu, cảm thấy mấy ngày nay hắn đã thờ dài còn nhiều hơn từ trước tới giờ cộng lại.

Chỉ là... Từ khi nào hắn đã biết thờ dài rồi?

Trước đây, có kẻ nào khiến hắn không hài lòng, giải quyết là được, có chuyện gì không hài lòng, cũng có thể yên lặng dần xuống đáy lòng. Nhưng động tới tiêu gia hóa to gan lớn mật, cứng mềm kiên cố mới không vào này, hắn đúng là bết tắc.

Thu tay về, hắn xoay người, đi vài bước, thấy nàng không đuổi theo, khẽ nhúm mi quay đầu nhìn về phía nàng, “Còn không đi?”

“À à!” Thịnh Bảo Hoa nhếch môi, cười híp mắt đuổi theo, sau đó thập phần tự nhiên nhét móng vuốt mềm núc ních vào trong lòng bàn tay hắn.

Mộ Dung Vân Thiên nghiêng đầu liếc nhìn nàng một cái, Thịnh Bảo Hoa thập phần thông minh ngẩng đầu nhếch môi quay về phía hắn mà cười, hắn liền không tự chủ được mỉm cười để tùy nàng.

Nói tóm lại, mặt dạn mày dày có chỗ tốt của mặt dạn mày dày, Thịnh Bảo Hoa cô nương nhớ kỹ áp trại tướng công mà mình chọn khi còn bé, vừa tròn mười sáu tuổi lập tức trốn nhà đi, mỹ kỳ danh viết bước chân vào giang hồ, kì thực là đi tìm áp trại tướng công của mình.

Hiện giờ... Ừm, hiện giờ đã tìm thấy rồi.

Đứng ở một bên liếc nhìn nam tử đang cúi đầu vẽ tranh, Thịnh Bảo Hoa cực kỳ đặc ý, đây là áp trại tướng công của nàng a, văn võ song toàn, lại tuấn tú lịch sự, so với phụ thân còn tuấn tú hơn.

Lúc này, ở Phi Thiên trại trên Bảo Vân sơn, Thịnh Phi Thiên hắt hơi một cái, sau đó lại bắt đầu lão lệ tung hoành, “Bảo Bảo đáng thương của ta không biết đang ở nơi nào, sao không thấy có tin tức truyền về, đều do lão già chết tiệt kia lập minh ước, khiến cho lão tử phải ngồi trên đỉnh núi này không đi đâu được! Ô... Bảo Bảo đáng thương của ta, không biết có ăn no không, có mặc ấm không... có bị kẻ nào khi dễ không...”

“Trại chủ... Kỳ thật người không cần phải lo lắng như thế...” Đứng bên cạnh, Hồ Tử quân sư nhần nhịn, cuối cùng vẫn không nhịn được, “Đại tiểu thư vào giang hồ, người gặp phiền toái tuyệt đối không phải là nó a...”

Chỉ có nó gây phiền toái cho người khác a... Bất quá một câu này Hồ Tử quân sư không dám nói thẳng, bằng không Thịnh Phi Thiên ái nữ thành si có thể liều mạng với y.

“Trình thám đã phái đi hết chưa?” Nghĩ nghĩ, Thịnh Phi Thiên lo lắng hỏi.

“Đều phái đi, chỉ là chưa thấy có nửa điểm tin tức truyền về.” Hồ Tử quân sư nói tới đây thoáng nhăn mặt một chút, lẽ ra dựa vào bản sự gây họa của đại tiểu thư, không thể có chuyện cho tới bây giờ vẫn không gây ra động tĩnh gì, điều này cũng khiến y lo lắng một chút, nói không chừng giang hồ... thật sự đã xảy ra chuyện gì.

“Bảo Bảo đáng thương của ta...” Thịnh Phi Thiên lại bắt đầu lau nước mũi.

“Bất quá cũng có một chuyện xem như không tệ.” Hồ Tử quân sư lắc lắc tay, phe phẩy cây quạt, “Huyện thái gia phái người đến, nói công tử nhà ông ta một tháng trước đã rời nhà đi học, cũng không về ngay được, cho nên việc hôn nhân tạm hoãn.”

Thịnh Phi Thiên tiếp tục lau nước mũi.

“Bảo cáo trại chủ, Anh Tử có tin tức truyền về!” Ngoài cửa, có người rống to.

Thịnh Phi Thiên lập tức đứng lên, “Nói mau nói mau, có phải tìm được Bảo Bảo rồi hay không?”

“Dạ, nói là có người đã từng gặp đại tiểu thư ở Phụng Tiên trấn cách đây không lâu, đại tiểu thư đã lưu lại Duyệt Lai khách sạn chừng năm ngày, sau đó không biết đã đi đâu.”

“Phụng Tiên trấn?” Hồ Tử quân sư trầm ngâm một chút, mày dần dần nhíu lại, “Trại chủ...”

“Không sai, là địa bàn của lão già kia, tính ra cũng đúng thời gian diễn ra đại hội võ lâm, nói không chừng Bảo Bảo tới đó xem náo nhiệt.” Về mặt Thịnh Phi Thiên có chút nghiêm túc.

“Ai, giang hồ a...” Hồ Tử quân sư thờ dài.

Trong lúc Phi Thiên trại vì tìm đại tiểu thư của bọn họ mà gà bay chó sủa, đại tiểu thư của bọn họ lại đang học hồng tự thêm hương, kéo ống tay áo mài mực cho áp trại tướng công mà nàng nhìn trúng.

(hồng tự thêm hương: ý chỉ những sĩ tử trong thời gian dùi mài kinh sử lại có người con gái giúp đốt đèn thêm hương)

Móng vuốt trắng như tuyết nắm chặt một thoi mực thượng hạng, ra sức mài trong nghiêng, mài đến một đầu đỏ mờ hời, mực nước trong nghiêng vẫn vừa nhạt vừa loãng.

Thấy nàng đánh vật với thoi mực kia, ống tay áo dính mực cũng không để ý, cứ thế đưa lên lau mặt, Mộ Dung Vân Thiên nghiêng đầu nhìn thiếu chút nữa bật cười, khuôn mặt nhỏ nhắn kia đã bắt đầu như mèo hoa. Hân mỉm cười, hạ bút vẽ, phong dung nhìn nàng, càng nhìn càng cảm thấy thú vị.

Thấy nàng thật sự sắp phát điên rồi, Mộ Dung Vân Thiên lúc này mới thu hồi tâm tư xem cuộc vui, “Mài mực cũng cần phải chú ý”, nói xong hân nâng tay nắm lấy tay nàng, “Tay cần phải đều, chậm thế này, lượn theo vòng... ừm, đúng rồi, đừng để nghiêng, ừm”

Thịnh Bảo Hoa vừa mài mực vừa trộm dò xét nhìn hân, sau đó đột nhiên cảm thấy móng tê dần, đã bị phát một cái.

“Chuyên tâm chút.”

“Au.” Thịnh Bảo Hoa kêu đau, sau đó lại không phục, “Móng của hoàng hoa khuê nữ chỉ có tướng công mới có thể động vào!”

“Đây cũng là Hồ Từ thúc thúc của cô nói?” Ánh mắt Mộ Dung Vân Thiên mang theo ý cười.

“Đây là phụ thân ta nói!” Thịnh Bảo Hoa chu môi.

Mộ Dung Vân Thiên lại vỗ xuống một cái, “Đây không phải sờ, là đánh.

“Đánh cũng là động vào a.” Thịnh Bảo Hoa tiếp tục chu môi.

Mộ Dung Vân Thiên cười một chút, đưa tay cầm lấy ly trà bên cạnh, uống một ngụm.

Thịnh Bảo Hoa nhăn cầu xoay xoay, cười hắc hắc, “Huynh theo ta quay về Phi Thiên trại đi, lúc đó huynh muốn sờ thế nào cũng được.”

“Phụt”, Mộ Dung Vân Thiên lần thứ hai bị những lời nói kinh hãi thế tục này làm giật mình, nước trà trong miệng văng hết ra bàn, bức cung nữ đồ chưa vẽ xong trên bàn cũng bị thấm ướt.

Ho một trận, Mộ Dung Vân Thiên đỏ mặt, quay đầu lại trừng mắt nhìn Thịnh Bảo Hoa, “Đường đường một tiểu cô nương, sao mở miệng ngậm miệng đều là mộng, mộng.”

“Là huynh đánh vào mộng ta trước a.” Thịnh Bảo Hoa vẽ mặt vô tội.

“Xem, bức tranh đã bị làm ướt mất rồi.” Mộ Dung Vân Thiên cảm thấy đề tài này nếu còn tiếp tục dây dưa nữa thì có phần nguy hiểm, chỉ đành cá giận nói.

“Đây là gì vậy.” Thịnh Bảo Hoa đưa tay ra cầm, đánh giá bức tranh ướt đầm kia.

“Cung nữ đòi Đường.”

“Xi ~ mặt phì phì, lông mi cũng quai lẹ, miệng cũng xấu nga ~” Thịnh Bảo Hoa nhìn nhìn, vẻ mặt ghét bỏ nói.

Mộ Dung Vân Thiên không nói gì.

“Nếu không, ta miễn cưỡng làm mẫu cho huynh vẽ tranh nha.” Thịnh Bảo Hoa chỉ chỉ chính mình.

Mộ Dung Vân Thiên hứng thú nhìn nàng, “Vẽ cô?”

“Ừ, vẽ ta.” Ánh mắt Thịnh Bảo Hoa lóe sáng a lóe sáng.

Cũng không biết Mộ Dung Vân Thiên uống nhầm thuốc gì, có lẽ cảm thấy lúc này quá mức nhàm chán, dù sao hện tại Bạch Hồ sơn trang đề phòng sâm nghiêm, không thể tự do ra vào được, hơn nữa tiểu gia hỏa này một khắc cũng không chịu ngồi yên, so với việc để nàng gây chuyện, không bằng bảo nàng ngồi yên cho hân vẽ tranh.

Vì thế hân lại có thể gật đầu một cái, nói, “Được, vẽ cô.”

Thịnh Bảo Hoa lập tức cao hứng trở lại.

“Ngồi vào bên kia đi.” Mộ Dung Vân Thiên chỉ chỉ một cây đại thụ ngoài cửa sổ.

Thịnh Bảo Hoa vui vẻ nhấc làn váy, sôi nổi chạy ra ngoài, đứng dưới tàng cây.

Mộ Dung Vân Thiên cầm giấy và bút mực, cũng đi ra ngoài, trải giấy xuống chiếc bàn đá, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Thịnh Bảo Hoa đang toét miệng cười dưới tàng cây, “Sao lại giống khi vậy chứ, đứng yên, đứng yên.”

Thịnh Bảo Hoa cũng không giận, lúi lét lần váy, theo lời quy củ đứng vững, vẫn còn toét miệng cười.

Mộ Dung Vân Thiên thấy nàng không nhận ra gương mặt như mèo của mình lúc này, không khỏi buồn cười, ho nhẹ một tiếng, hần che dấu ý cười, “Ta về đây, không được nhúc nhích đâu đấy.”

“Ừ.” Thịnh Bảo Hoa lên tiếng đáp ứng, ngay cả đầu cũng không dám gật.

Khi Khúc Thanh Thương bước vào tiểu viện của Mộ Dung Vân Thiên thì liền chứng kiến một cảnh tượng như vậy: một vị công tử tú lệ thân mặc trường bào màu trắng ngà một tay cầm bút chấm mực, một tay đặt nhẹ lên bức tranh giấy, tầm mắt nhìn về phía thiếu nữ hồng y đứng dưới tàng cây ở đối diện, cẩn thận tỉ mỉ cúi đầu vẽ từng nét bút, khóe môi khẽ nhếch lên.

“Không được lộn xộn.” Lúc ngẩng đầu, hần dấu đi độ cong bên môi, lên tiếng nhắc nhở.

“Người ta không phải là cố ý, chỉ là cổ mỏi quá rồi. Còn bao lâu nữa mới vẽ xong bức tranh?” Cô gái áo đỏ mím mím môi, bất mãn nói.

“Là ai làm ướt bức tranh của ta, bảo là muốn bồi thường cho ta bức tranh khác?” Mộ Dung Vân Thiên cố ý nhướn mi.

“Ai nha, là ta là ta.” Thịnh Bảo Hoa vội cứng cả cổ, lên tiếng cầu xin, “Nhưng mà Bảo Bảo mệt quá a.”

“Cho phép cô hoạt động tại chỗ.” Thấy nàng bộ dạng đáng thương, Mộ Dung Vân Thiên quyết định khai ân.

“Bảo Bảo đã biết Mộ Dung đại hiệp tốt nhất mà!” Thịnh Bảo Hoa nhanh chóng không bỏ lỡ thời cơ nịnh nọt.

“Ừm.” Hiển nhiên, người nào đó cảm thấy thực thoải mái, vì thế bụng một chùng trà lên, đi đến bên cạnh đưa cho nàng.

Thịnh Bảo Hoa ngẩng đầu cười ngây ngô, nâng chùng trà lên uống từng ngụm.

“Uống như trâu.” Mộ Dung Vân Thiên đánh giá.

Khúc Thanh Thương quả thực không tin vào hai mắt của mình, có lẽ chính bản thân Mộ Dung Vân Thiên cũng không biết về mặt hần lúc này dung túng tới mức nào, chỉ có Khúc Thanh Thương là thấy rõ ràng. Dung túng không phải đáng sợ nhất, đáng sợ nhất chính là...

Mộ Dung Vân Thiên lúc này thập phần thả lỏng. Từ khi Khúc Thanh Thương biết Mộ Dung Vân Thiên tới giờ, hần chính là một kẻ có tính cảnh giác tới mức hà khắc, hần không thích những nơi quá sáng ngời, bởi lẽ sẽ làm lộ hành tung của mình, hần không thích có người đứng ở phía sau hần, bởi vì hần không tin nhiệm bất luận kẻ nào, thậm chí khi ở khách điểm, hần cũng sẽ theo quán tính ngồi xuống một góc chết nào đó, để có thể ứng phó tất cả những chuyện có thể xảy ra.

Từng có một gã sai vặt không hiểu quy củ, mạo phạm đứng đằng sau hần, kết quả là hần còn không quay đầu nhìn đã một kiếm giết chết kẻ đó. Nhưng hiện tại, Mộ Dung Vân Thiên lại có thể cảm họa bút, lấy tư thế thả lỏng chưa bao giờ có mà vẽ tiểu nha đầu ngu ngốc kia?

Khúc Thanh Thương cắn cắn môi, không tiến đến mà xoay người rời khỏi sân.

Dư quang khỏe mắt liếc thấy bóng dáng Khúc Thanh Thương rời đi, Mộ Dung Vân Thiên lấy lại chùng trà trong tay Thịnh Bảo Hoa, “Được rồi, hết thời gian nghỉ ngơi, tiếp tục đứng vững.”

“A? Nhanh như vậy sao!” Thịnh Bảo Hoa khiếu nại.

“Cô đang bắt mẫn sao?” Mộ Dung Vân Thiên tà tà nhìn nàng một cái.

“Không có.” Thịnh Bảo Hoa nhanh chóng đứng vững.

Mộ Dung Vân Thiên vừa lòng xoa xoa đầu nàng, trở lại bên cạnh bàn đá tiếp tục vẽ tranh, trong nháy mắt cúi đầu, mày hơi hơi nhăn một chút, lại giãn ra.

Với tính tình của Khúc Thanh Thương, chỉ sợ sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ như vậy.

Đang suy nghĩ, Mộ Dung Vân Thiên ngẩng đầu, liền đối diện với một gương mặt tươi cười vô tâm vô phách, mỉm cười buồn bực, ta đang thay cô chống đỡ nguy hiểm, cô lại còn gây thêm phiền toái cho ta, vì thế lại cúi đầu vẽ thêm vài nét bút lên bức tranh đã hoàn thành, lúc này mới vừa lòng buông bút xuống.

“Tranh đẹp không?” Thịnh Bảo Hoa vội bật lại, vội vàng nhìn bức họa của mình.

Trong tranh là một cô gái đứng dưới tàng cây, cô gái cười toe toét miệng, cười đến thần thái bay lên, trên gương mặt ngũ quan tinh xảo lại bị vẽ vài ngón mực, vì thế cô gái xinh đẹp lại trở thành một con mèo trong hí khúc.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Đốt Bức Tranh

Cách một bức màn, phòng trong Thịnh Bảo Hoa ngủ say sưa, gian ngoài Mộ Dung Vân Thiên cầm một quyển sách, nương ánh nến, chậm rãi lật giờ. Quyển sách kia không phải gì khác, đúng là Thu Thủy Tập mà Khúc Thanh Thương đã trộm, lật đi lật lại mấy lần, Thu Thủy Tập kia nhìn thế nào cũng chỉ thấy là một quyển sách dạy nấu ăn bình thường, căn bản không hề có chút ảo diệu nào bên trong.

“Đại hiệp... ưm...” Phòng trong, truyền ra tiếng nói mơ màng vô nghĩa của Thịnh bảo Hoa.

Khóe miệng Mộ Dung Vân Thiên hơi hơi nhếch lên, dần dần, tâm tư không còn tập trung vào cuốn sách nữa, lại lật vài tờ, hần nhét quyển sách xuống bên dưới đệm, đứng lên đi đến bên tấm màn, hơi do dự một chút, liền vén màn đi vào trong.

Trong phòng cũng không tối, có ánh trăng theo cửa sổ chiếu vào tràn ngập phòng, cô gái trên giường nghiêng người hướng ra phía ngoài mà ngủ, không biết nằm mơ giấc mơ đẹp gì, khóe miệng lộ ra nụ cười ngọt ngào.

“Hắc hắc, đại hiệp, đừng sợ ~ hắc hắc...” Ngây ngô cười hai tiếng, trong lúc ngủ mơ, cô gái than thở một câu, chuyển người lại.

Mộ Dung Vân Thiên vốn đang cả kinh, nghĩ rằng nàng tỉnh, thân thể hơi hơi cứng lại trong chốc lát, thấy nàng vẫn ngủ như chết, lúc này mới suy nghĩ xem khi nãy nàng đã nói gì, không nhận được cười khẽ một tiếng, cô nhóc này không biết đang nằm mơ vớ vẩn gì đây.

“Thật là, ngủ cũng không thành thật.” Hần than nhẹ một câu, sau đó đặt lại cánh tay đang thò ra ngoài của nàng vào chăn, lại thay nàng đắp lại chiếc chăn đang bị lỗi kéo sắp rơi xuống đất.

Đúng lúc này, Mộ Dung Vân Thiên bỗng nhiên cảm giác được gian ngoài có người, sắc mặt hần trở nên nghiêm nghị, thuận tay điểm huyết ngủ của Thịnh Bảo Hoa, sau đó vén rèm lên, bước ra ngoài.

“Tam công tử.” Đứng ở gian ngoài, là Khúc Thanh Thương.

“Đã trễ thế này, ngươi tới làm gì.” Mộ Dung Vân Thiên nhíu mày.

“VẬY ĐÃ TRỄ THẾ NÀY, NGƯỜI LẠI ĐANG Ở TRONG PHÒNG THỊNH BẢO HOA LÀM GÌ VẬY?” Khúc Thanh Thương xoay người, thần nhiên nhìn hần.

“Chuyện của ta, khi nào thì đến phiên ngươi tới hỏi?” Mộ Dung Vân Thiên nhướn mày nhìn nàng.

“Thanh Thương tự nhiên không dám vượt quá, chỉ là đại công tử đã nói, chuyện Phong Thương Thu Thủy vô cùng trọng đại, không được xảy ra sai lầm, ngày hôm qua nếu không phải tam công tử ngăn cản, Thanh Thương đã sớm giải quyết Thịnh Bảo Hoa, há lại để...”

“Giết người trong son trang của Võ Lâm minh chủ, Khúc cô nương thật sự là kẻ tài cao gan cũng lớn.” Mộ Dung Vân Thiên sắc mặt lạnh lùng, hần xoay người lấy từ dưới đệm ra cuốn Thu Thủy Tập, “Cuốn Thu Thủy Tập này ta đã xem qua, chỉ là một quyển sách dạy nấu ăn bình thường, bất quá không biết Khúc cô nương có cao kiến gì khác không.” Nói xong, hần đưa Thu Thủy Tập cho Khúc Thanh Thương, “Đã do cô trộm về, cô tự tay giao cho đại ca đi, tại hạ không dám chiếm công lao của cô, cô cũng không cần lúc nào cũng thay mặt đại ca tới dọa ta, ta đương nhiên biết rõ cô là người của đại ca.”

Khúc Thanh Thương mở to mắt, ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn Mộ Dung Vân Thiên, “Chàng lại coi ta là người như vậy sao ? Nếu ta thật sự muốn độc chiếm công lao, há lại đem Thu Thủy Tập giao cho chàng, chàng không rõ tâm ý của ta sao?”

“Đại ca luôn luôn coi trọng cô, sự tình sau này hần là cô cũng hiểu được, chuyện Thu Thủy Tập bị trộm trước khi diễn ra đại hội võ lâm đã khiến Vương Cảnh Ngôn có cảnh giác, lão hồ ly kia hần đã sớm có chuẩn bị, chỉ chờ tới khi chúng ta bước vào cái bẫy mà lão đã bố trí sẵn, nếu không cũng sẽ không lệnh cho Khâu Ngôn trấn thủ thông đạo vào Bạch Hồ son trang, tám phần là lão ta dùng chiêu hư mà thực, thực mà hư, Thu Thủy Tập này rất có thể là giả.” Mộ Dung Vân Thiên ném Thu Thủy Tập vào tay nàng, sau đó quay lưng lại không hề nhìn nàng nữa, “Thời điểm này cô không nên tới tìm ta, sắc trời đã tối, trở về đi.”

“Vi sao ta không thể tới tìm chàng, Thịnh Bảo Hoa lại có thể công khai kẻ cận chàng, cùng chàng chung sống một phòng?” Khúc Thanh Thương cắn môi, xiết chặt Thu Thủy Tập trong tay.

“Đi ra ngoài.” Không quay người, Mộ Dung Vân Thiên chỉ thần nhiên phun ra ba chữ.

Khúc Thanh Thương nắm chặt Thu Thủy Tập, xoay người quay đi, không ngờ lại đụng vào án thư, một cuộn tranh rơi xuống đất, nàng xoay người nhặt lên, vừa mở ra nhìn, sắc mặt vốn thập phần khó coi lại càng thêm khó coi.

Cô gái trong bức tranh đứng dưới tàng cây cười vui vẻ, nhưng trong mắt nàng, nụ cười kia lại đầy vẻ trào phúng.

“Roạt” một tiếng, Khúc Thanh Thương đã xé cuộn tranh kia thành hai nửa.

“Ngươi làm gì vậy.” Mộ Dung Vân Thiên xoay người, nhìn thấy cuộn tranh bị nàng xé làm hai, gất gao nhíu mày.

“Chàng chớ quên mình là ai! Người Thịnh Bảo Hoa muốn tìm căn bản không phải là chàng!” Trong lúc hần còn chưa kịp ngăn cản, Khúc Thanh Thương đã vo bức tranh về Thịnh Bảo Hoa lại, chắm vào ngọn nến, sau đó ném bức tranh xuống đất, xoay người đi ra cửa.

Mộ Dung Vân Thiên vội vàng cầm một cuốn sách trên án thư, dập lửa trên bức họa. Bỏ quyển sách trên tay xuống, hấn cúi người nhặt bức họa đã bị cháy chỉ còn một mảnh lên, sờ sờ chỉ còn nhận ra là mép váy của nàng, hấn yên lặng nhìn ra ngoài một hồi, lại đưa mảnh họa kia vào ngọn lửa, nhìn nó bị thiêu thành tro tàn.

Đúng vậy, người nàng muốn tìm, căn bản không phải là hấn.

Khúc Thanh Thương đứng hồi lâu ở hành lang, tới tận khi ánh nến trong phòng Mộ Dung Vân Thiên đã tắt, nàng mới xoay người rời đi. Bức họa kia, khiến nàng động sát ý.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp, Dừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Mượn Dao Giết Người

Mộ Dung Vân Thiên ngồi suốt cả đêm trong bóng tối, tới tận khi sắc trời đã tang tảng sáng. Hấn suy nghĩ rất nhiều, về dã tâm của đại ca, cạm bẫy của Vương Cảnh Ngôn, còn có... lời nói của Khúc Thanh Thương trước khi đi.

Hấn không biết vì sao mình lại để ý tới câu nói kia như vậy, cho dù người Thịnh Bảo Hoa muốn tìm không phải là hấn, thì hấn... cũng có vấn đề gì đâu? Nếu nàng biết kỹ thật mình tìm nhầm người, chẳng phải sẽ không tiếp tục dây dưa với hấn nữa hay sao, đây không phải là điều hấn luôn luôn hi vọng sao? Giang hồ sắp tới không thể tránh khỏi một trận phong ba, nàng vẫn nên trở về Phi Thiên trại sớm đi thì tốt hơn.

“Bảo Bảo, dậy đi! Ủa, sao cửa không đóng?” Ngoài cửa truyền đến thanh âm Tần La Y.

Mộ Dung Vân Thiên nghe được giọng nói này, nhìn về phía cửa, vừa cử động, cổ hấn truyền đến một trận đau nhức, sau đó hấn mới phát giác mình cứ bất tri bất giác ngồi như vậy suốt cả đêm, hơn nữa lại không có chút cảnh giác nào, nếu lúc này có kẻ đánh lén hấn, sợ là hấn đã sớm mất mạng rồi.

Tần La Y đẩy cửa tiến vào, liếc mắt một cái liền thấy Mộ Dung Vân Thiên ngồi ở gian ngoài, nàng gật gật đầu, xem như chào hỏi, liền trực tiếp vào phòng trong tìm Thịnh Bảo Hoa.

“Mặt trời chiếu tới mộng đất rồi, mau dậy đi. Tần La Y đẩy Thịnh Bảo Hoa, thấy nàng không hề cử động. Nhíu mày nhìn một hồi, Tần La Y cảm thấy Thịnh Bảo Hoa có vẻ là lạ, này không phải ngủ à, rõ ràng là hôn mê bất tỉnh nha, nàng vội la hoảng lên, “Này! Ai điểm huyết ngủ của muội ấy?!”

Gian ngoài, Mộ Dung Vân Thiên nghe vậy cả kinh, lúc này mới nhớ ra đêm qua mình điểm huyết ngủ của Thịnh Bảo Hoa mà quên giải khai, cuống quýt đi vào phòng trong.

Tần La Y đã thay Thịnh Bảo Hoa giải huyết, nhưng Thịnh Bảo Hoa vẫn không nhúc nhích, không có dấu hiệu mở mắt, nàng không khỏi có chút tức giận, “Mộ Dung công tử, đến tột cùng là ai có thể qua mắt huynh mà hạ độc thủ với Bảo Bảo?”

“Điểm huyết ngủ... đối với thân thể... hấn là không có vấn đề gì đâu.” Mộ Dung Vân Thiên có chút mất tự nhiên.

“Không có vấn đề gì? Ta đã giải huyết, Bảo Bảo sao còn chưa tỉnh!” Tần La Y chỉ chỉ Thịnh Bảo Hoa trên giường, thanh âm cao quảng tám.

Mộ Dung Vân Thiên nhìn thoáng qua Thịnh Bảo Hoa nằm yên vẫn không nhúc nhích, trong lòng cũng có chút hoảng hốt, vội vàng tiến lên vài bước, đưa tay bắt mạch cho nàng.

“Thế nào?” Tần La Y hỏi.

“Mạch tượng vững vàng, không có dị thường.” Mộ Dung Vân Thiên thoáng thả lỏng tâm, chậm rãi nói.

“Thế sao muội ấy vẫn không tỉnh lại?”

Mộ Dung Vân Thiên nhất thời không đáp được, lại do chột dạ, liền ngậm miệng không nói.

“Tám phần huyết ngủ này là do huynh điểm đi.” Tần La Y nhìn hấn trong chốc lát, bỗng nhiên nói.

Mộ Dung Vân Thiên nghe vậy, trong lòng cả kinh, trên mặt lại bất động thanh sắc, trên bàn tay để sau lưng đã nắm một mũi ngân châm.

“Bảo Bảo quán quít lấy huynh là bởi vì muội ấy thích huynh, dù huynh có không thích thế nào cũng không nên điểm huyết muội ấy chứ! Vạn nhất có gì sai lầm...” Tần La Y không cảm thấy sát ý của hấn, thầm nghĩ nàng và Viên Mộ có thể ở bên nhau, công lao của Thịnh Bảo Hoa cũng không nhỏ, vì thế cần cần môi, quyết định cũng giúp nàng ấy một phen, “Muội ấy không để ý danh tiết theo đuổi huynh quán quít lấy huynh như vậy, lại không e dè cùng huynh chung sống một phòng, chứng tỏ muội ấy thật sự coi trọng huynh, huynh sao lại có thể nhẫn tâm đối xử ngoan độc với muội ấy như vậy.”

Thu lại ngân châm trong tay, Mộ Dung Vân Thiên không nói gì, thanh danh của hắn trên giang hồ cũng không tệ, tuy rằng những việc âm thầm ngoan độc cũng đã từng làm qua không ít, nhưng chưa từng có kẻ nào lấy hai từ ‘ngoan độc’ để hình dung hắn, thật ra đối với Thịnh Bảo Hoa, hắn rõ ràng là cố ý bảo hộ a, hiện giờ lại bị coi là “ngoan độc”... Hơi cảm thấy ủy khuất, Mộ Dung đại hiệp yên lặng oán thầm một chút, lại nhìn lại Thịnh Bảo Hoa trên giường, lông mày lại kim lòng không đầu gấu gắt gao nhú chặt, “Ta đi tìm Khâu quân gia, hắn biết y thuật.”

Nhìn thấy hắn vội vàng đi ra khỏi cửa, Tần La Y cảm thấy hơi yên tâm, lúc này mới quay đầu lại có chút lo lắng nhìn Thịnh Bảo Hoa, nghĩ nghĩ, lại duỗi tay thử dò xét hơi thở của nàng.

Đúng lúc này, Thịnh Bảo Hoa mơ mơ màng màng mở một con mắt, lầu bầu một câu, “Tần tỷ tỷ?”

Tần La Y sắc mặt quái dị thu tay về, sừng sốt một lát mới hỏi, “Muội không sao chứ?”

“Ừm, ăn no ngủ ngon ~” Ngáp một cái, Thịnh Bảo Hoa cô nương về mặt thỏa mãn.

Khỏe miệng Tần La Y co giật một chút, tên đàn độn nào không biết, lại phải điểm huyết ngũ của Thịnh Bảo Hoa, nàng ta căn bản là ngủ như lợn chết a, giải huyết rồi cũng vẫn ngủ chết trương lên, còn hai Mộ Dung Vân Thiên vừa rồi phải vội vàng chạy đi tìm Khâu quân gia. Tần La Y đột nhiên cảm thấy hắn có chút đáng thương, tại sao lại bị Thịnh Bảo Hoa coi trọng chứ, sau này không biết sẽ còn hại hắn thế nào tới mức nào nữa đây.

Đang chạy khắp nơi tìm Khâu Đường, Mộ Dung Vân Thiên thỉnh thoảng lại hít hơi một cái.

“Tần tỷ tỷ, ta cho tỷ biết nhé, Mộ Dung đại hiệp vẽ cho ta một bức họa!” Thịnh Bảo Hoa vui rạo rức khoe khoang, nếu sau lưng nàng có cái đuôi nhỏ, nhất định lúc này cũng đang ngoáy tít.

Thấy bộ dạng nàng đầy đắc ý, Tần La Y bĩu môi nhìn.

“Tỷ không tin? Ta tìm cho tỷ xem nha.” Thịnh Bảo Hoa lập tức lặn lòng lốc bò dậy, nhảy xuống giường, chạy ra gian ngoài tìm bức tranh, nhưng lật trước lật sau một hồi vẫn không tìm được.

Nàng chưa từ bỏ ý định lật chặn đệm của Mộ Dung Vân Thiên lên xem, lại bị một góc sách lộ ra dọa giật mình, nàng vội vàng phủ chặn lại, sau đó về mặt chán nản ngồi xuống giường, “Không thấy bức tranh.”

Tần La Y thấy nàng tỏ vẻ đáng thương, chỉ đành nói an ủi, “Hay là hắn mang theo người?” Lý do này chính nàng ta cũng đều không tin.

Nhưng mà... Thịnh Bảo Hoa tin, lại bắt đầu hờn hờ.

Tần La Y cảm thấy đã không còn cách nào đã thông tư tưởng, lắc đầu thở dài, lại chợt nhớ tới Mộ Dung Vân Thiên hắn sắp kéo Khâu quân gia trở về, vội tìm cơ chuồn đi.

Tâm tư Thịnh Bảo Hoa lúc này đều đặt trên quyển sách dưới chân kia, tự nhiên là cũng không muốn giữ, thuận thuận lợi lợi tiễn Tần La Y đi, Thịnh Bảo Hoa nhanh chóng đóng cửa chính và cửa sổ lại, lúc này mới vội vàng xốc chặn đệm của Mộ Dung Vân Thiên lên, phía dưới chặn giấu một quyển sách, trên sách viết ba chữ, ngay cả Thịnh Bảo Hoa từ nhỏ đã không thích học, cũng có thể nhận ra ba chữ trên sách chính là ‘Thu Thủy Tập’.

... Thì ra... kẻ trộm là Mộ Dung Vân Thiên?

“Ta nói, Mộ Dung công tử, công tử chậm một chút đi...” Ngoài cửa, truyền đến thanh âm của Khâu Đường.

“Cứu người quan trọng hơn.” Thanh âm Mộ Dung Vân Thiên có chút cuồng quýt, hắn bước nhanh tới trước cửa, đưa tay đẩy cửa, nhưng đẩy thế nào cũng không được, trong lòng không khỏi cả kinh.

Bên trong, Thịnh Bảo Hoa đang trịnh trọng ngồi trên giường trầm tư cũng cả kinh, vội vàng giấu Thu Thủy Tập vào lòng, sau đó đi ra mở cửa.

“Cửa bị khóa trái sao?” Khâu Đường tò mò cúi đầu nhìn.

Sắc mặt Mộ Dung Vân Thiên trầm xuống, sẽ không phải là Khúc Thanh Thương xuống tay chứ! Vừa nghĩ như vậy, tâm chợt bối rối khó hiểu, lập tức bắt chập Khâu Đường ở đây, tung một cước đập toang cửa ra.

“A! Cửa...” Khâu Đường đau khổ kêu một tiếng.

“Bảo Bảo!” Mộ Dung Vân Thiên về mặt lo lắng vọt vào trong, sau đó liền thấy Thịnh Bảo Hoa đang chớp chớp mắt đứng cách cửa chừng năm bước.

“Đại hiệp?” Thịnh Bảo Hoa về mặt vô tội.

“Không phải công tử nói nàng hôn mê bất tỉnh sao?!” Nhìn thoáng qua ‘thi thể’ của cánh cửa, Khâu Đường bị phần cứng cực.

“Hôn mê bất tỉnh?” Thịnh Bảo Hoa tiếp tục chớp mắt to ướt sũng, về mặt mờ mịt.

Mộ Dung Vân Thiên ho nhẹ một tiếng, yên lặng quay đầu đi.

Bên ngoài viện, Khúc Thanh Thương nhìn thấy Mộ Dung Vân Thiên dẫn theo Khâu Đường cùng nhau đi vào thì có chút lo lắng. Ngày hôm qua lúc rời khỏi phòng, nàng đã lặng lẽ nhét Thu Thủy Tập xuống đệm hần, hành vi của tam công tử gần đây càng lúc càng khiến nàng bất an, Thịnh Bảo Hoa chưa trừ diệt, sớm muộn gì cũng là một tai họa, cho nên nàng cố ý để lại sơ hở cho nàng ta xem, nếu như Thịnh Bảo Hoa phát hiện Thu Thủy Tập dưới đệm của Mộ Dung Vân Thiên, như vậy tam công tử nhất định không thể không ra tay giết nàng ta.

Chỉ là... Nàng nghìn tính vạn tính, lại không tính đến việc Khâu Đường sẽ xuất hiện ở đây từ sáng sớm như vậy.

Đợi một lúc lâu, Khâu Đường lắc đầu thờ dài rồi khỏi sân, tựa hồ không phát hiện ra điều gì. Khúc Thanh Thương thờ dài nhẹ nhõm một hơi, xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 24: Đừng Sợ

Trong phòng, Mộ Dung Vân Thiên nghĩ tới ánh mắt quái dị của Khâu Đường trước khi đi kia, cùng với một câu lắc đầu thờ dài “Quá quan tâm sẽ bị loạn”, lại nhớ tới một màn thất thủ của mình, có chút không được tự nhiên ngồi xuống, rót một chén trà chậm rãi uống. Bất tri bất giác chén trà đã thấy đầy, hần đang định đặt chén xuống, lại thấy Thịnh Bảo Hoa lật đật chạy tới, vội vàng cầm bình trà lên châm trà thay hần.

Mộ Dung Vân Thiên liếc mắt nhìn nàng một cái, che dấu xấu hổ, vô thanh vô tức tiếp tục uống trà.

Chỉ là một chén trà thì lớn cỡ nào chứ, chỉ chốc lát sau đã lại cạn đáy, Thịnh Bảo Hoa dứt khoát cầm bình trà đứng bên cạnh hần, giống như tiểu nha hoàn hầu hạ châm trà.

Uống xong rót nữa, uống xong rót nữa, Mộ Dung Vân Thiên có chút không tiêu, tốc độ uống trà chậm lại.

“Cái kia... Thân thể cô có khỏe không?” Hần lại nhìn nàng một cái, rốt cục vẫn không yên lòng hỏi một câu.

“Rất tốt a!” Thịnh Bảo Hoa nhanh chóng buông bình trà, vỗ vỗ ngực, ý bảo thân thể mình vô cùng tốt.

“Ừm.” Hần lại trầm mặc.

“Mộ Dung đại hiệp, cái kia...” Thấy hần lại cúi đầu uống trà, Thịnh Bảo Hoa cà lăm mở miệng.

“Hử?” Hần không chút để ý cúi đầu lại uống một hớp trà.

“Bức họa của ta đâu?” Thịnh Bảo Hoa hỏi.

Bàn tay Mộ Dung Vân Thiên hơi dừng lại, để chén trà xuống.

“Buổi sáng ta muốn xem một chút, nhưng tìm mãi mà không thấy.” Thịnh Bảo Hoa mắt lờ lờ nhìn hần.

Mộ Dung Vân Thiên có chút không được tự nhiên nhắm hờ mắt, vừa định nói là “Không cần thận trọng”, còn chưa kịp mở miệng, liền nghe được Thịnh Bảo Hoa lại nói tiếp, “Ta tìm rất lâu, nhưng không thấy... Sau đó ta nhìn thấy cái này.”

Thịnh Bảo Hoa hơi hơi kéo vạt áo, lộ ra bìa ngoài cuốn “Thu Thủy Tập”.

Mộ Dung Vân Thiên chỉ nhìn lướt qua, liền cả kinh đứng lên, “Cô...”

Thịnh Bảo Hoa thấy hần nhìn mình chăm chăm, vội lắc đầu nói, “Đừng sợ, đừng sợ, ta không nói với ai cả, giấu rất kỹ.”

“Cô tìm được ở đâu?” Mộ Dung Vân Thiên mặt trầm như nước.

“Dưới chăn đệm của huynh.” Thịnh Bảo Hoa thành thực đáp.

Mộ Dung Vân Thiên nghe vậy, chân mày nhíu chặt lại, đêm qua rõ ràng hần đã đem Thu Thủy Tập trả lại cho Khúc Thanh Thương, hiện tại Thu Thủy Tập lại ở dưới chăn của hần, nguyên nhân không cần nói cũng biết. Khúc Thanh Thương quả nhiên động sát ý đối với Thịnh Bảo Hoa, lại còn muốn mượn tay hần giết Thịnh Bảo Hoa, chỉ bằng vào việc nàng ta từng bước đạp lên máu tanh để đi tới vị trí trợ thủ đắc lực của đại ca, hần cũng đã không thể coi thường khả năng gây sóng gió của nàng ta được.

“Ai nha, huynh đừng nhíu mày nữa.” Thịnh Bảo Hoa thấy mặt hần nhăn thành một chữ “Xuyên” giữa lông mày, vội vàng nói.

Mộ Dung Vân Thiên lúc này đang cân nhắc có nên ra tay giết Thịnh Bảo Hoa hay không, hần tự nói với bản thân, bởi vì hần không muốn làm cho Khúc

Thanh Thương đạt được mục đích, mới không lập tức động thủ giết nàng. Chỉ là hiện tại đang ở Bạch Hồ sơn trang, chỉ cần Thịnh Bảo Hoa nói một tiếng, thanh danh của hắn sẽ lập tức bị hủy hết, bản thân cũng sẽ lập tức lâm vào tình thế nguy hiểm, trở thành một kẻ tiểu nhân mà người trong võ lâm ai ai cũng muốn giết.

Đang do dự, bỗng nhiên hắn cảm giác có một đôi bàn tay nhỏ bé mềm mại đang xoa chân mày của mình, cố gắng vuốt nếp gấp giữa lông mày hắn.

“Đừng sợ đừng sợ, ta sẽ bảo vệ huynh.” Thịnh Bảo Hoa khẽ an ủi, một tay vuốt chân mày cho hắn, một tay vòng qua sau vổ nhẹ lưng hắn, giống như an ủi một đứa nhỏ đang bị kinh sợ.

Mộ Dung Vân Thiên cúi đầu nhìn thiếu nữ trước mắt, cái đầu nho nhỏ, còn chưa cao tới bả vai của hắn, lúc này lại đang thở than an ủi mấy câu linh tinh, trong mắt hắn ánh lên vẻ khó hiểu, lúc này nàng hắn là phải chất vấn hắn vì sao lại trộm Thu Thủy Tập mới đúng chứ?

“Ngao a ngao a, chớ sợ chớ sợ.” Thịnh Bảo Hoa tiếp tục vỗ nhẹ lưng hắn, vẫn dùng ngữ khí dễ dàng tiêu hài từ mà nói.

“Cô đây là đang... làm gì?” Mộ Dung Vân Thiên rốt cục không nhịn được mở miệng.

“An ủi huynh nha.” Thịnh Bảo Hoa ngừng đầu nhìn hắn, ánh mắt trong veo giống như một con chó nhỏ, móng vuốt nho nhỏ vỗ nhẹ lưng hắn theo nhịp, “Vỗ như vậy rất thoải mái đúng không, trước kia phụ thân cũng thường an ủi ta như vậy.”

“Vì sao lại... an ủi?” Mộ Dung Vân Thiên nhú mày, hắn cảm giác mình bị nàng làm loạn tới mức sắp hôn mê, luôn không theo kịp suy nghĩ của nàng.

“Bởi vì huynh vừa rồi có vẻ thực sợ hãi a.” Thịnh Bảo Hoa mở to hai mắt, thành thật trả lời.

Sợ hãi? Mộ Dung Vân Thiên Nhất kinh ngạc, hắn vừa rồi... sợ?

Hắn đã thật lâu chưa từng sợ, bởi vì trên đời đã không còn có thứ gì khiến hắn e ngại, hắn cô độc, không có vương bận, bởi vậy đương nhiên không có chỗ nào phải sợ hãi.

Chỉ là vừa mới... Hắn thật sự... sợ sao?

Hắn đang sợ cái gì? Sợ hãi cô gái có ánh mắt trong veo này sẽ vì thế mà vứt bỏ hắn? Sợ cặp mắt luôn mang theo vẻ kính yêu ngưỡng mộ kia sẽ xuất hiện vẻ khinh bỉ? Sợ nàng phát hiện... hắn không những không phải người thiếu niên nàng chờ đợi kia, mà bản thân còn xấu xa đen tối, hai tay dơ bẩn không chịu nổi, thậm chí... là kẻ trộm ti tiện?

“Huynh rất muốn có cái này sao?” Thịnh Bảo Hoa chỉ chỉ quyển sách trong lòng.

Mộ Dung Vân Thiên không mở miệng.

“Đừng lo lắng, ta sẽ giúp huynh.” Thịnh Bảo Hoa tự cho là thông minh mở to hai mắt, sau đó kéo lại vạt áo, cẩn thận giấu quyển sách đi, “Đừng nói huynh chỉ cần quyển sách này, cho dù huynh muốn cái gì, ta cũng đều sẽ đưa cho huynh.” Nàng ngẩng mặt, cười lấy lòng.

Mộ Dung Vân Thiên nhất thời hốt hoảng, sau đó hỏi ra một câu thiếu não bất lịch sự, “Vì sao?”

“Hồ Tử thúc thúc nói thúc ấy có thể vì một nụ cười của mỹ nhân mà vùng tiền như rác, Hồ Tử thúc thúc còn nói phụ thân ta lúc trước cũng chỉ cần mỹ nhân mà không thèm giang sơn.” Thịnh Bảo Hoa nói xong, còn cười hắc hắc.

Coi hắn... thành mỹ nhân? Mộ Dung Vân Thiên sớm đã quen với những câu danh ngôn của Hồ Tử thúc thúc mà nàng nói, nhưng vẫn không nhịn được cười.

“Đại hiệp, huynh cười lên thật là đẹp nha.” Thịnh Bảo Hoa vui vẻ, cuối cùng vẫn không quên thêm một câu, “Khó trách phụ thân chỉ cần mỹ nhân không cần giang sơn.”

Mộ Dung Vân Thiên bị nàng chọc đến phát phì cười.

“Đại hiệp, sau khi có được Thu Thủy Tập rồi, huynh theo ta quay về Báo Vân sơn Phi Thiên trại đi, phụ thân ta gộp nhặt được rất nhiều bảo bối, huynh thích gì ta đều cho huynh.” Thịnh Bảo Hoa chớp mắt dụ hoặc.

Mộ Dung Vân Thiên hạ mi mắt, tiếp tục ngồi uống trà.

Thịnh Bảo Hoa thấy hắn không đáp, liền nhận định đây là đồng ý, hoan hỉ, phấn chấn, ngây ngất tiếp tục làm tiểu nha hoàn châm trà rót nước cho hắn, sau đó nghĩ nghĩ lại hỏi, “Đúng rồi, huynh còn chưa nói cho ta biết bức họa kia ở đâu.”

“Không cần thận chạm phải ánh nến, cháy mất rồi.” Mộ Dung Vân Thiên không yên lòng nói, hắn cảm giác ngực mình hơi hơi nóng lên, hơn nữa lại đập vội vã, giống như bị cái gì đụng vào, đây là cảm giác gì? Hắn vì sao lại phải rối loạn nhịp tim vì tiểu gia hỏa nói năng bừa bãi, hành động lộn xộn này. Đang nghĩ ngợi, quay đầu lại nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của Thịnh Bảo Hoa. Hắn nhẹ một tiếng, hắn không không chế được miệng của mình, thân nhiên thêm một câu, “Lúc khác ta lại vẽ cho cô một bức.”

“Thật vậy chăng?” Ánh mắt Thịnh Bảo Hoa lập tức sáng lên.

Mộ Dung Vân Thiên ho nhẹ một tiếng, gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Âm Áp

Sau giờ ngo, ánh mặt trời rực rỡ, bầu trời thoáng đãng, Minh Chủ đại nhân mập mạp ngồi bên hồ thả câu, khép hờ cặp mắt, đầu còn khể gật gật một chút một chút, tựa hồ đang ngủ.

Trên bầu trời xanh lam, một con chim bồ câu trắng nhỏ bay tới, dừng trên vai Minh Chủ béo, “Thầm thì” kêu hai tiếng.

“Minh Chủ.” Phía sau, Khâu Đường nhẹ giọng gọi y, “Quý công tử gửi thư.”

“Hử? A? Nga, nương tử của Tiểu Ngọc đến đây à.” Béo Minh Chủ mở to mắt, xoa xoa đầu con chim bồ câu trắng nhỏ, “Vắt vả cho mảy, vắt vả cho mảy.” Y lấy cuộn giấy nho nhỏ buộc trên đuôi nó xuống, sau đó lại lấy ra một nắm đậu từ túi tiền treo bên hông, mở bàn tay ra thưởng cho nó ăn.

Nương tử của Tiểu Ngọc... khỏe mỗi Khâu Đường gật gật, danh xưng này là để chỉ con chim bồ câu trắng nhỏ mà Quý Ngọc Anh nuôi, rất là thông minh, Quý công tử xưa nay lạnh băng băng, lúc nào cũng đeo lên bộ mặt than nhưng lại đối xử rất tốt với con chim này, chỉ sợ tương lai, nương tử của hắn cũng chưa chắc đã được sủng ái như thế.

Nhìn xong nội dung trong thư, béo Minh Chủ nhắm mắt lại, đem bức thư trong tay bóp thành bột mịn, thở dài một hơi.

“Minh Chủ, Quý công tử có tin tức truyền đến?” Thu ý cười trên khóe miệng, Khâu Đường hỏi.

“Tiểu Đường à.” Không mở to mắt, béo Minh Chủ bỗng nhiên mở miệng.

“Dạ?” Khâu Đường không biết vì sao, lên tiếng đáp lời.

“Năm nay ta bao nhiêu tuổi?”

“Nửa tháng nữa chính là sinh nhật lần thứ năm mươi bảy của người, trong trang đang chuẩn bị à.” Khâu Đường cười nói.

“Năm mươi bảy à.” Béo Minh Chủ hé mắt, “Còn nhớ khi ta sơ nhập giang hồ, một người một kiếm, dám xông vào Quan Ứng sơn trại, một mình giao chiến với Quan Ứng Tam Hùng, hiện tại nghĩ lại, đúng thật là to gan lớn mật.”

Khâu Đường mỉm cười.

“Ài, lúc ấy ta cũng rất anh tuấn nha, so với Tiểu Ngọc cũng chẳng kém cạnh.” Béo Minh Chủ sâu kín thở dài.

“Vâng, Minh Chủ vẫn luôn luôn anh minh uy phong.” Khâu Đường gật đầu cười nói.

“... Thực già rồi.” Béo Minh Chủ rụt rụt cổ, nói thềm một câu, lại nói, “Tiểu Đường, người bao nhiêu tuổi rồi?”

“Hai mươi chín.”

“Chắc chắn, cũng xấp xỉ tuổi ta khi ta nhặt được hai huynh đệ các người, làm sao mà lại già nhanh như vậy, so với ta còn giống lão già hơn, nhớ năm đó ta đây cũng là kẻ anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, trên giang hồ cũng không ít hiệp nữ thầm mến ta nha.” Béo Minh Chủ rung đùi đắc ý nói, lại liếc mắt nhìn gã một cái, “Con gái của Thôi đại nương ở Phụng Tiên trấn năm nay vừa tròn hai mươi, tuổi có hơi hơi lớn một chút, nhưng hiền lành lại xinh đẹp, chỉ vì thương nẫu than mất mùa mới lần lửa chưa lập gia đình, ta thấy cũng rất xứng với người, còn có con gái của thợ rèn Vương, năm nay mới vừa mười tám, mọi người đều gọi là đoá hoa của Phụng Tiên trấn, ta đang định cầu thân cho đệ đệ Tiểu Ngôn Ngôn của người a.”

Khâu Đường khép hờ mắt, dằng về thờ ơ.

“Này, người có nghe hay không đấy?” Béo Minh Chủ tăng âm lượng.

“Đang nghe.” Khâu Đường cúi đầu hừ một tiếng.

“Vậy người thấy thế nào?” Béo Minh Chủ nhú mảy.

“Mọi việc đều nghe Minh Chủ phân phó.” Khâu Đường mắt cũng không chớp nói.

“Mới là lạ! Lần nào người cũng nói vậy! Nghe ta phân phó! Nếu đúng là nghe ta phân phó, chẳng lẽ người cùng Tiểu Ngôn lớn như vậy rồi mà vẫn còn chưa lập gia thất sao!” Bé Minh Chủ trừng mắt giận dữ, “Người nói một lần, ta liền kêu bà mai làm mai cho các người một lần! Giờ con của mấy cô nương khi đó đã biết chạy rồi, các người vẫn còn là hai kẻ lông bông lưu manh, thật sự là tức chết ta!”

Chim bồ câu trắng nhỏ bị kinh sợ bay lên. Khâu Đường vẫn bất động như núi, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, ngay cả hơi thở cũng chẳng hề loạn.

“Ai, thực muốn ôm tôn tử a...” Bé Minh Chủ bỗng nhiên hạ giọng.

“Cho dù ta có con, đó cũng không phải là tôn tử của ngài.” Khâu Đường cãi lại.

“Người... Người bất hiếu!” Bé Minh Chủ hít sâu một hơi, “Ta nuôi huynh đệ các người lâu như vậy, muốn các người gọi ta một tiếng ‘phụ thân’ cũng là quá phận sao?!”

Khâu Đường thờ dài, “Buổi tối cho phép ngài uống rượu với ăn bánh trôi.”

“Nga nga, thật chứ?” Bé Minh Chủ lập tức tỉnh táo tinh thần, cười hí mắt, xách giỏ cá, xoay người định đi.

“Có chỗ nào giống phụ thân...” Khâu Đường lắc đầu thờ dài, thay y thu dọn hết mỗi câu cùng cần câu đã sắp rơi xuống nước.

“Tiểu Đường a.” Phía sau, Vương Cảnh Ngôn dừng bước, cúi đầu nói, “Ta biết người cùng Tiểu Ngôn hiểu thuận, không đành lòng bỏ lại một lão già như ta cô đơn một mình, bất quá ta đã là người đất lấp tới cổ rồi, các người cần phải tự lo cho mình, giang hồ... không phải là nơi nên ở lâu.”

(đất lấp tới cổ: tương tự như câu ‘đã bước một chân vào quan tài’, ý nói sắp chết)

Khâu Đường lặng đi một chút, quay đầu lại, liền thấy y vung tay tát tả chạy về phía nhà bếp, dường như những lời sâu xa kia đều là ảo giác.

“Uy! Chỉ được ăn một chén!” Hắc kêu.

“Đã biết, đã biết.” Vương Cảnh Ngôn đầu cũng không quay lại đáp.

Khâu Đường lắc đầu cười, thu dọn cần câu cùng mỗi câu, đuổi theo.

Lúc này, Mộ Dung Vân Thiên đang ngồi một mình bên cửa sổ chơi cờ. Tự mình chơi cờ với chính mình, đối với hắc vốn là chuyện bình thường, chỉ là hiện tại, hắc lại có chút buồn phiền. Một phiến lá cây từ ngoài cửa sổ nhẹ nhàng bay vào, dừng trên bàn cờ, hắc yên lặng nhìn ra ngoài một hồi, rốt cục hiểu được có vấn đề ở chỗ nào.

Yên lặng, thực sự quá yên tĩnh.

Thân ảnh nho nhỏ luôn thích chạy tới chạy lui trước mắt hắc hiện tại lại không thấy đâu, thanh âm trong trẻo luôn thích ghé sát tai hắc ồn ào cũng không thấy.

Kỳ quái, rõ ràng hắc là người thích sự yên tĩnh, nhưng lúc này lại cảm thấy vô cùng không quen.

Quân cờ ngọc nặng nề gõ lên bàn, thanh âm vô cùng thanh thúy, hắc nghiêng đầu nhìn thoáng qua phía rèm cửa, tấm rèm được thả xuống, che chắn kỹ càng, bên trong không có chút động tĩnh nào.

Sau khi ăn trưa xong, nàng có vẻ buồn ngủ nên đi ngủ, sau đó không thấy đi ra nữa.

Trong lòng không yên, thế cờ bày ra vô cùng lộn xộn, Mộ Dung Vân Thiên nhíu mày nhìn bàn cờ thâm, vung tay áo đảo loạn quân cờ.

Có lẽ... thân thể nàng không thoải mái? Đi xem đi, vạn nhất nàng té xỉu ở trong thì sao, hắc gật gật đầu, cảm thấy đã tìm được một cái cớ không tệ, vì thế đứng lên rũ ống tay áo, vén rèm lên đi vào.

Đi vào phòng trong, chỉ thấy trên giường, Thịnh Bảo Hoa đang rúc vào chăn, trùm kín toàn thân.

“Đang ngủ sao?” Hắc chân chờ một chút, cuối cùng mở miệng.

“Ừm...” Trong chăn truyền tới thanh âm ậm ừ không rõ.

Nghe được câu trả lời của nàng, Mộ Dung Vân Thiên cũng cảm thấy mình cứ như vậy đi vào có chút không ổn, hắc ho nhẹ một tiếng, định đi ra ngoài. Chính lúc ấy, hắc bỗng nhiên cảm thấy cái chăn kia run rẩy từng hồi.

Nghi hoặc nhíu mày, hắc đi đến bên giường, đưa tay kéo chăn xuống một chút, liền thấy hai gò má vốn hồng nhuận của nàng lúc này lại tái nhợt.

“Làm sao vậy?” Hắc vội lấy tay vuốt trán của nàng, trên trán một phiến mồ hôi lạnh.

Thịnh Bảo Hoa hơi hơi mở mắt, gơ tay muốn kéo lại chăn trùm lên đầu, Mộ Dung Vân Thiên lại giữ chặt lại, “Sao lại thế này?”

“Không... Không có việc gì... Huỳnh đi ra ngoài...” Thịnh Bảo Hoa run run, nói không lên lời.

“Cô như thế này mà là không có chuyện gì sao?” Mộ Dung Vân Thiên ngồi xuống cạnh giường, không tị hiềm mà sờ tay chân của nàng, thật sự đều lạnh một cách không bình thường, giống như một khối băng vậy, nhíu mày bắt mạch giúp nàng, mạch tượng rối loạn, lại không tra ra là vì nguyên nhân gì.

Không phải trúng độc, không phải bị thương, chỉ cảm thấy có một cỗ hàn khí khó hiểu tán loạn trong cơ thể nàng.

Thịnh Bảo Hoa cố gắng rút tay lại, nhưng lại không có chút sức lực nào.

“Buông... Buông tay...” Nàng cắn răng kêu khê.

“Đừng ngang ngạnh.” Mộ Dung Vân Thiên chỉ cho rằng nàng đang cáu kỉnh do thân thể không thoải mái, lại giật mình khi nhìn thấy hoa văn kỳ dị trên cổ nàng, hoa văn đó kỳ quái mà quý dị, từ chỗ cổ áo chậm rãi lan tràn tới mặt của nàng, “Cồ...” Hắn cúi đầu nhìn bàn tay nhỏ nhỏ bị mình nắm trong tay, trên cổ tay cũng có hoa văn quý dị giống như vậy.

Thịnh Bảo Hoa lập tức nhận thấy ánh mắt kinh ngạc của hắn, nàng dùng sức giẫy khỏi tay hắn, che mặt, “Đừng nhìn ta... Đi ra ngoài... Đi ra ngoài... Mau...”

Mộ Dung Vân Thiên không nói gì, một tay để ở sau lưng nàng, thử truyền chân khí giúp nàng áp chế hàn khí, kết quả Thịnh Bảo Hoa nhíu mày, phun ra một búng máu. Mộ Dung Vân Thiên không dám lộn xộn, chỉ có thể nhìn nàng vô cùng đau đớn khó chịu, nhất thời lại cảm thấy hoang mang lo sợ. Nghĩ một chút, cảm thấy cứ như vậy cũng không phải là cách, hắn đành đứng dậy, “Ta đi tìm Khâu Đường đến xem.”

Hắn vừa đứng lên, liền cảm thấy ống tay áo của mình bị kéo chặt.

“Không... Không có chuyện gì, bệnh cũ...” Thịnh Bảo Hoa cúi đầu nói một câu, liền buông lỏng tay, rúc vào trong chăn, tiếp tục run lập cập, hai hàm răng cũng run lên, “Nhịn một chút... sắp hết rồi.”

“Nhịn?” Sắc mặt Mộ Dung Vân Thiên có chút khó coi, cái dạng này phải nhịn như thế nào? Nhìn nàng lạnh như vậy, giống như sắp bị đông chết, rõ ràng thời tiết đang rất ấm áp, nhưng toàn thân nàng lại lạnh lẽo như một khối băng.

Thịnh Bảo Hoa chỉ lo run, không còn sức lực để nói chuyện nữa.

Sắc mặt nàng tái nhợt gần như trong suốt, hoa văn quý dị trên mặt lại càng trở nên bất mắt, lúc này toàn thân nàng dường như chỉ là hư ảo không tồn tại thực, tựa như một khối băng có thể tan chảy bất cứ lúc nào, Mộ Dung Vân Thiên chỉ cảm thấy trong lòng giống như có chỗ nào bị xé rách, thập phần khó chịu. Không do dự, hắn vội ngoại bào nằm xuống bên cạnh, kéo nàng vào lòng, dùng chân bông ừ kỹ lưỡng.

Thần trí Thịnh Bảo Hoa thoáng thanh tỉnh lại, nàng ngơ ngẩn ngẩn ngẩn trong lòng Mộ Dung Vân Thiên, cảm thấy được vòm ngực rắn chắc của hắn, cảm giác được hai cánh tay hắn đang chặt chẽ ôm lấy bản thân mình.

Sau đó... thân thể vốn đang cảm thấy rét lạnh giống như bị băng tuyết bao phủ của nàng, lại có thể cảm thấy nhiệt độ cơ thể ấm áp của hắn. Từ lúc nhớ được mọi chuyện, cái cảm giác đáng sợ này đã giống như cơn ác mộng theo sát nàng không rời, nhưng trong một khắc này, dường như lại không quá khó chịu.

Phụ thân nói, căn bệnh này nàng đã mắc phải từ khi còn trong bụng mẹ, không thể trị hết. Mỗi lần phát bệnh, chỉ có thể cắn răng chịu đựng. Phụ thân đã tìm đủ mọi cách, nhưng mỗi lần phát bệnh, cho dù có ngồi trên giường sưởi, nàng vẫn không cảm thấy có một chút độ ấm nào.

Mà hiện tại... Nàng lại có thể cảm giác được nhiệt độ cơ thể hắn.

Nhận thấy nàng đang cố rúc vào lòng mình, Mộ Dung Vân Thiên ôm chặt nàng, “Còn lạnh không?”

“Có.” Thịnh Bảo Hoa cúi đầu đáp.

Mộ Dung Vân Thiên lại nắm thật chặt cánh tay, “Như vậy thì sao?”

“Có.” Kỳ thật Thịnh Bảo Hoa đã không còn quá khó chịu, chỉ là nàng vô cùng lưu luyến vòng ôm ấm áp này.

Mộ Dung Vân Thiên cảm thấy trong lòng đau đớn, lại không biết phải nói thế nào, tới tận khi thân thể nhỏ bé lạnh lẽo trong lòng từ từ trở lại ấm áp hơn.

Dần dần, Thịnh Bảo Hoa không còn run nữa, hoa văn màu đen quý dị trên mặt cũng biến mất dần.

“Ta rất xấu phải không...” Vẫn đang rúc vào trong lòng hắn, Thịnh Bảo Hoa cúi đầu mở miệng.

“Không.” Mộ Dung Vân Thiên quả quyết phủ nhận.

Khóe miệng Thịnh Bảo Hoa hơi hơi nhếch lên một chút, “Huỳnh sẽ ghét bỏ ta sao?”

“Sẽ không.”

“Huynh thật tốt.” Thịnh Bảo Hoa lặng lẽ vươn tay, ôm lấy hông hắn.

Mộ Dung Vân Thiên lặng đi một chút, cúi đầu nhìn nàng, chạm tới cặp mắt trong suốt, hắn ho nhẹ một tiếng, vội đẩy nàng ra, ngồi dậy.

“Huynh ghét bỏ ta.” Cặp mắt trong suốt lập tức tối lại ngay được, Thịnh Bảo Hoa mím miệng, đáng thương nhìn hắn.

“Khụ, không phải, nam... ừm... nữ... ừm, nam nữ thụ thụ bất thân.” Mộ Dung Vân Thiên giải thích.

“Chúng ta đã từng hôn qua nha.” Thịnh Bảo Hoa chớp chớp mắt nhắc nhở.

Nhớ tới bờ môi mềm mại của nàng, trong phút chốc, Mộ Dung Vân Thiên không nói rõ cảm giác, hắn xuống giường không kịp mặc y phục, cơ hồ là chạy trốn xông ra ngoài, “Cô nghỉ ngơi cho tốt, ta sẽ mang bữa tối về phòng cho cô.”

“Chờ một chút.” Thịnh Bảo Hoa vội kêu hắn lại.

Mộ Dung Vân Thiên ngừng lại một chút, thậm chí không dám quay đầu nhìn nàng, chết tiệt, khi này nàng ôm hắn, lại có cảm giác tâm viên ý mã.

(tâm viên ý mã: ý chỉ suy nghĩ bất định không yên, biến chuyển rất nhanh)

“Đừng nói cho người khác biết... Được không.” Thịnh Bảo Hoa cúi đầu nói, có chút cầu khẩn.

Mộ Dung Vân Thiên lặng đi một chút, quay đầu lại nhìn nàng.

“Phụ thân nói... Nếu bị người khác biết, sẽ bị coi là yêu quái mà thiêu chết.” Thịnh Bảo Hoa hạ mi mắt, thanh âm rất nhẹ, lại mang theo vẻ quật cường, “Ta không phải yêu quái.”

Mộ Dung Vân Thiên bước lại, kéo nàng quay về bên giường, giúp nàng đắp kín chăn, sau đó nhẹ nhàng gõ một cái lên trán nàng, “Cô không phải yêu quái, nghỉ ngơi cho thật tốt, muốn ăn cái gì?”

“Ừm... Chân gà!” Nét ảm đạm trên mặt biến mất không thấy đâu nữa, hai mắt Thịnh Bảo Hoa lờ lờ sáng nhìn hắn.

“Không được, thanh đạm chút.” Mộ Dung Vân Thiên lắc đầu.

“... Cháo cá?”

“Được, cô ngủ một lát đi.” Mộ Dung Vân Thiên xoay người đi ra ngoài.

Thịnh Bảo Hoa nhìn theo hắn đi ra ngoài cửa, cách tấm rèm cửa, nàng nghe được hắn nói, “Sẽ không nói cho người khác biết.”

Khóe miệng nhếch lên, Thịnh Bảo Hoa “Ừm” một tiếng, lần đầu tiên cảm thấy, sinh bệnh cũng không phải là quá đáng ghét.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp, Dừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Cháo Cá

Khúc Thanh Thương có chút không yên, nàng cảm giác được rõ ràng Bạch Hồ sơn trang đang đề phòng càng thêm nghiêm, không hiểu sao, nàng ngửi được hương vị mưa gió sắp nổi lên. Khúc Thanh Thương không rõ Mộ Dung Vân Thiên vì sao lại chưa xuống tay, kỳ thật một chiêu mưon dao giết người đó của nàng không thể nói là không độc được, nàng đã tính toán kỹ cả trước lẫn sau, Thịnh Bảo Hoa phát hiện thấy Thu Thủy Tập dưới đệm của Mộ Dung Vân Thiên, cho dù Mộ Dung Vân Thiên có nguyện ý hay không, cũng không thể không giết người diệt khẩu.

Chỉ là nàng đã tính sai một điểm... Là phản ứng của Thịnh Bảo Hoa.

Cho dù thế nào, nàng cũng không ngờ được Thịnh Bảo Hoa lại che giấu giúp Mộ Dung Vân Thiên, hơn nữa lại chân chó trung thành như vậy...

Bởi vậy Khúc Thanh Thương đợi mãi vẫn không thấy được kết quả mà nàng muốn, ngược lại Thịnh Bảo Hoa lại càng kề cận Mộ Dung Vân Thiên, Mộ Dung Vân Thiên cũng vô cùng khác thường, để mặc nàng ta dính lấy mình như sam.

Vì chuyện Thu Thủy Tập, thái độ của Mộ Dung Vân Thiên khiến nàng càng ngày càng trở nên dễ kích động.

Đôi mày xinh đẹp hơi hơi nhăn lại, Khúc Thanh Thương cảm thấy nàng cần phải nói chuyện với Mộ Dung Vân Thiên một phen, nàng cùng hắn một đường trải qua mưa gió, cùng nhau đối mặt với bóng tối, huyết tính, nhưng mà... Hiện tại Mộ Dung Vân Thiên lại khiến nàng cảm thấy vô cùng xa cách. Nàng sao có thể đứng trong bóng đêm nhìn hắn một mình đi con đường sáng? Hơn nữa... chống lại đại công tử, bọn họ không thể gánh được hậu quả.

Đang định đi tìm Mộ Dung Vân Thiên, Khúc Thanh Thương ngẩng đầu, lại thấy hắn ở hành lang đối diện, ngần ra một chút, nàng vội đuổi theo, “Tam công tử!”

Mộ Dung Vân Thiên không ngừng bước, giống như không nghe thấy tiếng gọi của nàng. Khúc Thanh Thương hơi ngừng lại, không dám tin nhìn theo bóng lưng của hắn, hắn lại có thể không nghe được thanh âm của nàng? Mộ Dung Vân Thiên trước giờ vô cùng cảnh giác lại có thể không nghe thấy có người đang gọi mình?

Ngón tay mảnh khảnh cuộn lên, tạo thành quyền, nàng lặng lẽ đi theo hắn.

Mộ Dung Vân Thiên quả thật không nghe thấy Khúc Thanh Thương đang gọi hắn, hắn một mực nghĩ tới căn ‘bệnh’ quý dị kia của Thịnh Bảo Hoa, hắn chưa từng nghe nói tới căn bệnh kỳ quái đó, theo lời nàng nói, dường như đó không phải lần đầu tiên phát bệnh, hơn nữa chỉ có thể cố gắng chịu đựng chờ qua đi? Cô gái thích quẩn lầy hắn, làm nũng với hắn, trong lúc đau đớn như vậy, lại có thể cắn răng không rơi một giọt nước mắt.

Đi đến cửa phòng bếp, Mộ Dung Vân Thiên Nhất liếc mắt thấy hai con cá chuối đã được làm sạch treo trên móc cửa, hắn không nhịn được cười khế, “Thật đúng là muốn gì được nấy, coi như nàng có lộc ăn.”

Lấy một con cá chuối bước vào phòng bếp, Mộ Dung Vân Thiên nhìn quanh đánh giá một phen, tìm gạo cùng gia vị, may mà phòng bếp không có ai, hắn có thể thoải mái mà làm. Xắn ống tay áo, hắn bắt đầu vo sạch gạo, cho vào nồi đất, bỏ thêm nước, lại thêm vài giọt mỡ, sau đó thêm củi lửa bắt đầu nấu. Chờ tới khi nước trong nồi sôi lên, hắn lại lấy thớt, cầm lấy con cá, gờ tay chém xuống, “xoẹt xoẹt xoẹt” vài cái, thái thành từng lát cá hơi mỏng, đều tăm tắp.

Nồi cháo đã sôi lục bục, hắn nghĩ nghĩ, bàn tay khê động, dùng nội lực thúc giục lửa. Mớ nắp nồi, cháo đã sền sệt, hắn đem từng lát cá đã cắt sẵn thả vào nồi, dùng đũa đảo đảo, thêm đồ gia vị vào.

“Ừa, Minh Chủ thật vất vả mới câu được cá mà sao lại thiếu mất một con rồi?” Ngoài cửa, truyền đến thanh âm nghi hoặc của Khâu Đường.

Mộ Dung Vân Thiên lặng đi một chút, gương mặt hơi đỏ lên, ho nhẹ một tiếng, hắn đi ra ngoài cửa, ôm quyền, “Thật có lỗi, là ta tự tiện lấy.”

“A nha, thorn quá, không thể ngờ được Mộ Dung Tam công tử lại có thể tinh thông trù nghệ như vậy.” Khâu Đường hít hà, vẻ mặt kinh ngạc, “Công tử đang nấu cái gì vậy?”

“Cháo cá, Bảo Bảo... Ách, tại hạ là nói Thịnh cô nương, thân thể nàng không thoải mái, muốn ăn cá cháo cá.” Mộ Dung Vân Thiên vì hành động quý dị tự mình xuống bếp cùng việc tự tiện lấy cá mà vội giải thích.

Tránh ở một nơi bí mật gần đó, Khúc Thanh Thương cắn răng, hắn lại có thể... lại có thể vì con bé đó mà xuống bếp! ... Quả thực là chuyện lạ có thật! Sát ý trong mắt lập tức dâng lên, nàng đâm thủng ô cửa sổ, nhìn chằm chằm vào nồi cháo cá đang tỏa hương lượn lờ kia, rút từ trong tay áo ra một viên thuốc, bắn thẳng vào nồi.

Viên thuốc màu trắng bị nóng, chậm rãi hòa tan trong cháo, vô sắc vô vị.

“À ~” bên này, Khâu Đường tỏ vẻ hiểu rõ, sau đó lại lắc đầu thờ dài, âm thầm than, “Quý công tử a Quý công tử, làm sao cậu đấu với người ta được, người ta thân mật như vậy cơ mà ~ tuy rằng trước khi đi cậu cũng nhờ ta chiếu cố cho Thịnh cô nương, nhưng cậu chỉ như vậy thì làm sao chiếm được trái tim cô nương nhà người ta chứ...”

Mộ Dung Vân Thiên vẻ mặt quái dị, “Trước khi đi? Quý công tử không ở trong trang sao?”

“À, Minh Chủ có việc nhờ hắn đi lo liệu.” Khâu Đường cười một chút, vẻ mặt quan tâm, “Thịnh cô nương làm sao vậy?”

“Không có gì, chỉ là bị cảm lạnh.” Nhớ tới chuyện Quý công tử trước khi đi đã nhờ Khâu quản gia chiếu cố Bảo Bảo, Mộ Dung Vân Thiên không biết xuất phát từ điều gì, mắt cũng không chớp nói. Sau đó hắn tự nói với mình, ừm, đây là do Thịnh Bảo Hoa yêu cầu hắn giữ bí mật.

“Như vậy à, không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi, công tử cứ từ từ làm, ta cáo từ trước.” Khâu Đường ôm quyền, xoay người rời đi.

Mộ Dung Vân Thiên xoay người quay trở lại phòng bếp, cháo đã nấu xong, cầm miếng vải đệm tay, hắn trực tiếp bung nồi đất, lại cầm bát, trở về phòng.

Vào cửa, xốc mảnh lên, liền thấy ngay Thịnh Bảo Hoa nằm trên giường vẻ mặt chờ mong, Mộ Dung Vân Thiên không nhịn được lắc đầu cười nhẹ, “Cháo đến đây.”

“Ừ.” Thịnh Bảo Hoa cười híp mắt, khê nhúc nhích, tựa hồ muốn ngồi dậy, kết quả thân mình mềm nhũn, lại ngã trở về.

“Nằm yên.” Mộ Dung Vân Thiên nhìn thấy nàng không có chút tự giác gì về bản thân, nhún mày lại.

“Ừm” Thịnh Bảo Hoa lên tiếng, chỉ có thể ngửi mùi cháo cá mà nuốt nước miếng.

Mộ Dung Vân Thiên buông nồi trong tay xuống, đi đến bên giường, một tay nâng nàng dậy, một tay cầm gối đầu đệm ở sau lưng nàng, sau đó múc cháo từ trong nồi ra.

“Thơm quá.” Thịnh Bảo Hoa mắt lấp lánh nhìn bát cháo nuốt nước miếng.

Mộ Dung Vân Thiên bật cười, bung cháo bát ngồi xuống bên giường, múc một thìa đưa đến bên môi nàng. Thịnh Bảo Hoa trừng to mắt, vẻ mặt thụ sủng nhược kinh. Thấy vẻ mặt nàng, Mộ Dung Vân Thiên hơi có chút thẹn đỏ mặt, đành cố gắng nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, “Nhìn cái gì, ăn đi.”

“Ừm.” Thịnh Bảo Hoa nhanh chóng há to mồm, nuốt một miếng, sau đó bồng đến thè lưỡi.

“...” Mộ Dung Vân Thiên không nói gì, lại múc một thìa, đặt ở bên môi thôi thôi, chờ nguội mới đưa tới bên miệng nàng.

Thịnh Bảo Hoa lúc này mới thường thức được hương vị, hít mắt nhai một chút, “Ăn ngon, tay nghề của Minh Chủ gia gia thực không tệ nha.”

Thìa cháo Mộ Dung Vân Thiên đã đưa đến bên miệng nàng lại dừng lại, thả lại vào bát.

Thịnh Bảo Hoa trở mắt nhìn thìa cháo đã tới miệng còn mất, vội cười lấy lòng, “Bảo Bảo còn chưa ăn no...”

Mộ Dung Vân Thiên cúi đầu chậm rì rì đảo cháo trong bát, chính là không múc cho nàng ăn, Thịnh Bảo Hoa vừa vội lại tham ăn, sau đó rút cục linh quang chợt lóe, nàng tỉnh ngộ, “Sẽ không phải... Đây là đại hiệp... huynh nấu?”

Mộ Dung Vân Thiên chậm rì rì gật gật đầu, lần thứ hai khai ân, múc một thìa đưa tới miệng nàng. Thịnh Bảo Hoa thực kích động “Oa” một tiếng, há mồm nuốt cháo, sau đó nhìn hân sùng bái.

Thịnh Bảo Hoa trong lòng âm thầm cười trộm, nàng nhận được bảo bối a, trên có thể lên phòng khách, dưới có thể vào nhà bếp, áp trại tướng công như vậy thật sự là đốt đèn lồng tìm cũng không được a.

Mắt thấy một chén cháo đã thấy đáy, Mộ Dung Vân Thiên buông bát, cầm miếng khăn vải giúp nàng lau miệng. Thịnh Bảo Hoa liền ngẩng đầu nhìn hân cười đến ngây ngốc, đang cười, Thịnh Bảo Hoa đột nhiên biến sắc.

“Làm sao vậy?” Bàn tay cầm khăn chợt ngừng lại, Mộ Dung Vân Thiên nhíu mày, “Lại lạnh sao?”

Thịnh Bảo Hoa lắc đầu, sau đó đột nhiên đẩy hân ra, “Phụt” một tiếng phun ra một ngụm máu màu xanh biếc.

Chứng kiến màu của máu, sắc mặt Mộ Dung Vân Thiên đột ngột thay đổi, là Lục Nhan!

“Không phải bệnh... Từ trước tới giờ... Không bị như vậy...” Sắc mặt Thịnh Bảo Hoa vốn tái nhợt giờ càng thêm đáng sợ, miệng vẫn còn thì thào.

Mộ Dung Vân Thiên đương nhiên biết đây không phải bệnh, đây là một loại độc tên là Lục Nhan, người trúng độc phun ra máu màu xanh biếc có nghĩa là độc đã ngấm vào lục phủ ngũ tạng.

Hơn nữa... Loại độc này không có giải dược.

Tại Bạch Hồ sơn trang, biết sử dụng loại độc này, chỉ có Khúc Thanh Thương. Tầm mắt Mộ Dung Vân Thiên quét về phía bát cháo đặt trên bàn, hân vẫn là quá sơ suất.

Giống như để chứng minh suy nghĩ trong lòng hân, “Két” một tiếng, cửa mở, Khúc Thanh Thương đi vào, nàng lật tay vén rèm lên, sau đó thân nhiên đi vào phòng trong.

“Cháo ăn ngon không?” Nàng nhìn Thịnh Bảo Hoa đau đến mức gập mình trên giường, cười đến thập phần ác ý.

Cháo?

Thịnh Bảo Hoa ngơ ngác một chút, vẻ mặt mê mang nhìn về phía Mộ Dung Vân Thiên.

Chạm phải cặp mắt bởi vì đau đớn mà phủ kín một lớp sương mù kia, sắc mặt Mộ Dung Vân Thiên cũng trắng nhợt, hân lắc đầu, thanh âm chậm mà trầm thấp, “Không phải ta.”

Thịnh Bảo Hoa ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn hân chốc lát, sau đó chậm rãi nở một nụ cười, khoe miệng cong cong, nàng có chút khó khăn gật đầu, “Ta tin huynh.”

Khúc Thanh Thương xiết chặt nắm tay, bước nhanh đến bên giường, “Nói, Thu Thủy Tập ở đâu!”

Thịnh Bảo Hoa lắc đầu, không chịu nói, nàng đã đáp ứng sẽ thay Mộ Dung Vân Thiên bảo quản thực tốt.

“Chết đến nơi rồi, nguoi còn không nói sao?” Khúc Thanh Thương nhíu mày, gương mặt thanh lệ lúc này hết sức dữ tợn.

Thịnh Bảo Hoa lắc đầu, hơi thở cũng càng ngày càng yếu.

“Cút ra.” Phía sau, thanh âm Mộ Dung Vân Thiên lạnh lẽo như từ góc sâu nhất của địa ngục truyền tới.

Khúc Thanh Thương quay đầu lại, dùng ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn hấn, “Nàng ta đã biết quá nhiều, không thể không chết, hơn nữa chỉ cần nàng ta chết, có thể nguy tạo thành nàng ta sợ tội mà tự sát, đối với chúng ta sẽ có lợi.”

“Ta nói, rút ra.”

“Vì sao? ! Đây là phương án tốt nhất!”

“Nếu không biến, ta giết ngươi.” Mộ Dung Vân Thiên liếc mắt, “Ngươi nên biết ta luôn luôn nói được thì làm được.”

“Huynh cùng nàng ta có tư tình đúng không!” Khúc Thanh Thương sắc mặt xanh trắng, vẻ mặt cuồng loạn.

“Nữ nhân ngu xuẩn.” Mộ Dung Vân Thiên vung tay lên, trường kiếm nhắm thẳng cổ họng nàng ta.

Nhìn thấy đáy mắt hấn đầy hàn ý, Khúc Thanh Thương cứng đờ, giờ khắc này, nàng tin tưởng hấn thật sự sẽ giết nàng. Cắn chặt răng, nàng lui về phía sau vài bước, cũng không quay đầu lại, bước ra ngoài.

Mộ Dung Vân Thiên đi đến bên giường, nhìn Thịnh Bảo Hoa nằm trên giường không nhúc nhích, đáy lòng lạnh lẽo từng chút, từng chút cắn nuốt hấn.

Hồi lâu, hấn run rẩy đưa ngón tay lên thăm dò hơi thở của nàng.

... Hoàn toàn không có hơi thở.

Nàng nằm trên giường, sắc mặt trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền, sợi tóc tán loạn.

Hấn nhìn cô gái đã chết trên giường kia, lơ mơ giống như nhìn thấy thiếu nữ áo hồng cười con lừa nhỏ trụi lông xuất hiện trong tầm mắt hấn sáng sớm hôm đó.

Nàng lao vào lồng ngực hấn, dùng vẻ mặt nghiêm trang nói những lời khiến người ta dở khóc dở cười.

Nàng nói, theo ta quay về Bảo Vân Sơn Phi Thiên trại làm áp trại tướng công đi, ta nhất định sẽ đối tốt với huynh.

Nàng nói, ta sẽ thương yêu huynh, không để cho người khác khi dễ huynh, cho huynh tiền tiêu, cho huynh đồ ăn ngon.

Nàng đem bàn tay nhỏ nhắn của mình đặt vào tay hấn, dùng những suy nghĩ ngây ngô, đáng yêu của nàng khiến hấn vui vẻ.

Nàng nói, thích một người, phải tin tưởng người đó.

Sau đó, nàng nói được làm được, nàng nói tin hấn, liền thật sự tin hấn.

Chứng kiến vết thương không rõ lai lịch trên người hấn, nàng khóc đến đau lòng, cẩn thận thay hấn băng bó vết thương, cũng không hỏi một câu.

Tìm thấy Thu Thủy Tập dưới đệm của hấn, nàng che giấu giúp hấn trước mặt Khâu Đường, nàng nói, đừng nói là quyển sách này, cho dù huynh muốn gì ta cũng sẽ đưa cho huynh.

Tự tay hấn bón cho nàng cháo có độc, nàng vẫn nói, nàng tin hấn. . .

Rốt cuộc là phải ngốc tới mức nào, mới có thể xuất phát từ nội tâm đối xử tốt với người khác một cách vô tư như vậy.

Mà hấn... Quả nhiên là một kẻ đem lại bất hạnh cho người khác...

Tất cả những người đối xử tốt với hấn, đều không có kết cục tốt đẹp.

“Nàng thực ngốc... Nàng biết không...” Hấn nhẹ giọng thì thào, thanh âm thấp cơ hồ không thể nghe được, “Ta căn bản không phải là người mà nàng muốn tìm.”

Mộ Dung Vân Thiên đứng trước giường, vẻ mặt không chút thay đổi, trong đáy lòng lại dậy lên một đợt sóng lớn.

Lục Nhan... Lục Nhan...

Lại là Lục Nhan.

Mẹ ruột của hấn... Cũng chết vì Lục Nhan.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Giải Quyết Tốt Hậu Quả

Ngón tay thon dài mà có phần thô ráp nhẹ nhàng mon trón gò má của cô gái đang nằm trên giường, trên gương mặt Mộ Dung Vân Thiên hiện lên một nụ cười mà như đang khóc, sau đó, hần chậm rãi nói, “Nhớ rõ, kiếp sau, ngàn vạn lần đừng gặp ta.”

Trong phòng một mảnh tĩnh mịch, bát cháo cá trên bàn cũng đã không còn độ ấm.

Cửa phòng “két” một tiếng, có người đi vào.

Chân mày Mộ Dung Vân Thiên hơi động một chút, biết là Khúc Thanh Thương, nàng sẽ trở lại, tất nhiên là đã nghĩ thông suốt.

“Tam công tử...” Khúc Thanh Thương đứng ở bên rèm cửa, sợ hãi gọi một tiếng.

Mộ Dung Vân Thiên đứng lên, không nhìn nàng, chỉ thản nhiên nói, “Biết người ngu xuẩn ở chỗ nào không?”

“Thanh Thương không nên tự chủ trương xuống tay với Thịnh cô nương mà không hỏi qua ý Tam công tử.” Khúc Thanh Thương cúi thấp đầu, gắt gao túm cổ tay áo, thấy Mộ Dung Vân Thiên không phản ứng, nàng thoáng lặng đi một chút, chẳng lẽ nàng đoán sai tâm tư của hần sao? Nàng nghi hoặc thoáng ngẩng đầu lên, liền thấy Mộ Dung Vân Thiên không biết từ khi nào đã trước mặt nàng, vừa ngẩng đầu, liền đụng phải một cặp mắt thâm sâu như nước hồ.

Nàng luôn biết tướng mạo hần vô cùng đẹp, nhưng lúc này nhìn phải, lại có cảm giác yêu dị.

Thấy nàng ngây người, Mộ Dung Vân Thiên lạnh lùng cười, khoe môi hơi hơi gọi lên, trong mắt đã nổi hàn ý.

Khúc Thanh Thương vội tỉnh táo lại, đầu gối mềm nhũn, lập tức quỳ xuống. Nàng suy nghĩ cẩn thận trước sau, bắt đầu từ chỗ Đại công tử thu được tin Thu Thủy Tập của Bạch Hồ sơn trang bị trộm, sau đó Long Ngâm Kiếm chủ nhân thay Võ Lâm minh chủ tìm lại được Thu Thủy Tập, tiếp đó Đại công tử hạ lệnh nàng cùng Tam công tử tham gia võ lâm đại hội để tìm cơ hội trộm Thu Thủy Tập, liền hệ những sự việc rời rạc đó lại...

Khúc Thanh Thương bỗng nhiên một thân mồ hôi lạnh, không dám ngẩng đầu, “Thanh Thương nguyện nghe theo mọi sự sai bảo của công tử.”

Mộ Dung Vân Thiên xoay người nâng nàng lên, nhẹ lời cười nói, “Như thế rất tốt.”

Tam công tử bình thường luôn luôn ôn nhu văn nhã lúc này thoạt nhìn lại thêm một cảm giác ma mị, Khúc Thanh Thương theo bản năng run lên một chút, toàn thân phát lạnh.

Nàng tựa hồ... chưa bao giờ hiểu rõ người trước mắt này.

Mộ Dung Vân Thiên thấy thế, cười nhẹ một tiếng, buông nàng ra, “Khó có dịp mời được đại ca xuất môn một chuyến, sao có thể cứ như vậy để cho hần trở về đây?”

Khúc Thanh Thương rốt cuộc hiểu rõ, Thu Thủy Tập chỉ là một món mồi nhử, là mồi nhử để Mộ Dung Vân Thiên dẫn dụ Đại công tử.

Lần đầu tiên nhìn thấy Tam công tử, y mới sáu tuổi, luôn đi theo bên người Đại công tử, đáng vẻ ngây thơ.

Là kẻ đáng sợ tới mức nào, lòng dạ thâm sâu tới mức nào, mới có thể ẩn nhẫn lâu như vậy...

Mộ Dung Vân Thiên không nói thêm gì nữa, xoay người đi đến bên giường, ôm lấy Thịnh Bảo Hoa, đi ra cửa.

“Tam công tử, ngài...”

“Thay người giải quyết tốt hậu quả, lần sau đừng có làm chuyện điên rồ.” Bước chân Mộ Dung Vân Thiên chậm lại một chút, thản nhiên nói, “Đại ca đã đến Phụng Tiên trấn, người biết nên làm như thế nào chứ?”

“Dạ.” Khúc Thanh Thương cúi đầu lên tiếng, lúc ngẩng đầu lên, nhìn theo bóng lưng cao lớn dưới ánh trăng kia, ánh mắt nàng mang theo vẻ si mê.

Ở phía sau nàng không nhìn thấy được, sắc mặt Mộ Dung Vân Thiên lạnh lùng tới đáng sợ, Khúc Thanh Thương là tâm phúc của đại ca, chỉ có nàng ta mở miệng, đại ca luôn luôn đa nghi của hần mới có thể nhảy xuống cạm bẫy này.

Ánh trăng mờ mịt, Mộ Dung Vân Thiên ôm Thịnh Bảo Hoa thoải mái né qua gia đình tuần tra ban đêm của Bạch Hồ sơn trang, một đường đi đến bờ hồ trong Bạch Hồ sơn trang. Nếu lúc này có người nhìn thấy hần, tất sẽ sợ hãi vì thân thủ của hần, bởi lẽ thân thủ của hần tinh diệu vượt xa những gì hần vẫn biểu hiện ngày thường.

Người khác chỉ biết Mộ Dung gia Tam công tử trong giang hồ đứng hàng thứ tư, lại không có kẻ nào biết, trong võ lâm, hần đã sớm không có đối thủ.

Bên hồ buộc một con thuyền nhỏ để hái sen, Mộ Dung Vân Thiên thật cẩn thận đặt Thịnh Bảo Hoa vào thuyền nhỏ kia, lại tỉ mỉ quan sát nàng một phen,

giống như muốn đem dung mạo nàng khắc vào tận đáy lòng. Đến tận khi nghe được rất xa có tiếng bước chân truyền tới, hắn mới đưa tay tháo dây thừng buộc thuyền, đẩy mạnh một phen.

Hồ này không khép kín, mà thông tới thác nước phía sau trang.

Mộ Dung Vân Thiên bật nhảy lên cây, nhìn chiếc thuyền nhỏ chở Thịnh Bảo Hoa càng lúc càng xa.

... Thẳng đến khi biến mất ở trong màn đêm.

Trong lòng của hắn, chợt mất đi một khối, rỗng tuếch.

Hắn biết, đời này kiếp này, sẽ không còn ai đối xử tốt với hắn như nàng nữa...

Cho dù thị lực của hắn có tốt tới mức nào, chiếc thuyền nhỏ kia cuối cùng cũng biến mất không còn nhìn thấy nữa, Mộ Dung Vân Thiên tung người, đập gió lướt đi.

Ánh trăng lạnh lẽo, sương mù mờ mờ, chiếc thuyền mộc nhỏ nhỏ bị gió đêm đẩy đi, hòa vào bóng đêm, trôi về phía thác nước bên ngoài trang viện.

Khi lao xuống thác nước, trời đã sáng, ánh mặt trời chiếu xuống mặt nước vô cùng chói mắt, bên tai ầm vang rung động, ào ạt mạnh mẽ. Có những giọt nước bắn lên gương mặt tái nhợt của cô gái nằm trên thuyền, tựa như nước mắt.

Thịnh Bảo Hoa nghĩ, nếu nàng không bước vào chốn giang hồ, thì thật tốt.

Nàng nghĩ, Mộ Dung Vân Thiên nhất định không biết, kỳ thật nàng vẫn có cảm giác.

Tuy rằng thân thể giống như bị đông cứng, không thể cử động, nhưng kỳ quái là, nàng vẫn có cảm giác.

Chiếc thuyền mộc nhỏ nhỏ vỡ tan giữa dòng thác nước, thân thể Thịnh Bảo Hoa nặng trĩu chìm dần vào nước, bên tai nàng một mực vang lên thanh âm của Mộ Dung Vân Thiên.

Hắn nói với Khúc Thanh Thương, hắn thay nàng ta giải quyết hậu quả.

Giải quyết hậu quả gì? Xử lý “thi thể” của nàng?

Phụ thân, giang hồ quả thực không phải là nơi để chơi đùa.

Phụ thân, con muốn về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Mộ Dung Gia Chủ

Giang hồ đã an tĩnh mười năm, rốt cuộc lại một lần nữa gợn sóng. Mộ Dung gia Đại công tử, đương nhiệm Mộ Dung gia chủ đã chết.

Trên giang hồ có ‘nhất trang nhị phủ tam các’, ‘nhất trang’ đó là Bạch Hồ sơn trang, ‘nhị phủ’ tức Mộ Dung phủ, Tàn Phủ, còn Từ Ngọc các, Tê Phong các, Thương Nhan các thì hợp xưng ‘tam các’.

Mộ Dung gia Đại công tử nghe đồn bởi vì thân thể gầy yếu mà cực ít khi đặt chân vào giang hồ, nhưng một thân võ nghệ lại đã sớm đạt tới cảnh giới tuyệt hảo, là nhân vật được giang hồ công nhận chỉ đứng sau Võ Lâm minh chủ.

Mà lúc này, bởi vì chuyện mất trộm Thu Thủy Tập mà Bạch Hồ sơn trang giới nghiêm toàn bộ, phong bế đường ra vào sơn trang. Bởi vậy tin tức Mộ Dung gia chủ đã qua đời do Quý Ngọc Anh mang về khiến cho toàn bộ nhân vật võ lâm khiếp sợ.

“Người nói là... trước khi đến Bạch Hồ sơn trang, Mộ Dung gia chủ gặp chuyện trên đường, rơi xuống vực bỏ mình?” Vương Cảnh Ngôn nhú mày hỏi, lập tức lại nói, “Nhưng với thân thủ của hắn, làm sao có thể rơi xuống vực?”

“Lúc gặp chuyện, vừa vặn là lúc hắn phát bệnh.” Quý Ngọc Anh mặt không chút thay đổi nói, “Ta một đường đi theo hắn tới đây, sát thủ chỉ có bảy, nhưng hai mươi mấy tùy tùng của Mộ Dung gia chủ đều bị giết, chỉ còn sót lại một nhân chứng sống.”

Wương Cảnh Ngôn thở dài một hơi, “Mộ Dung Tam công tử cũng biết tin tức này chứ.”

“Hắn là đã biết, tùy tùng may mắn còn sống sót kia đã tới gặp hắn.”

Vương Cảnh Ngôn vuốt vuốt chiếc nhẫn ngọc trong tay, hơi xuất thần, y vốn tưởng rằng chuyện Thu Thủy Tập bị trộm không khỏi có liên quan tới vị Mộ Dung gia chủ kia, sau khi biết được hần tự mình tới Bạch Hồ sơn trang, thậm chí đã chuẩn bị sẵn tư tưởng sẽ xảy ra một trận huyết chiến, đồng quy vu tận, chỉ là... Người kia sao lại có thể chết một cách kì lạ như vậy?

Rốt cuộc... đã xảy ra chuyện gì ?

“Minh Chủ, Mộ Dung Tam công tử cầu kiến.” Ngoài cửa truyền tới tiếng gõ nhẹ của Khâu Đường.

Vương Cảnh Ngôn mâu quang chợt lóe, “Xem ra lúc này cũng nên kết thúc võ lâm đại hội rồi.”

Quý Ngọc Anh gật gù đầu, không có ý kiến. Mộ Dung gia Nhị công tử chết sớm, hiện tại Mộ Dung gia chủ lại mất, thân là đệ đệ duy nhất của y, Mộ Dung Vân Thiên tất nhiên là phải về phủ chủ trì mọi việc, không thể tiếp tục ở lại Bạch Hồ sơn trang.

Huống hồ, Thu Thủy Tập bị mất trộm chỉ là một quyển sách dạy nấu ăn.

“Thu Thủy Tập bị mất trộm, là thật.” Giống như nhìn thấu suy nghĩ của Quý Ngọc Anh, Vương Cảnh Ngôn cười nói, “Trong quyển sách dạy nấu ăn đó có ẩn chứa huyền cơ.”

“Cái gì?” Quý Ngọc Anh đứng bật dậy.

“Ta chẳng qua dùng một chiêu hư mà thực, thực mà hư, vốn định dùng để dụ địch cắn câu, hiện tại xem ra cũng không còn cần thiết nữa rồi.” Vương Cảnh Ngôn lắc lắc đầu, “Chỉ là ta không biết Mộ Dung gia chủ chết, đến tốt cùng là chuyện tốt, hay là chuyện xấu đây.”

“Sát thủ không còn một kẻ nào sống sót, tất cả đều tự vẫn, trên người không có bất kỳ dấu hiệu gì có thể chứng minh thân phận, ngay cả Mê Ly môn cũng không tra được lai lịch bọn họ.” Quý Ngọc Anh cứng nhắc nói.

“Quên đi, ta đi gặp Mộ Dung Vân Thiên, võ lâm đại hội cũng nên kết thúc, chuyện Thu Thủy Tập cũng không cần phải vội, dù sao cũng chỉ là một nửa mà thôi.” Vương Cảnh Ngôn thở dài một hơi.

“Một nửa?” Quý Ngọc Anh có chút nghi hoặc.

“Phải, Thu Thủy Tập chỉ có một nửa, cho dù có chiếm được, cũng không có nhiều công dụng.” Vương Cảnh Ngôn khoanh tay đứng, “Chỉ có thể thương cho Mộ Dung Đại công tử kia thông minh một đời, lại có thể vì một quyển võ công bí tịch không có công dụng gì mà đánh mất tánh mạng.”

“Ông nói là... Thu Thủy Tập chính là mồi câu hung thủ dùng để dẫn dụ Mộ Dung gia chủ?” Quý Ngọc Anh nhẹ nhàng nhăn mày, “Như vậy, người có được Thu Thủy Tập, há chẳng phải là hung thủ sao?”

Vương Cảnh Ngôn gật gù đầu, đi ra khỏi thư phòng.

Chờ tới khi Mộ Dung Vân Thiên rời khỏi Bạch Hồ sơn trang, Quý Ngọc Anh mới nhận thấy một chuyện không thích hợp.

Không thấy Thịnh Bảo Hoa!

“Không phải ta bảo người chiếu cố nàng sao ? Tại sao lại không thấy đâu ?” Quý Ngọc Anh lạnh mặt, túm cổ áo Khâu Đường.

“Có khả năng là lên đi theo Mộ Dung Tam công tử trở về rồi a.” Khâu Đường gượng cười nói.

Mặc dù biết nha đầu kia tinh quái, nhất định không chịu ăn nửa điểm thiệt thòi, thế nhưng giang hồ phức tạp hơn rất nhiều so với những gì nàng tưởng tượng, huống chi lại xảy ra chuyện lớn như vậy, Quý Ngọc Anh chung quy không yên lòng, cáo từ Vương Cảnh Ngôn, đuổi theo Mộ Dung Vân Thiên.

Mà lúc này đây, Thịnh Bảo Hoa vẫn còn trôi trong nước.

Trong lòng nàng không khỏi sợ hãi, chẳng lẽ nàng đã chết rồi? Nhưng vì sao không thấy Hắc Bạch Vô Thường đến câu hồn của nàng, vì sao nàng còn có thể có cảm giác?

Nếu như nàng cứ trôi theo dòng nước như vậy, sau đó thối rửa bốc mùi, hóa thành một bộ xương trắng, nhưng thần trí lại vẫn tỉnh táo thế này, thì là một chuyện đáng sợ tới mức nào a.

Chỉ mới nghĩ như vậy, nàng đã muốn khóc.

Nhưng chính là khóc không ra nước mắt.

Tiếng nước chảy bên tai càng ngày càng xiết, Thịnh Bảo Hoa áng chừng nàng sắp trôi ra sông Dương Thủy, nàng từng nhìn qua, sông Dương Thủy là một con sông lớn ở hạ du Bạch Hồ sơn trang, một khi trôi vào đó, phỏng chừng sẽ chẳng bao giờ nàng chạm được tới bờ nữa.

Cho dù chết, cũng nên nhập thổ vi an đi, cứ chết trôi thế này cũng quá thảm đi.

Đang âm thầm lo lắng, không biết có vật gì đó đụng phải nàng, vật kia đại khái cũng là rơi từ trên xuống, “ùm” một tiếng tóe lên một mảnh bọt nước.

“Khụ khụ...” Tiếng ho khan.

Là người? ! Có thể ho khan, chứng tỏ còn sống!

Một người sống!

Thịnh Bảo Hoa kích động, có người là tốt rồi, tốt nhất là một người hảo tâm, ít nhất cũng kéo nàng lên bờ a, cứ trôi giống như lục bình thế này cũng quá khó chịu đi.

Đang nghĩ như vậy, bên hông căng thẳng, người nọ quả nhiên kéo nàng lên theo, cũng may còn chưa tiến vào sông Dương Thủy, cách bờ cũng không xa, chỉ một lát, Thịnh Bảo Hoa liền cảm thấy đã được kéo lên khỏi mặt nước.

Còn chưa kịp hân hoan vui mừng một phen, ngực liền có vật gì đó đè xuống, áp trên người nàng.

Đau quá...

Thịnh Bảo Hoa đau tới nhú mảy.

Chờ một chút... Nhú mảy? Thịnh Bảo Hoa thử giật giật ngón tay, lại có thể cử động! Nàng mừng rỡ như điên mở to mắt, sau đó ngơ ngác một chút, trước mắt một mảnh hắc ám, không nhìn thấy bất cứ vật gì.

Trong lòng âm thầm nói với mình không được vội, không được vội, nàng lại nhắm mắt lại, chờ sau khi đau đớn đã hoàn toàn qua hết, nàng lại một lần nữa mở to mắt, lúc này mới nhìn thấy ánh sáng.

Sau đó, nàng liền thấy được một gương mặt tái nhợt nhưng cực kỳ đẹp.

So với gương hồ điệp nhất mỹ nhân Khúc Thanh Thương đã hại nàng còn đẹp hơn rất nhiều, nhưng thân thể áp trên người nàng lại nói cho Thịnh Bảo Hoa biết, đại mỹ nhân trước mắt này... Là một nam nhân.

Hắn... Không phải là đã chết đấy chứ?

Rơi từ trên cao như vậy xuống, nói không chừng cũng là một kẻ không hay ho gì bị người ta vứt bỏ, nhưng lại không chết ngay, vì thế trước khi chết đã làm một việc thiện đó là kéo nàng lên theo.

Thịnh Bảo Hoa nằm trên mặt đất yên lặng nghĩ, cách một lớp quần áo bị nước thấm ướt, nàng lại cảm thấy hơi thờ mông manh cùng nhiệt độ cơ thể của đối phương. Lặng lẽ chờ đợi tới khi tay chân khôi phục tri giác, Thịnh Bảo Hoa dùng hết khí lực bú sữa mới có thể đẩy được hắn ngồi dậy.

Hai người đều ướt sũng, mặc dù là mùa xuân, lại có ánh mặt trời, nhưng nếu không hơ cho khô quần áo, tuyệt đối có thể bị đông cứng mà chết.

Đỡ nam tử kỳ lạ xinh đẹp kia dựa vào thân cây, Thịnh Bảo Hoa đánh giá trái phải một phen, phát hiện nơi này là một sơn cốc, hai bên bờ sông là rừng cây, nàng nâng tay che tầm mắt khuất ánh mặt trời, ngẩng đầu nhìn thoáng qua vách núi đối diện, xem ra người vớt nàng từ dưới nước lên này chính là rơi từ trên đó xuống.

Đưa tay sờ sờ trong lòng, vật nằm trong gói da dê vẫn còn, Thịnh Bảo Hoa nhếch miệng cười, lấy gói da dê ra, bên trong có một quyển sách nhỏ, còn có mấy thứ đồ linh tinh khác, đều chưa bị ướt.

Nhặt vài nhánh cây, lấy từ trong bọc ra hộp đá đánh lửa, đánh nửa ngày vẫn chưa cháy, Thịnh Bảo Hoa quay đầu nhìn thoáng qua quyển sách nhỏ trên có viết ba chữ “Thu Thủy Tập” kia, nhếch miệng cười xấu xa, xé ra vài tờ để đốt lửa.

Quả nhiên, lửa lập tức cháy, còn cháy vô cùng vượng.

“Xem ra ngươi vẫn có chút công dụng nha.” Thịnh Bảo Hoa cười hắc hắc, xoay người cời quần áo nam tử kia ra.

Mới cời bỏ vật áo, Thịnh Bảo Hoa liền cảm thấy cổ tay của mình bị siết chặt, sức lực của hắn rất lớn, cổ tay Thịnh Bảo Hoa cơ hồ sắp bị hắn bóp nát.

“Buông tay!” Thịnh Bảo Hoa thở phì phì ngẩng đầu nhìn hắn, khi chạm đến ánh mắt của hắn, theo bản năng, nàng bắt giác run rẩy một chút.

Cặp mắt kia mở trừng, ánh mắt tối tăm sâu không thấy đáy, giống như một hố đen nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể cắn nuốt nàng.

Thịnh Bảo Hoa nhớ lại con sói mà năm trước nàng săn được, ánh mắt của hắn, tựa như ánh mắt của con sói kia vậy.

Tuy rằng xinh đẹp, lại thập phần nguy hiểm.

“Ta chỉ là muốn cời quần áo ướt của ngươi ra hơ cho khô thôi.” Chớp chớp cặp mắt đen lũng lũng, Thịnh Bảo Hoa ỳm khua miệng nói.

Nàng biết rõ mình không thể chọc giận hắn, chỉ có thể làm yên lòng hắn.

Hắn yên lặng nhìn nàng trong chốc lát, cuối cùng mềm nhũn té xuống.

Thịnh Bảo Hoa nhìn thấy hắn lần thứ hai mất đi tri giác, không để ý tới hắn nữa, xoay người lại thêm cúi, cởi áo ngoài của mình, ngồi cạnh đốt lửa hơi khô. Chờ tới khi bản thân đã sửa sang thỏa đáng, nàng mới quay đầu lại nhìn về phía nam tử đang hôn mê kia, trên mặt hắn một tia huyết sắc cũng không có, bạc môi hơi mỏng nhếch lên, mặc dù không có tri giác, nhưng thoát nhìn vẫn cảm thấy sắc bén như trước.

Thật sự nếu không cứu hắn, hắn sẽ chết. Thịnh Bảo Hoa có điểm do dự, trực giác nói cho nàng biết, người này quá nguy hiểm, có lẽ nên chết thì hơn.

Chỉ là... người đó đã vớt nàng từ dưới nước lên... Thịnh Bảo Hoa thờ dãi, vẫn là đứng lên đi đến bên cạnh hắn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Phát Uy

Lúc đi đến bên cạnh hắn, Thịnh Bảo Hoa lại do dự một chút, cúi đầu nhìn cổ tay mình vừa bị hắn bóp mạnh tới tím bầm, vì sự an toàn, nàng xoay người nhặt một cành cây khô, thử chọc chọc vào vai hắn thăm dò, nghe thấy một tiếng kêu đau đớn.

Thịnh Bảo Hoa ném cành khô trên tay xuống, cảm thấy tình hình trước mặt có chút quen mắt, cố gắng nhớ lại, dường như là giống với lần trước ở trong núi tóm được một con chồn trắng nhỏ bị trúng bẫy, sau đó nàng giúp con chồn đó trị thương, cũng rất giống hiện tại nha, chỉ là có điểm khác khiến người ta bức mình, đó là nàng chỉ sơ sẩy một chút, con chồn đó đã há mồm cắn người.

Thật cẩn thận tháo thắt lưng của hắn, dùng sức trói nghiêng hai tay của hắn lại sau lưng, Thịnh Bảo Hoa lúc này mới cảm thấy có cảm giác an toàn. Vừa lòng gặt đầu, lột sạch xiêm y của hắn, chỉ còn lại một cái quần cộc, có chút kinh ngạc khi chứng kiến những vết thương lớn nhỏ nhỏ đan chằng chịt khắp người hắn. Từ lúc Thịnh Bảo Hoa trói chặt hai tay hắn lại, nam tử kia giống như đã mất tri giác, ngửa đầu vô lực tựa vào thân cây, dường như đã rất lâu rồi hắn không nhìn tới ánh mặt trời, da thịt tái nhợt dị thường, hơn nữa thập phần nhỏ gầy, nhìn qua có vẻ rất yếu ớt.

“Khụ khụ...” Thịnh Bảo Hoa vừa chuẩn bị xử lý miệng vết thương cho hắn, hắn liền tỉnh, kịch liệt ho khan một trận, tựa hồ bị thương ở phổi.

“Đừng lộn xộn, người bị thương rất nặng nha, ta không có ác ý.” Thịnh Bảo Hoa chớp chớp cặp mắt đen lúng liếng, lộ ra một nụ cười mười phần thân thiện, ý vào hai tay của hắn bị trói không thể cử động, chia móng vuốt nhẹ nhàng xoa đầu hắn để giúp hắn yên lòng.

Đối với con chồn trắng nhỏ kia, nàng cũng làm như thế.

Nam tử kia thấy hai tay mình bị trói, ánh mắt nặng nề nhìn nàng, mím môi không động đậy.

“Oa, như vậy thực ngoan. Miệng vết thương của người cần phải rửa sạch, có hơi đau chút, cố chịu đựng nha.” Thịnh Bảo Hoa lần thứ hai xoa đầu hắn, tóc của hắn rất dài, búi tóc đã lòa xòa, ướt sũng.

Thấy hắn không tỏ vẻ phản đối, Thịnh Bảo Hoa coi như hắn ngầm đồng ý, nhẹ chân nhẹ tay giúp hắn rửa sạch miệng vết thương, thủ pháp của nàng thuần thực ngoài ý muốn.

Nhìn thấy những vết thương rách da rách thịt như vậy, Thịnh Bảo Hoa cũng cảm thấy đau thay cho hắn, nhưng người nọ ngay cả kêu cũng không có kêu một tiếng.

“Nếu đau có thể kêu, ta cũng sẽ không cười người, ta ngay cả cửa vào tay một cái cũng khóc nhe a.” Thịnh Bảo Hoa vừa thật cẩn thận giúp hắn rửa sạch miệng vết thương, vừa an ủi.

Người nọ vẫn trầm mặc, chỉ thỉnh thoảng phát ra một hai tiếng ho chứng tỏ hắn còn sống.

Đồ lộ Thanh Lộ hoàn lần trước đã đưa Mộ Dung Vân Thiên ăn ra, còn lại không nhiều lắm, nam tử này toàn thân trên dưới bị thương rất nhiều chỗ, chỉ sợ không đủ dùng. Thịnh Bảo Hoa nghĩ nghĩ, tất cả đều nghiền nát ra, cẩn thận bôi lên vết thương, lại xé lọn vải giúp hắn băng bó cho tốt.

Có vết thương ở vị trí rất là xấu hổ, Thịnh Bảo Hoa cũng chẳng buồn quan tâm, rất tự nhiên rắc thuốc trị thương cho hắn, lúc đụng tới đùi hắn, hắn hơi giật lại một chút, Thịnh Bảo Hoa một phen dè dặt, “Đừng có lộn xộn, nếu không ta sẽ không thương hương tiếc ngọc đâu đấy.”

Thương hương tiếc ngọc... Là như vậy sao?

Khóe miệng nam tử kia tựa hồ hơi run rẩy một chút, lại ho một tiếng.

Xử lý xong ngoại thương, về mặt Thịnh Bảo Hoa vẫn không thoải mái, xem thần sắc hắn, ngoại thương nhìn có vẻ dọa người, nhưng lại không phải trí mạng, quan trọng là hắn chẳng những trúng độc, còn bị nội thương cực nghiêm trọng.

“Ngươi rút cuộc có bao nhiêu kẻ thù, lại có thể khiến ngươi bị thương như vậy?” Thịnh Bảo Hoa lắc đầu thờ dài, cảm khái thay cho kẻ cũng lưu lạc giống mình.

Sắc mặt nam tử kia trầm xuống, lại muốn giầy dựa.

Ý thức được chuyện mình đang kích thích hắn, Thịnh Bảo Hoa vội im miệng, lại đe dọa, “Ai nha ngươi không nên cử động, ta thật vất vả mới băng bó tốt cho ngươi, cũng đã hết thuốc rồi, nếu miệng vết thương tiếp tục vỡ ra, ta mặc kệ ngươi!”

Nam tử kia quả nhiên bất động.

Thịnh Bảo Hoa gật gật đầu, coi như thức thời.

“Ai, ngươi ngồi đây, có đồng lửa nên sẽ không có dã thú tới gần ngươi, ta không có thuốc, đi xem trong rừng có cái gì... có thể dùng làm thảo dược được không.” Thịnh Bảo Hoa nhìn hắn nói.

Hắn buông mi mắt, không nói một lời.

Thịnh Bảo Hoa cũng không trông cậy hắn có thể mở miệng, nói không chừng chính là một kẻ câm a. Nàng thay hắn phủ thêm áo choàng lên người, chính mình thì đi vào rừng.

Thịnh Bảo Hoa vừa đi, nam tử kia liền cử động, giầy dựa một chút, kéo đứt đai lưng cột ở tay, dựa vào thân cây cố sức đứng lên, chỉ mới đi một bước nhỏ, lại vô lực ngã ngồi xuống đất, mặt xám mảy tro.

Không đủ sức tiếp tục đứng lên, hắn chỉ có thể im lặng ngồi dưới đất, tinh tế cân nhắc lại, cô gái kia là ai? Vì sao lại trôi giữa sông? Rõ ràng thoát nhìn giống như đã chết rồi, vì sao vừa lên bờ lại giống như không có chuyện gì? Lúc trước hắn chính là cố gắng kiếm một cái gì đó để bám vào, mà nàng vừa vịn làm người gỗ di động.

Nghĩ một chút, hắn ngẩng đầu nhìn thoáng qua phía rừng cây, bạc môi hơi mòng nhếch lên một nụ cười nhạt, nụ cười kia đầy vẻ trào phúng. Giúp hắn tìm thuốc? Tám phần là đã tự đi tìm đường sống cho chính bản thân mình rồi, ở cái nơi như thế này, ngay cả chiếu cố bản thân mình cũng là vấn đề lớn, làm sao có thể chiếu cố thứ phế vật nửa chết nửa sống như hắn?

Ngay cả người hắn tin tưởng nhất cũng có thể phản bội hắn, thế gian này còn có thứ gì có thể tin tưởng được đây?

Hắn không tin bất luận kẻ nào, chỉ tin chính bản thân mình.

Sao có thể vô thanh vô tức cứ như vậy chết ở chỗ này? Cho dù chết, hắn cũng phải kéo những kẻ phản bội hắn chết theo, nếu không sao có thể nhắm mắt được.

Cẩn rằng cố chấp đứng lên, hắn tiện tay bẻ một cành cây làm gậy chống, chậm rãi đi lên phía trước.

Trong núi này có thật nhiều thảo dược quý hiếm, khiến Thịnh Bảo Hoa hưng phấn không thôi, thắng lợi trở về, xem ra mạng tên kia không tới mức cùng đường, mấy vị thuốc này đều có thể dùng được.

Sôi nổi chạy về chỗ cũ, Thịnh Bảo Hoa lặng đi một chút, hắn lại có thể biến mất?

Thấy vết máu trên mặt đất, Thịnh Bảo Hoa đen mặt, nàng vừa nhai nát thảo dược, vừa theo dấu máu đi dọc lên phía trước, bất quá gần năm mươi bước, liền thấy tên gia hỏa kia đang dựa vào thân cây mà thở gấp, sắc mặt trắng bệch.

“Ngươi muốn chết sao?” Thịnh Bảo Hoa xông lên đám cho hắn một phát.

Tên kia bản thân đã bị trọng thương, tuy rằng Thịnh Bảo Hoa dùng lực không lớn, nhưng hắn làm sao còn chịu nổi một quyền này, lập tức ngã ngửa trên mặt đất.

“Ngươi muốn chết sao?” Thịnh Bảo Hoa ngồi xổm xuống nhìn hắn, trong cặp mắt tinh khiết ngây ngô thường này không còn vẻ tươi cười.

“Khụ khụ khụ...” Nam tử kia té trên mặt đất ho mánh liệt một trận.

“Muốn chết để ta giúp ngươi.” Thịnh Bảo Hoa siết nắm tay, lại muốn nện thêm một quyền.

Nam tử kia mím môi, khóe môi tràn ra một tia máu đen, không chịu phun ra ngoài.

Thật sự là con lừa cứng đầu, Thịnh Bảo Hoa nhếch miệng, lại đâm một quyền.

Hắn cuối cùng cũng không chịu được nữa, “Phốc” một tiếng phun ra một bãi máu đen.

“Muốn chết sao?” Thịnh Bảo Hoa một chút cũng không có ý dừng tay, quơ quơ nắm tay nhỏ.

Nam tử kia nhắm mắt lại, cuối cùng lắc lắc đầu.

Hắn không thể chết được.

Thịnh Bảo Hoa hừ một tiếng, cúi người đưa lưng về phía hắn, “Bò lên, ta cõng ngươi, miệng vết thương của ngươi không thể cử động nữa.”

Hiện tại mới nhớ tới trên người hắn có thương tích sao, vừa rồi lúc đánh hắn sao không nhớ tới...

“Đánh ngươi là vì muốn tốt cho ngươi, máu của ngươi là máu độc, nhổ ra mới có lợi.” Thịnh Bảo Hoa giống như biết hắn đang oán thăm điều gì, cười hi hi nói.

Đương nhiên, nàng cũng không nói một phần cũng là nàng muốn trút cảm phẫn. Tự nhiên bị hạ độc, lại bị áp trại tướng công mà mình mất mù chọn lựa liên thủ ‘hủy thi’, nàng đang một bụng lửa giận không có chỗ phát tiết đây, ai bảo hắn lại chọc tới nàng, đây không phải là tự mình chuốc lấy cực khổ sao.

Nếu lúc này có người của Bảo Vân sơn Phi Thiên trại ở đây, chắc chắn sẽ nói, chọc tới ai cũng được, ngàn vạn lần chớ chọc tới tiểu ma đầu Thịnh Bảo Hoa kia, nàng có trăm ngàn loại phương pháp chinh người, có thể ra tay chinh người sống không bằng chết.

Thịnh Bảo Hoa thực không nghĩ ra, Hồ Tử thúc thúc rõ ràng nói nam nhân đều thích những thiếu nữ ôn nhu đáng yêu, nàng khổ cực bày ra vẻ ôn nhu đáng yêu như vậy, vì sao lại...

Ngực đau xót, nàng không muốn nghĩ tới nữa, quay đầu lại nhìn tên gia hỏa còn không nhúc nhích kia, lông mày lại dựng lên, “Còn chần chờ cái gì? Mau lên đây, nếu không xử lý vết thương của ngươi, chờ tới khi độc ăn vào lục phủ ngũ tạng, ngươi chỉ có chờ chết.”

Nam tử kia nhìn thân hình nho nhỏ của nàng, lại nhìn lại chính mình.

“Ngươi khinh thường ta?” Thịnh Bảo Hoa lông mày dựng thẳng.

Nam tử kia mím môi, tựa vào lưng nàng, tay dài chân dài, giống như bao trùm toàn bộ cơ thể nàng lại, nhìn thế nào cũng cảm thấy như sắp đè sập nàng tới nơi rồi vậy.

Thịnh Bảo Hoa cảm giác trên lưng trăm xuống, không khỏi nhe răng trợn mắt một phen, thoát nhìn không được mấy lượng thịt, sao lại nặng như vậy chứ.

Tuy rằng nghĩ như vậy, nàng vẫn cố gắng công hắn trở về, nói là cõng, kỳ thật căn bản là kéo lê.

“Bớt gây phiền toái cho ta, ngồi yên ở đó có phải là tốt không!” Vừa đi, Thịnh Bảo Hoa vừa mắng, liên tiếp gặp chuyện bực mình khiến vẻ ôn nhu đáng yêu của nàng mất sạch, lộ ra bản chất dữ tợn.

Nam tử kia tựa trên lưng nàng, nhìn nàng cõng hắn gian nan đi từng bước, thần sắc có chút phức tạp.

Nàng lại có thể thật sự trở về tìm hắn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp, Dừng Sợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Nguyệt Dao

Cũng may tên kia bị thương không nhẹ, thể lực không đủ, không thể đi xa, cho dù vậy, lúc Thịnh Bảo Hoa cõng được hắn quay trở lại bên đồng lửa, vẫn một muốn ngất.

Giúp hắn ngồi yên vị, Thịnh Bảo Hoa hung hăng trừng liếc tên gia hỏa kia một cái.

Hắn cũng nhìn nàng một cái, trên cái trán tròn bóng của nàng đã rịn đầy mồ hôi, nhìn vẻ mặt tức giận của nàng, hắn ho nhẹ một tiếng, nâng tay áo lên, giúp nàng lau mồ hôi trên trán.

Thịnh Bảo Hoa ngẩn ra một chút, lập tức khẽ hừ một tiếng, “Giờ mới tìm cách lấy lòng ta? Quá muộn rồi, ngồi yên đấy đợi cho ta.”

Hắn cười khổ một cái, quả thực là hồ lạc bình dương mà, nếu là trước đây, có kẻ nào dám nói với hắn những lời như thế? Thôi, trước đây, trăm ngàn lần hắn cũng không dự đoán được sẽ bị người mà mình tin cậy nhất phản bội, rơi vào tình cảnh này.

Nghĩ đến đây, trong cặp mắt sâu không thấy đáy kia ánh lên vẻ hung ác nham hiểm.

Thịnh Bảo Hoa không để ý tới ánh mắt của hắn, nhặt đoạn đai lưng bị đứt rơi trên mặt đất lên, khoa tay múa chân ách chùng chiều dài, lại quay đầu đánh giá nam tử phía sau từ trên xuống dưới, đứt cũng tốt, một thành hai, một cái trói tay, một cái trói chân, xem hắn chạy kiểu gì?

Nhìn dáng vẻ của nàng, hần liền biết nàng đang định làm gì, bất đắc dĩ lên tiếng, “Ta sẽ không chạy.”

“Ừa? Ngươi không phải người câm sao?” Thịnh Bảo Hoa ngạc nhiên.

Hần im lặng,

“Thôi, không chạy thì thôi, ngươi còn tiếp tục làm loạn, ta sẽ mặc kệ ngươi.” Nàng cũng không nói gì nữa, quay đầu chia thảo được đắp ngoài da cùng thảo được dùng để uống ra cát đi, lại lấy ra mấy loại quả dại, đưa tới bên miệng hần, “Ăn đi.”

Hần cũng không hỏi là quả gì, há miệng ăn.

“Không sợ ta độc chết ngươi à?” Bỗng nhiên, Thịnh Bảo Hoa nói.

Hần lập tức nghẹn phát ho, ho đến mức gương mặt vốn trắng bệnh cũng phải hồng lựng lên.

Thấy hần ho đến thờ không ra hơi, Thịnh Bảo Hoa giúp hần vỗ vỗ lưng, cảm thấy đã giải quyết được nỗi tức giận.

Một lần nữa xem xét lại những vết thương đã bị hờ ra giúp hần, đắp thảo được lên, băng bó chắc chắn, Thịnh Bảo Hoa lại tiếp tục bận rộn, nàng dập tắt đồng lửa ban nãy đốt, lại ném những cành cây cháy sót lại xuống sông.

Hơi bất cẩn một chút, cành cây móc vào ống tay áo của nàng, ‘soạt’ một tiếng, Thịnh Bảo Hoa nhú nhú mày, có chút đau lòng nhìn ống tay áo bị rách một mảng lớn. Lúc trước vì băng bó vết thương giúp tên kia, nàng đã xé lớp vải lót của mình ra, bây giờ áo lại bị rách một miếng to như vậy...

Nhìn lại dáng vẻ mình, quần áo rách rưới, chật vật không chịu nổi, Thịnh Bảo Hoa tức giận quăng đầu sỏ đã phá hư tay áo của nàng xuống sông, xoay người phủ đất mới lên trên chỗ mặt đất đã bị cháy đen, sau đó hung hăng đạp mấy phát như trút căm phẫn. Làm xong tất cả những việc đó, Thịnh Bảo Hoa cũng không để cho tên kia được nghỉ ngơi, lần thứ hai lời hần dậy.

Hần nhìn nàng một cái, dường như suy nghĩ điều gì, yên lặng nương theo lực nâng của nàng, để tùy nàng lời đi, cũng không hỏi gì.

“Chịu khó vất vả, kiên nhẫn một chút, chúng ta cần tránh xa khỏi nơi đó, bằng không nếu kẻ thù đuổi theo, chúng ta cũng chỉ có thể ngồi chờ chết.” Thịnh Bảo Hoa giải thích một câu, chứng tỏ mình không phải đang cố ý gây khó dễ cho người bị thương.

“Ừm” Hần lên tiếng, tỏ vẻ đồng ý.

“Thương thế của ngươi như vậy, nhưng lại rơi xuống đây, kẻ thù của ngươi chưa chắc đã yên tâm, nếu bọn chúng tiếp tục đuổi theo bỏ cho ngươi một đao, vậy thì đúng là không hay rồi.” Thịnh Bảo Hoa lại bổ sung nói, “Tuy rằng ngươi rơi xuống cũng đã lâu rồi, nhưng không thể đảm bảo rằng bọn chúng không xuống kiểm tra luôn.”

Hần nhìn nàng một cái.

“Nhìn ta làm gì? Ta đây cũng không có kẻ thù, ta là bị người ta xem như thi thể mà ném xuống, nhưng mạng lớn không chết mà thôi.” Thịnh Bảo Hoa bĩu môi, lạnh lẽo nói.

“Xem như... thi thể?” Hần có chút giật mình.

“Đúng.” Thịnh Bảo Hoa mỉm cười một chút, cắn ra mấy chữ khẳng định, “Xem như chết rồi.”

Nhìn dáng vẻ nàng oán hận ngút trời, hần cực kỳ thức thời không hỏi thêm câu gì nữa.

Hai người đi chưa xa, nam tử kia bỗng nhiên cứng người một chút, dừng bước lại.

“Làm sao vậy, miệng vết thương đau?” Thịnh Bảo Hoa nghi hoặc nghiêng đầu nhìn hần.

Gương mặt hần lạnh lùng, dường như cố chấp vận sức, che miệng Thịnh Bảo Hoa, kéo nàng ẩn vào trong một bụi cỏ rậm bên cạnh. May mà bụi cỏ kia cũng cao cỡ nửa người, hai người cúi thấp người xuống, cũng coi như che được kín.

Thịnh Bảo Hoa vừa định giãy dụa, liền nghe được hần thấp giọng nói một câu bên tai nàng.

Hần nói, “Có người đến đây.”

Thịnh Bảo Hoa lập tức ngậm miệng không lên tiếng.

Người tới không phải người lạ, đúng là Mộ Dung Vân Thiên.

Hần rời khỏi Bạch Hồ sơn trang nhưng không lập tức trở về Mộ Dung phủ, mà theo thác nước ngoài Bạch Hồ sơn trang một đường tìm tới đây.

Nắm chặt dây cương ngựa, Mộ Dung Vân Thiên mặt không chút thay đổi nhìn nước sông càng lúc càng chảy xiết, bàn tay mơ hồ trắng bệch, đi xuống

chút nữa là ra sông Dương Thủy, hi vọng tìm được thi thể nàng càng thêm xa vời.

Bỗng nhiên, hần phát hiện một khối vải đỏ chìm nổi trong nước, là Thịnh Bảo Hoa! Mộ Dung Vân Thiên bật nhảy xuống ngựa, vội vàng đi đến bờ sông, liều lĩnh lao xuống nước.

... Chỉ là một đồng vải rách.

Trong dòng nước lạnh lẽo, Mộ Dung Vân Thiên nắm chặt mảnh vải đỏ đã rách nát, sắc mặt trắng bệch, đây là y phục mà nàng đã mặc...

Nhớ tới đáng về nàng ở trong ngực hần nói nói cười cười, nhìn lại mảnh y phục rách nát trong tay, sắc mặt Mộ Dung Vân Thiên khó coi tới cực điểm.

Chẳng lẽ... không còn hài cốt sao...

Không còn...

Hần mờ mịt quan sát nước sông cuộn cuộn trước mắt, lơ mơ giống như nhìn thấy một thiếu nữ mặc y phục đỏ đang ngẩng đầu nhìn hần, cặp mắt trong suốt lộ ra vẻ giảo hoạt.

“Đại hiệp, theo ta quay về Bảo Vân sơn Phi Thiên trại làm áp trại tướng công đi.”

Yết hầu khẽ di động, hần há miệng, nhẹ nhàng nói một tiếng “Được”.

Tránh ở trong bụi cỏ, hai người lúc này về mặt đều phức tạp, nam tử kia nhìn chăm chăm Mộ Dung Vân Thiên, môi mím chặt tới mức tái nhợt, trong mắt đầy hận ý cùng sát ý, bên kia, Thịnh Bảo Hoa cũng cau mày nhìn nam tử đang đứng ngăn người trong nước kia, hần tới làm gì?

Ngày ấy, chính hần đẩy nàng xuống hồ, khiến nàng chịu đủ khổ cực, hiện tại hần tới làm gì?

Sau đó, rất xa có hai người cũng thúc ngựa đi về phía bên này, đi trước là Quý Ngọc Anh, đi sau là Khúc Thanh Thương.

“Mộ Dung Vân Thiên!” Quý Ngọc Anh ghim chặt ngựa cương, “Huynh có gặp Thịnh Bảo Hoa hay không?”

Đứng trong nước, Mộ Dung Vân Thiên nghe nhắc tới tên mình, chợt phục hồi tinh thần lại.

“Mộ Dung công tử, huynh đây là...” Quý Ngọc Anh nghi hoặc nhìn về phía Mộ Dung Vân Thiên vô duyên vô cớ lại nhảy vào giữa sông.

Mộ Dung Vân Thiên nhắm hai mắt lại, che lại vẻ thất thố trong mắt, nhét mảnh vải trong tay vào lòng. Lúc xoay người nhìn về phía Quý Ngọc Anh đang ngồi trên ngựa, thần sắc hần đã khôi phục lại vẻ tự nhiên, “Thịnh cô nương làm sao vậy?”

“Làm sao vậy? Không phải nàng luôn luôn đi theo công tử sao?” Trong giọng nói của Quý Ngọc Anh mơ hồ mang theo ý chất vấn.

“Không thấy Thịnh cô nương?” Mộ Dung Vân Thiên chậm rãi đi đến bờ sông, gương mặt đầy vẻ nghi hoặc, “Lúc ta nghe được tin đại ca đã qua đời, liền vội vàng rời đi, quả thật không lưu ý tới nàng.”

Quý Ngọc Anh thấy không hỏi được gì, cũng không dây dưa lâu, “Nếu có tin tức của nàng, thỉnh báo cho một tiếng.” Ôm quyền, hần quay đầu thúc ngựa mà đi.

“Công tử.” Khúc Thanh Thương đi đến bên cạnh Mộ Dung Vân Thiên, cúi đầu gọi một tiếng.

“Chuẩn bị một chút, nên trở về phủ rồi.” Mộ Dung Vân Thiên thần nhiên giao phó một câu, nhảy lên ngựa rời đi trước.

Trong bụi cỏ, Thịnh Bảo Hoa gắt gao nắm tay, ánh mắt bởi vì phần nộ mà sáng quắc.

Được lắm, hay cho một câu ‘Thịnh cô nương’, Mộ Dung Vân Thiên, người giả bộ giỏi lắm! Thịnh cô nương trong miệng người kia chẳng phải là bị đệ nhất mỹ nhân độc ác rắn rết bên cạnh người độc chết, lại còn bị người đẩy xuống hồ hủy thi diệt tích đó sao!

Người đủ ngoan độc! Ta mà còn tiếp tục tin người thì Thịnh Bảo Hoa ta đúng là đồ con lợn! Đáng bị người ta mổ thịt làm lạp xường!

Thịnh Bảo Hoa lúc này đầy lòng phần nộ, tự nhiên không chú ý tới ánh mắt nam tử bên cạnh vốn đang đầy sát ý, khi nhìn thấy Khúc Thanh Thương, lại tăng thêm phần oán độc.

Hai người yên lặng nấp trong bụi cỏ hồi lâu, tới tận khi những kẻ kia đã đi khuất từ lâu, Thịnh Bảo Hoa mới giúp đỡ hần chậm rãi đứng lên.

Thịnh Bảo Hoa không mở miệng, nàng không muốn giải thích gì với hần, dù thế nào đi nữa bọn họ cũng chỉ là bèo nước gặp nhau mà thôi, không cần thiết phải nói cho hần biết chuyện mình chọn sai áp trại tướng công, còn bị hợp mưu giết chết lại bị hủy thi, mất mặt.

Nam tử kia cũng không mở miệng, hần thấy nàng không nói gì, nghĩ rằng nàng cũng không biết người vừa rồi là đệ đệ của hần, Mộ Dung Vân Thiên, chỉ cho là kẻ thù bình thường của hần. Bất quá như vậy cũng tốt, nếu nàng rõ thân phận của hần, cũng không biết sẽ xảy ra biến cố gì đâu, dù sao hần cũng không biết nàng, ngay cả kẻ phụ tá đắc lực của hần như Khúc Thanh Thương cũng có thể phản bội hần, hần còn có thể tin tưởng ai được chứ.

“Đi thôi.” Thịnh Bảo Hoa hồi phục tâm tình, giúp đỡ hắn tiếp tục đi.

Tuy rằng hắn rất muốn nói Mộ Dung Vân Thiên đã kiểm tra một lượt, hắn sẽ không quay lại nhanh như vậy, nhưng nhìn sắc mặt nàng không tốt, hắn cũng không mở miệng nói thêm gì nữa.

Vì thế hai người trong lòng có quý đều yên lặng tiếp tục đi.

Chờ tới khi Thịnh Bảo Hoa chữa trị được bảy, tám phần thương tổn trên người mình, nam tử kia cũng có chút thay đổi cách nhìn đối với nàng, hắn tự nhiên biết vết thương của mình nghiêm trọng tới mức nào, so với người chết có lẽ cũng chỉ hơn một chỗ là còn thở được mà thôi, cho dù là danh y trong phủ của hắn ra tay, sợ là cũng không thể nào hồi phục được nhanh như vậy.

Vốn là ôm thái độ lấy ngựa chết làm ngựa sống, để cho nàng tùy ý trị bệnh, không nghĩ tới lại thật sự có khởi sắc nhanh như vậy.

(Lấy ngựa chết làm ngựa sống: ta nghĩ giống với câu ‘không trâu bắt chó đi cày’, ý chỉ sự tạm thời, không có cái này thì dùng cái kia để thay thế, có ai biết câu nào trong tiếng việt ý nghĩa tương đương không ^^)

“Sao vậy, lại mệt rồi?” Cảm giác bước chân hắn chậm lại, Thịnh Bảo Hoa quay đầu nhìn.

Hắn lắc lắc đầu.

“Vậy đi tiếp đi, đi lên phía trước hắn là sẽ có người ở.” Thịnh Bảo Hoa thật sự là không có chút tâm tư thương hương tiếc ngọc, kéo hắn tiếp tục đi lên phía trước.

Bởi vì thân thể hắn suy yếu, Thịnh Bảo Hoa đã ở cùng hắn tại nơi hoang dã này gần nửa tháng, mỗi ngày ăn cá nướng với quả dại, cũng sắp thành dã nhân rồi.

Thịnh Bảo Hoa trong lòng không thoải mái, tự nhiên cũng sẽ không để cho hắn được thoải mái, thuốc hắn uống càng ngày càng đắng hơn, thuốc thoa ngoài da cũng càng ngày càng tẻ, miệng vết thương vừa ngứa lại vừa tê, khổ không thể tả.

“Miệng vết thương có chút ngứa.” Hắn nhìn lại nhìn, cuối cùng vẫn không nhìn được.

Rất ngứa, giống như có trăm ngàn con kiến đang bò trên miệng vết thương của hắn, ngứa khiến da đầu hắn phát tê dần.

“Ngứa mới tốt, chứng tỏ miệng vết thương của ngươi đã đóng vảy.” Thịnh Bảo Hoa mắt cũng không chớp nói.

Nàng luôn ngại biện, nếu nói thuốc đắng, nàng sẽ nói thuốc đắng đã tật, sau đó lại tựa tiểu phi tiểu nhĩ nhìn hắn nói, sao, một đại nam nhân như ngươi mà cũng sợ thuốc đắng à?

Hắn có thể nói cái gì...

Duy chỉ có thể cười khổ mà chịu đựng.

Thịnh Bảo Hoa liếc mắt nhìn hắn một cái, sau đó lại nói, “Ta mệt rồi, ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi.”

Hắn tự nhiên là cầu mà không được.

Giúp đỡ hắn ngồi xuống, Thịnh Bảo Hoa mở túi hành lý, lại đưa tay cời y phục của hắn. Hắn ngờ ngác một chút, lảng tránh.

“Làm gì đấy? Lại muốn ta trói ngươi lại à?” Thịnh Bảo Hoa liếc mắt nhìn hắn một cái, nói.

Sắc mặt hắn có chút đỏ, “Cô là một cô nương, sao có thể tùy ý cời y phục nam nhân như vậy?”

“Ngươi là nam nhân sao?” Thịnh Bảo Hoa liếc mắt.

Hắn ghen một chút, lập tức lạnh mặt, cho dù là một nam nhân như thế nào, cho dù là trọng thương sắp chết, bị người khác nói mình không phải là nam nhân cũng không thể cao hứng được, hơn nữa người nói những lời này còn là một cô nương.

“Trong mắt ta, ngươi chỉ là bệnh nhân của ta, tấm lòng thầy thuốc như cha mẹ, ngươi có gọi ta là nương ta cũng không có ý kiến.” Thịnh Bảo Hoa nói xong, tiếp tục cời y phục của hắn.

Hắn yên tĩnh trở lại, không tiếp tục tránh tay nàng nữa, chỉ nghe nàng lại cẩn thận không dứt, “Còn nữa, lúc trước bôi thuốc cho ngươi, không phải cái gì cũng nhìn rồi sao, còn thẹn thùng gì nữa.”

Hắn lập tức ngậm miệng không nói gì.

Cởi sạch sẽ, Thịnh Bảo Hoa lại cời mảnh vải băng bó của hắn, kiểm tra một phen, gật gật đầu, “Đã đóng vảy rồi, miệng vết thương khép lại rất nhanh, tiếp tục bôi một lần thuốc sẽ không có gì đáng ngại.” Nàng nói xong, liền cẩn thận đắp chỗ thảo dược đã chuẩn bị sẵn lên vết thương cho hắn, từng chút

từng chút một.

Không có đủ dụng cụ, nàng chỉ có thể làm như vậy.

Hắn có chút ngoài ý muốn, chẳng lẽ miệng vết thương ngựa không phải là do nàng cố ý trêu cợt?

“Làm gì mà nhìn ta như vậy?” Thịnh Bảo Hoa ngẩng đầu, liền thấy hắn đang nhìn mình, dường như có suy nghĩ gì đó.

“Y thuật của cô không tồi.” Hắn nói.

“Đó là đương nhiên.” Thịnh Bảo Hoa tuyệt không biết hai chữ ‘khiêm tốn’ viết như thế nào, hừ, cũng không nhìn xem nàng là đệ tử của ai, nàng chính là đệ tử duy nhất của Quý Thủ Thần Y Mạnh Cửu a.

“Đa tạ ân cứu mạng, còn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh cô nương?”

“Khách sáo khách sáo, tôn tính Thịnh, đại danh Bảo Hoa.” Thịnh Bảo Hoa thực không khách khí nói.

Hắn bị nàng chọc nở nụ cười.

“Cười cái gì? Thực không lễ phép, hỏi tên của ta, cũng không chịu tự giới thiệu.” Thịnh Bảo Hoa lắc lắc đầu, “Chẳng lẽ không ai dạy người điều này?”

“Ta tên Nguyệt Dao.” Hắn cân nhắc một chút, nói tên tự.

“Nguyệt Dao?” Thịnh Bảo Hoa suy nghĩ một chút, nhếch miệng nở nụ cười, vì sao tên hắn so với nàng còn nữ tính hơn.

“Bởi vì ta vốn sinh non, thân thể suy yếu, gia mẫu sợ không thể trưởng thành được, liền lấy tên nữ hài tử cho dễ nuôi.” Dường như hắn nhìn thấu suy nghĩ của nàng, mở miệng giải thích.

Thịnh Bảo Hoa há to mồm gật gật đầu, hóa ra là như thế.

Hắn thấy nàng ngây ngốc nhìn mình, trên môi còn dính lại một chút thảo dược ban nãy nhai để đắp cho hắn, đáng vẻ làm cho người bật cười, liền đưa tay giúp nàng lau đi.

Thịnh Bảo Hoa cũng không thêm đề ý, tùy tiện lấy trong túi ra hai trái cây dại đã được rửa sạch sẽ, đưa một trái cho hắn, trái kia chính mình cắn, “Ăn một chút rồi nghỉ ngơi, lát còn phải đi tiếp.”

Hắn gật gật đầu, cắn một cái, mấy ngày này, bọn họ đều dựa vào loại quả này mà ăn cho no bụng, chua chua ngọt ngọt, vị không tệ, chỉ là lần này vừa đưa vào miệng, lại cảm thấy một trận chua sót, đáng khiến hắn phải nhíu mày, cúi đầu nhìn thoáng qua trái cây trong tay, lúc này hắn mới chú ý tới hắn vừa mới không cẩn thận liếm phải ngón tay, mà tay hắn khi nãy vừa giúp Thịnh Bảo Hoa lau thảo dược.

Thì ra thuốc này... lại đắng như vậy sao? Hắn có chút ngoài ý muốn nhìn Thịnh Bảo Hoa đang chuyên tâm gặm trái cây.

Hắn chỉ liếm qua một chút đã cảm thấy đắng không chịu nổi, nàng lại có thể mặt không đổi sắc nhét đầy miệng.

Nhớ lại lúc trước nàng nói thuốc đắng dã tật, hắn không khỏi cảm thấy xấu hổ vì đã oán thăm nàng, đối với cô gái nhìn có vẻ hung hăng can quấy trước mặt, lại càng thêm cảm kích.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp, Dừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Duyệt Lai Khách Sạn

Hôm nay vận khí tốt, Thịnh Bảo Hoa lại có thể bắt được một con thỏ hoang, nàng xử lý gọn gàng, nhanh nhẹn nhóm một đồng lửa, đặt con thỏ đã mổ bụng lột da lên lửa nướng.

Mộ Dung Nguyệt Dao im lặng ngồi một bên, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Dẫn chân khí lưu chuyển một vòng trong thân thể, cảm thấy không còn đáng ngại, hắn mới ngửi thấy mùi thịt nướng, chậm rãi mở cặp mắt sâu thẳm.

“Rất nhanh có thể ăn.” Thịnh Bảo Hoa nhìn hắn nhếch miệng cười, quay đầu lại tiếp tục chăm chú nhìn con thỏ nướng của nàng, còn cẩn thận quay quay con thỏ, sợ nướng cháy.

“Thịnh cô nương tay nghề thực tốt.”

“Còn phải nói.” Thịnh Bảo Hoa tuyệt không biết hai chữ ‘khiêm tốn’ viết như thế nào, cực kỳ đặc ý chun mũi hít hít.

Mộ Dung Nguyệt Dao khẽ mỉm cười, đang muốn nói tiếp, lại đưa mắt nhìn thấy một quyển sách nhỏ rách nát bên tay trái Thịnh Bảo Hoa thì ngậy ngẩn cả người.

Trên bìa quyển sách đó, lò mờ viết ba chữ “Thu Thủy Tập”.

... Tại sao lại ở đây?

Vật mà hần muốn có, tại sao lại ngay lúc này, hiện ra trước mắt hần như thế?

Đúng lúc Thịnh Bảo Hoa đang sáng mắt nhìn con thỏ nướng, trời mưa.

Mưa tới thực mau, Thịnh Bảo Hoa một tay nhét Thu Thủy Tập vào người, nhanh chóng cầm con thỏ đang nướng dõ chạy về phía sơn động, vừa chạy vừa kéo Mộ Dung Nguyệt Dao đang ngăn người chạy theo, “Mau vào mau vào, nhanh không ướt.”

May mà trong sơn động có dự trữ một ít củi khô, Thịnh Bảo Hoa có chút đặc ý thầm khen mình nhìn xa trông rộng, mùa này mưa nhiều, ở nơi hoang sơn dã lĩnh này, đến buổi tối nhất định phải tìm một sơn động có thể tránh mưa, bằng không nếu trời mưa thì chỉ có ướt sũng.

Đối với Thịnh Bảo Hoa từ nhỏ đã sống tại sơn trại mà nói, kỹ năng sinh tồn ở nơi hoang sơn dã lĩnh đối với nàng, chỉ đơn giản như một bữa ăn sáng.

“Cầm giúp ta.” Nhét con thỏ đang nướng dõ một nửa vào tay Mộ Dung Nguyệt Dao, Thịnh Bảo Hoa cúi người nhặt cành khô chất thành một đống, sau đó lấy từ trong lòng ra hộp quẹt cùng Thu Thủy Tập, mắt cũng không chớp “roạt” một tiếng xé một trang giấy, dùng hộp quẹt châm.

Đống lửa lập tức được đốt lên.

Thịnh Bảo Hoa xoay người cầm lại con thỏ trong tay Mộ Dung Nguyệt Dao đang hóa đá, tiếp tục đặt trên lửa nướng. Ngồi được một lúc, tựa hồ do lửa chưa đủ vượng, nàng lại xé Thu Thủy Tập, ném vào trong lửa.

Mộ Dung Nguyệt Dao cuối cùng không nhịn được, giữ tay nàng lại.

“Đừng vội, sắp chín rồi.” Thịnh Bảo Hoa cho là hần đã đói bụng, thuận miệng an ủi hần.

“Đó là Thu Thủy Tập?” Hần hỏi.

Thịnh Bảo Hoa tựa hồ lập tức trầm xuống.

Mộ Dung Nguyệt Dao nhìn thấy nàng bỗng nhiên trầm tĩnh lại quay mặt đi, hơi hơi nhú mày.

Đúng lúc hần đang muốn nói, Thịnh Bảo Hoa bỗng nhiên cười nghiêng mặt qua, “Thu Thủy Tập là cái gì thế?”

Mộ Dung Nguyệt Dao yên lặng nhìn nàng, muốn nhìn ra điều gì đó từ gương mặt tươi cười của nàng, nhưng cuối cùng vẫn không nhận ra điều gì.

“Ai nha, chẳng lẽ ngươi nói cái này?” Thịnh Bảo Hoa vẽ mặt tỉnh ngộ chỉ chỉ quyển sách nhỏ không còn đầy đủ trong tay, “Quyển sách này gọi là Thu Thủy Tập sao? Ta không biết chữ.”

“Rốt cuộc cô là ai, tại sao Thu Thủy Tập lại ở trong tay cô?” Mộ Dung Nguyệt Dao nhìn nàng, không bị nàng lừa, trực tiếp hỏi điều mà hần nghi hoặc đã lâu, “Người mà ngày đó Quý Ngọc Anh muốn tìm là cô đúng không, rốt cuộc cô và y có quan hệ gì?”

“Ngươi làm đau ta.” Thịnh Bảo Hoa ủy khuất chếp miệng, dùng tay kia chỉ chỉ cái tay đang bị hần túm chặt, “Ngươi đối xử như vậy với ân nhân cứu mạng của mình sao?”

Mộ Dung Nguyệt Dao sững sốt, buông lỏng tay ra.

Thịnh Bảo Hoa nhìn nam tử đã khôi phục gần như hoàn hảo trước mặt, tuy rằng sắc mặt hần thoát nhìn vẫn tái nhợt, hành động vô lực như cũ, nhưng nàng biết, hần đã có thể dễ dàng giết chết một con mãnh thú, thậm chí là một võ lâm cao thủ.

“Hò Tử thúc thúc nói, dùng nhiệt độ cơ thể cứu sống một con rắn sắp chết cứng, cuối cùng lại bị cắn ngược một cái, là chuyện ngu xuẩn nhất trên đời này.” Thịnh Bảo Hoa cười quay đầu lại nhìn con thỏ nướng đã chín, xé một cái chân thỏ đưa cho hần.

Mộ Dung Nguyệt Dao hạ ánh mắt nhận lấy, làm như không hiểu ý nghĩa lời nói của nàng, cũng không hỏi xem Hò Tử thúc thúc kia là ai.

Thịnh Bảo Hoa cũng không nói gì nữa, yên lặng ôm thỏ nướng bắt đầu gặm, gặm đến mức mồm miệng bóng mỡ.

Ăn hết con thỏ nướng, nắc một cái thỏa mãn, Thịnh Bảo Hoa xoa xoa cái bụng no căng, sau đó tiện tay ném quyển Thu Thủy Tập thiếu rách kia vào lòng Mộ Dung Nguyệt Dao, “Ngươi thấy đấy, ta không có hứng thú với cái thứ này, đối với ta mà nói, nó còn không hấp dẫn bằng một con thỏ nướng, ngươi cần thì cầm đi.”

Nói xong, nàng vỗ vỗ đồng cỏ khô đã trải sẵn, quay lưng về phía cửa sơn động mà ngủ.

“Thương thế của ngươi cũng sắp lành rồi, ta biết ngươi là một nhân vật lớn, ngày mai đến thành trấn, chúng ta liền ai đi đường nấy đi, xem như báo đáp ơn cứu mạng của ta, đêm nay ngươi gác đêm.”

Mộ Dung Nguyệt Dao nhìn theo bóng lưng nhỏ bé kia, mày lại càng nhíu chặt lại.

Thịnh Bảo Hoa không nói thêm gì nữa, hô hấp dần dần vững vàng, nàng đang ngủ.

Hồ Tử thúc thúc tựa hồ còn nói qua, tình thâm không thọ, đặt quá nhiều cảm tình tất sẽ chịu tổn thương, người vô tâm vô phế sẽ sống tương đối dài lâu.

Đúng như lời Thịnh Bảo Hoa, giữa trưa ngày thứ hai, bọn họ rốt cuộc đã rời khỏi cái nơi không một bóng người kia, tới Phụng Tiên trấn.

Đứng giữa đường lớn người đến người đi, trong nháy mắt, Thịnh Bảo Hoa có chút không quen, qua hơn nửa tháng sống cuộc sống dã nhân, đột nhiên lại trở lại cuộc sống bình thường, khiến nàng thôn thức chốc lát. Để ý thấy người đi đường liên tục quay đầu nhìn lại, Thịnh Bảo Hoa cúi đầu nhìn nhìn chính mình, tiếp tục liếc nhìn nam tử đang lẳng lặng đứng bên cạnh mình.

Nửa tháng trời không thay đổi xiêm y...

Gãi gãi đỉnh đầu có chút ngứa, Thịnh Bảo Hoa bước về phía một khách điểm cách đó không xa, “Duyệt Lai khách sạn” bốn chữ to lóng lánh dưới ánh mặt trời.

Bên cạnh, nam tử kia một đường trầm mặc theo sát nàng, Thịnh Bảo Hoa cũng không tỏ vẻ phản đối, dù sao nàng cũng khó được một lần làm người tốt, sẽ làm người tốt đến cùng đi.

Vì thế, Thịnh Bảo Hoa nhếch nhác mang theo một nam tử gầy yếu nhợt nhạt, nghênh ngang đi vào Duyệt Lai khách sạn.

“Mời vào trong, xin hỏi hai vị dùng gì?” Tiểu nhị Vượng Tài nhếch môi, lộ ra tám cái răng, nở một nụ cười tiêu chuẩn, ân cần đón tiếp.

Lão bản từng nói, làm nghề này, kiêng kỵ nhất là mắt chó xem người thấp, bởi vì kẻ có tiền chân chính, bình thường đều rất lòi thối.

“Các ngươi có cái gì nha?” Cô gái nhỏ bé lòi thối nhếch nhác quay đầu nhìn tiểu nhị, cười nhẹ nhàng hỏi.

“Tuy rằng võ lâm đại hội đã kết thúc, nhưng các vị vẫn có thể thưởng thức phần ăn đại hiệp đặc sắc chỗ chúng ta nha, phi thường thực tế, một bầu rượu một chén com thêm hai lạng thịt bò, vừa ăn vừa uống a, còn tặng thêm canh suông, canh suông uống xong còn có thể lấy tiếp, chỉ có một lượng bạc!” Vượng Tài dựng thẳng ngón trỏ, thập phần nhiệt tình tiến cử, “Hơn nữa Duyệt Lai khách sạn chúng ta có chi nhánh khắp giang hồ, nơi nào có giang hồ, nơi đó có Duyệt Lai khách sạn, đi đến đâu cũng chỉ có giá này, giá trẻ không gạt a!”

“Thì ra đây là giang hồ a.” Ánh mắt cô gái nhếch nhác có chút âm đạm, lập tức cười nhẹ, “Cho hai phần món ăn đại hiệp đi.” Nói xong, nàng đi đến gần cửa sổ ngồi xuống.

Nhìn thấy nam tử gầy yếu nhợt nhạt cùng cô gái lòi thối tóc tai bù xù kia ngồi xuống vị trí gần cửa sổ, Vượng Tài nghi hoặc sờ sờ gáy, kéo Lai Phúc, “Này, huynh có cảm thấy cô nhóc kia có chút quen mắt không ~”

“Ừ, đúng là rất quen mắt.” Lai Phúc cũng gật gù đầu.

Đứng ở bên quầy, Tài Như Mệnh gầy gầy bần tính, híp mắt cười cười, quay đầu phân phó một câu, “Chuẩn bị phần món ăn đại hiệp, làm xong để ta mang ra.”

Lai Phúc há to mồm, nhìn thoáng qua Vượng Tài cũng đang há hốc miệng, trầm miệng một lời, “Hóa ra là nàng?!”

“Sao lại chật vật vậy a, thực đáng thương ~” Tài Như Mệnh sờ sờ cằm cười hắc hắc.

Vượng Tài cùng Lai Phúc đồng thời run rẩy.

“Các ngươi biết không, Báo Vân sơn Phi Thiên trại phát Huyền thưởng lệnh khắp giang hồ ~ nếu ai có thể đưa tiểu cô nương này bình yên trở về Phi Thiên trại, lập tức tặng hai ngàn hai trăm lượng hoàng kim ~” Híp mắt, Tài Như Mệnh dường như nhìn thấy một đồng vàng sáng ngời khiến mắt y sắp mù rồi.

“Đáng thương Thịnh cô nương, tại sao lại quay về rơi vào tay lão bản chứ...” Lai Phúc cúi đầu cảm thán một câu, chịu phận bất hạnh chui vào phòng bếp.

Ở bên kia, Thịnh Bảo Hoa lại vầy vầy tay, Vượng Tài nhanh chóng đi tới.

“Giúp ta chuẩn bị hai gian khách phòng, nhân tiện mua hai bộ quần áo.” Thịnh Bảo Hoa chỉ chỉ chính mình, lại chỉ chỉ Mộ Dung Nguyệt Dao ngồi ở đối diện nàng, “Dựa theo vóc dáng chúng ta mà mua, tiếp theo chuẩn bị một ít nước tắm.” Nói xong, nàng lấy ra một thỏi bạc đặt lên bàn.

“Được a, hai vị ngồi chờ, đồ ăn lập tức xong.” Vượng Tài cũng không nói ra chuyện mình đã nhận ra Thịnh Bảo Hoa, dù sao lão bản nhà hắn vẫn còn đang có suy nghĩ bất lương kia kia.

Đáng tiếc Vượng Tài uống phí tâm tư, khi lão bản nhà hắn tự tay bung phần thức ăn đại hiệp tới, Thịnh Bảo Hoa lập tức giật mình.

Bánh gạo nếp, củ cải đường muối, com cùng canh suông, đều là những món theo khẩu vị của nàng, phần ăn đại hiệp vẫn không thay đổi.

“A Mệnh...” Nàng ngẩng đầu, ánh mắt lập tức trở nên sáng long lanh.

“Thịnh cô nương biệt lai vô dạng?”

Thịnh Bảo Hoa bỗng nhiên có chút cay cay sống mũi, không việc gì à? Nàng thiếu chút nữa đã toi mạng a!

Nhìn thấy ánh mắt nàng bỗng nhiên trở nên âm trầm, Tài Như Mệnh có chút kinh ngạc, tiểu cô nương này thoát nhìn có chỗ nào đó không giống với lúc trước.

“Ừm, đã gặp lại áp trại tướng công của cô chưa?” Tài Như Mệnh quyết định chuyển đề tài an toàn, “Mấy ngày trước ta vừa mới gặp qua nhé.”

Không ngờ, đề tài này lại rất không an toàn.

Sắc mặt Thịnh Bảo Hoa thay đổi mấy lần, rốt cục biến trở về vẻ tươi cười nhẹ nhàng, hơn nữa còn lộ ra tám cái răng, dọa Tài Như Mệnh nhảy dựng, thì ra cười hở tám cái răng lại dữ tợn như vậy, lần sau phải nhớ nói với Vượng Tài cùng Lai Phúc, đề lộ sáu cái là đủ rồi, quá đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp, Đình Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Mỗi Người Đi Một Ngã

Đại khái chính nàng cũng hiểu được nụ cười kia thực cứng ngắt, Thịnh Bảo Hoa không nói thêm gì nữa, mái miết và com, đứa nhỏ đáng thương, hơn nửa tháng chưa từng được ăn com.

Lại một lần nữa trở lại Duyệt Lai khách sạn này, Thịnh Bảo Hoa không khỏi cảm khái, ban đầu cực kỳ hứng thú đặt chân vào giang hồ, hiện giờ lại cứ như vậy mà bỏ về sao?

Cho dù nàng tinh linh cổ quái, một bụng ý xấu, nhưng nàng cũng chỉ là một tiểu cô nương mười sáu tuổi, mang lý tưởng hào hùng bước chân vào chốn giang hồ mà nàng mong ước, lại phải chịu bao đau khổ, thậm chí thiếu chút nữa mất cả cái mạng nhỏ. Lần đầu tiên nàng nhận thấy mặt xấu xa đen tối của chốn giang hồ, mà tất cả những điều đó, lại chính là do áp trại tướng công mà nàng chọn dạy cho nàng biết. Hiện giờ ngẫm lại, tất cả đều là do nàng tự chuốc lấy, dù sao lúc trước, Mộ Dung Vân Thiên không chỉ một lần nói với nàng, giang hồ không thích hợp với nàng, trở về đi.

Nhưng nàng lại coi như gió thoảng bên tai, không thêm để ý tới lời hắn, tình nguyện ở lại kề cận hắn. Hiện giờ ngẫm lại, khi ở Bạch Hồ sơn trang, hắn là hắn rất phiền chán với sự tồn tại của nàng, nếu không, há lại để mặc Khúc Thanh Thương độc chết nàng, còn khẩn cấp hủy thi giúp a ta.

Mà nàng... Ôi ôi, lại còn trịnh trọng nói với hắn, nàng tin hắn.

Nhất định lúc đó hắn đang cười thầm nàng là con ngốc.

... Giống như lúc đầu ở Duyệt Lai khách sạn này, hắn bảo nàng chờ hắn...

Chỉ là lừa gạt.

Chỉ là lừa gạt mà thôi.

Nàng rõ ràng cũng biết, không phải sao?

Lúc này Thịnh Bảo Hoa giống như đứa nhỏ ở bên ngoài chịu ủy khuất, vô cùng nhớ nhà, vô cùng nhớ sự cưng chiều của cha nàng và Hồ Từ thúc thúc đối với nàng.

“Ăn từ từ, ăn từ từ, cẩn thận kéo nghẹn, ném thử điểm tâm này nha ~” Tài Như Mệnh thuận tay kéo một cái ghế, ngồi xuống bên cạnh Thịnh Bảo Hoa, ánh mắt lại đánh giá nam tử gầy yếu ngồi đối diện Thịnh Bảo Hoa kia, tuy rằng đáng vẻ hắn giống như con bệnh mới khỏi, hơn nữa quần áo cũng rất cũ nát, nhưng động tác, cử chỉ lại chứng tỏ được dạy dỗ rất tốt, lai lịch hiển nhiên không tầm thường.

Cái gì gọi là miệng qua đen? Tài Như Mệnh chính là như vậy! Y vừa mới dứt lời, Thịnh Bảo Hoa thật sự bị nghẹn.

“Ai nha, ai nha, đã bảo cô nương ăn từ từ thôi mà.” Thấy nàng nghẹn ứ cổ, mắt ứa lệ, Tài Như Mệnh vội vàng đứng lên giúp nàng vỗ lưng, đang định kêu Lai Phúc châm trà, lại thấy một cánh tay thon dài tái nhợt nắm một chén canh súp, đưa đến trước mặt Thịnh Bảo Hoa.

Khẽ nhú mảy, Tài Như Mệnh nhìn về phía nam từ gầy yếu ngồi đối diện Thịnh Bảo Hoa.

Mộ Dung Nguyệt Dao không thèm nhìn Tài chường quầy, chỉ nhẹ giọng nói, “Cẩn thận một chút, có hơi nóng.”

Thịnh Bảo Hoa nhanh chóng đón lấy, thổi qua liền uống một ngụm, lúc này mới đỡ nghẹn.

Tài Như Mệnh nghiêng đầu, có chút hưng phấn nhìn Thịnh Bảo Hoa, trong mắt đầy ý cười, tiểu cô nương này xem ra đã gặp phải một nhân vật không nên dây vào a.

Nhìn đến ánh mắt tựa tiểu phi tiểu của Tài Như Mệnh, Thịnh Bảo Hoa chép miệng, đột nhiên cảm thấy ủy khuất vô hạn, nàng ‘oa’ một tiếng khóc toáng lên.

Tài Như Mệnh lập tức xanh mặt, vừa mới còn bình tĩnh vô cùng, lập tức luống cuống chân tay không biết làm thế nào cho phải, “Áy, cô đừng khóc...”

Đúng vậy, Tài Như Mệnh tuyệt không chịu nổi nước mắt nữ nhân, tuy rằng Thịnh Bảo Hoa cũng chưa tính là một nữ nhân thành thực...

“A Mệnh, bọn họ đều khi dễ ta nha... Ô ô... Bọn họ đều khi dễ ta... Ta thiếu chút nữa đã chết rồi... Ô... Ta phải về nhà, ta phải về nhà... Phụ thân... phụ thân...”

“Ách, ngoan... Ng ngoan... Đừng khóc...” Tài Như Mệnh xanh mặt, vội vàng ôm Thịnh Bảo Hoa nước mắt nước mũi tèm lem vào lòng, vụng về đưa tay vỗ vỗ lưng nàng.

Ngồi đối diện Mộ Dung Nguyệt Dao nhìn Thịnh Bảo Hoa khóc nức nở, thần sắc có chút phức tạp, nửa tháng này, nàng luôn mạnh mẽ trị thương cho hắn, mang theo hắn đi ra khỏi cái nơi hoang dã không một bóng người kia, thế cho nên hắn sắp quên đi sự thực nàng chỉ là một tiểu cô nương, lúc này nhìn nàng dựa vào gả chường quầy toàn thân sặc mùi tiền kia mà khóc nhè, hắn bỗng nhiên có chút không thoải mái.

Vượng Tài mua quần áo trở về, liền thấy Thịnh Bảo Hoa cô nương tựa trong lòng chường quầy khóc lóc thê thảm, chường quầy luôn cười híp mắt đang vụng về an ủi, mà Lai Phúc đang hưng phấn cùng đám quần chúng không hiểu rõ chuyện vậy xem Tài Như Mệnh hiếm khi thất thố thế này.

“A... Vượng Tài đã trở lại, mau mau, đi tắm rửa một cái, tắm rửa một cái liền thoải mái hơn.” Nghe thấy động tĩnh phía cửa, Tài Như Mệnh vội vàng quay đầu, về mặt như nhìn thấy cứu tinh, đẩy đẩy Thịnh Bảo Hoa.

Y thật vất vả mới nhìn được không nói ra, mùi trên người Thịnh Bảo Hoa thật sự là dọa người, cũng không biết bao lâu rồi không tắm rửa.

Thịnh Bảo Hoa khóc đến phát nấc, lúc này mới bỏ qua cho Tài Như Mệnh, nàng hít hít cái mũi khóc đến hồng hồng, thở phào nhẹ nhõm thật dài, phát tiết được cổ oán khí nghẹn trong lòng bao lâu nay ra, cảm thấy thư thái hơn rất nhiều.

“Thịnh cô nương, quần áo cô cần đây, tiểu nhân dẫn cô lên phòng nhé.” Thấy chường quầy đang đưa mắt ra hiệu với mình, Vượng Tài vội ôm quần áo đi lên trước.

Nâng tay áo lau nước mắt, Thịnh Bảo Hoa chẳng ngưng ngừng chút nào, nàng gật gật đầu, nhận lấy hai bộ quần áo mới, đưa cho Mộ Dung Nguyệt Dao một bộ, liền đi theo Vượng Tài lên lầu.

Trong phòng đã sớm chuẩn bị nước ấm, Thịnh Bảo Hoa cảm ơn Vượng Tài, liền đóng cửa phòng tắm rửa.

Cởi quần áo, xả tóc, nàng bước vào bồn tắm, chậm rãi ngồi trong nước, hơi nước lượn lờ, Thịnh Bảo Hoa cúi đầu vốc nước lên rửa mặt, tẩy đi gợn bụi hơn nửa tháng, từng lỗ chân lông đều thoải mái, giống như được sinh ra một lần nữa vậy.

Thống thống khoái khoái tắm rửa xong, thay bộ đồ mới mà Vượng Tài đã mua, Vượng Tài mua quần áo thực hợp ý nàng, váy dài màu đỏ, thêu hai con bướm, thật phần xinh đẹp. Thịnh Bảo Hoa tùy tiện buộc tóc thành một túm, liền đi ra khỏi phòng, gõ cửa phòng cách vách.

Rất nhanh cửa liền mở ra, Mộ Dung Nguyệt Dao đứng ở phía sau, một thân trường sam màu xanh, có vẻ như cũng vừa tắm rửa xong.

“Có thể đi vào không?” Thịnh Bảo Hoa ngẩng đầu nhìn hắn.

Mộ Dung Nguyệt Dao nhìn mái tóc ướt rượt cùng đôi mắt hơi hơi sưng đỏ của nàng, nhẹ nhàng nghiêng người, mời nàng vào phòng.

Thịnh Bảo Hoa đành đặc ngồi xuống, tự mình rót trà, đưa một chén cho Mộ Dung Nguyệt Dao, bưng một chén khác trong tay, chậm rãi uống.

“Huynh chừng nào thì đi?” Hơi ngẩng đầu, nàng hỏi.

Mộ Dung Nguyệt Dao giương mắt nhìn nàng, hơi hơi nhú mi.

“Không cần phải nhìn ta như vậy, chúng ta sớm muộn gì cũng phải mỗi người một ngã, huynh cũng có chuyện của mình phải làm chứ, ví dụ như báo thù chẳng hạn.” Thịnh Bảo Hoa nhún nhún vai, “Ta cũng muốn quay về Bảo Vân sơn.”

“Bảo Vân son?” Mộ Dung Nguyệt Dao cảm thấy cái tên này có chút quen tai.

“Ừ, nhà của ta.” Thịnh Bảo Hoa gật gù đầu, “Ta phải về nhà.”

“Nhà cô... Ồ Bảo Vân son?” Về mặt Mộ Dung Nguyệt Dao bỗng nhiên có chút quái dị.

“Hử? Huynh lại có thể không biết Phi Thiên trại ở Bảo Vân son?” Về mặt Thịnh Bảo Hoa không thể tưởng tượng nổi.

Chuyện này thật sự không thể trách hần, bởi vì lý do sức khỏe, đã rất lâu hần không bước ra khỏi Mộ Dung phủ, tự nhiên không biết Bảo Vân son Phi Thiên trại đã là một thế lực không nhỏ trên giang hồ.

Chỉ là... Thịnh Bảo Hoa ở Bảo Vân son Phi Thiên trại? Về mặt Mộ Dung Nguyệt Dao càng quái dị hơn, một đoạn trí nhớ đã bị lãng quên lặng lẽ hiện lên trong đầu hần.

Bởi vì thân thể hần từ nhỏ đã gầy yếu, mẫu thân sợ không nuôi được, liền nghe lời thầy bói, đặt cho hần một cái tên giống như con gái cho dễ nuôi, hơn nữa luôn giữ hần trong phủ, chưa bao giờ cho phép hần rời khỏi nhà bước. Vì thế hần chỉ có thể hâm mộ mà nhìn đệ đệ Mộ Dung Vân Thiên nhỏ hơn mình nửa tuổi đi khắp hang cùng ngõ hẻm, mỹ kỳ danh viết là hành tẩu giang hồ.

Trí nhớ về Thịnh Bảo Hoa, là vào mười năm trước, khi mà rất nhiều chuyện còn chưa xảy ra. Khi đó, Mộ Dung Vân Thiên còn là một đệ đệ thập phần đáng yêu, so sánh với kẻ từ nhỏ đã bị giữ chặt trong phủ như hần, Mộ Dung Vân Thiên mười sáu tuổi ở trên giang hồ đã có chút danh tiếng. Nguyên nhân mọi chuyện, là do cuộc sống của hần từ nhỏ đã thập phần buồn tẻ, nghe Tam thúc nói, trong giang hồ, thế lực tà ác nhất chính là Tây Nguyệt Lâu, còn nghe nói võ lâm chính phái đã tập kết, chuẩn bị liên hợp tiêu diệt Tây Nguyệt Lâu, khi đó hần còn trẻ tuổi nhiệt huyết, cực kỳ mong muốn được tham dự vào sự kiện trọng đại đó.

Vì thế ngày đó, Mộ Dung Vân Thiên liền giấu diếm mẫu thân hần, dẫn hần chuồn khỏi phủ.

Tuy rằng khi bọn họ tìm tới nơi, lâu chủ Thủ Nguyệt của Tây Nguyệt Lâu đã bị Võ Lâm minh chủ Vương Cảnh Ngôn chém hạ, nhưng trên đường về, vẫn phát sinh một đoạn tiểu nhạc đệm.

Lần đầu tiên xuất phủ, hần chậm chạp không muốn cứ như vậy mà trở về, liền đi loạn khắp các phố thăm thú, bất chợt nhìn thấy một tiểu cô nương mặc bộ đồ màu đỏ, tóc buộc thành hai bím, tròn tròn mập mập đang đứng cắn ngón tay, chảy nước miếng nhìn chằm chằm đám mứt quả mà người ta bày bán.

Người bán hàng kia phỏng chừng thấy nàng vừa đáng thương lại vừa đáng yêu, liền ân cần rút một cây mứt quả đưa cho nàng, chỉ là khi đó Mộ Dung Nguyệt Dao làm sao biết được, từ nhỏ mẫu thân đã dạy hần võ sự hiên ân cần, phi gian tức đạo.

(Vô sự hiên ân cần, phi gian tức đạo: không có việc gì mà tỏ ra ân cần, không phải bọn gian trá cũng là phường trộm cắp)

Vì thế, Mộ Dung Nguyệt Dao lớn lên dưới sự độc hại của mẫu thân cảm thấy đã có cơ hội được làm đại hiệp một lần, hần kích động giống như vô số lần đã tưởng tượng ra cảnh gặp chuyện bất bình chẳng tha, rút kiếm tiến lên, chỉ vào người bán hàng kia, phẫn nộ quát, “Gian tặc lớn mật, giữa đường giữa phố lại dám lừa gạt tiểu hài tử!”

Người bán hàng đáng thương nào đã gặp chuyện như vậy bao giờ, sợ tới mức quỳ rạp xuống đất, liên tục cầu xin tha thứ, hần nhìn đáng vẻ người kia sợ hãi rụt rè, trong lòng hiểu được là đã nghi oan cho người ta, không khỏi hơi đỏ mặt, hậm hực thu kiếm.

Người kia thấy hần thu kiếm, vội vàng chạy mất.

Chỉ để lại Mộ Dung Nguyệt Dao hóa đá trong gió, cùng Mộ Dung Vân Thiên cười đến lăn lộn, còn có một tiểu cô nương mút ngón tay nhìn hần chảy nước miếng.

“Đại hiệp ~” Tiểu cô nương tóm lấy góc áo hần, chớp chớp cặp mắt to trong suốt, giống như con chó nhỏ sùng bái nhìn hần.

“Khụ, ta... ta nên về nhà.” Mộ Dung Nguyệt Dao xấu hổ nhìn nàng.

Tiểu cô nương nín lấy góc áo của hần không cho đi, ánh mắt sáng lấp lánh.

Sau lại... Hần đi đến đâu, tiểu cô nương kia liền theo tới đó, chuyện làm cho hần phát điên chính là, tiểu cô nương kia đi đâu cũng không quên mút quả, khiêng một đồng mứt quả còn cao hơn người nàng mà chạy theo sau hần. Thấy nàng đi lại nghiêng ngả gian nan, Mộ Dung Nguyệt Dao từ nhỏ đã lập chí làm đại hiệp đánh phải bất đắc dĩ cầm giúp nàng. Một đường hỏi cái gì nàng cũng đều trả lời là không biết, Mộ Dung Nguyệt Dao lúc này mới cảm thấy đúng phải rắc rối, đang lúc hần vạn phần nhức đầu với đồng mứt quả cùng tiểu cô nương chỉ biết chảy nước miếng này, vừa vặn gặp được Tam thúc. Tam thúc phát hiện thấy hai bên vành tai tiểu cô nương có hai nốt ruồi, rất dễ bị nhầm là lỗ tai, đặc điểm đặc thù rõ ràng như vậy, liền nói cho hần biết tiểu cô nương này tám phần là con gái mất tích đã lâu của Thịnh Phi Thiên ở Bảo Vân son Phi Thiên trại.

Đánh bậy đánh bạ, cũng coi như làm được một chuyện tốt, nghe nói tiểu cô nương này từ nhỏ đã bị người ta bắt cóc, Thịnh Phi Thiên treo giải thưởng tìm người mà không có kết quả, nay hần lại thuận tay tìm được.

Lúc đưa nàng về Bảo Vân son Phi Thiên trại, nàng vẫn ôm cánh tay hần không chịu buông ra, cặp mắt đen lúng liếng nhìn hần, thanh âm non nớt không

ngừng, “Đại hiệp đại hiệp, huynh đừng đi, ở lại làm áp trại tướng công của muội đi!”

Hắn bị tiểu cô nương này lôi kéo, cảm thấy quá mức bất đắc dĩ, xoa nhẹ đầu nàng, cất bước định đi, kết quả tiểu cô nương kia lại đặt móng ngồi dưới đất, khóc đến nước mắt nước mũi tèm lem, vừa khóc vừa kêu, “Tướng công! Tướng công!”

Hắn đành phải xoay người kéo nàng, nàng lại ngồi trên mặt đất không chịu dậy, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn đăm lệ lên nhìn hắn, miệng còn sục sục, “Huynh có làm áp trại tướng công của muội không?” Về mặt giống như nếu hắn không đồng ý, nàng sẽ tiếp tục khóc cho mà xem.

Lúc ấy, hắn trả lời như thế nào? Đường như hắn thập phần bất đắc dĩ lấy khăn tay ra lau đi nước mũi nước mắt trên mặt nàng, sau đó lại nhéo nhéo hai gò má phồng nộn, cười nói, “Muội còn quá nhỏ, chờ khi nào muội mười sáu tuổi hãy tới tìm ta.”

“Vậy huynh tên là gì a?” Tiểu cô nương mập mạp cũng không dễ bị lừa, nàng chớp chớp mắt truy hỏi.

Hắn ngần ra một chút, cảm thấy thực tức giận với cái tên đầy vẻ nữ tính của mình, lại không biết phải giải quyết vấn đề đen đui này thế nào, tiếp tục nhìn thoáng qua Mộ Dung Vân Thiên bên cạnh nín cười thực vất vả, chớp mắt nói ra một cái tên, “Mộ Dung Vân Thiên.”

Sau, tiểu cô nương kia không biết lấy từ đâu ra một cây mộc trầm, nói là tín vật đính ước đưa cho hắn, hắn không quen dùng trầm, qua tay liền ném cho Mộ Dung Vân Thiên, Mộ Dung Vân Thiên thoát nhìn đã thích, thường xuyên cài trên tóc.

Sau đó... Mộ Dung Vân Thiên bởi vì lén dẫn hắn xuất phủ, bị phạt một chút.

Tiếp tục sau đó... Liền xảy ra rất nhiều chuyện, đoạn ký ức đó, cuối cùng lại trở thành quãng thời gian vui vẻ nhất, vui vẻ tới mức một kẻ luôn sống trong một thế giới màu xám như hắn không còn đủ dũng khí để nhìn lại.

“Này này, huynh đang nghĩ gì a?” Móng vuốt nho nhỏ trắng như tuyết nhẹ nhàng quơ quơ trước mặt hắn.

Mộ Dung Nguyệt Dao phục hồi tinh thần lại, cười nhẹ lắc lắc đầu, tầm mắt dừng ở lỗ tai của nàng, bởi vì vừa mới tắm rửa xong, hai bên tai nhìn hồng hồng, hết sức đáng yêu. Ở vị trí thường đeo khuyên tai, quả nhiên có một nốt ruồi nhỏ, thoát nhìn rất giống lỗ tai, hắn cố ý hỏi, “Vì sao cô không mang khuyên tai?”

“Ta không có lỗ tai nha.” Thịnh Bảo Hoa mở to hai mắt, vẻ mặt hiểu rõ, đưa tay kéo kéo tai mình, “Cái này không phải lỗ tai đâu, là hai nốt ruồi nha, phụ thân ta nói trên tai có nốt ruồi là cực kỳ hiếu thuận, cho nên nhất định không chịu cho ta bấm lỗ tai, sợ làm bị thương tới nốt ruồi.”

Khó trách hắn cảm thấy cái tên Thịnh Bảo Hoa thập phần quen tai, thì ra đúng là nàng.

Xác nhận được nàng chính là tiểu cô nương mặc áo đỏ, nhìn mứt quả mà chảy nước miếng năm đó, không hiểu vì sao, Mộ Dung Nguyệt Dao lại có chút cao hứng.

Thấy hắn có vẻ không yên lòng, Thịnh Bảo Hoa cũng không nói gì thêm, nàng đứng lên, lấy từ trong lòng ra một cái túi đặt lên bàn, “Ở đây có một ít ngân lượng, còn có mấy viên trân châu, tuy rằng ta không biết huynh là ai, nhưng huynh chịu thiệt thòi nhiều như vậy, chắc chắn là sẽ muốn đòi lại, chúng ta quen biết nhau cũng coi như duyên phận, ta không giúp được huynh gì nữa, những thứ này để cho huynh, dù sao ta về nhà cũng không cần đến.”

Mộ Dung Nguyệt Dao nhìn nàng, nhất thời không biết nên nói gì, nàng nói không sai, hắn nhất định phải trở về Mộ Dung phủ, những gì nên đòi lại, hắn nhất định cũng phải đòi lại, tất cả những kẻ phản bội hắn, tất cả những gì thuộc về hắn...

Nửa tháng này, hắn đã trải qua những chuyện khó tin nhất trong đời, bị người mà mình tin tưởng nhất phản bội, thiếu chút nữa bị đệ đệ của mình giết chết, rơi xuống vực, ở giữa ranh giới sống và chết, nhờ có cô gái trước mặt cứu sống, dẫn hắn ra khỏi nơi hoang dã đó, hiện tại còn để lại ngân lượng cho hắn dùng.

“Vậy... Tái kiến.” Thịnh Bảo Hoa học theo các nhân sĩ giang hồ, lung tung ôm quyền, xoay người đi ra, còn giúp hắn đóng cửa phòng lại.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Tia Chớp

Thịnh Bảo Hoa nằm mơ, mơ thấy Hồ Từ thúc thúc nhéo lỗ tai của nàng nói, người của Bảo Vân sơn Phi Thiên trại chúng ta cái gì cũng có thể ăn, chỉ không ăn thiệt thòi, còn nói nàng đã đánh mất thể diện của Bảo Vân sơn Phi Thiên trại.

Tỉnh lại từ giấc mộng, đã là buổi sáng ngày hôm sau, Thịnh Bảo Hoa lười biếng nằm trên giường, ngơ ngẩn nhìn những tia nắng mặt trời theo ô cửa sổ chiếu vào phòng, sau đó lật người nhảy xuống giường, mặc quần áo, rửa mặt.

Dưới lầu khách điểm, Tài Như Mệnh vừa gẩy gẩy bàn tính vàng, vừa vurun cổ nhìn ra bên ngoài. Đem tin tức của Thịnh Bảo Hoa bán cho Mê Ly Môn,

hắn lòi một ngàn lượng vàng, thật sự là một vụ mua bán tốt không vốn vạ lời, chỉ là hy vọng lần này Mê Ly môn nhanh tay nhanh chân một chút, ngàn vạn đừng có như lần trước.

Đang nghĩ ngợi, trên lầu vang lên tiếng lẹp kẹp, hắn ngẩng đầu nhìn, liền thấy Thịnh Bảo Hoa thần thái sáng láng chạy xuống.

“Sớm ~” Tài Như Mệnh phát phát tay, tươi cười rạng rỡ.

“A Mệnh hôm nay tâm tình thực không tệ nha.” Thịnh Bảo Hoa vui vẻ tìm vị trí ngồi xuống.

“Tất nhiên tất nhiên ~” Buồn bán lãi ngàn vàng ai không vui, huống chi là Tài Như Mệnh, vụ làm ăn này, Thịnh Bảo Hoa cũng coi như có công, Tài Như Mệnh thập phần hào phóng quay đầu gọi Lai Phúc đang đứng đón khách, “Lai Phúc, mang bánh bao ra mời Thịnh cô nương ~”

“Vâng.” Lai Phúc lắc lắc khăn vải, chạy vào trong phòng bếp.

Phân phó Lai Phúc xong, Tài Như Mệnh vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy một gương mặt phóng đại ngay trước mắt, Thịnh Bảo Hoa không biết từ lúc nào đã đi tới bên quầy, ánh mắt sáng lấp lánh nhìn y.

“A Mệnh, lần này ra giang hồ, ông là người tốt nhất mà ta gặp được a.” Thịnh Bảo Hoa mở lớn hai mắt, vẻ mặt cảm động.

Tài Như Mệnh mỉm cười, vui vẻ nhận khách lễ.

Lai Phúc đang bung bánh bao cùng Vương Tài đứng một bên liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy thực xấu hổ vì chương quầy vô sĩ nhà mình, mà Thịnh cô nương... Cô thật sự là điển hình của những kẻ bị bán còn giúp người ta đếm tiền.

Hoàn toàn không cảm nhận suy nghĩ của đám tiểu nhị, Tài Như Mệnh làm như vô tình sờ sờ cằm nói, “Thịnh cô nương, vị công tử hôm qua đi cùng cô tới đây đã rời đi từ sáng sớm nay rồi.”

Thịnh Bảo Hoa lặng đi một chút, sau đó gật gật đầu, “Ta biết, ta cũng chuẩn bị trở về nhà.”

Tài Như Mệnh nở nụ cười, lần này nụ cười trên mặt thêm vài phần thiệt tình, “Về nhà là tốt.” Đang nói, hắn bỗng nhiên nhìn thấy bên ngoài có một vị công tử áo xanh thúc ngựa chạy tới, thấy người đó dừng lại trước cửa khách sạn, Tài Như Mệnh nhường nhường mầy, thầm nghĩ lần này hiệu suất làm việc của Mê Ly môn thực không tệ nha.

Quý Ngọc Anh nhảy xuống ngựa, vọt vào Duyệt Lai khách sạn, hôm qua hắn nhận được tin tức của Thịnh Bảo Hoa từ Mê Ly môn, khi đó hắn đã tìm Thịnh Bảo Hoa được hơn nửa tháng. Đột nhiên không nhận được bất kỳ tin tức gì về nàng, khiến một người tự nhiên mất tích, thực ra có rất nhiều thủ đoạn, hơn nữa tính tình Thịnh Bảo Hoa không biết trời cao đất dày, rất dễ đắc tội với người khác. Chỉ cần nghĩ tới chuyện nàng có thể đã bị ám sát ở đâu đó mà mình không biết, hắn liền cảm thấy không yên.

Trên giang hồ chỉ biết Quý Ngọc Anh là chủ nhân của Long Ngâm Kiếm, lại ít người biết hắn chính là vị môn chủ thần bí của Mê Ly môn. Lúc trước Thịnh Bảo Hoa mới gia nhập giang hồ, Thịnh Phi Thiên treo giải thưởng một ngàn lượng vàng, hắn đã được báo là có người bán tin tức nói phát hiện thấy Thịnh Bảo Hoa ở Duyệt Lai khách sạn. Chỉ là khi đó, hắn lại cảm thấy rất khó xử vì hôn ước với Thịnh Bảo Hoa, lão cha nhà hắn cùng với Thịnh Phi Thiên tự tiện tác thành chuyện hôn nhân này, lúc hắn cực lực phản đối, cha hắn còn dùng gông mà trói hắn lại, nhốt vào đại lao, chuẩn bị đóng gói hắn đưa vào động phòng, cũng may hắn trốn thoát.

Cho nên lúc hắn nhận được tin tức của Thịnh Bảo Hoa, đương nhiên là giấu nhem đi, không báo cho Thịnh Phi Thiên biết. Nếu bởi vì lúc đó hắn suy tính sai mà làm hại tới Thịnh Bảo Hoa thì hắn quả thực không biết phải ăn nói thế nào với Thịnh Phi Thiên.

Nửa tháng trời tìm kiếm không có kết quả, hắn đang lo lắng vạn phần, bỗng nhiên hôm qua lại nhận được tin tức của Mê Ly môn, nói Thịnh Bảo Hoa xuất hiện tại Duyệt Lai khách sạn ở Phụng Tiên trấn, hắn lập tức không ngủ không nghỉ đi suốt đêm tới đây.

Đi nhanh vào Duyệt Lai khách sạn, Quý Ngọc Anh liếc mắt một cái liền thấy người mà hắn vất vả tìm kiếm hơn nửa tháng nay đang dựa vào quầy nói chuyện phiếm cùng chương quầy, trong tay còn cầm một cái bánh bao nho nhỏ chậm rãi cắn, hai mắt híp lại, có vẻ đang rất thoải mái.

Toàn thân bỗng như được thả lỏng xuống vậy.

“Ồ, Quý đại hiệp ~” Tài Như Mệnh híp mắt chào hỏi.

Thịnh Bảo Hoa đang gặm bánh bao cũng quay đầu, vẻ mặt kinh ngạc, “Quý đại hiệp, đã lâu không gặp.”

“Cô đã đi đâu vậy?” Quý Ngọc Anh lạnh mặt đi tới trước mặt nàng.

“Hà?” Thịnh Bảo Hoa chớp chớp mắt, khó hiểu nhìn hắn, hắn hỏi vậy là có ý gì? Bỗng nhiên nghĩ tới ngày ấy ở bờ sông nhìn thấy hắn hỏi Mộ Dung Vân Thiên tung tích của mình, không khỏi nghi ngờ hỏi, “Huynh đang tìm ta sao? Sao lại tìm ta?”

“Cha cô nhờ ta tìm cô về.” Đối diện với ánh mắt kia, trong lòng Quý Ngọc Anh lại có chút hoảng hốt, không nhận được phải nói dối.

Bởi vì một khắc này, hắn đột nhiên cảm thấy chính bản thân cũng không hiểu vì sao mình lại kiên trì tìm kiếm suốt nửa tháng như vậy, nếu như nói là bởi vì sợ Thịnh Phi Thiên trách cứ mà đi tìm nàng thì thật sự rất kì quái, bởi vì vốn rất ít người biết hắn chính là môn chủ của Mê Ly môn, mà cho dù thân phận

môn chủ của hắn bị bại lộ, cũng không kẻ nào có thể tìm tới trách cứ hắn, hắn hoàn toàn có thể nói rằng mình không biết nàng chính là con gái của Thịnh Phi Thiên.

Đằng sau vẻ mặt bình tĩnh, Quý Ngọc Anh hoàn toàn rối rắm.

Hai mắt Thịnh Bảo Hoa sáng lên, rất là cao hứng chìa móng vuốt kéo ống tay áo Quý Ngọc Anh, “Phụ thân ta bảo huynh tới đón ta?”

Quý Ngọc Anh mím môi, gật đầu, tầm mắt dừng ở cái móng vuốt đang níu tay áo hắn, trắng như tuyết, rất đẹp.

“Thật tốt quá, ta cũng đang định trở về.” Thịnh Bảo Hoa cười cong cong đôi mắt, sau đó lại quay đầu nhìn về phía Tài Như Mệnh, “A Mệnh, cảm ơn ông đã giúp đỡ, ta thật sự phải về nhà.”

Tài Như Mệnh xoa xoa đầu nàng, rất là vui mừng.

Quý Ngọc Anh hơi nhú mi, cảm thấy cái tay đang xoa đầu Thịnh Bảo Hoa kia rất chướng mắt.

“Đúng rồi A Mệnh, Tia Chóp của ta đâu?” Thịnh Bảo Hoa bỗng nhiên hỏi.

“Tia Chóp?” Tài Như Mệnh thu tay về, một đầu đầy dấu chấm hỏi, bình thường mà nói, những cái tên như “Tia chóp” “Bôn Lô” hẳn là đều dùng để chỉ những con ngựa uy phong lẫm lẫm mà các vị đại hiệp thường cười.

“Là con vật cười của ta a.” Thịnh Bảo Hoa gật đầu, khẳng định suy nghĩ của hắn.

Dấu chấm hỏi trên đầu Tài Như Mệnh càng nhiều, sao hắn lại không nhớ nổi Thịnh Bảo Hoa có con vật cười nào có thể xưng tụng là ‘Tia Chóp’ nhỉ, đợi... đợi một chút... Hắn chợt nhớ tới một con lừa nhỏ lông màu xám...

“Ngày đó ta cười tới a, sau đó ta đến Bạch Hồ sơn trang, liền gửi Tia Chóp lại khách sạn.” Thịnh Bảo Hoa lại một lần nữa khẳng định suy nghĩ của Tài Như Mệnh.

Đúng vậy, con lừa Tia Chóp của nàng.

Ai quy định con lừa không thể được gọi là Tia Chóp ?

Khóe miệng Tài Như Mệnh run rẩy một chút, “Tia Chóp của cô ở trong chuồng ngựa.”

Một con lừa ở trong chuồng ngựa, còn tên là Tia Chóp, quả thực quá là buồn cười a...

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Con Lừa Trí Tuệ

Rốt cuộc Thịnh Bảo Hoa cũng tìm thấy ‘Tia Chóp’ mà nàng mong nhớ ở trong chuồng ngựa, lúc thấy ‘Tia Chóp’, nó đang ngủ gà gật trong đồng cỏ khô. Không nên hỏi nàng con lừa ngủ gật như thế nào, tóm lại nó đang ngủ gật, chẳng những ngủ gật, lại còn vừa ngủ vừa nhóp nhép miệng, trong miệng còn ngậm nửa củ cà rốt, trước mặt cũng chất một đồng cỏ rất.

“Thế nào, ta không bạc đãi nó đi, ta đã phân phó bọn Lai Phúc thay nhau chăm sóc nó a.” Tài Như Mệnh phát ống tay áo, cười nhẹ nhàng nói.

“... Nó là gì?” Thịnh Bảo Hoa mặt không chút thay đổi nhìn con vật béo như heo nằm trong đồng cỏ khô.

“Ách, nó không phải Tia Chóp của cô sao?” Tài Như Mệnh chớp chớp mắt, có chút khó hiểu nhìn về phía con lừa kia.

“Đó là con lừa sao? Kia rõ ràng là một con heo a!” Thịnh Bảo Hoa một tay đỡ trán, một tay bị phản chỉ vào con lừa béo như heo kia.

Con lừa béo vô tội bị công kích vẫn điềm nhiên vừa gặm cà rốt vừa gà gật.

“Phốc... Khụ khụ khụ.” Đứng ở phía sau Thịnh Bảo Hoa, Quý Ngọc Anh suýt nữa bị phá vỡ hình tượng mặt than, phải đưa tay che miệng, liên tục ho khan.

Thịnh Bảo Hoa nhìn con lừa béo trong chuồng, ánh mắt vạn phần đau đớn.

Mà chuyện đau đớn hơn vẫn còn ở phía sau. Thịnh Bảo Hoa đi vào chuồng kéo Tia Chóp ra, kết quả, con lừa kia chết cũng không chịu theo, kiên quyết nằm gặm cà rốt. Không nên coi thường trí tuệ của một con lừa, ở trong mắt nó, chủ nhân của nó chính là một kẻ thấy sắc quên lừa, lúc đầu ở trong khách

điểm vừa thấy tên Mộ Dung Vân Thiên kia, liền lập tức ném con lừa đáng thương như nó lên chín tầng mây, nài bắt nhân thì đừng trách nó bất nghĩa, cho nên, hành tẩu giang hồ cùng một chủ nhân như vậy còn không hạnh phúc bằng ở tại nơi này, không phải lo chuyện ăn uống.

“Mày đứng dậy mau, không không tao sẽ cải danh cho mày thành đồ con lợn ngu ngốc!” Thịnh Bảo Hoa tức giận đến dậm chân.

Hừ, cho dù có gọi nó là đồ con lợn, cũng không thể thay đổi sự thực nó là một con lừa anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng a.

“Đáng giận, lợn chết không sợ nước sôi phải không! Có phải mày đã quên Tiểu Hoa rồi phải không? Nếu tiếp tục không đứng dậy, chờ tới khi tao trở lại Phi Thiên trại sẽ đem Tiểu Hoa gả cho Bôn Lô!” Thịnh Bảo Hoa tiếp tục uy hiếp.

Tiểu Hoa? Bôn Lô?

Mất thấy tình hình càng ngày càng quý dị, Tài Như Mệnh cùng Quý Ngọc Anh đưa mắt nhìn nhau, lại cực kỳ ấn ý quay đầu tiếp tục nhìn một người một lừa.

Con lừa béo vẫn bình tĩnh như cũ, sinh mệnh mới đáng quý, tình yêu quá cao xa, nếu là vì cả rồi thì tình yêu cũng có thể vứt bỏ, ừ, có thể vứt bỏ được.

Thịnh Bảo Hoa nghiêng răng nghiêng lợi nhìn nó, bỗng nhiên hắc hắc cười lạnh hai tiếng, cúi người, chìa hai ngón tay, kéo cái lỗ tai thật dài của nó lên, thì thảm một trận, sau đó đứng thẳng lên, xoay người đi ra khỏi chuồng ngựa.

Vì thế, kỳ tích đã xảy ra.

Con lừa béo dựng thẳng lỗ tai, sừng sờ tại chỗ, đột nhiên cực kỳ nhanh chóng đứng dậy, ba chân bốn cẳng phi tới bên cạnh Thịnh Bảo Hoa, bộ dạng thấp phần chân chó.

... A ui, kia thật sự là một con lừa sao.

Tài Như Mệnh cùng Quý Ngọc Anh lại đưa mắt nhìn nhau.

“Khụ, Thịnh cô nương, vừa rồi cô nói gì với nó vậy?” Tài Như Mệnh không nhịn được tò mò hỏi.

“Không có gì, ta chỉ thảo luận với nó một món ăn nổi tiếng.”

“Đồ ăn?” Quý Ngọc Anh cũng kinh ngạc.

“Hai người có biết cách để thưởng thức món thịt lừa một cách tươi mới như thế nào không?” Thịnh Bảo Hoa lộ ra răng nanh, cười xấu xa.

“Hừ, ăn thế nào?” Tài Như Mệnh có chút buồn cười nhìn thoáng qua con lừa béo đang rụt cổ run run, con lừa này xem ra rất hiểu tiếng người nha.

“Đương nhiên là xẻo thịt của một con lừa còn sống mà nấu rồi, lúc các người ăn thịt, con lừa đấy vẫn còn sống nha, kêu gào thực thảm thiết, một con lừa có thể dễ cắt dần ăn được vài ngày ~” Thịnh Bảo Hoa sờ sờ đầu con lừa béo, thật là từ ái, “Tên của món này, gọi là thịt lừa tái sinh~”

Con lừa đáng thương rung mình một cái, được rồi được rồi, sinh mệnh luôn luôn là thứ đáng quý nhất, không có sinh mạng còn cần tình yêu cùng cả rồi làm gì.

Tài Như Mệnh cuối cùng cũng không nhịn được, phì cười ra thành tiếng, Quý Ngọc Anh cũng nhếch nhếch khóe môi.

Đang cười, Lai Phúc bỗng nhiên vội vàng chạy tới, vừa chạy còn vừa gọi ồn ào, “Thịnh cô nương, Thịnh cô nương, có người tìm cô!”

Thịnh Bảo Hoa còn chưa kịp hỏi là ai tìm nàng, liền thấy một thanh bảo kiếm lóe hàn quang kẻ lên cổ Lai Phúc.

Thanh La kiếm?

“Cô... Cô nương, cẩn thận kiếm của ngài a... Ngài xem, Thịnh cô nương không phải là đang êm đẹp ở trong này đấy thôi...” Lai Phúc run lấy bấy lui lui chỉ về phía Thịnh Bảo Hoa.

“Tần tỷ tỷ?” Thịnh Bảo Hoa tròn tròn mắt, nhìn về phía Tần La Y đang cầm Thanh La kiếm, mặt mũi giống như hung thần ác sát kia. Nam nhân mặt sẹo đứng ở sau lưng nàng, không phải A Thất Viên Mộ thì còn là ai vào đây nữa?

“Bảo Bảo, muội thật sự ở đây?” Tần La Y thu kiếm, tức giận đi đến trước mặt nàng. “Sao muội lại làm việc không có chừng mực như vậy được chứ! Muội có biết hiện giờ toàn giang hồ đều đang nói rằng muội trộm Thu Thủy Tập của Minh Chủ hay không?”

“A?” Thịnh Bảo Hoa ngây ngốc há to miệng.

“A cái gì mà a! hơn nửa tháng nay muội đã đi đâu? Lúc ở Bạch Hồ sơn trang, tại sao muội ra đi mà không từ biệt? Muội có biết à đàn bà Khúc Thanh Thương kia nói muội như thế nào không, cô ta nói muội vừa đánh trống vừa là làng, trộm Thu Thủy Tập rồi bỏ trốn!” Tần La Y tức giận đến đỏ mặt.

“Bỏ trốn?” Thịnh Bảo Hoa nói như vẹt, ngây ngốc lặp lại.

Ừ, cũng đúng, Thu Thủy Tập đích xác là bị nàng mang ra khỏi Bạch Hồ sơn trang, một nửa đã bị nàng dùng làm giấy vụn nhóm lửa, còn lại hơn phân nửa nàng đưa cho Nguyệt Dao.

“Sao muội lại còn giả vờ ngờ ngẩn thế hả!” Tần La Y tức đến khó thở.

“Đừng lo lắng, Minh Chủ sẽ không tin tưởng lời nói của một mình Khúc Thanh Thương.” Quý Ngọc Anh nhú mày, bước lại vỗ nhẹ lưng Thịnh Bảo Hoa.

“Khúc Thanh Thương sao rồi?” Thịnh Bảo Hoa quay đầu, nhìn về phía Tần La Y.

“Nàng ta a, nàng ta đường làm quan rộng mở, đi theo Mộ Dung Vân Thiên quay về Mộ Dung phủ, Mộ Dung gia chủ chết, Mộ Dung Vân Thiên trở thành gia chủ, nửa tháng này hẳn thật ra không được nghỉ ngơi chút nào, mắt nhìn người của muội cũng không tồi, giả Mộ Dung Vân Thiên kia cũng không phải là đèn cạn dầu.” Tần La Y cười lạnh một chút, “Mộ Dung Nguyệt Dao đã chết, hẳn cực kỳ thuận lợi ngồi vào cái ghế gia chủ, một cái Mộ Dung phủ to như vậy cũng không thấy loạn chút nào.”

Tần La Y là thiên kim tiểu thư của Tần Phủ, nàng tự nhiên biết trong nội bộ võ lâm thế gia hoàn toàn không đơn giản, tiềm ẩn vô số thủ đoạn dơ bẩn xấu xa, cũng không thiếu đảng phái phân tranh, theo như nàng biết, Mộ Dung gia ngoại trừ nhị công tử chết sớm, chỉ còn Mộ Dung gia chủ cùng Mộ Dung Vân Thiên là tuổi tác tương đương, nhưng hiện tại Mộ Dung Nguyệt Dao chết không minh bạch, huống chi Mộ Dung gia còn có một kẻ vô cùng khó lường là ‘Tam thúc’ Mộ Dung Thu.

“Tỷ nói... Mộ Dung Nguyệt Dao? Nguyệt Dao?” Thịnh Bảo Hoa thoáng lặng đi một chút.

“Đúng vậy, Mộ Dung gia chủ đã chết kia tên là Mộ Dung Nguyệt Dao, muội không biết sao?” Tần La Y tức giận nói.

“Gia chủ đã chết à...” Thịnh Bảo Hoa thì thào.

Nàng đã đập phải cái vận cứt chó gì vậy, tùy tiện nhặt một người sắp chết, cũng có thể là một kẻ họ Mộ dung, a, đây không phải trọng điểm, vấn đề này, nên để Mộ Dung Vân Thiên đau đầu chứ, hai kẻ mà hẳn nghĩ là đã rơi xuống vực chết mất xác thì đều chưa chết, thật tức cười.

“Rốt cuộc muội nghĩ thế nào hả, cô à Khúc Thanh Thương kia hiện giờ không biết xấu hổ theo sát Mộ Dung Vân Thiên trở về phủ, và lại còn ân cần chăm sóc hẳn nữa, gần quan được ban lộc, tướng công của muội sợ là sắp chạy mất rồi.” Thấy Thịnh Bảo Hoa lại bắt đầu ngăn người, Tần La Y lắc lắc vai nàng.

“Hắn không phải tướng công của muội.” Thịnh Bảo Hoa đang ngăn người rốt cục lên tiếng.

“Gi?” Lúc này, đến phiên Tần La Y ngây dại.

“Muội nói, hẳn không phải tướng công của muội.” Thịnh Bảo Hoa mím mím miệng, bỗng nhiên cười nhẹ, “Muội không cần hẳn.”

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Hâm Mộ

Thịnh Bảo Hoa nở một nụ cười tưởng như thoải mái, kỳ thật so với khóc còn khó coi hơn.

Còn gì bi thảm hơn là bị áp trại tướng công mà mình tự chọn xem là người chết mà hủy thi diệt tích? Thế nhưng chuyện bi thảm hơn cũng đã xảy ra với nàng. Nàng chẳng những bị hủy thi, mà cho dù đã bị coi như chết rồi, hẳn lại còn cho phép Khúc Thanh Thương đổ lên đầu nàng một cái tội danh oan ức như vậy, khiến nàng cho dù ‘chết’ cũng không được ‘chết’ yên ổn!

Đang cảm giận nghĩ, chợt nghe một loạt tiếng động kỳ quái ‘ục ục ục ục’, Thịnh Bảo Hoa sững sốt, nhìn về phía phát ra tiếng động... Bụng của Quý Ngọc Anh.

Thấy tất cả mọi người nhìn mình, Quý Ngọc Anh ho nhẹ một tiếng, hơi quay mặt đi, gương mặt hiện lên sắc đỏ ửng khả nghi.

Ngày hôm qua nhận được bỏ câu đưa tin, hẳn lập tức dầm sương giải gió, ngựa không dừng vó đuổi tới Duyệt Lai khách sạn, cũng chưa kịp ăn gì hết.

Vì thế đoàn người lại trở lại tiền viện, Tài Như Mệnh phân phó Vượng Tài cùng Lai Phúc thu xếp một bàn đồ ăn.

Tần La Y kéo Thịnh Bảo Hoa ngồi xuống, tiếp tục bức cung, “Muội còn chưa nói cho ta biết vì sao lúc ở Bạch Hồ sơn trang lại bỏ đi mà không nói một lời đâu.”

“Ách, không phải tỷ nói muội bỏ trốn đó sao?” Thịnh Bảo Hoa mở trừng hai mắt.

“Mẹ nó, ai mà tin cái loại chuyện như thế chứ!” Tàn La Y chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trừng mắt nhìn Thịnh Bảo Hoa, hung hăng cốc đầu nàng, không nhận được nói lời thô tục.

“Khụ.” Ngồi bên cạnh, Viên Mộ ho nhẹ.

Tàn La Y lúc này mới bót gay gắt, trề miệng, lại nói, “Ai thêm tin cái loại chuyện đó chứ!”

“Tần tỷ tỷ...” Thịnh Bảo Hoa ngẩn ngơ nhìn nàng ấy, ánh mắt long lanh, trong lòng ảm áp, rốt cuộc không nhận được nói, “Tỷ bị tỷ phụ thu phục rồi, thực ngoan ngoãn phục tùng nha.”

... Tàn La Y mắt lóe hung quang, vỗ mạnh đầu nàng một cái.

“Ồi...” Thịnh Bảo Hoa ôm đầu kêu rên.

Quý Ngọc Anh không để ý đến chuyện bên ngoài, một lòng một dạ ngồi ăn, Tài Như Mệnh thì kéo băng ghế ngồi một bên, cười híp mắt nhìn hai tiểu cô nương tranh cãi. Hai cô nương này lúc trước không phải là nhìn nhau không vừa mắt, bỏ nhào vào như gà chọi sao, sao chỉ nháy mắt, tình cảm lại tốt như vậy chứ.

“Đừng có quanh co nói trái nói phải, rốt cuộc vì sao muội đi mà không từ biệt, ít nhất muội cũng phải nói với ta một câu chứ, muội có biết ta lo lắng cho muội thế nào hay không hả! Minh Chủ vừa bỏ lệnh cấm ra vào, ta lập tức rời trang đi tìm muội ngay đây!” Tàn La Y tức giận kêu to.

“Ồ.” Thịnh Bảo Hoa chớp chớp cặp mắt long lanh, “Bởi vì người ta nhớ Tia Chóp mà.”

Nghe vậy, Quý Ngọc Anh bị ghen một chút, nhanh chóng cúi đầu uống một ngụm canh.

“Cái gì?” Tàn La Y không hiểu.

“Muội cảm thấy Tia Chóp còn tốt hơn tướng công, bỗng nhiên rất là nhớ nó cho nên quay lại đón nó.” Thịnh Bảo Hoa mắt cũng không chớp ăn nói lung tung.

“Tia Chóp...?”

“Vật cưng của muội, chính là con lừa béo kia.” Nhắc tới con lừa béo, Thịnh Bảo Hoa oán trách liếc nhìn Tài Như Mệnh một cái.

Tài Như Mệnh nhìn nàng, bí hiểm cười, nửa tháng trời mà tiểu cô nương này đã trải qua tuyệt đối không đơn giản mà nói bằng quơ như vậy là xong, Tàn La Y chắc chắn sẽ không tin lời nói dối trắng trợn đó.

“Ồ, thì ra là vậy à. Vậy muội cũng nên nói với ta một tiếng chứ!” Tàn La Y gật gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ.

Nghe vậy, Tài Như Mệnh thiếu chút nữa ngã nhào từ trên ghế xuống. Như thế mà nàng ta cũng có thể tin? Tin được?

A, hần sai rồi, hần thật sự sai lầm rồi, hần lại trông mặt mà bắt hình dong, dây thần kinh của Thịnh Bảo Hoa một chút cũng không thô, thần kinh thô rõ ràng là vị thiên kim đại tiểu thư của Tần Phủ này nha!

Viên Mộ cười bất đắc dĩ lắc lắc đầu, trong mắt tràn đầy sùng nịch.

“Cho nên mới nói, chọn tướng công nhất định phải cảnh giác cao độ, không cần phải là kẻ dễ nhìn, phải tìm người lương thiện, chọn một nam nhân đẹp trai mà không dùng được, còn chẳng bằng một con lừa.” Tàn La Y gật gật đầu tổng kết.

Xin người... Sát nhân đao Viên Mộ mà cũng được coi là hạng người lương thiện sao? Được rồi được rồi, tình nhân trong mắt người ta hóa Tây Thi, cho dù thế nào đi nữa thì trong mắt Tàn La Y, hần cũng trở thành kẻ lương thiện hết!

Đáng thương Quý Ngọc Anh cười phát sặc ...

Bàn tính vàng trong tay Tài Như Mệnh cũng rơi xuống đất.

Viên Mộ tiếp tục ho nhẹ.

“Vàng vàng, đúng là như vậy đấy.” Thịnh Bảo Hoa tỏ vẻ như gặp đúng tri kỷ, gật đầu như gã tòi, sau đó cười hi hi tựa vào người Tàn La Y làm nũng, “Tần tỷ tỷ, Tần tỷ tỷ, muội thật hâm mộ tỷ nha ~ “

Đúng vậy, nàng thật sự rất hâm mộ Tàn La Y.

Thịnh Bảo Hoa vẫn nhớ rõ ngày đó, nàng ngồi trên cây, nghe lên thấy Tàn La Y tỏ tình với Viên Mộ.

Khi đó, Viên Mộ nói, nàng ấy là đại tiểu thư của Tần Phủ, phải gả cho người môn đăng hộ đối. Hần nói, Mộ Dung Tam công tử Mộ Dung Vân Thiên, Long Ngâm kiếm Quý Ngọc Anh, Từ Ngọc các Mai Ngao Hân, cho dù là người nào, luận gia thế, luận võ công, luận tướng mạo, đều hơn Viên Mộ hần.

Mà Tần La Y, câu trả lời của nàng ấy lại mạnh mẽ như đinh đóng cột.

Nàng ấy nói, nhưng bọn họ đều không phải là Viên Mộ.

Nàng ấy nói, người nàng ấy thích, tên là Viên Mộ, trên mặt có sẹo, không có gia thế hiển hách, võ công cũng không phải là thiên hạ vô địch, nhưng người đó, sẽ ở bên nàng ấy một tác không rời khi mà nàng ấy đau lòng muốn chết lúc mẫu thân qua đời, người ấy sẽ ở bên không ngừng nghỉ chăm sóc nàng ấy lúc nàng ấy sinh bệnh.

Nàng ấy nói, chỉ có hắc mị bao dung, nương nhen, vĩnh viễn cũng sẽ không để lại một mình nàng ấy trên đời.

Tần La Y là cô gái thông tuệ nhất, dũng cảm nhất, cũng may mắn nhất. Nói nàng ấy thông tuệ, bởi vì nàng ấy lựa chọn đúng người; nói nàng ấy dũng cảm, bởi vì nàng ấy dám vứt bỏ tất cả theo hắc lưu lạc giang hồ; nói nàng ấy may mắn, bởi vì người mà nàng ấy lựa chọn cũng là người một lòng chờ đợi nàng ấy.

“Bảo Bảo, Bảo Bảo, muội làm sao vậy?” Thấy Thịnh Bảo Hoa nhìn chính mình mà ngần ngừ, Tần La Y vỗ nhẹ nhẹ má nàng.

Thịnh Bảo Hoa lắc đầu, tựa trong lòng Tần La Y không đứng dậy.

Thịnh Bảo Hoa suy nghĩ, nàng cũng lựa chọn người mình muốn, nàng cũng vứt bỏ tất cả, lưu lạc giang hồ để tìm người đó, nhưng rốt cuộc, nàng vẫn không phải là kẻ may mắn, bởi vì người mà nàng lựa chọn, lại không thật lòng chờ đợi nàng.

Luôn luôn lừa dối, lừa dối.

Đến cuối cùng, rốt cục vứt bỏ nàng.

Thịnh Bảo Hoa ôm Tần La Y, nghĩ lại mà có chút sợ.

Nếu không may, có phải nàng thật sự đã chết rồi? Nàng bị chính người mình thích hủy thi, không được nhập thổ an lành, suốt ngày trôi theo dòng nước, không thể quy y, chỉ có thể trở thành thức ăn cho đám tôm cá trong sông.

Mà sau khi nàng chết, còn gánh cái tội đánh cắp Thu Thủy Tập.

Phụ thân của nàng, Hồ Tử thúc thúc của nàng, toàn bộ những thúc thúc bá bá, a di ở Bảo Vân sơn Phi Thiên trại vốn yêu thương nàng, sẽ vĩnh viễn mất tin tức về nàng.

Sau đó... Cả cuộc đời nàng cứ thế trôi vào quên lãng?

Chỉ là yêu một người mà thôi, lại phải nhận lấy kết cục như vậy sao?

“Quý đại hiệp, ta tạm thời không trở về nhà.” Thịnh Bảo Hoa quay đầu, nhìn về phía Quý Ngọc Anh.

“Vì sao?” Quý Ngọc Anh nhíu mày, lập tức lại giãn ra, “Nếu như là vì chuyện Thu Thủy Tập, cô hoàn toàn không cần phải lo lắng, tất cả đã có ta.”

“Cảm ơn, nhưng phụ thân đã dạy ta làm người cần đến nơi đến chốn, ta không thể vứt lại tàn cục như vậy chờ huynh thu dọn giúp được, tuy rằng phụ thân nhờ huynh tới tìm ta, nhưng ta muốn tự mình giải quyết những chuyện này.” Thịnh Bảo Hoa nhếch miệng cười, cười đến thập phần hiểu lòng người, trong lúc vui vẻ quát cường lại lộ ra vài phần yếu ớt, làm cho người ta không nhận được thương tiếc một phen.

Nụ cười quật cường lại yếu ớt đáng thương này của Thịnh Bảo Hoa hiển nhiên vô cùng hiệu quả, Tần La Y vỗ nhẹ nhẹ lưng nàng, thở dài một tiếng.

Quý Ngọc Anh khước miệng co quắp, hẳn có thể khẳng định, xác định, nhận định chắc chắn, nguyên nhân mà nàng ở lại tuyệt đối không quang minh chính đại như nàng nói. Nàng nhất định là bởi vì bị thua thiệt, cảm thấy khó mà nuốt trôi cục tức này, muốn tự tay trả thù, đòi lại công đạo mà thôi.

Đúng như suy nghĩ của Quý Ngọc Anh, Thịnh Bảo Hoa lúc này tựa trong lòng Tần La Y, đang nghiền răng nghiền lợi, xoa tay, hận một nỗi Khúc Thanh Thương lúc này lại không ở trước mặt nàng. Nàng vốn định cứ như vậy quay về Phi Thiên trại, khiến cho Mộ Dung Vân Thiên tưởng rằng mình đã chết mà quên đi, dù sao lúc ấy cũng là do nàng tình nguyện bám lấy hắn, hơn nữa hắn... Dù sao cũng là người mà nàng từng thích, nàng không muốn kết thúc quá khó coi, nàng không muốn vốn từng có tình cảm tốt đẹp, cuối cùng lại trở mặt như vậy.

Cho dù, cái gọi là tình cảm tốt đẹp kia cũng chỉ là do một mình nàng đơn phương tình nguyện.

Nhưng mà bây giờ, người ta đã đạp tới đỉnh đầu nàng rồi, cho dù nàng đã chết thật, chỉ sợ lúc này cũng tức tới mức xác chết vùng dậy!

Đừng hỏi vì sao Quý Ngọc Anh lại hiểu rõ bản tính của Thịnh Bảo Hoa như vậy, đó tuyệt đối là kết quả đúc rút được từ bao kinh nghiệm xương máu của hắn...

Quý Ngọc Anh trước đây, bởi vì thân thể yếu ớt, bị lão cha vô phép tác ném vào Phi Thiên trại, nói một cách dễ nghe là để rèn luyện thân thể, kết quả là hắn đã ở Bảo Vân sơn hai năm.

Sau đó, hẳn quen biết con gái bảo bối của trại chủ Thịnh Phi Thiên là Thịnh Bảo Hoa.

Lần đầu tiên nhìn thấy nàng, Thịnh Bảo Hoa được Thịnh Phi Thiên ôm trong lòng, đáng vẻ nhút nhát, cặp mắt đen lúng liếng, còn long lanh nước, hết sức xinh đẹp đáng yêu.

“Bảo Bảo đừng sợ, sau này tiểu ca ca này sẽ cùng chơi với con có được không?” Thịnh Phi Thiên to lớn lưng hùm hùm ớn ớn, để râu quai nón nhỏ nhẹ nói với tiểu cô nương trong lòng, dường như sợ nói to một chút cũng khiến nàng bị thổi bay mất.

“Vâng.” Tiểu cô nương nhút nhát gật đầu, giống như một con thỏ dễ bị kinh sợ.

Khi đó Quý Ngọc Anh đã nghe nói qua về tiểu cô nương này, nghe nói từ nhỏ bị tên buôn người bắt cóc, vừa mới tìm được trở về, lúc này thấy nàng sợ sệt như con thỏ nhỏ, lại gọi mình là “Tiểu ca ca”, trong lòng tự nhiên là mười hai vạn phần thương tiếc.

Kết quả... Thịnh Phi Thiên vừa bước chân đi, lúc hẳn xoay người nhìn lại, con thỏ nhút nhát đã hóa thân thành tiểu bá vương gương nanh múa vuốt.

“Ê, gọi tỷ tỷ.” Nàng chìa bàn tay nhỏ bé, nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của hẳn.

“... Ta lớn hơn muội.” Quý Ngọc Anh đáng thương ngây ngốc tại chỗ.

“Thế thì sao, gọi tỷ tỷ.” Nheo mắt hẳn, Thịnh Bảo Hoa lộ ra một nụ cười tự cho là vừa xấu xa vừa uy vũ.

“...” Quý Ngọc Anh quay đầu, kiên trì bảo vệ tôn nghiêm tiểu ca ca của mình.

“Được rồi, người sinh tháng mấy?” Thấy hẳn không thỏa hiệp, Thịnh Bảo Hoa lắc lắc đầu nhỏ, hỏi.

“Tháng năm.”

“Ta sinh tháng sáu nha! Xem đi xem đi, so với người lớn hơn đi.” Thịnh Bảo Hoa đắc ý, “Mau mau, gọi tỷ tỷ.”

“... Tỷ tỷ.”

Thật lâu thật lâu sau, Quý Ngọc Anh mới biết mình bị lừa, hơn nữa bị lừa thực thâm, không nói tới việc so tuổi phải so về năm chứ không phải tháng, mà cho dù có so về tháng thì sinh tháng năm cũng phải lớn hơn sinh tháng sáu nha! Huống chi, về sau hẳn mới biết được, Thịnh Bảo Hoa hoàn toàn, từ đầu, luôn luôn không phải là sinh vào tháng sáu, con nhóc đó chỉ nói thể để lừa hẳn! Nàng muốn lừa thì lừa đi, nhưng mà cũng phải lừa một cách có thành ý chứ, nói là tháng tư cũng được chứ sao, thế mà lại nói là tháng sáu! Bất hạnh hơn chính là, khi đó hẳn lại ngu ngốc cho rằng sinh tháng sáu thì lớn hơn sinh tháng năm thật!

Nếu các người nghĩ rằng đây là chuyện bất hạnh nhất, vậy chính là các người đã coi khinh Thịnh Bảo Hoa rồi, chuyện bất hạnh nhất chính là... Quý Ngọc Anh đi tìm Thịnh Bảo Hoa tính sổ, kết quả...

Thịnh Bảo Hoa mở to mắt, cái miệng nhỏ nhắn trề ra, nước mắt ‘tách tách’ chảy xuống.

“Người... Người khóc cái gì...” Quý Ngọc Anh há hốc mồm, kẻ bị bắt nạt rõ ràng chính là hẳn nha.

“Người ta từ nhỏ đã bị tên buôn người bắt cóc, thật vất vả mới trở về được với phụ thân, nhưng mà lại không nhớ rõ mọi chuyện trước kia, ngay cả mình sinh tháng mấy cũng không biết... Ô ô ô... Người ta đã đáng thương như vậy, người còn... Ô ô ô...” Thịnh Bảo Hoa khóc đến thê thảm vô cùng, vừa khóc vừa nấc lên ần ần, sứt sứt không ngừng.

Quý Ngọc Anh ngây ngốc tại chỗ, nhìn con nhóc kia khóc tức tưởi tèm lem nước mắt nước mũi, khóc đến phát nghẹn, Quý Ngọc Anh cảm thấy sống mũi mình cũng cay cay, cảm thấy mình thật sự là tội ác tày trời, lập tức thành thực gọi nàng là tỷ tỷ...

Nào biết từ sau khi Thịnh Bảo Hoa vinh dự trở thành tỷ tỷ, Quý Ngọc Anh liền tiến vào vực sâu hắc ám, suốt hai năm, đây tuyệt đối là một thời kỳ lịch sử đầm máu và nước mắt, thế cho nên để lại bóng ma tâm lý, tới lúc nghe nói sẽ kết hôn với nàng, hẳn sợ tới mức lập tức chuồn mất...

Cũng may hẳn ở Bảo Vân sơn hai năm, cũng coi như học được không ít thứ. Thịnh Phi Thiên nhìn bề ngoài giống như một hán tử thô lỗ, nhưng thật ra lại là một kẻ giấu tài, hai năm sau, Thịnh Phi Thiên liền giới thiệu hẳn cho một lão béo, để hẳn bá lão béo kia làm sư phụ, nói là cho hẳn luyện võ công của lão béo kia thích hợp hơn.

Đương nhiên, cái lão béo kia chính là Vương Cảnh Ngôn.

Chờ tới khi hẳn biết Vương Cảnh Ngôn chính là Võ Lâm minh chủ, hẳn đã bị lão béo kia sai việc chạy khắp nơi rồi.

Ừ, đây tuyệt đối là một thời kỳ lịch sử thấm đầm máu và nước mắt khác.

Từ nhỏ đã bị lão cha Huyện thái gia vô lương ức hiếp, lại bị ném vào Phi Thiên trại chịu sự độc hại của tiểu ác ma Thịnh Bảo Hoa, cuối cùng lại bị lão già nham hiểm Vương Cảnh Ngôn tàn phá...

Quá trình phát triển của Quý Ngọc Anh chính là một bộ huyết lệ sử chịu đựng sự ức hiếp chà đạp a, hiện tại mọi người biết vì sao chủ nhân Long Ngâm

kiếm luôn đeo một bộ mặt than rồi chứ...

Nhưng mà, cho dù như vậy, Quý Ngọc Anh vẫn vô cùng tin tưởng chuyện Thu Thủy Tập bị mất trộm tuyệt đối không liên quan tới Thịnh Bảo Hoa, bởi vì nàng là Thịnh Bảo Hoa của Bào Vân sơn Phi Thiên trại a, cho dù không tin tưởng vào nhân phẩm của nàng, hấn cũng phải tin tưởng vào nhân phẩm của vị ‘ nửa sư phụ’ Thịnh Phi Thiên chứ?

“Cô định làm thế nào?” Kéo suy nghĩ từ ký ức xa xôi trở về, Quý Ngọc Anh đặt chén đĩa trong tay xuống, nhìn Thịnh Bảo Hoa.

“Tất nhiên là muốn tới Mộ Dung phủ một chút.” Thịnh Bảo Hoa ngồi thẳng người, “Có mấy lời, không đối chất với nhau làm sao rõ được, cũng không thể để cho giang hồ đệ nhất mỹ nhân kia cứ một mình độc thoại như vậy được.”

Nàng bỗng nhiên thực chờ mong không biết phản ứng của Khúc Thanh Thương khi thấy kẻ mà ả tự tay hạ độc chết lại vẫn còn sống sờ sờ trước mắt sẽ như thế nào, không biết có bị dọa đến hoa dung thất sắc hay không đây?

“Ta đi cùng muội!” Tàn La Y nắm chặt Thanh La kiếm, mặt đầy căm phẫn.

Tàn La Y muốn đi, Viên Mộ tất nhiên cũng nhất định phải đi.

“Ta cũng đi.” Quý Ngọc Anh thần nhiên nói, tuy rằng hiểu rõ tâm tư Thịnh Bảo Hoa, nhưng hấn cũng không muốn ngăn cản nàng, bởi vì nàng nhất định đã bị tổn thương nặng nề.

“Hả?” Thịnh Bảo Hoa nhìn hấn, Viên Mộ đi nàng không thấy lạ, nhưng cái khối mặt băng Quý Ngọc Anh cũng đi cùng thì nàng có chút ngoài ý muốn.

“Mộ Dung phủ không đơn giản, ta đã được Thịnh trại chủ nhờ vả, tất nhiên phải bảo vệ cô cho tốt.” Quý Ngọc Anh tiếp tục nói đối.

Tuy rằng nàng không chịu nói nửa tháng này đến tột cùng xảy ra chuyện gì, nhưng hấn biết nàng nhất định đã bị tổn thương nặng nề, hơn nữa chuyện này khẳng định có liên quan tới Mộ Dung Vân Thiên cùng Khúc Thanh Thương.

Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, chỉ có tới Mộ Dung phủ mới có thể hiểu được, nhưng để nàng một mình tới đó, Quý Ngọc Anh lo lắng không yên, chỉ bằng đi cùng nàng một chuyến.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp, Dừng Sợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Tâm Tựa Liễu Lay

“A Mệnh, sau này còn gặp lại.” Thịnh Bảo Hoa đeo tay nải, kéo con lừa béo Tia Chớp ngoan ngoãn không tưởng tượng được, tạm biệt Tài Như Mệnh, Vượng Tài cùng Lai Phúc.

“Sau này còn gặp lại.” Tài Như Mệnh cười híp mắt, giờ tay vẫy vẫy.

Không tiếp tục ở lại nữa, lúc chạng vạng tối đoàn người rời khỏi Phụng Tiên trấn, đi về phía Tây Bắc, nhắm Mộ Dung phủ mà tới.

Thịnh Bảo Hoa ngồi cùng xe ngựa với Tàn La Y, Viên Mộ đánh xe, Quý Ngọc Anh thúc ngựa đi song song với xe, phía sau xe, còn kéo theo một con lừa xám béo mập.

Đi liền hai ngày, con lừa béo mập dường như đã gầy bớt một vòng, trông cũng có vẻ thon thả hơn.

Lúc xuống xe nghỉ, Thịnh Bảo Hoa xoa xoa đầu nó, thấy nó ủ rũ mất tinh thần, liền lục lọi trong túi quần áo, lấy ra một cây củ cải nhét vào miệng nó, “Ném trái qua khó đau, mới là lừa trong loài lừa, mày nhìn xem dáng vẻ của mày hiện tại anh tuần tới mức nào, Tiểu Hoa nhất định sẽ thích mày.”

Con lừa mập vừa nhìn vừa gặm củ cải. Nếu mắt nó có thể trợn lên, ắt hẳn đã trợn trắng mắt nhìn nàng.

Mộ Dung phủ nằm ở phía Tây Bắc thành Quy Huru, đất đai cực kỳ rộng lớn. Nói tới thành Quy Huru, không thể không nói tới lão thái gia đã qua đời của Mộ Dung gia là Mộ Dung Bạch. Năm đó, Mộ Dung Bạch làm tể tướng, quyền khuynh hoàng đế, khi đó thành Quy Huru còn chưa được gọi là thành Quy Huru. Sau đó, Mộ Dung Bạch đang lúc tuổi tráng niên lại từ quan về quê, để khen ngợi và ban thưởng cho chiến công của ông ta, hoàng đế đã phong cho ông ta làm vương, ban thành Quy Huru cho ông ta làm đất phong.

Chuyện này thật ra cũng vô cùng kỳ quái. Nếu nói là Mộ Dung Bạch được sủng ái, vậy thì nơi hẻo lánh như thành Quy Huru có khác gì chỗ lưu đây? Nếu nói là Mộ Dung Bạch không được sủng ái, nhưng dù sao ông ta cũng là một vị vương gia khác họ. Về sau, Mộ Dung Bạch liền dẫn gia quyến đến tòa thành lưu đây này, đổi tên là Quy Huru. Tới bây giờ, những bí mật ẩn giấu trong chuyện này, ngoại trừ lão thái gia Mộ Dung Bạch đã nằm dưới mộ, đã không còn ai có thể biết được nữa.

Hiện giờ thành Quy Huru đã không còn là đất phong của Mộ Dung gia nữa, nhưng Mộ Dung gia vẫn bám rễ ở nơi này, sau Mộ Dung Bạch, con cháu nhà Mộ Dung đều chưa từng làm quan, bỏ triều đình mà chọn giang hồ, cũng dần dần có chỗ đứng riêng.

Nói hết câu chuyện, lúc mọi người tiến vào thành Quy Huru đã là hoàng hôn.

Nơi lưu đày năm đó, giờ đã là một vùng phồn hoa, Thịnh Bảo Hoa vén rèm xe, tò mò nhìn ra ngoài, trên đường mọi người nhón nháo đi lại, vô cùng náo nhiệt, hơn nữa người đi đường hầu như đều mang đao kiếm, xem cách ăn mặc thì đều là người giang hồ.

“Thật náo nhiệt...” Thịnh Bảo Hoa nhìn không chớp mắt.

“Nhìn muội kia, nơi này chính là địa bàn của Mộ Dung gia.” Tần La Y khinh bỉ liếc mắt nhìn Thịnh Bảo Hoa một cái.

“Tỷ nói là... toàn bộ thành Quy Huru này sao?” Thịnh Bảo Hoa kinh ngạc há hốc miệng.

“Đúng thế, cho nên ta mới nói Mộ Dung Vân Thiên là kẻ thủ đoạn mà, muội tưởng làm chủ nhân của Mộ Dung gia dễ dàng lắm sao?” Tần La Y hừ nhẹ một tiếng, “Thành Quy Huru năm đó là đất phong của nhà Mộ Dung, tuy rằng sau khi lão thái gia Mộ Dung Bạch chết, hoàng đế đã thu hồi lại đất phong, nhưng Mộ Dung Bạch là kẻ thủ đoạn cỡ nào chứ? Hoàng đế có thu hồi cũng chỉ thu hồi được một cái hư danh, hiện tại trong thành Quy Huru này, xem như toàn là người của Mộ Dung gia.”

Thịnh Bảo Hoa gật gật đầu, im lặng, tiếp tục nhìn ra bên ngoài, chỉ là trong mắt đã mất đi vẻ hưng phấn. Nàng đột nhiên cảm thấy mình thật là ngu xuẩn, lại cứ như vậy chạy tới đại bản doanh của người ta mà đòi công lý, vạn nhất bị bọn họ băm thành thịt nát thì sao?

“Muội ra ngoài hít thở không khí lát.” Thịnh Bảo Hoa thở dài một hơi khiến cho Tần La Y phát rừng mình, chậm chạp trèo ra khỏi xe ngựa, đổi sang cưỡi con lừa béo Tia Chóp.

Tháo sợi dây thừng buộc con lừa với xe ngựa ra, Thịnh Bảo Hoa vững vàng ngồi trên lưng lừa, lại chậm chạp đi từng bước. Có lẽ là do quãng đường vừa rồi đã khiến Tia Chóp chết mệt rồi, cho nên tốc độ của nó hiện tại hoàn toàn tương phản với cái tên của mình.

Quý Ngọc Anh lập tức thả lỏng cương, cố gắng phối hợp với tốc độ của Thịnh Bảo Hoa. Vì thế, trên đường liền xuất hiện một cảnh tượng kỳ quái: một hiệp khách lạnh lùng cười trên con ngựa cao to lại chậm chạp đi ngang với một cô gái áo đỏ cưỡi một con lừa xám.

Chỉ là, Quý Ngọc Anh đã đánh giá quá cao tốc độ của Tia Chóp.

Không có chậm nhất, chỉ có chậm hơn!

Chờ tới khi hần quay đầu nhìn lại, sắc mặt lập tức thay đổi, trên đường đầu còn thấy bóng dáng Thịnh Bảo Hoa cùng con lừa xám kia nữa.

Mà lúc này, Mộ Dung Vân Thiên đang bày tiệc tiếp khách ở Xuân Phong lâu, tửu lâu lớn nhất thành Quy Huru. Tuy rằng trên danh nghĩa là gia yến, nhưng số người tham dự lại rất đông đúc, ngồi đầy cả lầu hai, chen qua chen lại, không khí thật là hòa hợp.

“Vân Thiên, nghe Khúc cô nương nói, Thu Thủy Tập khiến giang hồ thêm muốn kia là do cô gái đã mất tích tên Thịnh Bảo Hoa đánh cắp phải không?” Uống cạn một chén rượu, Mộ Dung Thu dường như vô tình hỏi.

“Rắc” một tiếng, chén rượu trong tay Mộ Dung Vân Thiên vỡ vụn, Xuân Phong tửu nổi tiếng của Xuân Phong lâu hòa cùng màu máu đỏ thẫm theo kẽ tay chảy xuống.

Mộ Dung Thu thoáng ngẩn ra, nhìn về phía Mộ Dung Vân Thiên. Mộ Dung Vân Thiên nhắm hờ mắt, nửa khuôn mặt ẩn trong bóng tối, không nhìn rõ biểu hiện.

Đại sảnh lầu hai vừa nãy còn ồn ào náo nhiệt lập tức trở nên yên tĩnh, mọi người hoang mang, không hiểu vị tân gia chủ xưa nay vốn ôn nhã đột nhiên lại bị làm sao vậy. Đương nhiên, trong lòng bọn họ cũng hiểu rõ, cái vẻ ôn văn nhàn nhàn kia cũng chỉ là một lớp mặt nạ mà thôi, dù sao, một kẻ có thể dễ dàng ngồi lên cái ghế gia chủ như vậy, không thể là kẻ đơn giản như những gì hần thể hiện bên ngoài.

“Tam công tử!” Khúc Thanh Thương ngồi bên cạnh hoảng sợ, cuống quýt rút khăn tay thấm máu cho hần.

Mộ Dung Vân Thiên hất tay nàng ra, thu tay về, nhìn về phía Mộ Dung Thu, “Tam thúc, hôm nay là gia yến, nói những chuyện không thú vị như vậy làm gì, Vân Thiên mời người một chén.”

Mộ Dung Thu nở nụ cười, đón lấy chén rượu uống một hơi cạn sạch.

Khúc Thanh Thương sợ hãi nhìn về phía Mộ Dung Vân Thiên đang nhẹ nhàng mỉm cười, trong lòng vừa bất an lại vừa ngọt ngào, bất an là Mộ Dung Vân Thiên càng ngày càng trở nên thâm trầm, ngọt ngào chính là cuối cùng nàng cũng có thể ngày ngày ở bên cạnh hần.

“Bình sinh chẳng biết tương tư, vừa vương tương tư, liền khổ vì tương tư... Thân tựa mây bay, tâm tựa liễu lay, hơi thở mong manh...” Dưới cầu thang truyền đến tiếng đàn hát réo rắt, là Thiêm Cung khúc, Xuân Tình của Từ Tái Tư.

Mộ Dung Vân Thiên cúi đầu nhìn chén rượu sóng sánh trong tay, giờ chén lên, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

“Các vị cứ tiếp tục đi, ta uống hơi nhiều, đi ra ngoài hít thở không khí một chút.” Mộ Dung Vân Thiên lên tiếng chào hỏi, không đợi đám người đang ngồi ở đó kịp phản ứng đã đứng dậy đi về phía hành lang.

“... Dư hương vẫn còn tại nơi đây, mà người mong đã ở chốn nao. Tương tư triền miên, khi nào mới dứt? Đèn đã mờ nửa, trăng đã sắp tàn...” Giọng hát kia ngân nga xúc động, dưới lầu vang lên tiếng trầm trồ khen ngợi.

Mộ Dung Vân Thiên chỉ cảm thấy trong lòng buồn bã, vết thương trên tay bị rượu thấm vào, tay đứt ruột xót, ngực mơ hồ đau, sự đau đớn kia càng lúc càng lớn, không kèm chế được.

Đang định quay người trở lại, một sắc đỏ chột xẹt qua tầm mắt, dường như là một cô gái mặc áo đỏ cười lừa, đang cười hi hi bên đường. Mộ Dung Vân Thiên ngơ ngẩn nhìn nụ cười rực rỡ kia, như rơi vào cõi mộng.

Bảo Bảo?

Theo bản năng, hắn đưa tay lên, dụi dụi mắt. Cô gái kia đang cười híp mắt kéo một người bán bánh nướng rong nói gì đó, không dám do dự nữa, hắn vội vàng xoay người chạy xuống lầu, trên đường đụng phải mấy người, ngay cả tiểu nhị đang bụng thức ăn lên cũng bị va trúng, chén đĩa rơi vỡ tan, đồ ăn bắn tung tóe.

Đợi tới lúc hắn chạy ra khỏi cửa Xuân Phong lầu, trước mặt toàn là người, làm gì còn thấy bóng dáng cô gái áo đỏ kia nữa.

Quả nhiên... Là ảo giác.

Dù sao lúc đó... cũng là tự tay hắn đặt nàng vào thuyền nhỏ, đẩy xuống hồ.

Ngơ ngẩn đứng giữa đường, Mộ Dung Vân Thiên chỉ cảm thấy ngực ần ần đau, buồn bã mất mát.

Quý Ngọc Anh đi dọc đường tìm kiếm, chợt nghe ở xa xa có người gọi mình, nhìn lại, không phải Thịnh Bảo Hoa thì còn ai vào đây.

“Đại hiệp, đại hiệp, muội ở đây này ~” Thịnh Bảo Hoa cười con lừa lông ngắn chạy từ một góc phố ra, trong tay còn cầm mấy cái bánh nướng nóng hổi.

Quý Ngọc Anh nhú mày nhìn nàng đến gần, mới nói, “Đây là địa bàn của Mộ Dung gia, đừng chạy loạn.”

“Ai da, vì muội thấy có người bán bánh bơ nướng nên đi mua thôi mà.” Thịnh Bảo Hoa giơ tay, đưa hai cái bánh nướng nóng hổi cho hắn, thấy Quý Ngọc Anh không nhận, nàng lại nói, “Ăn ngon lắm, huynh ăn thử xem, đây chính là bánh bơ nướng nổi tiếng đây, công tử nhà huyện thái gia chỗ ta cũng thích ăn đấy, có một lần hắn ăn một hơi hết năm cái, kết quả bụng căng tới mức không nhúc nhích được, còn bị tiêu chảy mấy hôm cơ, hắc hắc hắc.”

Quý Ngọc Anh nghe thấy mấy tiếng ‘hắc hắc’ của nàng phát rừng mình, vội đưa tay nhận, mấp máy khóe miệng, nói một tiếng cảm ơn.

“Không khách khí, không khách khí, trên đường đã làm phiền đại hiệp huynh chăm sóc.” Thịnh Bảo Hoa khoát tay, bỏ lên lưng con lừa xám, lại thở dài một hơi, “Nhắc tới tiểu công tử nhà huyện thái gia, lần này muội trở về, chỉ sợ là phải thành thân.”

Quý Ngọc Anh mới vừa cắn một miếng bánh nướng, nghe vậy lập tức bị nghẹn, thật vất vả mới nuốt được xuống, hắn quay đầu nhìn về phía Thịnh Bảo Hoa, có chút hoài nghi dường như nàng đã nhận ra hắn, nếu không sao lại nói với hắn những chuyện đó.

Thịnh Bảo Hoa lại không mở miệng, chỉ nhìn mấy gánh hàng nhỏ bên đường.

Quý Ngọc Anh lắc lắc đầu, cúi đầu tiếp tục cắn bánh nướng, đích thực là bánh nướng bơ chính tông, rất thơm ngọt xốp giòn. Nàng nhắc tới chuyện ăn bánh nướng bị tiêu chảy, hắn đương nhiên nhớ rõ, hành động ngu xuẩn hồi đó, chính bản thân hắn cũng không đành lòng nhớ lại.

“Quý đại hiệp, sao huynh lại biết cha muội?” Thịnh Bảo Hoa bỗng nhiên hiếu kỳ hỏi một câu.

Quý Ngọc Anh dừng một chút, “Thịnh trại chủ là bằng hữu của cha ta.”

“Vậy à.” Thịnh Bảo Hoa gật gật đầu.

“Người trong thành dường như đông một cách bất thường so với trước kia.” Mắt thấy đề tài kia càng ngày càng nguy hiểm, Quý Ngọc Anh nhanh chóng chuyển chủ đề.

“Hả? Huynh đã từng tới đây sao?” Thịnh Bảo Hoa ngạc nhiên nhìn hắn.

“Ừ, trước kia đã tới.” Quý Ngọc Anh nghĩ nghĩ, lại nói, “Chắc là những nhân sĩ võ lâm có giao hảo với Mộ Dung gia tới bái kiến tân chủ nhân của nhà Mộ Dung, nếu như không phải nhờ vậy, có lẽ chúng ta cũng không thể lặng lẽ vào thành một cách đơn giản như vậy.”

Lặng lẽ vào thành là chủ ý của Thịnh Bảo Hoa, kỳ thật dựa theo tính khí của Tần La Y thì nàng ta rất muốn trực tiếp đánh tới cửa.

Vừa đi vừa nói, hai người đã đuổi kịp chiếc xe ngựa đang chờ phía trước.

Tần La Y thò đầu ra hỏi, “Bảo Bảo, muội định làm thế nào?”

“Trước tiên cứ tìm khách điểm ăn uống, nghỉ ngơi chỉnh đốn một chút đã.” Thịnh Bảo Hoa nói tới đây, bỗng nhiên lặng đi một chút, ngây ngốc há to miệng, chỉ vào khách điểm biển hiệu lồng lánh phía trước, “Duyệt... Duyệt Lai khách sạn?!”

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Đau Muốn Chết

Đoàn người đứng ở ngoài cửa Duyệt Lai khách sạn, bị tám biển với bốn chữ vàng lấp lánh ‘Duyệt Lai khách sạn’ chiếu tới quáng cả mắt, thật đúng là không biết hai chữ ‘khâm tốn’ viết thế nào, giống như chỉ hận không thể dán thêm lên đó mấy chữ ‘khách sạn nhiều tiền, mau mau tới cướp’.

“Các vị khách quan, mời vào trong!” Tiểu nhị nhiệt tình vắt khăn vải lên vai, vui vẻ chạy ra tiếp đón, nhếch môi lộ ra tám cái răng, đúng là nụ cười tiêu chuẩn của Duyệt Lai khách sạn.

Quả nhiên nơi nào có giang hồ, nơi đó có Duyệt Lai khách sạn...

Thịnh Bảo Hoa vốn đang giật mình không thôi, lúc tiến vào trong, cảm trực tiếp ‘rắc’ một tiếng, lập tức rơi xuống đất.

“A a a... A Mệnh...” Chỉ vào cái người ngồi trong quầy đang cúi đầu gầy bàn tính vàng, Thịnh Bảo Hoa kinh ngạc kêu lớn.

Sau đó, cái người mặc một thân trường sam bằng tơ lụa màu vàng chói mắt kia thân nhiên dùng bàn tính trong tay, ngẩng đầu, híp mắt cười, “Ài nha, Thịnh cô nương, các vị, đã lâu không gặp ~”

Vừa dứt lời, một thanh trường kiếm lộ ra hàn khí đã chỉ tới chớp mũi y, tuy rằng kiếm chưa ra khỏi vỏ, nhưng sự uy hiếp kia cũng không hề suy giảm.

“Người theo dõi chúng ta.” Quý Ngọc Anh cầm kiếm, mặt không chút thay đổi nhìn Tài Như Mệnh.

“Oan uổng quá, tại hạ là người làm ăn luôn giữ khuôn phép, chỉ là vừa hay ở chỗ này cũng có sản nghiệp, cho nên mới vừa vận đến kiểm tra một phen mà thôi.” Tài Như Mệnh vẻ mặt đau khổ, giơ hai tay lên giải thích, “Quý công tử vẫn nên buông kiếm đi, nơi này là khách điểm, đừng dọa khách của tại hạ sợ chạy mất chữ.”

Quý Ngọc Anh không phản ứng, kiếm khí lại sắc bén thêm vài phần, người này trước mũi kiếm của hắn lại có thể không đổi sắc mặt, chỉ có hai khả năng, là người hoàn toàn không có võ công, hoặc là, tuyệt thế cao thủ.

“Thịnh cô nương...” Tài Như Mệnh tỏ vẻ đáng thương nghiêng đầu nhìn về phía Thịnh Bảo Hoa.

Thịnh Bảo Hoa chớp hai mắt, sau đó đi đến bên cạnh bọn họ, “Xem nào, ta giúp ông khuyên nhủ Quý đại hiệp, ông miễn tiền com cùng tiền thuê phòng cho chúng ta, thế nào?”

Tài Như Mệnh ghen một chút, vẻ mặt bi phẫn nhắm mắt lại, yên lặng quay đầu đi, “Thịnh cô nương đừng xen vào chuyện sống chết của tại hạ thì hơn.”

“... Người thật đúng là chưa từng thẹn với tên của người.” Quý Ngọc Anh im lặng, thu kiếm lại.

Của nặng hơn người.

Đi đường mệt nhọc, bụng đói sớm đã kêu vang, đoàn người tìm vị trí ngồi xuống, gọi đồ mà ăn.

Buổi tối lúc chia phòng ngủ, lại xảy ra một chút náo loạn nhỏ, Thịnh Bảo Hoa vốn định để Tần La Y cùng Viên Mộ một phòng, sau đó nàng cùng Quý Ngọc Anh mỗi người một phòng, như vậy là cần ba căn phòng, kết quả mặc dù đã gạo nấu thành cơm nhưng Viên Mộ đột nhiên nổi tính bướng bỉnh, nhất định không chịu.

Vì thế cuối cùng Tần La Y cùng Thịnh Bảo Hoa một phòng, Viên Mộ cùng Quý Ngọc Anh vốn đánh nhau xong mới thành bạn bè mỗi người một phòng, lại nói tiếp, Quý Ngọc Anh cũng coi như là ông mai của bọn họ, nếu không phải vì một kiếm kia của Quý Ngọc Anh, Tần La Y cùng Viên Mộ cũng sẽ không quen nhau, không phải sao?

Hơn nữa dọc đường, giữa hai người họ cũng không xảy ra xung đột gì.

“Tần tỷ tỷ, tỷ cùng tỷ phụ sao vậy?” Thịnh Bảo Hoa nằm lý trên giường, nghiêng đầu nhìn Tần La Y nằm bên cạnh, có chút buồn bực hỏi.

“Chúng ta vẫn tốt mà.” Tần La Y khó hiểu liếc mắt nhìn Thịnh Bảo Hoa một cái, lập tức lại hơi đỏ mặt, “Muội là hỏi... vì sao huynh ấy không chịu cùng ta ở một phòng à?”

Thịnh Bảo Hoa gât gât đầu, vẻ mặt khó hiểu.

“Tên ngu ngốc đấy, nói là sợ phá hồng danh tiết của ta.” Tần La Y mím môi, có chút ngượng ngùng nói, tuy rằng mắng người kia là đồ đàn, vẻ mặt vẫn vô cùng ngọt ngào.

Thịnh Bảo Hoa liếc mắt, cũng đã sớm gạo nấu thành cơm, còn có danh tiết gì nữa chứ.

“Chờ giải quyết xong chuyện của muội, huynh ấy nói sẽ cùng ta về Tần phủ chịu đòn nhận tội, sau đó sẽ cầu hôn ta với cha ta.” Tần La Y cười một chút, “Kỳ thật ta không quá để ý việc này, nhưng huynh ấy nói, huynh ấy không muốn ta phải chịu ầm ức, huynh ấy nha, đúng là to xác lại bướng bỉnh, làm sao huynh ấy lại không rõ, đi theo huynh ấy, cho dù thế nào ta cũng không cảm thấy ầm ức.”

Thịnh Bảo Hoa gât gât đầu, lao vào lòng Tần La Y.

“Bảo Bảo, rốt cuộc muội tính thế nào?” Tần La Y vỗ vỗ lưng nàng, cúi đầu nhìn nàng.

“Vừa nãy ở dưới lầu, muội nghe nói, ngày mai Mộ Dung phủ sẽ mở tiệc mời các vị nhân sĩ vô lâm tới bái kiến tân Mộ Dung gia chủ, Tần tỷ tỷ, chúng ta cũng là nhân vật giang hồ chứ?” Thịnh Bảo Hoa cười hì hì nói.

“Muội đó!” Tần La Y lắc lắc đầu, sau đó cười, “Theo ý muội đi.”

Thịnh Bảo Hoa cười cười, đứng dậy thôi tắt nến, “Ngủ đi.”

“Ừm”

Có người ngủ say sưa, cũng có người cả đêm mất ngủ.

Mộ Dung Vân Thiên một thân toàn mùi rượu ngồi trong phòng, trong tay cầm một miếng vải đỏ. Hắn chưa từng uống nhiều rượu như vậy, say rượu với hắn mà nói, quá mức nguy hiểm, bởi vì điều đó có nghĩa là hắn có thể chết dưới kiếm kẻ khác bất cứ lúc nào.

Nhưng buổi tối hôm nay, hắn uống rượu.

Không biết đã uống hết bao nhiêu vò, giống như cả người đều ngâm vào bình rượu.

Chỉ là, cho dù như vậy, cũng không thể xóa mờ bóng dáng thiếu nữ áo đỏ trong đầu.

Nắm chặt mảnh vải màu đỏ trong tay, Mộ Dung Vân Thiên nhắm hai mắt lại, đến tận cùng là hắn làm sao vậy, đã thuận lợi giết Mộ Dung Nguyệt Dao, thuận lợi chiếm vị trí Mộ Dung gia chủ, thuận lợi... báo thù cho mẫu thân.

Chỉ là... vì sao trong lòng vẫn trống rỗng, khó chịu như vậy?

Hắn trăm phương ngàn kế suy tính nhiều năm như vậy, hiện giờ rốt cuộc đạt được ước muốn.

Chỉ là vì sao... Hắn tuyệt không cảm thấy vui vẻ?

Hắn và Mộ Dung Nguyệt Dao là anh em cùng cha khác mẹ, khác biệt là, mẫu thân của Mộ Dung Nguyệt Dao là đương gia chủ mẫu, là phu nhân cưới hời đàng hoàng, mà mẹ của hắn... chỉ là một thị nữ nhỏ nhỏ trong phủ, bởi vì sinh hắn, mới được làm thiếp.

Thật sự là châm chọc, Mộ Dung phu nhân cao quý như vậy, sinh ra hai đứa con thì đứa nào cũng bệnh tật, một trong hai đứa còn chết yểu. Từ sau khi nhị công tử chết, Mộ Dung phu nhân liền nhốt Mộ Dung Nguyệt Dao trong phủ không cho ra ngoài, sợ y cũng chết sớm.

Trước đây, Mộ Dung Vân Thiên vốn có thể tự do rồi phủ nên vô cùng thương xót cho vị ca ca thân thể ốm yếu kia. Mà vì một chút thương hại đó, khiến hắn phạm phải một sai lầm rất lớn.

Mười năm trước xảy ra cuộc chiến oanh liệt tiêu diệt Tây Nguyệt Lâu, Mộ Dung Nguyệt Dao muốn trốn đi xem, hắn liền một mình dẫn theo y rồi phủ. Đúng là khi đó đã cứu Thịnh Bảo Hoa. Chỉ là sau khi về phủ, chờ đợi hắn, lại là một cái tát của mẫu thân.

Mẫu thân luôn dịu dàng, sợ phiền phức lại mạnh mẽ giáng cho hắn một cái tát, sau đó ôm hắn, khóc nức nở.

“Con trai đáng thương, lẽ ra mẫu thân không nên sinh con ra... không nên sinh con ra... Mẫu thân không thể bảo vệ được con...” Bà ôm hắn, vẻ mặt dần trở nên oán độc, “Con nhất định phải lên làm Mộ Dung gia chủ, nhất định phải làm được, khiến cho con tiện nhân tự coi mình cao quý hơn người khác kia phải ném thứ mùi vị bị kẻ khác dẫm nát dưới chân!”

Sau đó, mẫu thân nói với hắn những gì nữa, hắn đã không còn nhớ được, hắn chỉ nhớ rõ nỗi hoảng sợ của mình khi nhìn thấy mẫu thân thất khiếu chảy máu... máu màu xanh.

(thất khiếu : hai hốc mắt, hai tai, hai lỗ mũi, miệng)

Là Lục Nhan.

Sau đó, là thi thể lạnh lẽo của mẫu thân.

Mẫu thân nói, muốn hấn lên làm Mộ Dung gia chủ.

Dáng vẻ dịu dàng hay oán hận của mẫu thân dần dần trở nên mơ hồ, bóng dáng thiếu nữ áo đỏ kia lại dần rõ ràng trước mắt.

Lần đầu gặp nàng ở Duyệt Lai khách sạn, chỉ cảm thấy thú vị.

Lúc ở Bạch Hồ sơn trang lại gặp nàng, vẫn cảm thấy nàng thú vị, sau đó hơi thấy có chút phiền phức.

Tiếp tục sau đó, dường như có một chút thích.

Cũng chỉ là ưa thích mà thôi.

Nhưng... sau khi chính tay hấn đẩy thi thể của nàng xuống hồ, dáng vẻ của nàng trong đầu hấn lại càng ngày càng rõ ràng, rực rỡ hơn.

Mỗi một lời nàng nói, mỗi một vẻ mặt, mỗi một động tác của nàng, đều như hiện lại trước mắt hấn một lần lại một lần.

Sau đó, hấn mới hiểu được, Thịnh Bảo Hoa đã gieo trong lòng hấn một hạt giống, sau khi nàng chết đi, hạt giống kia liền mọc rễ, nảy mầm trong tim hấn, từng chút, từng chút trở thành một cây đại thụ che trời.

... Lớn tới mức trái tim hấn như muốn vỡ ra, đau muốn chết.

Đau muốn chết.

Mà người trồng cây kia, đã chết rồi.

Nàng đã chết.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Chui Đầu Vào Lưới

Giấc ngủ này của Thịnh Bảo Hoa thực là vô cùng thoải mái, ngủ thoải mái tới không thể tưởng tượng được, ngủ thẳng tới tận chiều ngày hôm sau mới tỉnh, tất nhiên đã bỏ lỡ mất yến hội ở Mộ Dung phủ, khiến nàng tức giận đến mức ngay cả bữa tối cũng không muốn ăn, một mình ngồi trong phòng mà buồn bực.

Có trời mới biết nàng đã nghĩ ra bao nhiêu biện pháp đối phó với ả mỹ nhân rắn rết Khúc Thanh Thương kia, kết quả lại thành công toi, lần này không vào được Mộ Dung phủ, không biết phải đợi tới khi nào mới có cơ hội lần sau.

Một mình bực bội trong phòng, bụng cũng không cam lòng kêu lên ọc ọc, Thịnh Bảo Hoa lập tức cảm thấy không thể ngược đãi bản thân mình được, nhanh chóng xuống lầu ăn cơm.

Hung hăng chọc chọc bát cơm, Thịnh Bảo Hoa vẫn buồn bực, không thể nào có chuyện nàng ngủ như chết thế được, sao lại có thể ngủ cả một ngày một đêm như vậy chứ. Uống một ngụm canh, Thịnh Bảo Hoa mở trừng hai mắt, bỗng nhiên cảm thấy không đúng, hương vị canh này... Không giống với ngày hôm qua.

“Chiêu Tài.” Thịnh Bảo Hoa quay đầu vẫy vẫy tay gọi tiểu nhị.

Đám tiểu nhị trong Duyệt Lai khách sạn được đặt tên vô cùng đặc biệt, chi nhánh ở trấn Phụng Tiên là Vượng Tài và Lai Phúc, tới thành Quy Huru, lại là Chiêu Tài cùng Tiến Bảo. Thật khiến người ta hiểu rõ ràng sở thích của đại lão bản Tài Như Mệnh.

“Thịnh cô nương, có chuyện gì sao?” Chiêu Tài ân cần chạy tới, Thịnh cô nương này cùng Tài lão bản hấn là có quan hệ không tầm thường, lão bản trước giờ mười ngón tay không dính chút dầu mỡ đêm qua còn thân chinh xuống bếp làm cho nàng một chén canh, gã chưa từng thấy lão bản có hứng thú với thứ gì khác ngoài vàng bạc, Thịnh cô nương này chính là ‘thứ’ đầu tiên.

“Canh này tại sao không giống với hương vị ngày hôm qua?” Thịnh Bảo Hoa chỉ chỉ chén canh gà nắm kia.

“À ~” Chiêu Tài lập tức cười đến thấy răng không thấy mắt, gã nhìn trái nhìn phải, ghé sát vào Thịnh Bảo Hoa, thấp giọng nói, “Canh ngày hôm qua là lão bản tự mình làm, hương vị tất nhiên không tầm thường.”

Thịnh Bảo Hoa cũng “À ~” một tiếng, sau đó cười cười nói, “Lão bản của các người đâu?”

“Lúc này hẳn là ở phòng thu chi.” Chiêu Tài chỉ chỉ phương hướng phòng thu chi, cân nhắc tới sở thích của lão bản, đáp cầu dặt mồi cho lão bản là trách nhiệm của mỗi một tiểu nhị trong Duyệt Lai khách sạn, có lẽ sau khi có lão bản nướng, cái ham mê thích bóc lột tiểu nhị của lão bản sẽ thay đổi chẳng... Đương nhiên, đây chỉ là chút lòng riêng của Chiêu Tài, vạn lần không dám nói ra.

Thịnh Bảo Hoa nói một tiếng cảm ơn, đứng lên, đi vào phòng thu chi.

Tài Như Mệnh đang một tay “tạch tạch tạch tạch” gãy bàn tính, một tay “xoạt xoạt xoạt” lật sổ sách, động tác đúng là nhanh gọn lưu loát như nước chảy mây bay, nghe được tiếng cửa bị đẩy ra, mới quay đầu lại, ngẩn ra một chút lại cười híp mắt nói, “Thịnh cô nương tỉnh rồi, ngủ ngon giấc không?”

“Nhờ phúc của ông, ngủ rất ngon.” Thịnh Bảo Hoa đi đến bên cạnh hắn, nhìn nhìn ánh nến bởi vì mở cửa mà nhẹ nhàng lay động, lại nhìn nhìn sổ sách trên thư án.

“Quý công tử nói cô nương đi đường mệt nhọc, cho nên bảo mọi người không cần đánh thức cô, không nghĩ tới cô nương lại ngủ thẳng tới tận tối hôm sau, hẳn là đói bụng lắm đi, đã ăn tối chưa?” Tài Như Mệnh tươi cười chân thành nói.

“Những sổ sách này rất quan trọng phải không?” Thịnh Bảo Hoa bỗng nhiên hỏi một câu không đầu không đuôi.

Tài Như Mệnh lặng đi một chút, nhất thời không kịp phản ứng, ngây ngốc gật gật đầu, đương nhiên quan trọng.

“Nếu ta đẩy đổ nên, sẽ bị thiêu cháy đi.” Thịnh Bảo Hoa nghiêng mặt qua, nhìn Tài Như Mệnh, cười cười nói.

Cái này... Tài Như Mệnh cảnh giác, hắn lập tức ôm lấy sổ sách trước mặt, chỉ là trên bàn nhiều sổ sách như vậy, hắn sao có thể ôm được hết, không khỏi hết hồn.

“Ngày hôm qua ông bỏ cái gì vào canh của ta vậy?” Thịnh Bảo Hoa thu lại ý cười trên mặt, hỏi.

“Ha ha... Tại hạ không rõ Thịnh cô nương đang nói gì...” Tài Như Mệnh ôm sổ sách pha trò.

“Canh ngày hôm qua mỗi người một phần, ta thấy ngon, cho nên ban nãy lại gọi một phần canh, chỉ là hương vị lại không giống với ngày hôm qua, tuy rằng chỉ có chút khác biệt rất nhỏ, nhưng chắc hẳn ông không biết, trời sinh vị giác của ta linh mẫn hơn người bình thường, bởi vậy có thể phân biệt được dễ dàng.” Thịnh Bảo Hoa yên lặng nhìn hắn, “Ông bỏ mê dược vào canh của ta, muốn ta không thể tới Mộ Dung phủ là vì sao?”

“... Tại hạ thật sự không rõ Thịnh cô nương đang nói chuyện gì.” Tài Như Mệnh chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, cô nương này sao đột nhiên lại tinh ý như vậy?

“Ông theo chúng ta từ trấn Phụng Tiên tới thành Quy Hưu, rốt cuộc có ý đồ gì?” Thịnh Bảo Hoa không để hắn vùng vẫy giãy chết, “Nếu không nói thật, ta liền đốt phòng thu chi của ông.”

“Aiz, Thịnh cô nương tại sao phải hùng hổ dọa người như vậy.” Tài Như Mệnh thở dài một tiếng, “Tại hạ cùng cô nương thật là hợp duyên, chính là không muốn cô nương bởi vì nhất thời tức giận mà chọc phải Mộ Dung thế gia mà thôi.”

Thịnh Bảo Hoa mím môi không nói.

“Mộ Dung phủ rất nguy hiểm, còn nguy hiểm hơn rất nhiều so với cô tưởng tượng.” Thấy nàng có vẻ nghe lọt tai, Tài Như Mệnh lại nhẹ giọng khuyên giải.

Thịnh Bảo Hoa có chút hoảng hốt, những lời này giống như đã từng nghe rồi, lúc trước Mai Ngao Hàn cũng khuyên giải nàng như vậy, y nói, Mộ Dung Văn Thiên không phải người dễ đối phó, cô cách xa hắn ta một chút thì tốt hơn.

Chỉ là nàng không nghe, khư khư cổ chấp.

“Thịnh cô nương, thức ăn của cô đã nguội rồi, không bằng để tiểu nhân hâm nóng lại giúp cô nhé?” Ở bên ngoài, Tiến Bảo nịnh hót nói, gã sao có thể để một mình Chiêu Tài lấy lòng vị Thịnh cô nương tương lai có thể tấn phong lão bản nướng này chứ.

Tài Như Mệnh thấy có hi vọng đẩy Thịnh cô nương này ra khỏi phòng thu chi bảo bối của hắn, vội gật đầu, “Nhanh đi nhanh đi, ta đưa Thịnh cô nương ra ngoài giờ.”

Tiến Bảo nghe thấy vội vui vẻ rời đi, ai nha, lão bản quả nhiên rất dễ tâm tới Thịnh cô nương nha.

“Cô đã nói, ta là người tốt nhất mà cô gặp phải từ khi bước chân vào giang hồ.” Tài Như Mệnh đứng lên, cặp mắt vốn luôn cười híp lại mang theo vẻ thành thật, “Vì những lời này, ta nói thêm câu nữa, báo thù sẽ phải trả giá rất nhiều, có lẽ, cái giá đó sẽ nặng tới mức cô không thể gánh vác nổi, thế nhưng cho dù khi đó có hối hận cũng không thể thay đổi được nữa.”

Khi hắn nói những lời này, Thịnh Bảo Hoa lại cảm thấy trong ánh mắt của vị đại chương quỹ của nặng hơn người này ánh lên nỗi buồn sâu sắc.

“Ông...”

“Thịnh cô nương không đói bụng sao? Đi dùng bữa đi, tại hạ đi cùng cô.” Chỉ trong nháy mắt, nỗi buồn kia biến mất không thấy dấu vết, giống như chưa từng xuất hiện, giống như trong nháy mắt vừa rồi chỉ là ảo giác, Tài Như Mệnh lại biến thành đại chương quỹ cười híp mắt, toàn thân sặc mùi tiền.

Thịnh Bảo Hoa cũng cảm thấy đói bụng, liền gật gật đầu, theo hắn đi ra ngoài.

Tài Như Mệnh khóa kỹ cửa phòng thu chi, tránh khỏi tầm mắt Thịnh Bảo Hoa, lén lút thở phò một hơi thật dài.

Ra khỏi phòng thu chi, đi trên hành lang, còn cách một bức rèm cửa, Thịnh Bảo Hoa nghe được một thanh âm quen thuộc, quen thuộc đến mức khiến nàng nghiêng răng nghiêng lợi, bàn tay đang định vén rèm lên lập tức dừng lại, nàng lẳng lặng đứng ở phía sau rèm, bất động.

“Làm phiền Khúc cô nương tự mình đưa tại hạ đến khách điểm” Là thanh âm của Mai Ngao Hàn.

“Mai các chủ không cần phải khách khí, gia chủ phân phó, Thanh Thương tất nhiên phụng mệnh.” Khúc Thanh Thương lạnh lùng trả lời.

“Phiền toái cho cô nương, chỉ là tại hạ thật sự không quen ở tại Mộ Dung phủ, yêu cầu ở tại khách điểm hẳn sẽ không phải là thất lễ đi.” Thanh âm Mai Ngao Hàn vẫn mang theo mấy phần ngả ngón như cũ.

“Mai các chủ khách khí rồi, các vị anh hùng đều là vì gia chủ mà đến, hơn nữa Mai các chủ tự mình đến bái phỏng, lại càng là cho Mộ Dung Phủ mặt mũi, Thanh Thương tự nhiên có trách nhiệm tiếp đón Mai Các chủ chu đáo.” Thanh âm Khúc Thanh Thương vẫn trong trẻo nhưng lạnh lùng, có chút cứng ngắt.

“Như thế thì tốt rồi, không biết tại hạ có vinh hạnh mời Khúc cô nương lên lầu uống chén trà hay không?”

“Không cần, sắc trời đã tối, Mai các chủ sớm đi nghỉ đi.”

“Ai nha, Khúc cô nương thật sự là không chừa cho tại hạ chút mặt mũi mà.” Mai Ngao Hàn giả bộ thở dài một tiếng.

“Như thế... Vậy làm phiền rồi.” Khúc Thanh Thương ngập ngừng, cuối cùng cũng không từ chối nữa.

“Đúng rồi, Khúc cô nương có còn nhớ Thịnh Bảo Hoa không?” Tiếng bước chân của hai người dần dần đi lên lầu, Mai Ngao Hàn bỗng nhiên lại hỏi một câu.

Hai lỗ tai Thịnh Bảo Hoa lập tức dựng thẳng lên.

“Tất nhiên còn nhớ rõ.” Thanh âm Khúc Thanh Thương nghe như từ xa xa truyền tới.

“Giang hồ đồn đại Thịnh Bảo Hoa trộm Thu Thủy Tập của Minh Chủ rồi bỏ trốn, không biết Khúc cô nương cảm thấy thế nào?” Mai Ngao Hàn lại hỏi.

“Không có lừa làm sao có khói, giang hồ đồn đại cũng chưa hẳn đã là tin đồn vô căn cứ.”

Phía sau rèm vải, Thịnh Bảo Hoa nghiêng răng ken két, hay cho một câu ‘không có lừa làm sao có khói’. Như thế này là sao, chui đầu vào lưới sao, nàng còn đang suy nghĩ xem phải làm thế nào mới gặp được Khúc Thanh Thương, kết quả chính ả ta lại đâm đầu tới đây.

Đứng ở bên cạnh Thịnh Bảo Hoa, Tài Như Mệnh gất gao nhử mảy, trong lòng thở dài một hơi, chuyện này sợ là không thể cho qua dễ dàng được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp, Dừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Thế Giới Bốn Người

Không để ý đến Tài Như Mệnh ở phía sau luôn miệng nhắc “Hòa khí sinh tài”, Thịnh Bảo Hoa vén rèm lên, vừa vận nhìn thấy bóng lưng Khúc Thanh Thương biến mất ở góc rẽ lầu hai, nàng bình tĩnh ngồi xuống vị trí ban đầu.

“Ta muốn ăn cháo cá.” Thịnh Bảo Hoa quay đầu, nhìn về phía Chiêu Tài đang đứng đợi bên cạnh.

Chiêu Tài đang chờ mong có cơ hội biểu hiện, vừa nghe được, vui vẻ chạy vào phòng bếp, “Cô nương thật sự là có lộc ăn, vừa lúc có sẵn trên bếp luôn, cô chờ nha ~”

Ở phía khác, Tiến Bảo cũng vừa lúc mang đồ ăn lên.

Có lẽ là do có Tài Như Mệnh trấn thủ bên cạnh, đồ ăn so với ban nãy còn phong phú hơn rất nhiều, hơn nữa vừa nhìn đã biết là mới làm, Thịnh Bảo Hoa liếc mắt một cái liền chú ý tới một đĩa rau chân vịt xanh mướt.

Tài Như Mệnh ngồi bên cạnh Thịnh Bảo Hoa đang thật cẩn thận quan sát nàng, sau đó liền thấy ánh mắt Thịnh Bảo Hoa cô nương nhìn chăm chăm đĩa rau chân vịt kia, ánh mắt còn lóe sáng a lóe sáng, vội tươi cười chân thành đẩy đĩa rau kia tới trước mặt nàng, “Món này được làm từ những cây rau tươi đầu mùa, gọi là Phi Thúy Hoàn, nếm thử xem?”

Thịnh Bảo Hoa quay đầu lại nhìn Tài Như Mệnh cười âm hiểm, “Ta rất thích.”

Trái tim nhỏ nhỏ của Tài Như Mệnh run lên, cảm thấy nụ cười kia của Thịnh cô nương quả thực rất dọa người, rất dọa người.

“Cô nương, cháo cá tới rồi ~” Chiêu Tài bung một chén cháo đi ra, ân cần đặt trước mặt Thịnh Bảo Hoa, sau đó nhìn lão bản nhà mình cười vô cùng chân chó, tỏ vẻ ‘lão bản, tâm sự của ngài, tiểu nhân biết rất rõ~’.

Tài Như Mệnh khó hiểu liếc gãi một cái, nhưng cũng hiểu rằng, đồ cho Thịnh Bảo Hoa tập trung tâm tư vào chuyện ăn uống cũng không phải là không tốt, liền gật gật đầu với Chiêu Tài cùng Tiến Bảo, tỏ vẻ khen ngợi.

Hai gã tiểu nhị nhìn nhau cười, bốn con mắt lộ vẻ vui mừng vô hạn, xem ra sắp có lão bản nương rồi!

Tài Như Mệnh chuyển tầm mắt về phía Thịnh Bảo Hoa, liền thấy Thịnh cô nương nhìn chăm chăm chén cháo cá kia, ánh mắt phức tạp. Còn chưa kịp nói gì, Thịnh Bảo Hoa đã cầm đĩa Phi Thúy Hoàn kia lên, lại bê theo bát cháo cá, đứng dậy rồi đi.

“... Ách, cô đi đâu vậy?” Tài Như Mệnh run rẩy gọi.

“Yên tâm, ta không ăn mất cả đĩa đâu mà sợ.” Thịnh Bảo Hoa cười cười, một tay bê cháo cá, một tay bê đĩa rau, tiếp tục đi ra ngoài.

Trên lầu, không biết Mai Ngạo Hàn nói gì với Khúc Thanh Thương, Khúc Thanh Thương đang xanh mét mặt đi xuống.

Tài Như Mệnh nhìn thấy Khúc Thanh Thương vẻ mặt lạnh lẽo đi ra khỏi khách điểm, lại nghĩ tới Thịnh Bảo Hoa mang cháo cá với rau chân vịt không biết chạy đi đằng nào rồi, không khỏi đau đầu.

Ánh trăng thê lương, Khúc Thanh Thương đi ra khỏi khách điểm, ngẩng đầu nhìn vầng trăng lạnh như lưỡi đao, trong lòng có chút không yên. Vừa mới đi được hai bước, một con mèo hoang không biết từ đâu chạy ra, nàng ta không cẩn thận đạp phải đuôi của nó, con mèo hoang gào lên một tiếng thê lương, lại xông vào trong ngõ hẻm.

Nàng ta bị hoảng sợ, trong lòng càng cảm thấy không yên.

“Meo meo...” Lại là một tiếng mèo kêu, tiếp theo, vang lên vài tiếng mèo kêu khác.

Trong bóng đêm, rất nhiều cặp mắt xanh lục lập lòe sáng lên quý dị, Khúc Thanh Thương sợ tới mức lui về phía sau mấy bước, tiếp tục định thần nhìn lại, đúng là có rất nhiều mèo hoang tụ tập lại với nhau, nàng ta cắn cắn môi, nắm chặt thanh kiếm trong tay, nhắm thẳng con mèo liêu lĩnh lên đến bên chân mình, hung hăng chém xuống, con mèo kêu lên một tiếng, dường như bị thương không nhẹ, lập tức chạy mất không thấy bóng dáng.

Đám mèo hoang bị dọa cũng tản ra bốn phía, Khúc Thanh Thương cầm chặt kiếm, bàn tay hơi run, sau đó lại cười giễu cợt một tiếng, nàng ta đang sợ cái gì chứ? Giết người phóng hỏa còn không sợ, chẳng lẽ còn sợ báo ứng sao?

“Bộp bộp bộp.” Có người ẩn trong góc tối đang vỗ tay.

Khúc Thanh Thương trầm mặt xuống, “Ai? !”

“Cháo cá... Rất thơm nha ~” Giọng cười hi hi vang lên từ một nơi nào đó.

Khúc Thanh Thương lập tức tái mặt, nàng ta thật sự nghĩ được mùi cháo cá thơm nức, mùi hương nhằm thẳng vào phía nàng ta, khiến nàng ta cơ hồ không cảm nổi kiếm.

“Đừng giả thần giả quỷ, mau ra đây!” Nàng ta cắn răng, lớn tiếng quát.

“Giả thần giả quỷ?” Thanh âm kia phiêu đảng vô định, khiến người ta nghe mà không khỏi run lên.

Bóng hồng chợt lóe lên trước mắt Khúc Thanh Thương, người kia đứng quay lưng lại, lơ mơ có thể nhìn thấy là một cô gái.

“Giang hồ đệ nhất mỹ nhân Khúc cô nương, đã lâu không gặp nha ~” cô gái kia nở nụ cười, vừa khéo xoay người, khiến ánh trăng chiếu lên mặt.

Từ đôi môi bởi vì mỉm cười mà hé mở kia, có một dòng nước xanh biếc từ từ trào ra.

“... Lục nhan?” Khúc Thanh Thương giật mình kinh sợ, tới khi nhìn rõ dung mạo thiếu nữ kia, nàng ta hoảng sợ mở trừng mắt, “Thịnh Bảo Hoa!”

“Hồ nước rất lạnh nha...” Thịnh Bảo Hoa hơi nhếch môi, giống như cười mà lại giống như đang khóc, vươn tay về phía nàng ta, “Không bằng cô tới đây với ta?”

Dưới bóng đêm, Khúc Thanh Thương hét lên một tiếng, quên rằng bản thân mình có võ công, giống như những cô gái bình thường hét chói tai rồi xoay

người bỏ chạy.

Nhìn theo bóng dáng chạy trốn chết kia, Thịnh Bảo Hoa phun ra một miệng rau chân vịt, lại lấy tay áo lau lau miệng, ghét bỏ kêu, “Ui ~ thật bẩn ~”

Nhìn lại bát cháo cá trên mặt đất, đã bị đám mèo hoang ăn gần hết, nàng xoay người thu chén đĩa, quay về khách điểm.

“Nếu nàng ta vung kiếm đâm tới thì làm sao?” Phía sau, bỗng nhiên vang lên giọng nói của Quý Ngọc Anh.

Thịnh Bảo Hoa quay đầu nhìn, “Ồ, Quý đại hiệp tới rồi?”

“Cô rất không cẩn thận.” Quý Ngọc Anh nhìn nàng, cặp mắt đen trong như nước tỏ vẻ không đồng ý, hẳn nghe được tiếng thét chói tai liền chạy ra, vừa lúc nhìn thấy Khúc Thanh Thương hoảng sợ chạy đi.

“Nàng ta sẽ không làm thế đâu.” Thịnh Bảo Hoa nhún nhún vai, “Lục nhan không có giải được, nàng ta lại tận mắt nhìn thấy ta chết.”

“Tóm lại, sau này cô muốn làm gì có thể gọi ta.” Quý Ngọc Anh phụng phịu nói.

Thịnh Bảo Hoa nhìn hẳn, bỗng nhiên cười, “Được rồi, sau này ta sẽ gọi huynh.”

Quý Ngọc Anh nhìn thấy nụ cười như hoa kia, lặng đi một chút, có chút không được tự nhiên quay đầu đi, trên mặt nhiễm một tầng sắc hồng diễm lệ.

Một giây sau, một đôi móng vuốt nhỏ nhoi bò lên mặt hẳn, Quý Ngọc Anh kinh ngạc một chút, lại không tránh đi, cứ như vậy ngây ngốc để cho nàng nhéo má.

“Tiểu tướng công nhà ta rất hay đỏ mặt, Quý công tử, huynh cũng giống vậy nha.” Thịnh Bảo Hoa cười híp mắt, “Da huynh trắng như vậy, đỏ mặt lên trông thực đẹp nha ~”

Quý Ngọc Anh cứng đờ nguyên tại chỗ, sợ mạnh tay đẩy nàng ra lại khiến nàng bị thương, đành phải cố chấp giữ nguyên gương mặt bị nhéo đến biến dạng, “Buông tay.”

Thịnh Bảo Hoa thấy đủ rồi mới buông lỏng móng vuốt.

Vừa thu lại móng vuốt, đột nhiên cảm giác có thứ gì đó gõ trúng đầu nàng, Thịnh Bảo Hoa hằm hằm ngẩng đầu nhìn về phía lầu hai, liền thấy một hoa y nam tử đang tựa cửa sổ mà đứng, dưới ánh trăng hé ra gương mặt tươi cười cực kỳ đáng ăn đòn, không phải Mai Ngao Hàn thì còn là ai?

“A~ thật sự là đời người thế nào cũng sẽ gặp lại nhau ~” Mai Ngao Hàn quơ quơ ống tay áo, tươi cười rạng rỡ.

Thịnh Bảo Hoa tồn hơi thừa lời, dứ dứ nắm đấm, “Huynh lấy cái gì ném ta vậy?”

“Khẳng định không phải xương gà nha.”

Thịnh Bảo Hoa vừa nghe, liền biết tên hệp hòi này nhất định còn ghi hận chuyện lúc ở Bạch Hồ sơn trang nàng cầm một cái xương gà lên đầu y, khiến y trở thành trò cười cho thiên hạ. Khi đó, bởi vì y không biết, cho nên mang theo cái xương gà trên đầu, lượn lờ trong trang suốt một ngày, tới tận khi Khâu đại quân gia tò mò hỏi y, “Ách, Mai các chủ, trâm cài tóc của ngài thực độc đáo...”

Nghĩ vậy, Thịnh Bảo Hoa sờ sờ đầu, lại thật sự là một chiếc trâm cài tóc, trên cây trâm còn trang trí một viên ngọc tinh xảo, vừa nãy gõ trúng đầu nàng, đại khái chính là viên ngọc kia đi.

Thịnh Bảo Hoa hừ một tiếng, không có ý định trả lại, cũng không tiếp tục để ý tới y nữa, chỉ quay đầu nhìn về phía Quý Ngọc Anh, “Quý đại hiệp, chưa ăn tối đi? Không bằng cùng nhau ăn nha?”

“Bảo Bảo, ta cũng chưa dùng bữa tối ~” trên lầu, Mai Ngao Hàn kêu.

Thịnh Bảo Hoa không để ý tới y, cùng Quý Ngọc Anh bước vào khách điểm, Tiến Bảo nhanh nhẹn đón tiếp.

Quý Ngọc Anh ngồi đối diện ở Thịnh Bảo Hoa không nói được một lời, trên mặt vẫn còn thấy rõ ràng hai dấu tay, Thịnh Bảo Hoa thấy vậy chột dạ không thôi, sớm biết da mặt hẳn mỏng như thế, nàng không nên quá tay như vậy mới đúng.

Tài Như Mệnh liếc mắt nhìn Thịnh Bảo Hoa một cái, lại nhìn ngó hai cái bát không trên bàn, lại liền tưởng tới tiếng hét chói tai ngoài khách điểm ban nãy, không khó để đoán được đã xảy ra chuyện gì.

Nhất thời ba người không nói gì.

Tiến Bảo đặt bát đĩa đến trước mặt Quý Ngọc Anh, có chút u oán liếc nhìn hẳn một cái, thế giới hai người đang tốt đẹp, tự nhiên lại biến thành ba người, xem ra lão bản còn phải cố gắng nhiều nha.

Đang nghĩ ngợi, trên lầu chợt vang lên tiếng động, liền thấy Mai Ngao Hàn mặc cẩm bào thêu hoa từ trên lầu vọt xuống, thấy ba người ngồi bên bàn, trên bàn đặt ba bộ bát đĩa, không khỏi nhìn về phía Thịnh Bảo Hoa, sấu kín nói, “Bảo Bảo, nàng thật vô tình nha.”

Thịnh Bảo Hoa lờm y một cái, không có tâm tư để ý đến y, cúi đầu ăn canh.

Tài Như Mệnh thấy y đường đường là một vị Các chủ, lại đứng nhìn bọn họ ăn thì có chút không ổn, lại căn cứ theo suy nghĩ người tới là khách, có tiền vì sao không kiếm, lập tức sai Tiến Bảo đem thêm một bộ bát đĩa tới.

Thịnh Bảo Hoa cũng không tỏ vẻ phản đối, chỉ cúi đầu húp canh, sau đó lau miệng ngừng đầu, “Tiến Bảo, bữa cơm này tính cho Mai các chủ.”

Tiến Bảo vốn đang oán niệm thế giới ba người thành bốn người, nghe được như vậy, lập tức gạt đầu như giả vờ, ánh mắt nhìn Thịnh Bảo Hoa càng tăng vẻ sùng bái, quả nhiên không hổ là cô nương mà đại chương quỹ vừa ý!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp, Dừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Chợ Đêm

Bởi vì một chén canh của Tài Như Mệnh mà Thịnh Bảo Hoa ngủ quên, Tàn La Y liền thay nàng tới Mộ Dung phủ tìm hiểu tin tức. Mãi cho đến lúc đã lên đèn, Tàn La Y cùng Viên Mộ mới từ Mộ Dung phủ trở về, vừa về đến nơi liền lao vào phòng tìm Thịnh Bảo Hoa, kết quả bỏ nhào vào không khí, hỏi qua Tiến Bảo đang dựa vào cửa, mới biết Thịnh Bảo Hoa bị Mai Ngao Hàn lôi đi dạo chợ đêm.

“Tàn cô nương này, cô nên khuyên nhủ Thịnh cô nương, chọn đàn ông phải thật tinh mắt, nam nhân giống Mai các chủ vừa nhìn đã biết là loại người tâm địa gian xảo, không đáng tin cậy, nam nhân mà mỹ mạo như vậy làm gì? Nói tới tuổi tác, tuổi lớn một chút cũng không sao nha, tiểu nhân nghe ngóng, Thịnh cô nương năm nay mười sáu, chương quây nhà chúng tiểu nhân bắt quá cũng chỉ mới hơn ba mươi, hơn nữa, nam nhân lớn tuổi mới biết lạnh biết nóng, biết yêu thương người ta nha, còn có, đều nói người trong giang hồ, sao có thể tránh khỏi đao kiếm, đi theo một gã giang hồ hiệp khách như thế có gì tốt chứ, tuy rằng người kia là Các chủ, nhiều lắm cũng chỉ là chút danh tiếng bên ngoài, làm sao so được với đại chương quỹ của chúng tiểu nhân, có nhà có ngựa có xe, còn có của cải, gả vào đây tất nhiên là không cần lo lắng tới chuyện ăn uống, cũng không phải lo lắng tới an nguy tính mạng...” Tiến Bảo rót chén trà cho Tàn La Y, liền bắt đầu bla bla nói.

Tàn La Y nghe mà hoa mắt choáng váng đầu, chỉ cảm thấy gã tiểu nhị này không đi làm bà mối thật đúng là nhân tài không được trọng dụng.

Thịnh Bảo Hoa đồng ý đi chợ đêm cùng Mai Ngao Hàn, chủ yếu là vì bị người kia lừa xán hoa sen khiến động lòng hiếu kỳ, muốn xem chợ đêm phồn hoa của thành Quy Huru.

Trên thực tế, chợ đêm của thành Quy Huru quả thực cũng rất đáng xem.

Thịnh Bảo Hoa là loại người quê mùa từ trong sơn trại chui ra, đây là lần đầu tiên nhìn thấy chợ đêm phồn hoa náo nhiệt như vậy, trước kia một đường chạy từ Bảo Vân Sơn đến Phụng Tiên trấn, luôn lấy tiêu chí tìm người là chính, hơn nữa thông thường luôn lẻ loi một mình nên nàng tuyệt đối không dám đi đêm bao giờ.

Lúc này, nhìn thấy dòng người đi lại trên đường, lại nhìn sập quán chung quanh, không khỏi hoa cả mắt, hết sức ngạc nhiên.

“Chỉ có ở thành Quy Huru thuộc địa bàn của Mộ Dung gia mới có thể nhìn thấy chợ đêm phồn hoa như vậy nha, bởi vì không cấm đi lại ban đêm~” Mai Ngao Hàn làm hết phận sự giải thích, nhìn lại Thịnh Bảo Hoa tò mò hết nhìn trái ngó phải, không khỏi bật cười.

“Công tử, mua đóa hoa tặng cho vị tiểu thư xinh đẹp này đi.” Một đứa bé trai chen chúc lại, trong tay ôm một rổ hoa.

Mai Ngao Hàn biết nghe lời phải, rút bạc vụn ra mua hoa.

Thịnh Bảo Hoa ngây ngốc nhìn đóa hoa tươi đẹp chia trước mặt mình.

“Cảm động sao?” Bên tai vang lên thanh âm của Mai Ngao Hàn.

Thịnh Bảo Hoa ngừng đầu nhìn hẩn một cái.

“Nếu cảm động, không bằng theo ta quay về Tử Ngọc các làm Các chủ phụ nhân đi.” Mai Ngao Hàn thân nhiên đề nghị.

Thịnh Bảo Hoa tiếp tục nhìn hẩn, ánh mắt kia giống như đang nhìn một kẻ ngu ngốc.

“... Ừm, nếu nàng không thích, không bằng ta theo nàng quay về Bảo Vân Sơn làm áp trại tướng công?” Mai Ngao Hàn thay đổi đề nghị.

“Có tiền mua hoa, không bằng mua bánh nướng ăn còn hơn.” Thịnh Bảo Hoa liếc mắt, vẫy vẫy bông hoa đáng thương trong tay, “Thứ này có thể ăn sao? Ăn được sao?”

Toàn bộ phong hoa tuyết nguyệt trong nháy mắt đông lại, Mai các chủ phong độ phiêu phiêu há hốc mồm, sao lại thế chứ... Trước giờ dùng chiều này dụ dỗ các cô gái chưa từng thất bại mà!

Nhìn thấy Mai các chủ ghen hờn, Thịnh Bảo Hoa cô nương sảng khoái, thật vui vẻ vung vẩy bông hoa tiếp tục dạo chợ đêm.

Mai Ngao Hàn chỉ đành lắc đầu bật cười, nhắc chân đuôi theo.

“Nàng rất cảm ghét Khúc Thanh Thương sao?” Hai người sóng vai đi, Mai Ngao Hàn hỏi.

“Cảm ghét, vô cùng.” Thịnh Bảo Hoa cô nương cực kỳ thành khẩn trả lời.

“Nàng rất thích Mộ Dung Vân Thiên sao?” Mai Ngao Hàn lại hỏi.

Thịnh Bảo Hoa chuyển tâm xem xét cửa tiệm bán đồ ngọc bên đường, dường như không nghe được.

“Mộ Dung Vân Thiên có cái gì tốt? Nam nhân muốn làm chuyện lớn như hấn đều lãnh tâm vô tình, ta tuấn tú hơn hấn, lại biết thương người hơn hấn nha ~” Mai Ngao Hàn tự đẩy mạnh tiêu thụ bản thân.

Một câu ‘Nam nhân muốn làm chuyện lớn đều lãnh tâm vô tình’ khiến Thịnh Bảo Hoa chột ngẩn ra một chút, bởi vì câu này Hồ Từ thúc thúc cũng đã từng nói, thúc ấy còn nói, kẻ ngốc có thể vì mỹ nhân không cần giang sơn giống như phụ thân nàng, trên đời này không tìm ra người thứ hai, nếu có người thứ hai, người đó nhất định đáng giá để phò thác cả đời.

“Người sẽ vì người người thích mà từ bỏ quyền thế sao?” Thịnh Bảo Hoa quay đầu nhìn hấn.

Mai Ngao Hàn ngẩn ra, sau đó nheo mắt lại mỉm cười, “Ta sẽ vì người ta thích mà vứt bỏ tất cả.”

Thịnh Bảo Hoa không nói tiếp, tiếp tục đi lên phía trước, sau đó bỗng nhiên cười chỉ chỉ những lều các treo đầy đèn màu phía trước, “Đây là nơi nào vậy?”

“... Thanh lâu.”

“Ai nha, hoa khôi ở trong đó nhất định là vô cùng xinh đẹp đi!”

“Ừm~” Mai Ngao Hàn sờ sờ cằm, “Hoa khôi nhà này chính là hạng nhất hạng nhì ở thành Quy Hư.”

Hai mắt Thịnh Bảo Hoa lập tức lóe sáng lóe lóe chạy tới, vừa mới tới cửa liền bị hai gã vạm vỡ ngăn cản, “Nơi này không phải chỗ chơi của mấy cô bé đâu nhé!”

Thịnh Bảo Hoa đảo mắt, lại cười hi hi, quay đầu chỉ chỉ Mai Ngao Hàn ở sau lưng nàng, “Kia là lão gia nhà chúng ta.”

“Nào có lão gia nào lại mang theo nha hoàn tới thanh lâu?” Một người trong đó tỏ vẻ hoài nghi.

“Đây là sở thích của lão gia nhà ta!” Thịnh Bảo Hoa ngẩng đầu, tỏ vẻ ‘có tiền là đại gia, muốn gì cũng được’.

Mai Ngao Hàn cười mà như không cười, liếc mắt nhìn Thịnh Bảo Hoa một cái, nhắc chân bước vào thanh lâu.

Thịnh Bảo Hoa lần đầu tiên nhìn thấy nhiều cô gái tô son điểm phấn xinh đẹp, quần áo là loi gọi cảm, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều đàn ông lộ ra bộ mặt thật như vậy, không khỏi tò mò nhìn nhiều hơn một chút.

“Mời gia vào bên trong ~” Làn gió thơm thoï vào mặt, một cô nương áo trắng xinh đẹp đón chào.

Mai Ngao Hàn cười nhẹ, nghiêng đầu nhìn về phía Thịnh Bảo Hoa, đã thấy nàng ngẩng đầu nhìn lên lầu hai không chớp mắt. Chỗ ngồi ở lan can lầu hai có một cô nương chỉ mặc mỗi cái yếm với tiết khổ, bên cạnh cô ta còn có một gã đàn ông để râu quai nón, gã đàn ông kia không biết đang nói câu gì, khiến cô nương kia cười duyên, động tác càng thêm càn rỡ.

Thịnh Bảo Hoa đang thấy thú vị, trước mắt bỗng nhiên tối sầm, một bàn tay lớn che kín tầm mắt của nàng.

“Xem đủ chưa?” Mai Ngao Hàn mỉm cười ghé sát tai nàng hỏi.

“Còn chưa đủ.” Thịnh Bảo Hoa muốn kéo tay hấn xuống tiếp tục nhìn.

“Phi lễ chó nhìn nha.” Mai Ngao Hàn lắc đầu, về mặt không đồng ý.

Cô nương áo trắng tới đón khách “phì” một tiếng nở nụ cười, “Vị cô nương này thật là thú vị.”

“Đề cô nương phải chê cười rồi, nàng rất nghịch ngợm.” Mai Ngao Hàn mỉm cười, một tay vẫn che kín tầm mắt Thịnh Bảo Hoa, tay kia lấy từ trong áo ra một thỏi bạc, “Cho chúng ta một gian phòng thanh tĩnh, gọi một cô nương hát khúc tới.”

Cô nương áo trắng nhận bạc, liền cười nhẹ nhàng dẫn bọn họ đi lên lầu.

Thịnh Bảo Hoa bị bịt mắt, đang bất mãn tới cực điểm, chợt nghe Mai Ngạo Hàn cười nhẹ giọng bên tai nàng, “Ai nha, đoán xem ta nhìn thấy ai?”

“Ngươi bịt mắt ta, ta làm sao mà biết được!” Thịnh Bảo Hoa hừ một tiếng.

Mai Ngạo Hàn buông lỏng tay, một tay nâng cằm Thịnh Bảo Hoa, nhẹ nhàng chuyển đầu nàng, điều chỉnh tầm mắt một chút.

Thịnh Bảo Hoa mở lớn hai mắt, cách một cái cửa sổ, thấy được một gương mặt quen thuộc.

Mộ Dung Vân Thiên.

Lúc này, ngồi đối diện Mộ Dung Vân Thiên là một cô gái xinh đẹp, dung mạo không chút thua kém Khúc Thanh Thương.

“Nhìn thấy không, cô nương kia là hoa khôi của Thái Y Lâu này.” Mai Ngạo Hàn nhẹ giọng giải thích nàng bên tai, “Mộ Dung gia chủ thật sự là có điểm phúc.”

Thịnh Bảo Hoa không lên tiếng.

Thì ra... Đưa nàng đi dạo chợ đêm, là vì có tâm tư này à.

Mai Ngạo Hàn cảm thấy khó hiểu, cúi đầu nhìn cô gái bị mình giữ trước ngực.

Thịnh Bảo Hoa đẩy tay hất ra, cười nhẹ, “Mai các chủ quá lo lắng rồi, kỳ thật cho dù không tận mắt nhìn thấy một màn này, ta cũng không định sẽ tiếp tục đây nữa.”

Mai Ngạo Hàn sững sốt, lập tức cười, thản nhiên thừa nhận, “Ai nha, cuối cùng không uống công ta khổ tâm ~ so với Mộ Dung gia chủ, kỳ thật ta mới là người thích hợp nhất làm áp trại tướng công của Bảo Bảo nha ~ “

Thịnh Bảo Hoa ngẩng đầu nhìn hất một cái, đôi mắt to lộ vẻ lạnh nhạt, “Đừng có xem người khác là đồ ngốc.”

Ý cười trên gương mặt Mai Ngạo Hàn cứng lại, “Bảo Bảo có ý gì?”

“Không có một người nào, không có một người đàn ông nào lại đưa cô gái mà mình thích tới thanh lâu, đây là sai lầm lớn nhất của người hôm nay.” Thịnh Bảo Hoa nói xong, xoay người đi.

Chỉ để lại một mình Mai Ngạo Hàn đứng yên tại chỗ, dường như đang suy nghĩ gì.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Như Lạc Trong Mộng

Gió đêm thật lạnh, Thịnh Bảo Hoa đứng đón gió trước cửa Thái Y lâu, cảm thấy suy nghĩ cũng tỉnh táo hơn không ít.

“Tức giận rồi sao?” Mai Ngạo Hàn đuổi tới.

Thịnh Bảo Hoa xoay người, đánh giá hất một lượt từ trên xuống dưới, “Nếu ta hỏi ngươi vì sao phải sắp xếp một màn vừa rồi, chắc chắn ngươi sẽ không trả lời ta, đúng không?”

Mai Ngạo Hàn ừm khuất nhìn nàng, lắc đầu thở dài, “Bảo Bảo không thú vị.”

Thịnh Bảo Hoa nhéo nhéo mặt hất, “Xát muối lên vết thương của người khác không tốt đâu, đùa giỡn cũng phải có mức độ.”

Trở lại Duyệt Lai khách sạn, Tàn La Y đang ở trong phòng đợi nàng.

“Làm sao vậy, sắc mặt khó coi vậy?” Tàn La Y lo lắng sờ sờ trán nàng.

“Đại khái gió lạnh.” Thịnh Bảo Hoa cọ cọ trong lòng nàng ấy.

“Ta nghe Tiến Bảo nói, muội đi ra ngoài cùng Mai Ngạo Hàn?” Tàn La Y thử thăm dò hỏi.

“Ừm” Thịnh Bảo Hoa gật gật đầu.

“Muội cùng Mai Ngao Hàn...”

Thịnh Bảo Hoa lắc lắc đầu, “Người kia rất phức tạp, không biết hấn muốn làm gì.”

Tần La Y xoa xoa đầu nàng, do dự một chút, mới nói, “Hôm nay ta tới Mộ Dung phủ.”

“Ừm.” Thịnh Bảo Hoa đáp nhẹ, vẫn đang dán trong lòng nàng ấy.

“Hôm nay, trước mặt mọi người, Mộ Dung Vân Thiên thay muội làm sáng tỏ chuyện Thu Thủy Tập, hấn nói Thu Thủy Tập bị trộm tuyệt đối không liên quan tới Thịnh Bảo Hoa.”

Thịnh Bảo Hoa lặng đi một chút, ngẩng đầu nhìn nàng ấy.

“Khúc Thanh Thương lúc ấy tái cả mặt.” Tần La Y nói xong, nở nụ cười, “Hóa ra tên Mộ Dung Vân Thiên đó cũng không đáng giận như vậy nha, còn biết rửa sạch oan khuất giúp muội.”

Thịnh Bảo Hoa cũng nở nụ cười, “Tần tỷ tỷ, tỷ nói xem, nếu một người khiến tỷ không thoải mái, phải xử lý thế nào mới được?”

“Đương nhiên là đoạt đi thứ mà kẻ đó thích nhất, sau đó hung hăng chà đạp trước mặt kẻ đó!”

Thịnh Bảo Hoa sùng sốt.

“Ừm, có phải là rất xấu xa hay không...” Tần La Y chớp chớp mắt, có chút thẹn thùng.

Thịnh Bảo Hoa gật gật đầu, “Quả thực là rất xấu xa nha.”

Tần La Y trừng mắt nhìn nàng.

“Nhưng mà muội thích.” Thịnh Bảo Hoa cười hắc hắc.

Cùng lúc đó, vừa mới bước từ Thái Y lâu ra, Mộ Dung Vân Thiên không hiểu vì sao lại rung mình một cái, cảm thấy có chút lạnh.

Thái Y lâu cũng là sản nghiệp của Mộ Dung gia, hoa khôi Thanh Ca là người của Mộ Dung Nguyệt Dao, mấy ngày trước nàng ta đưa bái thiếp đến phủ, trong đó còn có khế đất của Thái Y lâu cùng... bí mật của Thương Nhan các.

Nữ nhân này... không thể khinh thường.

Một thân mồ hôi trở lại phủ, Mộ Dung Vân Thiên mới bước vào sân, một người đàn ông cụt tay liền ra đón.

“Chuyện gì?” Đờ trán, Mộ Dung Vân Thiên hỏi.

Người đàn ông cụt tay kia tiến lên vài bước, thấp giọng nói, “Khúc cô nương tiễn Mai các chủ, sau khi trở về, có chút quái dị.”

“Quái dị?” Mộ Dung Vân Thiên nhìn y một cái.

“Đường như là bị sợ hãi không ít.”

Mộ Dung Vân Thiên gật gật đầu, xoay người đi về phía Khúc Thanh Thương ở. Hôm nay, trong bữa tiệc, lần thứ hai có người nhắc tới chuyện Thu Thủy Tập bị trộm ở Bạch Hồ sơn trang, Khúc Thanh Thương vẫn không chịu nói tí mả, làm cho người ta hiểu lầm, lại muốn đổ tội danh lên đầu Thịnh Bảo Hoa, cuối cùng hấn không nhịn được, mở miệng biện bạch thay Thịnh Bảo Hoa.

Bất kể như thế nào... Sao có thể để nàng đã chết mà còn phải đeo cái tội danh đó...

Hiện giờ mặc dù Mộ Dung Nguyệt Dao đã chết, nhưng trong phủ này vẫn có không ít tai mắt của y cần phải quét sạch, Khúc Thanh Thương vẫn còn có giá trị, trước mắt... vẫn cần phải xoa dịu nàng ta.

Nhưng mà... có một số việc, đã có thể bắt tay vào thực hiện được rồi.

Khóe môi hơi hơi gọi lên, hấn cười đến lạnh bạc, mối thù của Thịnh Bảo Hoa, tất nhiên là hấn nhớ kỹ.

Tuy rằng nghe bẩm báo nói Khúc Thanh Thương bị kinh sợ, nhưng thật ra Mộ Dung Vân Thiên không cho là đúng, Khúc Thanh Thương một đường đập lên xương máu mà đi lên, lại còn sợ cái gì nữa ?

Bởi vậy lúc bước chân vào tiểu viện của nàng ta, nghe thấy tiếng ồn ào ầm ĩ, hấn cũng có chút kinh ngạc.

Giữ chặt một nha hoàn đang cầm bình trà vội vàng chạy ra, Mộ Dung Vân Thiên hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Nha hoàn kia ngẩng đầu nhìn, thấy là Mộ Dung Vân Thiên, sợ tới mức quỳ rạp xuống đất, “Là Khúc cô nương... Khúc cô nương bị kinh hãi, nô tì phụng mệnh đi lấy trà an thần.”

“Kinh hãi?” Là kinh hãi gì mà có thể dọa Khúc Thanh Thương thành như vậy?

“Nô tì không biết, Khúc cô nương luôn nhắc tới cái gì... Thịnh Bảo Hoa...”

Sắc mặt Mộ Dung Vân Thiên lập tức thay đổi, hần bước vào phòng Khúc Thanh Thương, liền thấy mấy nha hoàn đang luống cuống thấp nền, trong phòng đã thấp hơn mười cây nến, chiếu sáng như ban ngày.

Khúc Thanh Thương đứng trong phòng, sắc mặt tái nhợt, một tay nắm chặt thanh kiếm đã tuốt khỏi vỏ, tóc mai có chút tán loạn, “Thịnh Bảo Hoa! Ta không sợ người đâu! Người sống ta còn không sợ, huống chi đã chết rồi! Tiếp tục thấp nền lên!”

Mộ Dung Vân Thiên trầm mặc nhìn ra ngoài một hồi, mới thân nhiên hỏi, “Làm sao vậy?”

Khúc Thanh Thương mãnh liệt xoay người, mũi kiếm nhắm thẳng vào Mộ Dung Vân Thiên.

Mộ Dung Vân Thiên nâng tay kẹp lấy mũi kiếm, nhú mày, “Muốn giết ta?”

Khúc Thanh Thương lúc này mới nhìn rõ người trước mặt, sợ tới mức run lên, trường kiếm trong tay rơi trên mặt đất “cách” một tiếng, “Tam công tử...” Sau đó tỉnh ngộ lại, cúi đầu, “Gia chủ.”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Mộ Dung Vân Thiên nhìn nàng, hỏi.

Khúc Thanh Thương mấp máy môi, do dự không biết có nên nói chuyện nhìn thấy Thịnh Bảo Hoa với hần hay không, lại cảm thấy đêm nay mọi chuyện có vẻ rất quỷ dị.

“Sao?”

“Ta... Lúc ta tiễn Mai các chủ tới Duyệt Lai khách sạn, gặp được... Thịnh Bảo Hoa.” Khúc Thanh Thương cắn răng, thấp giọng nói.

Mộ Dung Vân Thiên hơi giật mình, bàn tay nắm chặt lại buông ra, mới thân nhiên nói, “Lại đang nói chuyện điên khùng gì vậy.”

“Có lẽ... là ta nhìn lầm rồi.” Khúc Thanh Thương miễn cưỡng cười, “Khiến gia chủ phải lo lắng.”

Mộ Dung Vân Thiên gật gật đầu, nhìn đám nha hoàn trong phòng.

Khúc Thanh Thương biết ý, vội cho bọn họ lui xuống.

“Gia chủ?” Khúc Thanh Thương thật cẩn thận nhìn hần một cái, mang theo lòng mến mộ cùng sự sợ hãi không thể che giấu.

“Người có biết Thương Nhan các không?” Mộ Dung Vân Thiên ngồi xuống, tiện tay rót chén trà.

Đôi mắt Khúc Thanh Thương sáng lên, “Thanh Thương biết.”

Trong giang hồ có ‘nhất trang, nhị phủ, tam các’, Thương Nhan các là một trong ‘tam các’, thân là tâm phúc của gia chủ đời trước Mộ Dung Nguyệt Dao, nàng ta đương nhiên biết Thương Nhan các kia cũng thuộc Mộ Dung gia, luôn luôn là do gia chủ cử người tin tưởng nhất trông quản.

Trong giang hồ không một ai biết, các chủ tiền nhiệm của Thương Nhan các chính là hoa khôi của Thái Y lâu, Thanh Ca.

“Sau này, Các chủ Thương Nhan các, là người.” Mộ Dung Vân Thiên thân nhiên nói.

Khúc Thanh Thương không dấu nổi vẻ vui mừng, “Thanh Thương nhất định không phụ sự tin tưởng của gia chủ.”

Nàng... là người Mộ Dung Vân Thiên tin tưởng nhất.

Biết được điều này, khiến nàng vui vẻ không thôi.

Xoa dịu Khúc Thanh Thương, Mộ Dung Vân Thiên đứng dậy trở về phòng, trong phòng, một gã nô bộc, tỷ nữ cũng đều không có, hần thích sự yên tĩnh, cũng không thích có người bên cạnh.

Sẽ khiến hần không yên tâm.

Một mình ngồi trong bóng đêm, hần thấp nền, thuận tiện liếc mắt nhìn thoáng qua án thư, trên án đặt một cái hộp gỗ nhỏ.

Đứng lên, hần đi đến bên án thư, đưa tay vuốt nhẹ cái hộp gỗ kia, hồi lâu mới mở ra.

Sau đó sừng sốt.

Trong hộp rỗng tuếch...

Không thấy một trâm

Một trâm là ‘tín vật đính ước’ mười năm trước Thịnh Bảo Hoa đưa cho Mộ Dung Nguyệt Dao, nhưng Mộ Dung Nguyệt Dao quen dùng trâm ngọc, lại bị bốn chữ ‘áp trại tướng công’ kinh thế hãi tục kia hù dọa, liền ném cây một trâm kia cho hắn. Cây trâm kia hình dáng cổ xưa, hắn vô cùng thích, dùng một chút, lại đã mười năm, cũng không biết được, mười năm sau, Thịnh Bảo Hoa lại tới tìm áp trại tướng công của nàng, hơn nữa lúc ở Duyệt Lai khách sạn, lại bởi vì cây một trâm kia mà nhận lầm ân nhân cứu mạng.

Sau đó... nhìn vật nhớ người, hắn không đành lòng dùng tiếp, liền cất vào hộp, tại sao lại không thấy...

Màn đêm buông xuống, Mộ Dung gia chủ giận dữ, mấy trăm tôi tớ trong Mộ Dung phủ cả đêm không ngủ, tìm kiếm một trâm mà gia chủ bị mất, không có kết quả.

Mất đi một trâm đã dùng mười năm, Mộ Dung Vân Thiên ngồi suốt cả đêm trong phòng.

Ngồi trong phủ tâm tình không yên, hắn thay quần áo rời phủ, vô thức lại thúc ngựa đi tới cửa Duyệt Lai khách sạn.

Trời vừa tờ mờ sáng, trên đường cơ hồ không có người nào, chỉ một mình hắn đứng ở cửa Duyệt Lai khách sạn, sương mù sáng sớm thấm ướt mi mắt hắn.

Hồi lâu, hắn gục đầu xuống, cúi đầu mà cười.

Hắn làm sao vậy?

Khúc Thanh Thương nói đêm qua gặp Thịnh Bảo Hoa ở đây, hắn lại nảy ra suy nghĩ kỳ lạ là tới nơi này.

Rốt cuộc hắn đang mong chờ cái gì đây?

Chờ mong Thịnh Bảo Hoa từ nơi này đi ra?

Rõ ràng... Nàng đã chết rồi.

Hắn tận mắt nhìn nàng chết, hắn còn tự tay hủy thi nàng.

Sau đó... Hại nàng không còn thi cốt.

Hắn như vậy... Hắn như vậy...

Cho dù Thịnh Bảo Hoa sau khi chết có linh, hắn là cũng không muốn nhìn thấy hắn nữa...

Cho nên, hắn đang chờ mong cái gì đây?

Dắt ngựa, hắn xoay người, chậm rãi trở về.

Phía sau truyền đến tiếng mở cửa, đã đến giờ khách điểm mở cửa đón khách, Mộ Dung Vân Thiên cũng không dừng bước.

“Thịnh cô nương, sao lại dậy sớm như vậy?” Tiến Bảo kinh ngạc nhìn Thịnh Bảo Hoa đang vừa đi vừa ngáp.

Bước chân của Mộ Dung Vân Thiên bỗng dừng một chút.

“Gặp ác mộng.” Thịnh Bảo Hoa dụi mắt, lẩm bẩm.

Nghe được giọng nói quen thuộc, thân thể Mộ Dung Vân Thiên khẽ run lên, không dám quay đầu lại.

... Là nàng sao?

Giọng nói giống nhau, ngữ điệu giống nhau...

Trái tim hắn đập điên cuồng, lại chậm chạp không dám quay đầu lại.

Nếu không phải... nếu không phải... Hắn không dám nhìn... không dám chứng thực...

“Ác mộng dù sao cũng chỉ là mộng, tỉnh là tốt rồi.” Tiến Bảo cười nói, “Không bằng tiểu nhân nấu canh an thần cho cô nương nhé.”

“Ừm, cảm ơn người a, Tiến Bảo.” Thịnh Bảo Hoa gật gật đầu, nhu thuận nói cảm ơn.

“Không dám không dám” Tiến Bảo sờ sờ đầu, cười hắc hắc, nói không chừng ngày nào đó cô lại trở thành lão bản nương, nịnh nọt cũng phải nịnh từ sớm mới được.

Thịnh Bảo Hoa duỗi lưng một cái, bước ra khỏi cửa, liếc mắt một cái liền nhìn thấy dáng người đang cứng đờ dắt ngựa phía trước.

Ngơ ngẩn ngẩn ngẩn nhìn tấm lưng kia, vẻ mặt thay đổi mấy lần, cuối cùng nàng cố gắng lấy lại vẻ bình tĩnh, làm ra kinh ngạc, “A, đại hiệp?”

Mộ Dung Vân Thiên chậm rãi xoay người, liền thấy cô gái kia đứng trong màn sương sớm, kinh ngạc nhìn hắn.

“Bảo Bảo...” Hắn thì thào.

Như lạc trong mộng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Ta Thích

Nàng đứng ở trước cửa khách điểm, chỉ cách hắn chừng mười bước, hắn lại đột nhiên không dám tiến lên.

Thịnh Bảo Hoa bình tĩnh nhìn hắn, tầm mắt quét qua búi tóc hơi buông lỏng của hắn, cây trâm ngọc bích gài trên tóc quả thực vô cùng bắt mắt.

Sau đó, nàng tươi cười bỏ nhào lại, giữ chặt ống tay áo của hắn, “Đại hiệp đại hiệp, cuối cùng ta cũng tìm được huynh.”

Hắn ngậy người cúi đầu nhìn nàng, nhất thời không kịp phản ứng, “Nàng...”

Nàng lại có thể... còn sống.

Nàng còn sống...

Trái tim vốn u ám tịch tịch đột nhiên bùng sáng, nóng bỏng, mọi thứ đều như hóa thành hư vô, trước mắt chỉ có nụ cười nhẹ nhàng của thiếu nữ, cảm giác mãnh liệt khiến hắn mừng như điên.

Nàng còn sống... nàng còn sống... nàng còn sống...

Hắn ngơ ngẩn nhìn nàng, đưa tay chạm nhẹ lên gương mặt của nàng, xúc cảm chân thật mà ấm áp, hắn chợt nhớ tới dáng vẻ nàng toàn thân lạnh lẽo ngày đó, tay run lên, vội rút trở về.

Nàng không cho hắn cơ hội lùi bước, cười hi hi kéo tay hắn lại, “Đại hiệp, sao ngày đó huynh đi mà không từ biệt?”

“Đi không từ biệt?” Hắn vẫn nhìn nàng, từ giây phút gặp lại nàng, năng lực suy nghĩ của hắn đã tụt xuống số không.

“Ừm, đại khái là do bị phát bệnh, có một thời gian trí nhớ hơi mơ hồ, sau đó, chờ tới lúc ta quay lại Bạch Hồ sơn trang tìm huynh, Minh chủ gia gia nói huynh đã trở về thành Quy Hưu...” Nàng chu miệng, vẻ mặt ủy khuất, “Huynh luôn bỏ lại Bảo Bảo một mình, luôn luôn là như vậy.”

Không cố gắng tìm hiểu đoạn trí nhớ mơ hồ nàng đã mất, cũng không dám hỏi thêm, hắn khẽ cười một chút, đưa tay xoa xoa đầu nàng, “Ta hứa, lần sau tuyệt đối sẽ không bỏ lại nàng một mình nữa.”

“Ừm!” Nàng cười kéo kéo cánh tay hắn, con mắt lóe sáng lờ lờ nhìn hắn, thiên chân khá ái, trong lòng lại âm thầm làm một cái mặt quỷ, ta mà còn tiếp tục tin tưởng người thì đúng là đồ con heo, một con heo lớn, để cho Tiến Bảo chặt hằm canh uống.

Mấp máy môi, hắn giải thích, “Bởi vì đại ca đột nhiên mất, cho nên ta mới vội vàng trở về gấp.”

“Đừng quá đau lòng.” Nàng chạm khẽ lên ngực hắn, “Đại ca huynh tên là gì?”

Ánh mắt hắn lóe lên một cái, “Mộ Dung Nguyệt Dao.”

Mộ Dung... Nguyệt Dao...

Thịnh Bảo Hoa hơi cúi đầu, quả nhiên...

“Nàng... tới thành Quy Hưu chỉ để tìm ta?” Bên tai, hắn nhẹ giọng hỏi.

“Ừm.” Nàng gật gật đầu, sau đó ai oán nhìn hắn, “Đại hiệp, tiền ta mang theo đã dùng gần hết, Duyệt Lai khách sạn quá tồi, tiền thuê lại đắt dọa người, chất lượng lại kém...”

Nàng liếc mắt hạ thấp Duyệt Lai khách sạn, khiến Tài Như Mệnh tránh ở một bên hận nghiêng răng nghiêng lợi.

“Nếu đã đến thành Quy Hưu, vậy về phủ cùng ta đi.”

“Thật sao?” Nghe hắn nói vậy, nàng vô cùng kinh ngạc, không phải hắn vẫn không thích nàng quán quýt lấy hắn sao? Không phải hắn vẫn luôn bảo nàng quay về Báo Vân sơn đi sao? Sao tự nhiên lại dễ nói chuyện vậy, đơn giản như vậy đã cho nàng tới Mộ Dung phủ ư?

“Sao lại kinh ngạc như vậy?” Thấy nàng kinh ngạc nhìn mình, trong lòng Mộ Dung Vân Thiên có chút khó hiểu, chẳng lẽ nàng nghĩ hắn sẽ bỏ mặc nàng một mình ở khách điểm sao?

“Ừm, Báo Báo nghĩ rằng... đại hiệp không thích Báo Báo quán quýt lấy huynh...” Thịnh Bảo Hoa xị mặt, nói vô cùng ủy khuất.

Lúc này, tâm lý Thịnh Bảo Hoa cô nương hoạt động như sau: Đơn giản như thế đã đồng ý cho nàng vào Mộ Dung phủ ư? Nàng vốn đã chuẩn bị khổ nhục kế đấy, không sử dụng đến thật đáng tiếc~

“Ta thích.”

“A?” Thịnh Bảo Hoa mở trừng hai mắt, cảm thấy hắn là mình nghe nhầm.

“Ta thích nàng quán quýt lấy ta.” Mộ Dung Vân Thiên hơi hạ mi mắt, lông mi thật dài che đi vẻ ngượng ngùng chột lóe, dù sao với một người từ nhỏ đã lớn lên ở một nơi người lừa ta, ta gạt người như Mộ Dung Tam công tử mà nói thì đây chính là lần đầu tiên giữa ban ngày ban mặt mà thể hiện tình cảm của mình.

Khi hắn nghĩ rằng nàng đã chết, hắn chưa bao giờ nghĩ xem nếu như nàng không chết, hắn sẽ đối xử với nàng như thế nào, bởi vì chỉ cần vừa nghĩ như thế, hắn liền cảm thấy ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

Nhưng hiện tại, nàng lại đang đứng trước mặt hắn, nàng còn có thể cười với hắn...

Hắn liền xác định một điều, hắn muốn nàng vui vẻ, muốn cung chiều, che chở, dung túng mọi chuyện cho nàng, muốn nàng mỗi ngày đều có thể cười với hắn như vậy...

Chính bởi vì hắn hạ mi mắt, mới không có nhìn thấy vẻ mặt trào phúng của Thịnh Bảo Hoa lúc này.

Nếu trước đây hắn sớm nói những lời này với nàng, nàng tuyệt đối sẽ không hết hy vọng với hắn, nhưng mà... Thịnh Bảo Hoa nhớ tới cái đêm kia, một mình nàng trôi trong nước, lại bị đẩy xuống thác, thiếu chút nữa chết không toàn thân một cách thê lương.

Quả nhiên, là bởi vì hắn áy náy đi.

Thịnh Bảo Hoa nhếch môi, còn biết áy náy, hắn cũng chưa tới mức hết thuốc chữa.

“Thịnh cô nương...” Một giọng nói u ám từ phía sau đột nhiên vang lên.

Thịnh Bảo Hoa cô nương bị dọa hoảng sợ, quay đầu lại liền thấy Tài Như Mệnh bày ra bộ dạng chết không nhắm mắt nhìn nàng, “A Mệnh, ông tránh phía sau cửa làm gì!”

“Tiền thuê nhà...” Y chìa tay.

Nhớ tới những lời hạ thấp Duyệt Lai khách sạn ban nãy, khóe miệng Thịnh Bảo Hoa cô nương liên tục run rẩy, tiền thuê nhà nàng đã thanh toán rồi cơ mà! Mất một viên dạ minh châu a a a! Tên chết tiệt này đúng là lòng tham không đáy!

“Không trả tiền thuê nhà, Thịnh cô nương không thể đi được...” Y giống như u hồn bám riết không tha, muốn Thịnh Bảo Hoa cô nương phải trả giá vì những gì nàng vừa nói, hừ, cũng không nhìn xem y là ai, y là đại chủ nhân của Duyệt Lai khách sạn có chi nhánh khắp cả nước, cho tới bây giờ, còn chưa có kẻ nào chiếm được một chút tiện nghi của y đâu!

Đang nghĩ, lòng bàn tay Tài Như Mệnh đột nhiên trầm xuống, cúi đầu nhìn lại, thì ra là một khối vàng ròng. Cặp mắt y lập tức phát sáng, vui mừng đưa lên miệng cắn thử, là vàng thật.

“Đủ chưa?” Mộ Dung Vân Thiên thân nhiên hỏi.

“Còn thiếu chút nữa.” Tài Như Mệnh lập tức thu hồi vẻ thèm thuồng, bày ra vẻ không bị vàng bạc cám dỗ.

Thịnh Bảo Hoa nhìn Mộ Dung Vân Thiên coi tiền như rác, lại yên lặng nhìn về phía Tài Như Mệnh, này này, đừng có quá đáng, trong lòng Mộ Dung Vân Thiên, nàng đáng giá một khối vàng như thế đã khiến nàng kinh ngạc lắm rồi, đừng có hại nàng không bước được vào cửa Mộ Dung phủ!

Tài Như Mệnh nháy mắt vài cái nhìn nàng, có tiện nghi mà không chiếm là đồ đàn, có người coi tiền như rác tự dẫn xác tới cửa mà không chém cắt cổ thì

càng không phù hợp với thói quen, thái độ làm người và nguyên tắc xử sự của y.

Thịnh Bảo Hoa hí hóp mắt, mải mải răng nhỏ, dám chọc ta, coi chừng ta phát hỏa cần ông.

Cô tới mà cần, tới mà cần này ~ Tài Như Mệnh không biết sợ, người chết vì lợi, chim chết vì mồi, cô tới mà cần này ~

Nhìn thấy hai người mất đi mảy lại ngay trước mặt mình, Mộ Dung Vân Thiên bước lên ngăn trước mặt Thịnh Bảo Hoa, ném cả túi tiền vào tay Tài Như Mệnh, sau đó kéo Thịnh Bảo Hoa đi.

Tài Như Mệnh ước lượng trọng lượng túi tiền, lại nhìn Mộ Dung Vân Thiên cùng Thịnh Bảo Hoa dần dần mất bóng, yên lặng xoay người đi tới chuồng ngựa, cầm cả rột nhét cho Tia Chóp, “Tia Chóp a, chủ nhân nhà ngươi không nhớ tới người nữa rồi, không cần phải để ý tới nàng nữa, đại chương quỹ ta nuôi người, cứ cố hết sức mà ăn, đừng khách khí.”

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Mất Mà Được Lại

Ánh mặt trời sáng sớm dần xua tan sương mù, ở ngã tư đường, người đi đường cũng dần dần nhiều hơn, Mộ Dung Vân Thiên bắt giắc thả lỏng dây cương trong tay, để con ngựa chậm rãi bước đi. Cô gái ngồi phía trước đang tò mò nhìn chung quanh, không chịu an phận ngồi yên, hần cúi đầu, dễ dàng chạm tới mái tóc đen tuyền của nàng, đáy lòng cảm thấy an tĩnh mà ấm áp, hần hơi thu cánh tay lại, nhốt chặt cô gái trong lòng.

Không phải ai cũng có thể có được may mắn mất rồi mà tìm lại được, lần đầu tiên trong đời, hần cảm thấy ông trời ưu đãi hần.

Cưỡi chung một con ngựa với Mộ Dung Vân Thiên, Thịnh Bảo Hoa ngồi trước mặt hần cũng cảm thấy trong lòng không yên, bởi vì nàng bỗng nhiên không hiểu được tâm tư của hần nữa. Một kẻ từ trước đến nay bề ngoài thì ôn hòa kỳ thật trong lòng luôn cách xa người ta tới ngàn dặm như hần, đột nhiên lại trở nên hoà nhã dễ gần như vậy, thực là khiến nàng cảm thấy sợ hãi.

Vốn trước đây nàng đã định ôm uất ức mà quay về Báo Vân sơn, nhưng nghe được tin Khúc Thanh Thương không những hạ độc nàng, lại còn vu cho nàng tội ăn trộm Thu Thủy Tập, lúc đó tức giận lên, mới hung hăng chạy đến thành Quy Hưu trả thù. Nhưng chuyện Thịnh Bảo Hoa trộm Thu Thủy Tập rồi bỏ trốn mà giang hồ đồn đại, bởi vì có Mộ Dung Vân Thiên thanh minh cho nàng, hơn nữa Minh chủ Vương Cảnh Ngôn cũng không truy cứu, cho nên thành ra sống chết mặc bay. Hơn nữa Thịnh Bảo Hoa cũng không bị quấy nhiễu vì lời đồn đại kia, bởi vì trong lúc tin đồn còn đang huyền ảo thì nàng lại đang sống trong sơn cốc, đợi tới khi nàng thực vất vả mới tìm được tới thành Quy Hưu, Mộ Dung Vân Thiên người ta lại không biết mắc bệnh thần kinh gì, đột nhiên thanh minh cho nàng, khiến cho nàng cảm thấy việc trả thù này giống như một quyền đánh vào bạch bì, thực không thuận tay.

Trước đây, nàng đã phải suy nghĩ rất lâu xem khi gặp Mộ Dung Vân Thiên thì phải làm thế nào, nhưng khi thật sự nhìn thấy hần ở trước cửa khách điếm, theo bản năng, nàng liền lựa chọn cách thức mau lẹ, đơn giản, bình thân đối mặt...

Trong lúc Thịnh Bảo Hoa miên man suy nghĩ, con ngựa ngừng lại.

“Bảo Bảo, tới nơi rồi.” Mộ Dung Vân Thiên nhảy xuống ngựa, đưa tay đỡ nàng.

Thịnh Bảo Hoa phục hồi tinh thần, để hần đỡ xuống, sau đó đánh giá Mộ Dung phủ trách một chút, gật gật đầu, “Thực bề thế oai nghiêm, nhưng mà không lớn bằng Phi Thiên trại.”

Mộ Dung Vân Thiên bật cười, giao dây cương cho hạ nhân đứng chào đón, hần nghiêng đầu nhìn về phía Thịnh Bảo Hoa, “Vào đi thôi.”

Thịnh Bảo Hoa gật gật đầu, nhìn thoáng qua nam tử bên cạnh, nghĩ thầm như thế này thì tám phần là sẽ đụng phải Khúc Thanh Thương. Nàng cười trộm giơ tay giữ chặt góc áo của Mộ Dung Vân Thiên. Vừa mới chạm đến góc áo của hần, bàn tay nàng đã bị hần giữ lại, khóe miệng Thịnh Bảo Hoa xị xuống, vốn tưởng rằng hần sẽ hất tay nàng ra, không cho nàng lôi kéo áo của hần, lại không ngờ hần cứ như vậy mà nắm tay nàng, dẫn nàng vào phủ.

Lá gan nhỏ của Thịnh Bảo Hoa run lên, nhìn trộm hần, lại đụng phải ánh mắt ôn nhu như nước của hần, không khỏi hoảng sợ, nhanh chóng nhắm mắt lại...

Quả nhiên vô cùng quý dị...

Mộ Dung Vân Thiên ôn nhu như nước... Cụm từ này nghe thế nào cũng thấy quý dị...

“Làm sao vậy?” Mộ Dung Vân Thiên thấy nàng lăm bầm một mình, không khỏi hiếu kỳ hỏi.

“Aha ha... Không có gì...” Thịnh Bảo Hoa pha trò, sau đó tầm mắt dừng lại, nàng mở trừng hai mắt, nhìn về thân ảnh đang luyện kiếm trong viện, ngây thơ hỏi, “Ừa, sao Khúc cô nương lại đây?”

Mộ Dung Vân Thiên cứng người một chút, quay đầu lại nhìn về phía Khúc Thanh Thương đang lấy hoa cỏ trong vườn làm vật trút giận.

Khúc Thanh Thương đêm qua gặp ác mộng cả đêm, sáng sớm muốn tìm Mộ Dung Vân Thiên lại được cho biết gia chủ đã xuất phủ, hơn nữa lại nghe thấy chuyện đêm qua cả phủ náo loạn chỉ vì một cây mộc trâm, trong lòng không vui, rút kiếm múa loạn một trận.

“Khúc cô nương buổi sáng tốt lành ~” Thịnh Bảo Hoa thập phần lễ phép giương giọng chào hỏi.

Khúc Thanh Thương đang phi thân nhảy lên lập tức “xoạt” một tiếng ngã ngồi trên mặt đất, nàng ta quay đầu lại, sắc mặt trắng bệch, liền nhìn thấy Thịnh Bảo Hoa đứng phía sau Mộ Dung Vân Thiên, đang nhìn nàng ta cười toe toét, chính là kẻ đã khiến nàng ta gặp ác mộng cả đêm qua, Thịnh Bảo Hoa!

“Đại hiệp, Khúc cô nương rất quen biết với huynh sao?” Thịnh Bảo Hoa nháy mắt, nhìn về phía Mộ Dung Vân Thiên, lúc ở Bạch Hồ sơn trang, bọn họ luôn tránh xuất hiện trước mặt người khác, hiện giờ gặp nàng ta ở Mộ Dung phủ, lời dạo đầu như vậy xem ra cũng rất tự nhiên đi.

“Khúc cô nương là Các chủ Thương Nhan các, đặc biệt tới tham gia lễ tang của đại ca ta.” Mộ Dung Vân Thiên thân nhiên nói.

Sắc mặt Khúc Thanh Thương càng trắng, nàng ta trừng mắt nhìn Thịnh Bảo Hoa, vẻ mặt không dám tin, rõ ràng nàng trúng lục nhan đã chết rồi, làm sao có thể...

“Ồ.” Thịnh Bảo Hoa gật gật đầu, sau đó cười híp mắt đi đến bên cạnh Khúc Thanh Thương, “Khúc cô nương, đã lâu không gặp.”

Khúc Thanh Thương nhìn gương mặt đã dọa nàng ta cả đêm, bàn tay cầm kiếm bỗng nhiên run lên, giống như bị khống chế, trực tiếp đâm thẳng vào Thịnh Bảo Hoa.

Thịnh Bảo Hoa còn chưa kịp phản ứng, Mộ Dung Vân Thiên đã lướt qua người nàng, một tay ôm Thịnh Bảo Hoa vào lòng bảo vệ, một tay bẻ thanh kiếm trong tay Khúc Thanh Thương thành hai đoạn.

Khúc Thanh Thương nhìn chằm chằm đoạn kiếm gãy trong tay mình, chỉ nghe thanh âm của Mộ Dung Vân Thiên lạnh lẽo tận xương vang lên bên tai, “Khúc các chủ, cô định làm gì khách của ta vậy?”

Nàng ta rùng mình một cái, tầm mắt dừng trên mặt Thịnh Bảo Hoa, tinh tế đánh giá một phen, lại liếc mắt nhìn bóng dáng trên mặt đất.

Tốt lắm, không phải quý, là người.

Là người là tốt rồi.

Nàng ta sợ quý, nhưng đối phó với người thì nàng ta có rất nhiều cách.

Đã có thể giết một lần, đương nhiên nàng ta cũng có thể ra tay lần thứ hai, nàng ta thật muốn nhìn xem Thịnh Bảo Hoa đến tột cùng là có mấy cái mạng!

“Ánh mắt Khúc cô nương thật đáng sợ.” Thịnh Bảo Hoa nhú nhú mày, cong miệng oán hận.

Mộ Dung Vân Thiên vỗ nhẹ nhẹ lưng nàng, “Sớm như vậy, hẳn là chưa ăn sáng đi, ta đưa nàng đi ăn.”

Giống như đề hường ứng lời nói của Mộ Dung Vân Thiên, bụng Thịnh Bảo Hoa lập tức kêu lên ‘ọc ọc’, sau đó nàng sò sò bụng cười hắc hắc.

“Đi thôi, đầu bếp trong phủ cũng không tệ lắm, hẳn là nàng sẽ thích.” Chủ động dắt tay nàng, Mộ Dung Vân Thiên cười một tiếng, trực tiếp dẫn nàng vào trong.

Tầm mắt oán độc gắt gao quán quít lấy bóng lưng Thịnh Bảo Hoa, gương mặt xinh đẹp vằn vẹo, Khúc Thanh Thương không rõ, tiểu nha đầu không biết trời cao đất dày như Thịnh Bảo Hoa kia rốt cuộc có gì tốt hơn nàng ta.

Thịnh Bảo Hoa đã đi được vài bước đột nhiên quay đầu lại, nhếch môi nhìn nàng ta cười, trong mắt đầy vẻ khiêu khích.

Khúc Thanh Thương ngăn ra, lại tỉnh lại, nàng ta đuổi theo ngăn bọn họ lại, “Đêm qua người cố ý giả thần giả quỷ dọa ta?”

Thịnh Bảo Hoa chớp chớp mắt, vẻ mặt vô tội, “Giả thần giả quỷ?”

“Đừng có giả ngu! Rõ ràng ta đã hạ độc, vì sao người lại không chết? Vì sao phải giả như không có việc gì? Người rốt cuộc có mục đích gì?”

“Khúc các chủ!” Mộ Dung Vân Thiên lạnh giọng quát.

“Gia chủ! Rõ ràng nàng ta nhớ được tất cả mọi chuyện! Nàng ta quay về là để báo thù!” Khúc Thanh Thương kêu lớn.

Mộ Dung Vân Thiên giật mình, quay đầu nhìn Thịnh Bảo Hoa một cái, Thịnh Bảo Hoa đang rối rắm, gương mặt bánh bao đầy vẻ ủy khuất.

“Khúc Các chủ, Thương Nhan các công việc bề bộn, ta không lưu khách nữa.” Thu hồi tầm mắt, Mộ Dung Vân Thiên trầm giọng nói.

Khúc Thanh Thương không dám tin nhìn Mộ Dung Vân Thiên, “Gia chủ...”

Thịnh Bảo Hoa kéo ống tay áo Mộ Dung Vân Thiên, “Bảo thù cái gì vậy? Khúc cô nương đang nói cái gì vậy?”

Mộ Dung Vân Thiên nghiêng đầu nhìn nàng một cái, sờ sờ đầu nàng, mỉm cười, “Khúc các chủ nói đùa thôi, không cần để ý.”

“Ồ.” Thịnh Bảo Hoa gật gật đầu, “Ta đã đói bụng.”

“Vậy đi dùng bữa sáng thôi.”

“Được.”

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Thử Độc

Bữa sáng với điểm tâm tinh xảo được mang lên, Thịnh Bảo Hoa nhìn không chớp mắt, thực không có tiền đồ nuốt nước miếng. Đứng ở một bên hầu hạ, nha hoàn Cổ Lan hơi run tay, không nhịn được trừng mắt nhìn nha đầu ngu xuẩn toàn thân đều toát ra hương vị quê cha đất tổ này, vừa nhìn đã biết là kẻ chưa được nếm cảnh đời.

Cổ Lan luôn tự cho là mình rất có địa vị, nhưng nói vậy cũng có chút hợp lý, dù sao thì nàng ta cũng đường đường là đại nha hoàn của Mộ Dung phủ, mức sống cũng hoàn toàn khác so với nha hoàn trong các gia đình khác, hưởng chi nàng ta còn có võ công. Quan trọng nhất là, mẹ của nàng ta rất có địa vị trong phủ. Mẹ của nàng ta là Bích Vân, là một bà lão trong phủ, từng là nha hoàn bên người mẫu thân của Mộ Dung Vân Thiên, sau khi mẫu thân của Mộ Dung Vân Thiên qua đời, lại luôn luôn đi theo hầu hạ Mộ Dung Vân Thiên, cho nên từ khi Mộ Dung Vân Thiên trở thành gia chủ, người trong phủ đều kính bà ba phần, mơ hồ có khí thế quản gia.

Tuy rằng khinh bỉ nha đầu thôn dã này, nhưng dù sao cũng là do gia chủ đưa tới tận cửa, lại đang ở trước mặt gia chủ, nàng ta tự nhiên cũng không dám thể hiện rõ ràng, chỉ có thể cẩn thận châm trà rồi yên lặng lui xuống đứng bên cạnh.

Từ phía ngoài cửa, một làn gió thơm tho tới, Khúc Thanh Thương đã thay đổi một thân váy dài màu thủy lam thướt tha chậm rãi đi đến, hoàn toàn không còn thấy vẻ chật vật, hung thần ác sát khi nãy, khiến Thịnh Bảo Hoa nhìn thấy mà há hốc miệng, công phu thay đổi sắc mặt của giang hồ đệ nhất mỹ nhân thật sự là xuất thần nhập hóa.

Cổ Lan đứng ở một bên lén lút liếc nhìn Khúc Thanh Thương một cái, bình sinh nàng ta kính nể nhất chính là Khúc Thanh Thương. Khúc cô nương, xinh đẹp lại có năng lực, võ công lại giỏi, hưởng chi cho dù là gia chủ trước đây hay hiện tại vẫn luôn giao phó trọng trách cho nàng ấy, nói không chừng tương lai sẽ là phu nhân gia chủ.

“Tôi hôm qua gặp ác mộng, vừa mới dậy có hơi thất thố, khiến Thịnh cô nương chê cười.” Khúc Thanh Thương nhìn Thịnh Bảo Hoa nhẹ nhàng nói, phong thái giống như lúc mới gặp ở Bạch Hồ sơn trang, dường như người ban nãy cầm kiếm muốn giết Thịnh Bảo Hoa ở hoa viên không phải là nàng ta vậy.

“Thì ra là như vậy à.” Thịnh Bảo Hoa cũng thập phần phối hợp tỏ vẻ tỉnh ngộ gật đầu, sau đó lại nháy cặp mắt đen lúng liếng nói, “Người ta thường nói ngày làm sao, đêm chiêm bao làm vậy, bình sinh không làm việc trái với lương tâm nửa đêm không sợ quỷ thần gõ cửa, không biết Khúc cô nương có làm chuyện gì đui lý không vậy?”

Khóe mắt Khúc Thanh Thương giật giật, cười nói, “Thịnh cô nương nói đùa.” Sau đó thực tự nhiên ngồi xuống, “Ta cũng chưa dùng bữa, không biết nếu cùng ăn, mọi người có để ý không?”

“Để ý chứ.” Thịnh Bảo Hoa gật gật đầu, thấy Khúc Thanh Thương đã muốn ngồi xuống có vẻ xấu hổ, lại nở nụ cười, “Ta chỉ nói đùa thôi, cùng nhau ăn đi, nhiều đồ ăn như vậy bỏ đi thật lãng phí, phải không, đại hiệp?”

Mộ Dung Vân Thiên luôn ngồi một bên trầm mặc thản nhiên “Ừm” một tiếng, cho Cổ Lan vẫn đứng một bên hầu hạ lui xuống.

Thịnh Bảo Hoa cười híp mắt đưa chén trà lên miệng, còn chưa kịp nếm được hương vị, Mộ Dung Vân Thiên bỗng nhiên đưa tay đoạt lấy chén trà trên tay nàng, mặt không đổi sắc uống một hớp, lại trả lại cho nàng.

Thịnh Bảo Hoa kinh ngạc nhìn hẩn một cái, lại nhìn lại chén trà đã bị hẩn uống qua, có chút rối rắm buông tay, đưa tay cầm lấy bánh bao trong đĩa, vừa mới há to miệng chuẩn bị cắn xuống, bỗng nhiên một bàn tay to lại vươn ra đoạt cái bánh bao kia đi, Thịnh Bảo Hoa ngậm miệng, trơ mắt nhìn cái bánh bao trắng nõn kia bị hẩn gặm một miếng, sau đó lật tay trả lại cho nàng.

Thịnh Bảo Hoa rối rắm nhìn cái bánh bao mất một góc kia, quai hàm trễ xuống, chưa từ bỏ ý định tiếp tục vươn móng vuốt về phía cái đĩa, lúc này nàng cầm một cái bánh bọc đường, hoan hỉ, phần chân, ngậy ngọt dùng đùa kẹp lên, nói lảm bảm, nhỏ như vậy, xem làm sao người cắn được.

Còn chưa nếm được hương vị, một cái thìa con vươn ra, cướp lấy cái bánh trên đĩa của nàng, sau đó mỗ đại hiệp, dưới cái nhìn chăm chăm soi mói của Thịnh Bảo Hoa, cắn một miếng nhỏ trên cái bánh kia, hút sạch nước đường trong bánh, sau đó ném lại cái bánh kia vào chén của Thịnh Bảo Hoa.

Thịnh Bảo Hoa bạo phát, bây giờ muốn như thế nào! Có để cho người ta ăn cơm hay không đây! Nhỏ mọn như vậy thì đừng có mà ra vẻ hào phóng mời nàng ăn điểm tâm chứ!

Nhìn thấy Thịnh Bảo Hoa tròn tròn cặp mắt trong suốt vì phần nộ, phồng má tức giận mà không dám nói, khóe miệng Mộ Dung Vân Thiên hơi nhếch lên, khẽ cười một tiếng, cúi đầu yên lặng đẩy chén trà mặt đã bị hấn uống qua một ngụm, cùng cái bánh bao đã bị gặm một miếng và cái bánh đã bị hút hết nước đường đến trước mặt nàng, “Không phải đói bụng sao, ăn đi.”

Ngồi ở một bên, Khúc Thanh Thương cắn môi, sắc mặt xanh mét.

Thịnh Bảo Hoa căm giận nhìn đồng đồ ăn đã bị nhúng chàm kia, cân nhắc vấn đề thể diện giữa đói bụng và ăn đồ ăn dính nước miếng một phen, cuối cùng quyết định bỏ qua thể diện, dù sao ăn nước miếng cũng không độc chết người, liền chìa móng vuốt yếu ớt gặm bánh bao.

Nhìn Thịnh Bảo Hoa ôm bánh bao hung hăng cắn, giống như trút căm phẫn, tâm tình Mộ Dung Vân Thiên bỗng nhiên rất thoải mái, hần cười nhẹ, cúi đầu nhúng chàm hết thức ăn trên bàn một lượt, hơn nữa tùy tay ném hết đồ đã ném vào bát Thịnh Bảo Hoa.

Thịnh Bảo Hoa vừa gặm bánh bao vừa yên lặng thầm rơi lệ trong lòng, nàng cũng quá bi thảm đi, cho dù bố thí cho ăn mày cũng không đến mức như vậy chứ...

Tên này rất hỗn đản rất phúc hắc, mắt nàng trước kia có bị quáng gà hay không mà lại nhìn trúng hần chứ? Quả thật là một vấn đề lớn.

Đang lúc Mộ Dung Vân Thiên phấn khởi nhúng chàm thức ăn trên bàn thì quản gia đi đến thông báo, “Gia chủ, Long Ngâm Kiếm chủ nhân Quý Ngọc Anh cầu kiến.”

Thịnh Bảo Hoa mở to hai mắt, ngẩng đầu, “Quý đại hiệp?” Sau đó vội buông điểm tâm trong tay, “Huynh ấy tới tìm ta sao?”

Quản gia do dự một chút, nhìn Mộ Dung Vân Thiên, “Quý công tử nhắc tới một vị Thịnh Bảo Hoa cô nương.”

“Ai nha, quả nhiên là tới tìm ta.” Thịnh Bảo Hoa đứng dậy chạy ra ngoài.

Nhìn thấy nàng khăn trương như vậy, Mộ Dung Vân Thiên nhướn mày, cũng đứng lên.

“Gia chủ, vì sao người lại che chở nàng ta như vậy?” Khúc Thanh Thương vẫn luôn ngồi một bên làm vách tường hoa bỗng nhiên lên tiếng.

Mộ Dung Vân Thiên thân nhiên liếc mắt nhìn nàng ta một cái.

“Vừa rồi là huynh đang thử độc cho nàng ta sao? ! Huynh sợ ta đầu độc nàng ta lần nữa?” Khúc Thanh Thương đứng lên, có chút kích động lớn tiếng nói.

“Biết là tốt rồi.” Mộ Dung Vân Thiên không phủ nhận.

“Huynh...” Khúc Thanh Thương khẽ run, “Vì sao... Vì sao phải đối xử với ta như vậy... Huynh biết rõ nàng ta trở về là để báo thù, đúng không? Cho dù hiện tại huynh đối xử tốt với nàng ta như thế nào đi chăng nữa, nàng ta cũng sẽ không cảm kích huynh! Huynh muốn giữ bên cạnh một mối họa ngầm như vậy sao? Hành động như vậy hoàn toàn không giống huynh!”

“Ta cho ngươi quyền được chất vấn ta từ khi nào?” Mộ Dung Vân Thiên nheo mắt lại nguy hiểm.

Khúc Thanh Thương cắn môi, trong nháy mắt nước mắt rớt xuống, “Ta vì huynh mà phản bội đại công tử, huynh hoàn toàn không hiểu lòng ta sao?”

“Ta hiểu, cho nên ta cho ngươi Thương Nhan các.” Mộ Dung Vân Thiên thân nhiên nói, đi ra ngoài.

Khúc Thanh Thương ngã ngồi dưới đất, hai tay che mặt, nước mắt theo các kẽ ngón tay chậm rãi chảy ra. Đúng, nàng muốn quyền thế, nàng muốn những kẻ từng khinh thường nàng đều bị nàng giẫm nát dưới chân, nàng cũng muốn đủ mạnh để có thể bảo vệ bản thân mình, thế nhưng... những điều đó, đại công tử đều có thể cho nàng...

Nàng vì hấn mà phản bội đại công tử đối với mình ân trọng như núi, bởi vì nàng muốn trong mắt Mộ Dung Vân Thiên có nàng, nhưng vì sao hần lại dùng ánh mắt đó để nhìn kẻ khác! Rõ ràng chỉ là một con nha đầu thôn dã cái gì cũng không biết! Vì sao...

Chậm rãi buông tay, trong cặp mắt đen vẫn hàm chứa lệ nhuộm đầy oán hận, Thịnh Bảo Hoa vì sao lại không chết? Nếu không chết, vì sao còn trở về! Nàng xiết chặt bàn tay, móng tay gợn gang chính tề mà sắc nhọn đâm vào lòng bàn tay, người đã dám trở về, ta đây cũng dám giết người một lần nữa!

Không kẻ nào có thể đoạt đi thứ gì của ta!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 45: Có Sát Khí

Thịnh Bảo Hoa chạy thẳng vào đại sảnh, quả nhiên liền thấy Quý Ngọc Anh một thân áo xanh, lưng đeo Long Ngâm kiếm đang đứng trong phòng khách.

“Quý đại hiệp, sao huynh lại tới đây?”

Quý Ngọc Anh xoay người, nhìn Thịnh Bảo Hoa chạy vào, ánh mắt phức tạp. Đêm hôm qua, con chim bồ câu đưa thư của hắn rốt cuộc cũng trở về, chỉ là, chuyện mà hắn một mực muốn biết vẫn chưa có kết quả. Lúc trước, khi tìm được Thịnh Bảo Hoa ở Duyệt Lai khách sạn tại Phụng Tiên trấn, nàng giữ kín như bưng những chuyện đã xảy ra khi nàng mất tích, không chịu nói thẳng. Hắn cảm thấy trong chuyện này chắc chắn có điều gì cổ quái, tuy nhiên lại không thể tra được, hắn cho rằng việc này cùng Mộ Dung Vân Thiên không khỏi có liên quan, nếu không, Thịnh Bảo Hoa trước giờ vẫn luôn quán quít lấy y, không thể nói là không cần y được.

Nhưng sáng sớm, hắn lại nghe Tài Như Mệnh nói Thịnh Bảo Hoa đã đi theo Mộ Dung Vân Thiên tới Mộ Dung phủ. Nghe được tin này, không hiểu sao hắn chợt cảm thấy mất hứng, không quản được chân của mình, liền chạy tới. Ở trên đường, hắn cẩn thận phân tích tâm lý của chính mình một chút, cuối cùng rốt cục nghĩ thông suốt, cô gái kia là nương tử của hắn.

Nương tử của mình, đương nhiên mình phải che chở bảo vệ, sao có thể để nàng bị người khác khi dễ.

Khi đó, Quý Ngọc Anh đã hoàn toàn quên mất chuyện bản thân mình là kẻ trốn nhà đào hôn, nhưng lúc này, khi hắn nhìn thấy Thịnh Bảo Hoa đứng trước mặt mình, không khỏi hết hồn một trận, hắn lại có thể... cảm thấy tiểu gia hỏa đang cười trước mắt mình đây... xinh đẹp.

Huyện thái gia cha hắn thường nói, ‘trong mắt thì người tình hóa ra Tây Thi.’

Hay là hắn... hắn... hắn...

Quý Ngọc Anh lão đảo suýt ngã, bị chính suy nghĩ của mình dọa sợ.

Hắn sao có thể...

Tĩnh táo một chút a tĩnh táo một chút, Quý Ngọc Anh, người phải tĩnh táo một chút, đừng để về bề ngoài thuần lương của nàng lừa gạt chứ, nhìn xem, dưới lớp da cừu đó là một con sói a, một ác ma mà nếu không cẩn thận sẽ bị ăn hết cả xương cốt, nàng luôn luôn khi dễ người làm vui a, nếu bị nàng biết người chính là công tử của Huyện thái gia, người nhất định sẽ chết thực thảm a a...

Ừm, kỳ thật bị nàng khi dễ cũng không sao...

Lắc đầu, tiếp tục lắc đầu, Quý Ngọc Anh người bị váng đầu sao.

Kỳ thật lúc nàng khi dễ người khác, đáng vẻ đặc biệt khả ái a...

Này này, Quý Ngọc Anh, người thấy ngu chưa, đầu óc người bị hỏng rồi sao...

Lúc này, Quý Ngọc Anh đại hiệp đang tiến hành đấu tranh tư tưởng kịch liệt, tuy rằng hắn đấu tranh tư tưởng như vậy, nhưng Quý đại hiệp đã bị thời thơ ấu thấm đẫm máu và nước mắt ép thành một kẻ mặt than, cho nên hiện tại vẫn giữ vẻ bình tĩnh lạnh lùng của một kẻ mặt than, không kẻ nào có thể nhìn ra nội tâm giãy giụa phía sau của hắn.

“Đại hiệp? Quý đại hiệp?” Thấy Quý Ngọc Anh mặt không chút thay đổi đứng ngăn người ở đó, Thịnh Bảo Hoa quơ quơ móng vuốt trước mắt hắn, “Hồi hồn ~ “

Quý Ngọc Anh phục hồi tinh thần lại, liền nhìn thấy gương mặt phóng đại của Thịnh Bảo Hoa trước mặt mình, có chút mất tự nhiên ho nhẹ một tiếng, lui về phía sau một bước, “Cô tới Mộ Dung phủ làm gì?”

Thịnh Bảo Hoa mở to hai mắt, tỏ vẻ ‘Không phải huynh biết rồi sao’, nghe được tiếng bước chân phía sau, nàng cười hi hi nói, “Đương nhiên là vì tìm Mộ Dung đại hiệp a.”

Quý Ngọc Anh mặt không chút thay đổi, “Cô sẽ ở đây bao lâu?”

“A, còn chưa biết nữa.” Thịnh Bảo Hoa buồn rầu, bởi vì nàng còn không biết khi nào mới có thể chinh chết Khúc Thanh Thương.

Quý Ngọc Anh gật gật đầu, sau đó nhìn về phía Mộ Dung Vân Thiên đứng phía sau Thịnh Bảo Hoa, “Làm phiền Mộ Dung gia chủ chuẩn bị giúp tại hạ một gian khách phòng, tiếp tục làm phiền Mộ Dung gia chủ phái người tới Duyệt Lai khách sạn lấy hành lý của tại hạ đem tới đây.”

Khóe miệng Mộ Dung Vân Thiên co quắp, “Khó được Quý đại hiệp nể mặt, tại hạ nhất định sẽ tận tình tiếp đón.”

Bên này mới nói xong, bên kia đã “Oành” tiếng, thanh âm bất đắc dĩ của quản gia truyền tới, “Tần tiểu thư, Tần tiểu thư cô chậm một chút... Để tiểu nhân thông báo với gia chủ một tiếng...”

Lời còn chưa dứt, Tần La Y đã hung hăng vọt vào phòng khách, phía sau còn có Viên Mộ theo sát hộ giá.

Vừa vọt vào, Tần La Y liền túm lấy hai má Thịnh Bảo Hoa, hung hăng nhéo, kéo đến mức mặt Thịnh Bảo Hoa thay đổi hình dạng, “Muội là đồ vô lương tâm, ta một đường theo muội chạy đến thành Quy Hưu, kết quả muội lại có thể không rên một tiếng đi cùng Mộ Dung Vân Thiên, ngay cả chào hỏi cũng không!”

Thịnh Bảo Hoa “ồ ồ” bất mãn, thật vất vả mới đẩy được Tần La Y đang nổi giận ra, “Ồ, Tần tỷ tỷ, tỷ ra tay nhẹ một chút...”

“À, ông kia... giúp ta chuẩn bị một gian...” Tần La Y vênh vào tự đắc nói.

Viên Mộ ho nhẹ một tiếng.

“... Hai gian khách phòng” Tần La Y nhỏ tiếng.

Quản gia cúi đầu cười trộm.

“Cười cái rắm ấy!” Tần La Y đập lão một cước.

“Cần rõ, ngươi là đã nha đầu từ nơi nào đến mà dám vô lễ như vậy!” Bích Vân phân phó nha hoàn chuẩn bị nước trà mang vào, vừa vặn chứng kiến, không khỏi gõ quai trượng, cả giận nói.

“Đã nha đầu? Ngươi là người phương nào, dám can đảm giáo huấn ta như vậy?” Tần La Y nhướn mày.

“Ta...” Bích Vân nghẹn lời, tuy rằng từ sau khi Tam công tử trở thành gia chủ, mọi người trong phủ đều kính bà ta một tiếng Bích Vân phu nhân, nhưng rốt cuộc bà ta vẫn chỉ là một thị tỳ.

“Đường đường Mộ Dung phủ, sao lại có thể có thị tỳ không biết cấp bậc lễ nghĩa như vậy?” Tần La Y ngang ngược có tiếng, lập tức vung roi ngựa trong tay quát qua.

Bích Vân kinh hãi kêu lên một tiếng, bình nước trà trong tay rơi xuống vỡ tan tành.

Mất thấy roi ngựa kia sắp quát lên mặt Bích Vân, Mộ Dung Vân Thiên ngăn phía trước, bắt lấy, “Tần đại tiểu thư hạ thủ lưu tình, Bích Vân là lão nhân trong phủ, cũng coi như trưởng bối, Bích Vân, đây là đại tiểu thư của Tần gia ở Giang Nam, mau xin lỗi Tần đại tiểu thư.”

Bích Vân oán hận nhìn Tần La Y, “Thất lễ...”

Kỳ thật Tần La Y cũng không định đánh bà ta thật, chỉ là ban nãy thấy bà ta tỏ vẻ ngạo mạn, không nhận được muốn dạy dỗ một phen, lúc này cũng thu roi, quay đầu hừ một tiếng.

Cứ như vậy, trong Mộ Dung phủ lập tức có thêm bốn người không liên quan tới ở.

Mộ Dung phủ rất lớn, còn lớn hơn Bạch Hồ sơn trang của Võ Lâm minh chủ, Thịnh Bảo Hoa hăng hái đi dạo trong phủ một vòng, sau đó mệt mỏi ngồi phịch xuống một góc trong hoa viên không muốn cử động, nhìn lại, Quý Ngọc Anh đi theo nàng vẫn mặt không đôi sắc, hô hấp vững vàng, gương mặt trắng trẻo vẫn mang vẻ lạnh lùng như cũ.

“Huynh không thấy mệt sao...” Thịnh Bảo Hoa liếc mắt nhìn hán một cái, buồn bực hỏi, quả nhiên vẫn là Tần La Y liệu sự như thần, trốn trong phòng nói thế nào cũng không chịu ra.

“Bình thường.” Quý Ngọc Anh bình thản trả lời.

Thịnh Bảo Hoa thật buồn bực.

Quý Ngọc Anh liếc mắt nhìn Thịnh Bảo Hoa một cái, trời nóng như vậy, nàng đi lòng vòng quanh Mộ Dung phủ suốt hai canh giờ, trên trán lại không có nửa giọt mồ hôi, sắc mặt chẳng những không nóng đến mức đỏ bừng, mà lại có vẻ tái nhợt, không khỏi nhủ nhủ mảy, nhớ tới Thịnh trại chủ từng nói qua, lúc nàng bị tên buồn người bắt đi đã mắc bệnh, thân thể không được khỏe. Lúc này nhìn lại nàng, so với khi mới gặp ở Phụng Tiên trấn đã gầy hơn rất nhiều, gương mặt tái nhợt càng làm nổi bật đôi mắt đen lúng liếng, đậm đậm đáng yêu.

Thịnh Bảo Hoa thấy Quý Ngọc Anh nhìn mình chằm chằm, vội lấy từ bên hông ra một cái gương đồng nhỏ, soi trái soi phải, sau đó “Ai nha” kêu một tiếng, vội lấy ra một hộp son đỏ thắm, bôi bôi lên mặt, tiếp theo dường như cảm thấy màu đỏ kia chưa đủ bắt mắt, lại thoa một tầng thật dày, tới tận khi gương mặt kia đỏ ửng lên giống như mông khi, mới vừa lòng gật đầu, nhìn Quý Ngọc Anh, “Xinh đẹp không?”

Khóe miệng Quý Ngọc Anh liên tục run rẩy, thật sự không thể nói được những lời trái với lương tâm.

“Cô định khi nào thì quay về Phi Thiên trại?” Quý Ngọc Anh quyết định đổi đề tài.

Thịnh Bảo Hoa nghe rằng, “Chờ ta báo thù rồi nói sau.”

“Lúc trước cô nói muốn báo thù, là bởi vì giang hồ tung tin cô trộm Thu Thủy Tập, nhưng hiện tại Mộ Dung Vân Thiên đã thay cô làm sáng tỏ sự thực, vì sao cô còn khăng khăng muốn báo thù?” Quý Ngọc Anh bỗng nhiên nhìn chằm chằm nàng, “Cô muốn báo mối thù gì? Đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra?”

Thịnh Bảo Hoa cúi đầu.

“Không muốn nói thì thôi, ta đã nhận lời Thịnh trại chủ sẽ bảo vệ cô, tự nhiên là sẽ đứng về phía cô.” Quý Ngọc Anh cũng không cố chấp hỏi, mà đi đến bên cạnh nàng, ngồi xổm người xuống đưa lưng về phía nàng, “Đi thôi, ta công cô.”

Thịnh Bảo Hoa không nói hai lời, nằm úp sấp lên lưng hắn, vẫn không quên nịnh nọt, “Quý đại hiệp, huynh thật sự là người tốt.”

“Ta nhớ, cô nói cô có một tiểu tướng công.” Quý Ngọc Anh bước đi, bỗng nhiên phun ra một câu.

Thịnh Bảo Hoa “Ừ” một tiếng, sau đó gật gật đầu, lại phát hiện ra mình đang nằm trên lưng hắn, hắn không thấy mình gật đầu được, cho nên trả lời một câu, “Ừm, đúng vậy.”

“Cô không muốn gả cho hắn sao?” Quý Ngọc Anh dường như hơi chần chờ một chút, lại hỏi.

“Cái này sao...” Thịnh Bảo Hoa suy tư một chút, “Đã nhiều năm ta chưa gặp lại hắn, nhưng mà lần này quay về Phi Thiên trại, tám phần là sẽ thành thân với hắn đi.”

“Thành thân?” Bước chân Quý Ngọc Anh bỗng nhiên ngừng một chút.

“Ừm, kỳ thật ngắm lại cũng không có gì là không tốt, ta nhớ là hắn rất khả ái nha, lại yếu ớt nho nhỏ, cái gì cũng đều nghe ta, lúc trước, khi hắn rời khỏi Phi Thiên trại ta còn khóc một trận ấy.”

“Cô... khóc?”

“Ừm, hắn đi rồi sẽ không có người chơi với ta, để cho ta khi dễ nữa, thật sự là nghĩ tới liền thấy đau lòng.” Thịnh Bảo Hoa mím miệng.

Quý Ngọc Anh một đầu hắc tuyến.

Thịnh Bảo Hoa cười hắc hắc, “Nếu thành thân cùng hắn, ta sẽ bắt hắn sinh cho ta hai đứa nhỏ, một nam một nữ, con trai sẽ uy vũ giống như ta, con gái sẽ xinh đẹp giống như hắn...”

Bước chân Quý Ngọc Anh lao đảo, thiếu chút nữa ngã cắm mặt xuống đất.

“Ai nha, huynh cẩn thận một chút!”

Quý Ngọc Anh đỏ mặt hỏi, tiếp tục đi, “Sinh con không phải là chuyện của phụ nữ sao?”

“Hừ, ta bắt hắn sinh! Hắn dám không nghe sao!” Trên lưng, tiểu gia hóa tự xưng là uy vũ đang giương nanh múa vuốt kêu gào.

Quý Ngọc Anh tiếp tục yên lặng đỏ mặt hỏi, đây không phải vấn đề có dám hay không, nếu hắn có thể sinh được đứa nhỏ thì đúng là gặp quỷ rồi.

“Sau đó ta sẽ làm cha ~” Thịnh Bảo Hoa cô nương còn đắm chìm trong tưởng tượng tốt đẹp không thể tự kiềm chế.

Nàng là nương, ta mới là cha, Quý Ngọc Anh yên lặng oán thăm, nhưng không phát hiện vẻ mặt của mình đang dần dần trở nên dịu dàng.

“Ta sẽ dạy bọn nhỏ ngâm thơ!” Thịnh Bảo Hoa cô nương hoan hỉ, phấn chấn, ngây ngất nói.

Ngâm thơ cái gì? Ngâm ‘Mắt như điểm nước son phu nộn nà’, để cho bọn chúng đi khắp nơi đùa giỡn người khác giống như nương của chúng sao? Quý đại hiệp tiếp tục yên lặng oán thăm.

“Ta còn có thể dạy bọn chúng y thuật!” Thịnh Bảo Hoa cô nương tiếp tục YY, “Để cho bọn chúng hành tẩu giang hồ, coi cứu người là thiên chức của mình ~”

Nàng xác định không phải là tai họa giang hồ đấy chứ? Khóe môi Quý Ngọc Anh hơi hơi nhếch lên một chút, đáng tiếc Thịnh cô nương của chúng ta đang nằm trên lưng hắn cho nên không nhìn thấy, nếu không nhất định sẽ giật nảy mình.

Một chút ý cười ôn nhu kia từ khóe môi tràn ra, dâng lên cặp mắt đen như điểm nước son kia, giống như ánh sáng xua tan bóng tối.

Thịnh Bảo Hoa vô duyên chứng kiến nụ cười này, nhưng có người nhìn thấy. Người này không phải người khác, chính là Mộ Dung Tam công tử Mộ Dung Vân Thiên.

Y đến tìm Thịnh Bảo Hoa, lại phát hiện nàng không ở trong phòng, đang định đi tới chỗ khác tìm xem, liền thấy Quý Ngọc Anh công Thịnh Bảo Hoa

chậm rãi đi tới.

Đương nhiên, y không bỏ qua nụ cười nhẹ nhàng kia của Quý Ngọc Anh.

Nụ cười kia làm y bất giác cau chặt mày.

Thịnh Bảo Hoa đang nằm trên lưng Quý Ngọc Anh, hoa chân múa tay nói gì đó, Quý Ngọc Anh nhẹ nhàng mỉm cười, mang theo vẻ bất đắc dĩ cùng dung túng.

Về ôn nhu dung túng đó, làm cho Mộ Dung Vân Thiên có cảm giác nguy cơ, y tiến lên một bước, vừa vặn che ở cửa.

Vì thế Quý Ngọc Anh ngẩng đầu, liền thấy y.

“Bảo Bảo làm sao vậy?” Mộ Dung Vân Thiên lo lắng hỏi, “Trắc chân sao?”

“Đi dạo một mẻ” Quý Ngọc Anh thản nhiên nói.

“Vậy sao.” Mộ Dung Vân Thiên cười một chút, tiến lên đỡ Thịnh Bảo Hoa xuống, lúc này mới nhìn Quý Ngọc Anh nói, “Làm phiền Quý công tử.”

“Nên làm” Quý Ngọc Anh không mặn không nhạt trả lời một câu.

“Quý đại hiệp có quen biết với cha ta, đặc biệt theo sát bên cạnh bảo vệ ta.” Thịnh Bảo Hoa đứng bên cạnh Mộ Dung Vân Thiên, ngây ngô cười.

“Bên cạnh?” Mộ Dung Vân Thiên nhíu mày.

“Bên cạnh.” Quý Ngọc Anh mặt không chút thay đổi khẳng định.

Mộ Dung Vân Thiên nhẹ nhàng nở nụ cười, “Thế nào mới tính là bên cạnh đây? Không biết tại hạ có thể nói chuyện riêng với Bảo Bảo một lát hay không?”

Quý Ngọc Anh liếc mắt nhìn Thịnh Bảo Hoa một cái, xoay người đi.

Thịnh Bảo Hoa mở to hai mắt, nhìn Quý Ngọc Anh rời đi, tiếp tục quay đầu lại nhìn Mộ Dung Vân Thiên, là ảo giác sao? Trong nháy mắt vừa rồi, nàng lại cảm thấy có sát khí...

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Hạ Độc

Thấy gương mặt bị son bôi đỏ bừng của nàng đầy vẻ nghi hoặc, Mộ Dung Vân Thiên nở nụ cười, kéo tay nàng vào nhà, vừa đi vừa nói chuyện, “Ta có cái này muốn tặng cho nàng.”

Thịnh Bảo Hoa bị kéo vào trong phòng, cũng không quên hỏi một câu cở động, “Cái gì vậy?”

Mộ Dung Vân Thiên để nàng ngồi xuống, cười nhìn nàng một chút, Thịnh Bảo Hoa bị hấn nhìn có chút không được tự nhiên, vốn dĩ hấn cao hơn nàng rất nhiều, lúc này, nàng còn ngồi, hấn từ trên cao nhìn xuống khiến nàng có chút không thoải mái? Bất an giật giật thân mình, Thịnh Bảo Hoa vừa định đứng lên, đã thấy Mộ Dung Vân Thiên bỗng nhiên ngồi xuống, khụy một gối trước mặt nàng, Thịnh Bảo Hoa hoảng sợ, giờ biến thành nàng từ trên cao nhìn xuống...

Vấn đề ở chỗ, Mộ Dung Tam công tử luôn luôn tâm cao khí ngạo bị làm sao vậy...

Thịnh Bảo Hoa rối rắm suy nghĩ xem có nên đứng lên hay không, thế nhưng hấn lại bỗng nhiên đưa tay, cầm chân trái của nàng.

Ngẩn người, theo bản năng nàng liền muốn lùi chân về.

“Đừng nhúc nhích.” Đè lại chân của nàng, hấn nhẹ nói.

Thịnh Bảo Hoa không cử động nữa, ngoan ngoãn ngồi, nhìn hấn lấy từ trong lòng ra một chiếc chuông ngọc đeo chân, cẩn thận đeo lên cổ chân nàng.

Buông tay ra, Mộ Dung Vân Thiên ngẩng đầu nhìn nàng, “Thích không?”

Thịnh Bảo Hoa quơ quơ chân, vang lên những tiếng ‘đing đang’, thấp phần dễ nghe, lại cúi đầu nhìn, cái chuông ngọc kia được chạm khắc từ ngọc thạch

trong suốt, vô cùng tinh xảo đáng yêu.

“Sao lại tặng ta cái này?” Thịnh Bảo Hoa lại quơ quơ chân, lại vang lên một trận ‘Đình đình đang đang’.

“Không thích sao?” Mộ Dung Vân Thiên nói về tự nhiên, “Gần đây trên giang hồ rất thịnh hành cái này, các nữ hiệp ai cũng đều mang.”

“Thật sao, thật sao?” Thịnh Bảo Hoa bị hai chữ hiệp nữ mê hoặc, con mắt lóe sáng lờ lờ.

“Ừm” Mộ Dung Vân Thiên nghiêm trang gật đầu.

Vì thế Thịnh Bảo Hoa cô nương cao hứng, hoan hỉ, phấn chấn, ngây ngất quơ chân, khiến cái chuông ngọc kia vang lên ‘đình đình đang đang’ không ngừng.

Trong mắt Mộ Dung Vân Thiên cũng nhiễm ý cười ôn hòa.

“Nghe nha hoàn trong phủ nói Thịnh cô nương đi dạo ngoài hoa viên nửa ngày, hẳn là rất mệt đi.” Ngoài cửa bỗng vang lên tiếng nói của Khúc Thanh Thương.

Bầu không khí trong phòng lập tức thay đổi, Thịnh Bảo Hoa mấp máy môi, ngẩng đầu lên nhìn về phía cửa, liền thấy Khúc Thanh Thương mang theo một hộp đựng thức ăn trong tay, thoải mái đi vào.

Đáy lòng có một chút giễu cợt, nhanh như vậy đã vội vàng dẫn xác tới tận cửa sao.

“Gia chủ, người cũng ở đây à.” Khúc Thanh Thương cười nhìn Mộ Dung Vân Thiên.

Mộ Dung Vân Thiên đứng lên, nhìn thoáng qua hộp đựng thức ăn trong tay nàng ta, sắc mặt hơi trầm xuống, “Cô tới làm gì?”

“Ta sợ Thịnh cô nương mới tới phủ, bọn nha đầu hầu hạ không được chu đáo, cho nên tự tay nấu cháo mang tới.” Khúc Thanh Thương cười đến thập phần dịu dàng, “Vừa mới nấu xong, Thịnh cô nương nếm thử chút xem?” Nàng ta cười đặt hộp thức ăn trước mặt Thịnh Bảo Hoa, mở nắp, hương khí bay ra lượn lờ phiêu tán.

Thịnh Bảo Hoa hơi biến sắc, là cháo cá.

“Thử xem, hương vị hẳn là không tệ đâu.” Khúc Thanh Thương cười nhẹ nhàng nói.

Dưới ống tay áo, hai móng vuốt của Thịnh Bảo Hoa nắm thành nắm tay, chỉ cảm thấy khí huyết trong ngực nhộn nhạo một trận, nhìn lại Khúc Thanh Thương cười khê trước mặt, cảm giác bụng cuộn lên, vô cùng đau đớn, trên mặt lại càng không có chút huyết sắc nào, chỉ có hai vết son to đỏ thẫm, nhất thời nhìn vô cùng thâm hại.

Miệng cảm thấy tanh, nàng nhanh chóng nuốt xuống, không muốn để cho Khúc Thanh Thương được cười nhạo mình, để ả ta chọc mình tức đến hộc máu, thực không đáng.

“Bảo Bảo, làm sao vậy?” Mộ Dung Vân Thiên phát giác Thịnh Bảo Hoa có chút khác lạ, nàng cứ ngồi cứng đờ tại chỗ, không nhúc nhích, hẳn vội bước lên trước đỡ lấy vai nàng.

Mi mắt giật giật, Thịnh Bảo Hoa nhìn về phía Mộ Dung Vân Thiên, ngây ngốc, dường như nàng lại nhìn thấy ngày hôm đó, hân hưng bát cháo cá, dứt cho nàng từng miếng, từng miếng.

Khi nàng trúng độc không thể cử động được, nghe thấy hắn nói khê bên tai nàng, ‘Nhớ rõ, kiếp sau, ngàn vạn lần đừng gặp ta’...

Nghe được hắn nói với Khúc Thanh Thương, thay người giải quyết tốt hậu quả...

Giải quyết tốt hậu quả...

Mấy tiếng kia giống như gai độc cắm trong lòng nàng, rút không ra, quên không được, nhớ tới liền đau.

Thân mình giống như bị ngâm trong đầm nước lạnh thấu xương, trời nổi giống như đóa lục bình, Thịnh Bảo Hoa cúi đầu nhìn âu cháo cá mỹ vị trên bàn, khóe miệng nhếch lên, Khúc Thanh Thương có ý gì? Muốn thử nàng sao?

“Một mình ta không ăn hết được, không bằng Khúc cô nương cùng ăn đi.” Thịnh Bảo Hoa cười híp mắt mức một chén nhỏ, đẩy đến trước mặt Khúc Thanh Thương.

Ánh mắt Khúc Thanh Thương đầy vẻ khinh thường, thoải mái bung chén lên, dùng thìa múc một thìa đưa vào miệng, nuốt xuống.

Thịnh Bảo Hoa biết Khúc Thanh Thương đang châm biếm nàng một khi bị rấn cấn, mười năm sợ dây thừng, cũng không nói gì, chỉ cười híp mắt nhìn Khúc Thanh Thương ăn hết bát cháo cá kia, sau đó cũng cúi đầu chậm rãi múc một thìa, đưa vào miệng, cười híp mắt nuốt xuống.

Cháo đương nhiên là không có vấn đề gì, Khúc Thanh Thương là một nữ nhân thông minh như vậy, làm sao có thể dùng một trò tới hai lần, đây cũng lắm

cũng chỉ là sự cảnh cáo mà thôi.

Nhưng mà, có đôi khi, quá tự tin vào trí thông minh của mình cũng là một vấn đề.

Nói đơn giản, mặc dù cháo do Khúc Thanh Thương nấu không có vấn đề gì, nhưng trải qua tay nàng, thì chưa chắc. Bản lĩnh hạ độc này, đâu phải chỉ có một mình Khúc Thanh Thương biết.

Nàng chính là đệ tử duy nhất của Quý Thủ thần y Mạnh Cửu a, tuy là thần y, nhưng luận về bản lĩnh hạ độc, trên đời này có ai qua được Mạnh Cửu?

Nàng sao có thể làm xấu mặt sư phụ được?

“Được rồi, cháo cũng ăn xong rồi, ta cần nghỉ ngơi một chút, mời hai vị tự tiện.” Thịnh Bảo Hoa buông bát, phát phát tay, có vẻ mệt mỏi.

Giọng nói đã hơi run run, ý cười trên mặt Khúc Thanh Thương càng đậm hơn một chút, có vẻ như cảnh cáo bằng bát cháo cá này đã có hiệu quả, liền thân nhiên liếc mắt nhìn nàng một cái, đi ra cửa.

“Có chỗ nào không thoải mái không?” Mộ Dung Vân Thiên thấy nàng sắc mặt không tốt, có chút lo lắng.

“Chỉ là mệt mỏi.” Thịnh Bảo Hoa lắc đầu, không muốn nhiều lời.

Nhìn thấy hân rời khỏi, dạ dày Thịnh Bảo Hoa cuộn lên, nôn hết chỗ cháo cá vừa ăn ra.

... Từng thích ăn như vậy, lúc này, đại khái là không nuốt nổi nữa.

Một mình yên lặng mà ngơ ngẩn một lúc, nàng đứng dậy rửa mặt.

Tần La Y đẩy cửa tiến vào, liền thấy Thịnh Bảo Hoa ngồi trước bàn ngẩn người, sắc mặt tái nhợt đến đáng sợ.

“Bảo Bảo, làm sao vậy?” Tần La Y hoảng sợ, vội vàng hỏi.

“Tần tỷ tỷ...” Thịnh Bảo Hoa ôm lấy nàng ấy.

“Đừng dọa ta, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có việc gì, lần trước tỷ nói, chờ sau khi chuyện của muội kết thúc, Viên đại ca sẽ đưa tỷ về nhà chịu đòn nhận tội, sau đó cầu hôn tỷ với phụ thân tỷ.”

“Ừ, làm sao vậy?” Tần La Y sờ sờ đầu của nàng, sờ đầu không sờ được suy nghĩ.

“Đêm nay liền đi đi thôi.”

Tần La Y đẩy nàng ra, nâng mặt của nàng lên, cẩn thận nhìn, “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Khúc Thanh Thương hạ độc muội một lần, muội trả lại nàng ta một lần, huề nhau, trong lòng muội thoải mái rồi.” Thịnh Bảo Hoa chớp mắt, cười đến híp mắt thành một đường.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Cáo Biệt

Nếu quyết định phải đi, Thịnh Bảo Hoa cũng định sẽ thoải mái báo với Mộ Dung gia chủ, nhân tiện cảm ơn hắn đã lo lắng chiều đãi. Nói lại, nếu biết nàng sắp trở về, Mộ Dung Vân Thiên nhất định sẽ vô cùng vui vẻ, dù sao lúc trước hắn cũng đã khuyên nàng về không biết bao nhiêu lần, hiện giờ nàng lạc đường biết quay đầu lại, coi như cũng có không ít công lao của hắn.

Hỏi mấy người ở dọc đường, mới biết hắn đang ở thư phòng.

Cửa mở ra, Mộ Dung Vân Thiên ngồi trước thư án, đang cúi đầu nhìn cái gì đó, dáng vẻ rất chăm chú, dường như không nghe được tiếng bước chân của nàng.

Thịnh Bảo Hoa quy củ nhẹ nhàng gõ cửa.

Mộ Dung Vân Thiên ngẩng đầu, cặp mắt đen thâm sâu khi nhìn thấy Thịnh Bảo Hoa ánh lên vẻ vui mừng, hắn vẫy vẫy tay, cười nói, “Ta đang định tìm

nàng, nàng đã đến rồi, qua đây.”

Thịnh Bảo Hoa bước vào, đi đến bên cạnh hắn, nhìn thứ đặt trước mặt hắn, là một bức tranh, vẽ một thiếu nữ đứng dưới tàng cây.

Làn váy của thiếu nữ bay lên, quần áo, cách ăn mặc đều giống như bức tranh mà trước đây hắn vẽ cho nàng ở Bạch Hồ sơn trang.

Chỉ là chỗ khuôn mặt vẫn đề trắng.

“Ngày ấy, ta đã nói sẽ vẽ cho nàng một bức tranh hoàn chỉnh, sau khi về phủ, ta đã thử vẽ nhiều tấm, đây là bức mà ta cảm thấy hài lòng nhất.” Đầu ngón tay tựa như vô ý mà chạm lên chỗ trống trên khuôn mặt thiếu nữ trong tranh, Mộ Dung Vân Thiên nói rất khẽ, “Chỉ là về đến đây... ta lại không dám hạ bút vẽ tiếp như thế nào...”

Thịnh Bảo Hoa ngẩng người nhìn khuôn mặt trống rỗng kia, cảm giác nơi cổ họng nghèn nghẹn, nhất thời không nói lên lời.

“Nàng trở về thật sự là quá tốt.” Mộ Dung Vân Thiên nghiêng đầu nhìn nàng, ánh mắt dịu dàng, không giống với vẻ ôn hòa chỉ thể hiện bề ngoài thường ngày, đây là sự ôn nhu từ tận đáy lòng.

Mộ Dung Vân Thiên như vậy, Thịnh Bảo Hoa chưa bao giờ thấy qua.

“Ta đã hứa với nàng, hiện tại để ta hoàn thiện bức tranh, được không?” Mộ Dung Vân Thiên nhìn nàng nói.

Đêm hôm đó, Khúc Thanh Thương đốt bức tranh của nàng, hắn đáp ứng nàng sẽ vẽ lại cho nàng một bức khác, chỉ là sau đó... lại không có cơ hội nữa.

“Được.” Thịnh Bảo Hoa phục hồi tinh thần, cười một chút tỏ vẻ chẳng hề để ý, có chút vô tâm vô phách, nàng lui về phía sau vài bước, “Đứng ở đây được không?”

“Lại gần một chút.”

Thịnh Bảo Hoa yên lặng tiến lên phía trước một bước nhỏ.

Mộ Dung Vân Thiên gật gật đầu, tay trái giữ ống tay áo, tay phải cầm bút, nhìn về phía Thịnh Bảo Hoa, tỉ mỉ quan sát một phen, nhưng mãi vẫn không hạ bút.

“Làm sao vậy?” Thịnh Bảo Hoa bị hắn nhìn lâu, không nhịn được hỏi.

Mộ Dung Vân Thiên lắc đầu, vẫn nhìn nàng, không có trang sức, mắt to đen huyền, sống mũi thẳng, đôi môi hồng nhuận, còn có... cảm đã đầy đặn.

Hắn chưa từng cẩn thận nhìn kỹ nàng, thế cho nên khi hắn nghĩ rằng đã mất đi nàng, hắn vô cùng hối hận vì chưa từng cẩn thận ghi nhớ dung mạo của nàng trong lòng... Bức tranh này, hắn vẽ không dưới trăm lần, lại thủy chung không nhớ nổi khuôn mặt.

Nàng có thể trở về, thật sự là quá tốt.

Dưới đáy lòng lại nhẹ nhàng thầm nói một câu, rốt cục cúi đầu bắt đầu cẩn thận phác họa.

Một bức tranh này, vẽ tận đến lúc ăn bữa tối, Thịnh Bảo Hoa thủy chung không có cơ hội nói lời từ biệt.

Bức tranh vẫn là Thịnh Bảo Hoa, chỉ là cô gái trong bức tranh đã không giống với lúc trước.

Trong bức tranh bị thiêu hủy kia, thiếu nữ đứng dưới tàng cây toét miệng, cười đến tùy ý bay lên, trên khuôn mặt ngũ quan xinh xắn có vài vết mực ngấn, đáng vẻ vô tâm vô phách, cười khẽ mà đáng yêu.

Trong bức tranh này, tàng cây vẫn thế, vẫn là thiếu nữ đó, chỉ là, nụ cười của thiếu nữ đã có chút mất tự nhiên, có lẽ không phải mất tự nhiên, mà là.. xa cách.

Trong lòng Mộ Dung Vân Thiên hơi bối rối, nét bút chuyển hai, ba cái, ở chỗ cổ chân trái cô gái vẽ một chuỗi ngọc linh, giống trên chân Thịnh Bảo Hoa như đúc.

Nhìn thấy cô gái trong tranh mang chuỗi ngọc linh trên chân, ánh mắt Mộ Dung Vân Thiên lúc này mới dịu dàng xuống.

Lúc ăn cơm hắn cũng không thể nói lời cáo biệt, cho nên Thịnh Bảo Hoa định để ăn cơm xong sẽ nói sau.

Cơm nước trong Mộ Dung phủ không tệ, bát đĩa đựng đồ ăn cũng thật sự xa xỉ, làm bằng bạc sáng chói phát hoa mắt, chỉ là Khúc Thanh Thương nhìn thấy những dụng cụ bằng bạc này thì sắc mặt cực kỳ khó coi, nghe nói đồ bạc có thể thử độc?

Một bữa cơm, có người tâm tình khoái trá, có người thực không biết vị, không biết có phải là ảo giác hay không, Thịnh Bảo Hoa cảm thấy Khúc Thanh Thương một mực nhìn chăm chăm nàng, hơn nữa trong ánh mắt mang đầy vẻ ngờ vực khó hiểu.

Ngờ vực khó hiểu? Nàng ta ngờ vực cái gì? Nếu chờ đọc phát thì hắn là cũng không sớm như vậy đi, như vậy nàng ta đang nghi ngờ cái gì? Một ngày

phải giả bộ ngây ngô thực nhiều lần quá.

Nuốt xong một con tôm, Thịnh Bảo Hoa ngẩng đầu, quả nhiên bắt được tầm mắt Khúc Thanh Thương, “Khúc cô nương, cô cứ nhìn ta làm gì vậy? Mặt ta còn ngon hơn cơm sao?”

Tần La Y “Phi” một chút cười ra tiếng, một ngụm canh sắc trong họng, vừa ho vừa trừng mắt nhìn Thịnh Bảo Hoa, Viên Mộ đề đưa xuống, giúp nàng ấy vỗ vỗ lưng, một hồi sau mới hết sặc.

Khúc Thanh Thương cười đến có chút miễn cưỡng, “Thịnh cô nương nói đùa.”

Thịnh Bảo Hoa nhún nhún vai, liếc nhìn bát thịt cua chung trứng trên bàn, nàng thích ăn, đáng tiếc ở bên phía Khúc Thanh Thương, cách nàng rất xa, tay nàng ngắn không với tới, chỉ đành phải từ bỏ, cúi đầu tiếp tục ăn các thứ khác.

Một chiếc thìa con bỗng đưa đến trước mặt nàng, Thịnh Bảo Hoa ngẩn ra một chút, ngó ngó, còn không phải thịt cua chung trứng nàng tâm tâm niệm niệm sao, ngẩng đầu nhìn, là Quý Ngọc Anh.

“Ăn đi.” Bỏ lại hai chữ, mặt hắn không chút thay đổi, quay đầu sang chỗ khác.

“Làm sao huynh biết ta thích ăn cái này?” Thịnh Bảo Hoa hí mắt nhìn hắn một lúc lâu, bỗng nhiên hỏi một câu.

Quý Ngọc Anh lập tức cứng đờ...

“Sẽ không phải là...” Thịnh Bảo Hoa lại hí mắt, chậm rì rì nói.

Quý Ngọc Anh cảm giác trên ót bắt đầu đỏ mồn mồn.

“Cha ta nói cho huynh biết?”

Quý Ngọc Anh cảm giác trái tim nảy lên rồi lại rơi ‘bịch’ xuống tại chỗ, rồi lại cảm thấy một trận mắt mát khó hiểu, hắn vẫn bày ra một gương mặt than, “Ừm” một tiếng.

“Hóa ra là thế.” Thịnh Bảo Hoa gật gật đầu, sau đó xoa xoa cảm cảm thán, “Ồ, bỗng nhiên... thấy nhớ cha quá...”

“Vậy trở về đi.” Quý Ngọc Anh nhìn nàng một cái, nói.

“Ừ.” Thịnh Bảo Hoa dễ dàng đáp lời.

Quý Ngọc Anh kinh ngạc nhìn nàng, “Cô nói gì?”

“Ta nói, ừ.” Thịnh Bảo Hoa gật đầu khẳng định.

Chiếc đĩa trong tay Mộ Dung Vân Thiên đánh rơi xuống bàn, phát ra tiếng vang nặng nề.

Không khí trên bàn com lập tức trở nên có chút nặng nề.

“Khi nào thì đi?” Bỗng nhiên, Mộ Dung Vân Thiên hỏi.

“Sáng ngày mai đi.” Thịnh Bảo Hoa cười hi hi nói, “Khó khăn lắm mới tới đây được một lần, không ở lại thêm một đêm thì thật là đáng tiếc.”

Lời cáo biệt, dễ dàng như vậy là có thể nói ra.

Kỳ thật cũng không khó nha, nàng cười hi hi nghĩ, cúi đầu bưng bát từ từ ăn thịt cua chung trứng của nàng, hương vị cũng không tệ lắm, nhưng mà so với tay nghề của Hồ Từ thúc thúc còn kém rất xa.

Bữa tối ăn hơi nhiều, thấy bốn bề vắng lặng, Thịnh Bảo Hoa lặng lẽ xoa xoa bụng, đi bộ một chút cho tiêu thực, chờ hết cảm giác chướng bụng, mới định trở về phòng nghỉ ngơi, chợt nghe ở phía hành lang có tiếng người xì xào bàn tán, nàng nhanh chóng dừng bước, lén lút đi từng bước từng bước nhỏ, cố gắng không để cho chuỗi ngọc linh trên chân phát ra tiếng vang.

“Hôm nay trong phủ có khách quý nào tới vậy, gia chủ lại phân phó gấp rút chuẩn bị một bộ đồ ăn bằng bạc quý giá như thế...”

“Đó là Đại tiểu thư của Tần Phủ ở Giang Nam, còn có một vị nghe nói là Long Ngâm Kiếm Chủ Quý Ngọc Anh, đương nhiên là khách quý rồi.”

“Thế cái người quái dị kia là ai vậy, sao gia chủ lại đối xử tốt với cô ta như vậy chứ?”

Người quái dị? Thịnh Bảo Hoa mím miệng, hắn là nói nàng đi? Thì ra bộ đồ ăn bằng bạc kia là mới làm à, thật xa xỉ, Thịnh Bảo Hoa yên lặng cảm thán, nghe lén thật thú vị.

“Kẻ nào đang nói huyền thuyên? Không thấy trên chân cô ta đeo cái gì sao?” Một giọng nói hơi có vẻ già nua bỗng nhiên vang lên khiển trách.

Giọng nói này Thịnh Bảo Hoa đã từng nghe qua, là tỷ nữ từng có tranh chấp cùng Tần La Y ở đại sảnh lúc trước, Bích Vân.

Bọn nha hoàn đang xì xào bàn tán lập tức yên tĩnh trở lại.

“Nương! Gia chủ rốt cuộc nghĩ thế nào vậy! Lại có thể đem thứ quan trọng đó cho ả nhà quê kia, vậy Khúc cô nương thì sao!” Cổ Lan bắt mắt dậm chân, bất bình thay cho giang hồ đệ nhất mỹ nhân hoàn mỹ trong lòng mình.

“Câm miệng, gia chủ quyết định các người há có thể xen vào?” Bích Vân lạnh giọng trách mắng.

Nghe có chút không thú vị, Thịnh Bảo Hoa sờ sờ mũi định trở về phòng, quay người lại liền thấy ngay một người mà nàng cực kỳ không muốn gặp qua.

“Khúc cô nương có chuyện gì sao?” Nhếch nhếch miệng, Thịnh Bảo Hoa cười đến có điểm giả dối.

“Vi sao người không chết.” Khúc Thanh Thương yên lặng nhìn nàng, “Lục nhan không có giải được, rốt cuộc là ai cứu người?”

Thịnh Bảo Hoa mở to hai mắt, “Khúc cô nương cô đang nói cái gì vậy, ta không hiểu.”

“Đừng giả vờ ngốc nghếch cùng ta!” Khúc Thanh Thương quát khế, vẻ mặt có chút vặn vẹo, “Có phải người đã gặp người nào không? Là hắc cứu người phải không? Hắc là ai vậy?” Nàng ta vừa kéo tay áo Thịnh Bảo Hoa, vừa không ngớt hỏi, ánh mắt lại mang vẻ sợ hãi, “Lục nhan của ta không người nào có thể giải được, trừ hắc ra... Chỉ trừ hắc ra... Có phải người đã nhìn thấy hắc? Có phải hắc chưa chết...”

Tuy rằng nàng ta không nói rõ là ai, nhưng Thịnh Bảo Hoa lại hiểu được ‘hắc’ trong lời nàng ta là người nào, vì thế nhếch miệng cười, mắt cũng không chớp nói, “Đúng vậy, là hắc đã cứu ta.”

Thực tế, đây cũng không phải là nói dối, nếu không phải nhờ có hắc, có lẽ lúc này nàng đã vùi thân nơi đáy nước, nhưng còn độc Lục Nhan mà nàng ta nói, ngay cả Thịnh Bảo Hoa cũng không hiểu vì sao mình lại không việc gì.

Khúc Thanh Thương không dám tin tròn to mắt, “Người nói dối! Hắc đã chết! Hắc không thể còn sống được!”

“Ồ, vậy cô nhìn thấy thi thể của hắc rồi sao?” Thịnh Bảo Hoa lạnh nhạt hỏi.

Khúc Thanh Thương cứng đờ, trong đôi mắt thật to tràn đầy sợ hãi.

Thịnh Bảo Hoa nhếch nhếch miệng, hất tay nàng ta ra, chậm rãi trở về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.